SOȚIILE REGELUI DAVID * 1

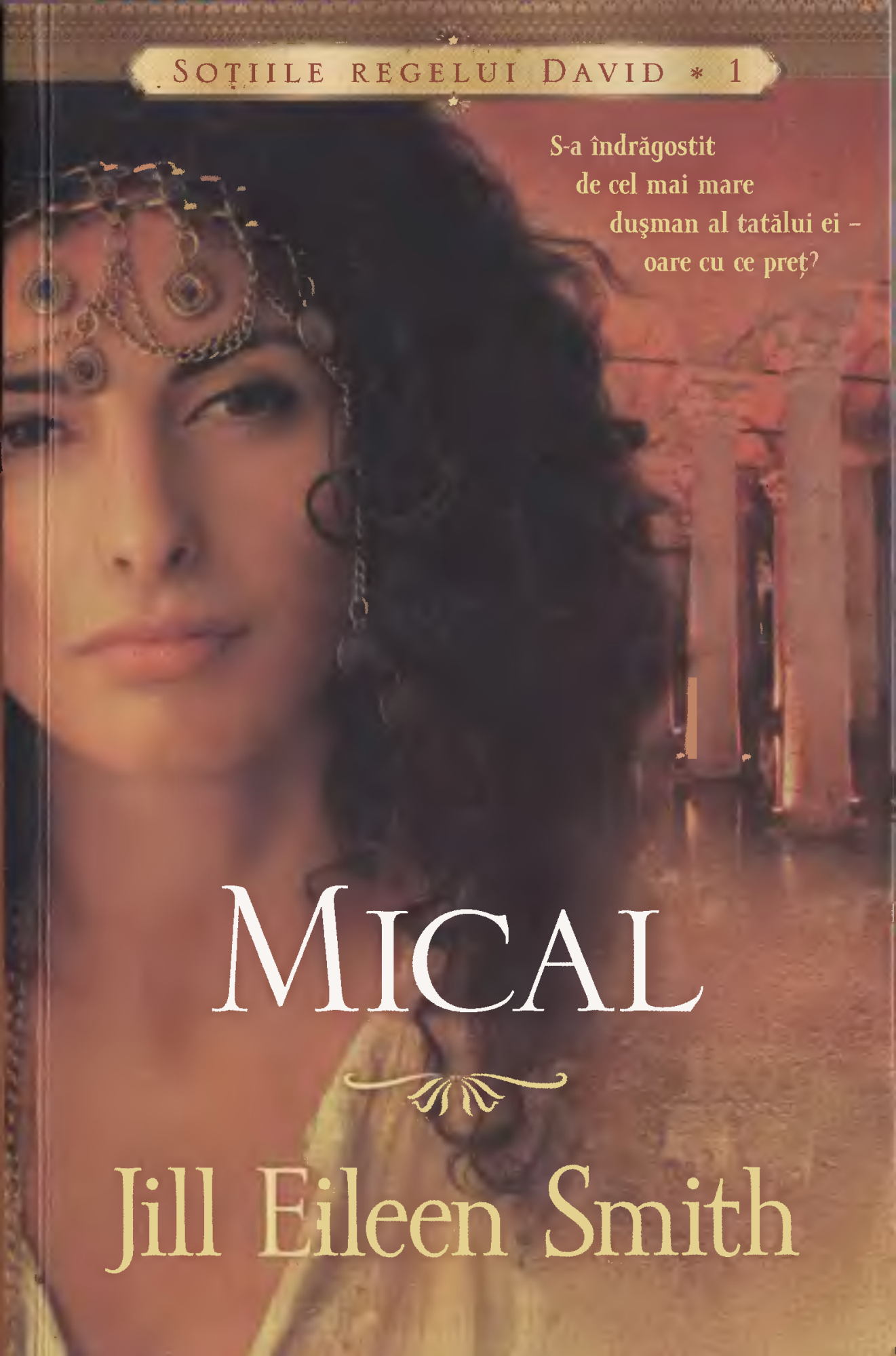

S-a îndrăgostit
de cel mai mare
duşman al tatălui ei –
oare cu ce preț?

MICAL

Jill Eileen Smith

Mical

Soțiile regelui David, cartea 1

Mical

Jill Eileen Smith

Traducere de Ariana Roşiu

Casa Cărții, Oradea
2012

Copyright ©2009 by Jill Eileen Smith
Originally published in English under the title
Michal
by Revell
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Mical
de Jill Eileen Smith
Copyright © 2012 Editura Casa Cărții
OP 2, CP 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Smith, Jill Eillen
Mical / Jill Eileen Smith ; trad.: Ariana Roşiu. - Oradea : Casa Cărții, 2012
ISBN 978-606-8282-53-4
I. Roşiu, Ariana (trad.)
821.111-31=135.1

Traducerea: Ariana Roşiu
Editarea: Anca Curpaş
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Corectura: Fidelia Stroie
Coperta: Marius Bonce

Partea I

Şi când duhul trimis de Dumnezeu venea peste Saul, David lua harpa şi cânta cu mâna lui; Saul răsufla atunci mai uşor, se simţea uşurat, şi duhul cel rău pleca de la el.

1 Samuel 16:23

Mical, fata lui Saul, iubea pe David. Au spus lui Saul, şi lucrul i-a plăcut.

1 Samuel 18:20

1

Ghibea, anul 1023 î.H.

Mical se feri în momentul în care un hârb de ceramică îi zbură pe deasupra capului. Făcu un pas înapoi în holul umbrit, sprijinindu-se cu mâinile de zidul de piatră.

— Nu! Te rog! Nu vaza mea de alabastru!

Mical se încordă când auzi vocea stridentă a mamei ei. Se târî înainte şi privi pe lângă uşa grea din lemn spre câmpul de luptă din dormitorul spațios al mamei.

Tatăl ei, regele Israelului, ținea neprețuita comoară egipteană deasupra capului, cu o privire disprețuitoare în ochi.

— Te rog, Saul! spuse mama ei şi se aruncă spre el, în timp ce veşmântul diafan îi alunecă de pe umăr. Se prinse de vază, încercând să i-o smulgă din mâini.

Mical rămase cu suflarea tăiată. Mama ei îşi ieşise din minți?

Trebuia să creeze o diversiune. Să-l scoată pe tatăl ei din odaie. Sau să o tragă pe mama ei de acolo înainte să piară în încercarea de a apăra acea biată piesă de ceramică.

— Dă-mi va-za!

Cuvintele îi fură urmate de hohotele de râs sinistre ale tatălui ei. Țesătura se sfâşie când el o prinse pe mama ei de partea din

față a tunicii pe care o purta. Ea continuă să se țină cu putere de vază. Şi reuşi să i-o smulgă din mâini. Un sunet gutural se desprinse din gâtlejul său de această dată. O lovi peste vasul albastru, care căzu şi se făcu țăndări la picioarele ei.

Țipetele mamei ei se stinseră.

În încăpere se aşternu liniştea.

Mical se făcu mică, înfigându-şi unghiile în mortarul dintre pietre.

Tatăl ei căzu în genunchi, cu fața între mâini. Un plâns încetişor se auzi din direcția locului unde zăcea mama ei. Trecură câteva clipe.

Aruncând o privire rapidă tatălui ei, Mical fugi lângă mama sa.

— Eşti bine, mamă? Îi observă pe braț o tăietură neregulată. Sângerezi.

— Vaza mea…

Asta era tot ce putea gândi?

— Vom lua o altă vază, mamă.

Nu mai conta acum că urna aceea se aflase în familia mamei ei încă de la Exod, în urmă cu câteva secole.

— Gărzi! strigă Mical, sperând ca unul din laşii aceia să fie prin apropiere şi să o audă.

Urletul pătrunzător al tatălui ei o sperie, după care fu urmat de gemete înăbuşite, guturale, în timp ce brusc îşi ridică trupul înveşmântat în purpuriu. O furie întunecată, mocnită, ardea în abisul ochilor săi cenuşii.

Mical o trase de mână pe mama ei, aplecându-se să-i şoptească la ureche:

— Vino, mamă. Să mergem!

Mama ei strângea un ciob din vază la piept.

— Nu pot.

Mical strânse din dinți, dorindu-şi să fi putut zbura departe, precum o pasăre. Undeva departe de Ghibea şi de mânia imprevizibilă a tatălui ei.

— Mă duc după Ionatan, spuse ea. Fratele ei era singura persoană care îl putea stăpâni pe rege când ajungea în starea

asta. Mai mult, fratele ei putea da comanda de a trimite după cântăreț.

David. Gândul la el îi stârni o mulțime de senzații în stomac.

— Vino aici, fiică. Ea-l privi tăcută pe tatăl ei, în timp ce privirea lui îi țintui picioarele de podea. Haide, că nu-ți fac nimic.

Mai auzise ea cuvintele astea şi înainte, precum şi făgăduiala din ele risipindu-se la fel de repede ca şi apa în nisip. Mical îşi ținu gura, surprinsă de cât de liniştită se simțea. După şase luni în care trebuise să suporte toanele tatălui ei, poate că în sfârşit începea să înțeleagă ce avea de făcut în privința lor. Cu toate că opțiunea cea mai înțeleaptă părea în continuare să fie aceea de a sta departe de el.

Făcu un pas, apoi se îndreptă spre uşă. La al treilea pas, simți strânsoarea mâinii tatălui său pe antebraț.

— Dă-mi drumul!

O trase la pieptul lui.

— Îți imaginezi că poți să scapi de un războinic, fată? Degetele lui se implântară în carnea ei.

— Ai spus că nu-mi faci rău! Cu lacrimi în ochi, se luptă să se elibereze. De ce, tată? De ce faci asta? Ea se înfioră la gândul vânătăii pe care avea să i-o facă din nou şi îl urî pentru asta.

Plânsul mamei ei se transformă acum în vaiere mai zgomotoase.

Mical simți cum degetele tatălui ei îi repuneau încet brațul în libertate.

— N-ar fi trebuit să... Cu o privire rănită pe față, tatăl ei se uită în jur prin odaie. Îşi duse o mână la tâmplă în timp ce se lăsă din nou să cadă pe podea. Gemând, îşi implântă ambele mâini în părul ce-i cădea pe umeri.

Mical rezistă impulsului de a-l lovi şi de a izbi cu pumnul în el. În schimb, luă încet aer în piept, ca să se liniştească, şi-şi rezemă mâna pe creştetul tatălui ei, mângâindu-i coroana din aur.

— Nu-ți face griji, tată. Harpistul va sosi curând şi te vei simți mai bine.

Când el nu răspunse, ea se strecură afară din cameră, cu un amestec de repulsie şi disperare în inimă.

Mical trecu în grabă peste pavajul din piatră, apoi se opri brusc în faţa unei gărzi.

— Ioas, cheam-o pe Marta să se îngrijească de mama. E rănită.

Garda se îndepărtă în grabă, iar Mical ieşi în fugă în curte, unde îl găsi pe Ionatan şezând împreună cu fraţii ei Abinadab şi Malchişua, lustruindu-şi cu ulei platoşele din piele.

— Ionatan, trebuie să vii îndată. Se aplecă înainte şi luă o gură de aer. Demonii îl chinuiesc din nou pe tata.

Ionatan lăsă să-i cadă cârpa uleioasă din mână, îşi puse platoşa pe banca din piatră şi se ridică în picioare.

— Spune-mi repede, ce a făcut?

Mical îi povesti pe îndelete scena care tocmai se petrecuse în iatacul mamei ei, iar cuvintele i se împleticeau între ele. Sprânceana dreaptă a fratelui ei se arcui o idee, în timp ce barba lui castanie se mişca odată cu muşchii ce i se încordau în maxilar.

— E tot mai rău, spuse ea, încercând să se ţină după Ionatan. Picioarele lui lungi îl purtau mai repede decât putea ea ţine pasul. Ce ne facem? Ura nota piţigăiată pe care i-o lua vocea când era panicată, dar fu recunoscătoare că Ionatan nu păru să bage de seamă.

— Trimite după cântăreţ, spuse Abinadab, prinzându-i din urmă. Cel puţin o să avem puţină linişte în casă şi nebunia lui o să înceteze când o să înceapă să ciupească din corzile alea ale lui.

— Am trimis chiar ieri după el. Ionatan se opri la intrarea în haremul tatălui său. Cât de rău a lovit-o? o întrebă el pe Mical.

— Avea o tăietură pe braţ şi poate câteva vânătăi. Am trimis după Marta.

— Cu aşa un temperament ca al lui, e de mirare că nu a ucis-o, făcu Abinadab încruntat.

— Ai grijă cum vorbeşti, frate. E încă tatăl nostru şi rege.

— Nu se poartă ca un rege. Mical se încordă, dorindu-şi de îndată să-şi mai poată retrage cuvintele.

— Poate că nu, dar tot nu avem voie să uităm că e unsul lui Dumnezeu.

Mical oftă, simţindu-se mult mai în vârstă decât cei cincisprezece ani pe care-i avea. O gardă ieşi din iatacul mamei ei, cu regele sprijinindu-se de braţul său. Se dădură la o parte, lăsându-l pe rege să treacă. În priviri avea o expresie năucă, ca şi când ar fi privit drept prin ei şi nici nu i-ar fi văzut.

— Nu e un rege bun, spuse Mical în şoaptă, când regele dispăru pe coridorul ce ducea spre dormitoarele lui.

Mâna lui Ionatan de pe braţul ei o făcu să-şi ridice din nou privirea spre el.

— Trebuie să ne încredem în Domnul în privinţa asta, Mical.

Se îndreptară spre camera mamei lor. Expresia lui serioasă aprinse o rază de speranţă în inima ei, dar în acelaşi moment, vechile ei îndoieli renăscură, hăituind-o.

— Şi atunci de ce l-a lepădat Domnul pe tata? întrebă ea, grăbindu-se să ţină pasul. Întrebarea aceasta o chinuia încă din ziua când se întorsese tatăl lor dintr-o bătălie cu amaleciţii, tulburat în străfundul inimii. Nu vorbise niciodată despre asta, dar era disperată să înţeleagă. Te rog, Ionatan, tu ştii de ce alege Cel Preaînalt să-l chinuiască pe tata, în loc să-l ajute?

Ionatan trecu pragul în iatacurile mamei lor, unde Mical o văzu pe femeie odihnindu-se pe divanul ei, cu Marta alături.

— Cântăreţul va uşura neliniştile tatei, spuse el. Nu-ţi mai bate tu capul cu celelalte treburi. O atinse pe braţ. De aici mă ocup eu de restul.

Mical încuviinţă din cap, uşurată să scape de toată această ordalie. Apucându-şi pulpanele hainei cu mâinile, fugi afară în bucătăriile domneşti, de unde nişte trepte din piatră duceau la zona de strajă de pe platforma acoperişului. *David*. Dacă Ionatan trimisese deja după el, probabil că avea să urce dealul dinspre Betleem. Şi poate că avea să-l zărească de pe acoperiş.

Apucă pe după colțul cel mai apropiat de cuptoarele din pământ, unde miresmele de usturoi şi praz se împleteau cu parfumul de drojdie al pâinii ce se cocea. Adulmecă aerul, iar stomacul începu să-i ghiorțăie, dar îşi apăsă mijlocul cu o mână şi se prinse de balustradă. Îşi ridică piciorul, gata să-l pună pe prima treaptă, când sunetele îndepărtate ale urletelor tatălui ei îi spulberară toate speranțele.

Sora ei, Merab, veni după ea, cu părul negru fluturându-i sub un văl albăstrui, cu brațele încrucişate, în postura ei arogantă de soră mai mare. În privirea ei rece şi zâmbetul răutăcios, Mical zărea uneori câte o uşoară asemănare între sora ei şi tatăl lor.

— Aici îmi erai. Mama are nevoie de tine, spuse Merab.

Mical lăsă să-i scape un oftat.

— Ionatan e la ea. Nu are nevoie de mine.

Trebuia să scape de solicitările mamei ei.

Merab îşi înalță bărbia.

— Ba sigur că are. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Ai face bine să te grăbeşti – doar ştii cum se înfurie.

Da. Ştia prea bine.

Un sentiment de răzvrătire o făcu să se oprească. În ultima vreme mama ei devenise aproape la fel de nerezonabilă ca şi tatăl ei, ba chiar mersese până acolo încât adusese un terafim în palat. Zeii casei o făceau să se înfioare de fiecare dată când îi privea.

Mical se uită în sus spre acoperiş, după care înapoi la sora ei.

— Vin imediat.

Înainte ca Merab să apuce să protesteze, Mical urcă val-vârtej treptele din piatră până la locul de observație dintre cele două turnuri.

Un vânt aspru îi umflă vălul de pe cap în timp ce se prinse cu mâinile de parapetul din piatră. Se aplecă înainte, străduindu-se să vadă ceva, în lumina orbitoare a soarelui ce începuse să apună.

David.

Începu să se legene auzind melodia numelui său răsunându-i în inimă. Rezemându-şi picioarele subțiri de turnul din piatră,

răsuflă nesigur. Sub ea, lovindu-se de zidurile de granit ale palatului, sunetul delirului nebun al tatălui ei răzbătea prin geamurile deschise.

În orice moment de-acum cântărețul la liră avea să intre călare pe măgăruşul cenuşiu al tatălui său prin porțile Ghibeei şi avea să ajungă drept lângă tatăl ei.

O, grăbeşte-te, te rog!

Bătăile constante ale inimii ei se accelerară la auzul unui răcnet subit, pătrunzător. Îşi duse mâinile la cap, astupându-şi urechile, şi se lăsă să cadă înapoi pe călcâie.

De ce, Doamne? De ce se poartă tata în felul ăsta?

Mical îşi înăbuşi un suspin şi se aplecă mai mult peste marginile balustradei, impunându-şi ochilor să descopere obiectul dorinței şi al disperării ei. Adevărul era că şi ea avea nevoie de farmecul muzicii cântărețului aproape la fel de mult ca şi tatăl ei. Poate că atunci temerile ei aveau să se stingă, iar gândurile ei pline de nelinişte, să se spulbere.

Alergă la celălalt capăt al acoperişului. Cu degetele tremurânde îşi aruncă părul împletit pe spate şi se uită printre turnuri spre dealuri. Pentru o clipă, frumusețea apusului îi mângâie nervii încordați.

Te rog vino. Nu ne face să mai aşteptăm încă o zi.

Tânguitul gutural al tatălui ei ce venea de jos îi curmă sentimentul fragil de linişte ce o cuprinse. Îşi ridică pumnul în aer şi urlă.

Sofale tapisate erau aliniate de-a lungul peretelui de miazăzi a reşedinței regelui, unde Mical stătea întinsă alături de mama şi de sora ei, cu privirea ațintită la cântăreț. Cu toate că se întunecase demult, David sosise în cele din urmă. Muzica lui dulce o încânta, iar corzile lirei lui imitau trilul melodios al privighetorii. Îşi închise ochii, imaginându-şi apele azurii-verzui ce se revărsau în cascada de la En-Ghedi.

Tensiunea de pe umeri i se risipi, iar temerile ei pline de neliniște se spulberară. *David.* Îi rostise oare numele cu glas tare? Privirea lui David însă era ațintită la tatăl ei. Regele Saul nu mai era nebunul care delira în urmă cu câteva ceasuri. Ochii îi erau limpezi, iar buzele – arcuite într-un zâmbet.

Inima lui Mical fu mișcată de ceva ce aducea aproape a compasiune. Aproape că l-ar fi putut iubi pe rege când era așa.

Muzica se stinse. David își înălță capul și privi în direcția ei. Mical simți cum i se taie respirația când privirile li se întâlniră. Zâmbetul său simplu, cu gropițe, aproape că-i făcu inima să-i stea în loc. Oare-i putea citi gândurile? Își dădea seama cât de mult îi tânjea inima după el? Privirea lui se mută de la ea și zăbovi asupra surorii ei. Mical se foi pe locul ei, băgând de seamă îmbujorarea de pe obrajii lui Merab.

Într-o secundă când timpul părea să fi încremenit, Mical se uită scurt de la Merab la David, care acum se întorsese spre Ionatan și spre rege. Dar nu destul de repede pentru a masca privirea ce-o schimbară cei doi. O privire ce-i spunea mai mult decât ar fi putut grăi cuvintele.

David – bărbatul care-i cucerise inima – era îndrăgostit de sora ei.

2

Mâna dreaptă a lui David strânse cu putere praştia şi-o roti într-o mişcare largă, întărindu-şi strânsoarea pe chingile de piele. Cu ochii pironiţi la ţintă – un vas ciobit aşezat mai departe pe o piatră – începu să rotească praştia mai vârtos, cu o hotărâre naturală, exersată, iar în cele din urmă dădu drumul pietrei.

Prin aer se auzi un şuierat ascuţit, iar vaza explodă într-o mie de cioburi zornăitoare.

— Asta a fost mortală!

— Bine că n-a fost capul meu acolo.

— Ba-i bine că e de partea noastră.

David auzi ovaţiile pline de admiraţie în mijlocul prietenoaselor bătăi pe umăr pe care le culese când se dădu la o parte pentru a permite următorului dintre scutierii de peste zi ai lui Saul să tragă la următoarea ţintă. Se întoarse la atingerea mâinii de pe umărul său. Lângă el se afla prinţul Ionatan.

David îşi plecă fruntea.

— Domnul meu. Nu v-am auzit paşii.

— Niciodată să nu spui una ca asta în faţa superiorilor tăi, David. Un războinic nu-şi lasă niciodată garda descoperită.

Ochii căprui ai lui Ionatan erau zâmbitori.

David lăsă piatra din prinzătoarea de piele a praştiei şi se uită repede în toate direcţiile.

— Aşa e mai bine, domnul meu? Zâmbi, prinse piatra în palmă şi o vârî în punga ce-i atârna la cingătoare. Credeam că mă găsesc între prieteni.

Ionatan îşi aranjă tolba cu săgeţi pe umăr, iar faţa lui ascuţită luă o mină sumbră.

— În vremurile astea e greu de spus cine ţi-e prieten şi cine, vrăjmaş.

David urmări privirea lui Ionatan ce se îndrepta acum spre cei cincizeci de oameni ce se risipiseră în grupuri mai mici pe tot câmpul şi se antrenau acum cu arcul şi cu praştia. Atenţia i se opri asupra unui stâlp din piatră unde unul din tinerii de pe marginea câmpului aşeza ţintele. Botezaseră stâlpul Ezel, sau „plecare", din cauza învecinării acestuia cu drumul ce ieşea la miazăzi din Ghibea – spre casa lor din Betleem.

— Deci de data asta te-ai hotărât să stai o lună? întrebă Ionatan.

— Tatăl meu a găsit de cuviinţă să îmi dea voie să-l slujesc pe rege atâta timp cât binevoieşte domnul meu.

Ionatan încuviinţă din cap şi se întoarse spre răsărit, către fortăreaţa din piatră.

— Să mergem.

David îşi prinse praştia la brâu şi-l urmă pe prinţ în direcţia opusă căpeteniilor şi scutierilor care se antrenau. Între ei se formă o calmă apropiere în timp ce adierea caldă a vântului umplea aerul cu polen alb şi făcea iarba uscată să foşnească sub tălpile sandalelor lor.

— Văd că nepoţii te-au urmat iarăşi până aici.

David încuviinţă din cap.

— Ioab şi Abişai. Se pare că nu mi-ar pierde urma nicidecum.

Ionatan izbucni în râs, iar mina sobră i se destinse, făcând loc unui zâmbet generos.

— Înseamnă că mai avem un lucru în comun. Am cel puţin un membru din familie de care cel puţin pentru o vreme nu trebuie să-mi fac griji că l-aş putea pierde.

David îl privi pe Ionatan.

— Lucrurile nu s-au mai îmbunătățit cât am fost plecat.

Ajunşi la marginea pământurilor de lângă palat, Ionatan se întoarse spre apus, către un platou unde un terebint imens îşi arunca umbra în jur. Se aşezară pe pământ, printre rădăcinile încâlcite, în timp ce vântul se juca printre frunzele de deasupra capetelor lor.

— Lucrurile nu se vor îmbunătăți cu niciun chip până tatăl meu nu se va căi de păcatul lui, spuse Ionatan, lăsându-şi tolba cu săgeți şi arcul între ei. Ai auzit bârfele, nu-i aşa?

David îşi ridică ochii, întâlnind privirea lui Ionatan.

— Bârfele, domnul meu?

— Despre tata şi amaleciți şi despre prorocia lui Samuel. Ştii toate astea?

Ştia, desigur. Însă prorocul Samuel îl avertizase să nu vorbească despre ceea ce ştia. Doar o mână de oameni auziseră prorocia pe care i-o făcuse Samuel regelui Saul şi, de vreme ce Saul se afla pe tronul de domnie, David trebuia să vorbească cu atât mai puțin. Deci cât de mult îi era permis să-i dezvăluie viitorului rege al Israelului – rivalului său?

— Ştiu că Samuel a fost nefericit atunci când tatăl Domniei Tale a refuzat să-i omoare pe amaleciți.

Luă o rămurea de pe jos şi îl privi pe Ionatan pe furiş.

Prințul îşi scoase coiful din piele şi îşi trecu mâna prin părul castaniu ce-i cădea pe umeri.

— Nici măcar frații mei nu ştiu asta. Dar eu am fost acolo. Am auzit prorocia lui Samuel. Apoi se întoarse spre David. Spune-mi ceva, David. Tu l-ai întâlnit pe proroc?

Inima lui David îi stătu în loc. Se sili să îşi mențină privirea, să nu-şi trădeze tulburarea ce-l cuprinse.

— Da.

— Când?

Lui David i se strânse stomacul.

—Acum câteva luni... Înainte să fiu chemat să îi cânt tatălui Domniei Tale. Făcu o pauză. Ciripitul unei păsări şi răspunsul alteia sparseră tăcerea. De ce mă întrebi?

Ionatan își mângâie barba.

— Samuel i-a spus tatălui meu că Domnul a luat domnia de la el și că o va da altuia, cuiva din apropierea lui – cuiva care este mai bun decât el. Se uită dincolo de David, ca și când ar fi fost dus pe gânduri. Nu vreau să mă bag în treburile tale, David. Dar este un lucru pe care trebuie să-l știu.

David simți cum i se zburlește părul pe mâini.

— Ce anume, prințul meu?

Mâinile lui Ionatan se opriră, odihnindu-se pe genunchii lui. Îl privi pe David drept în ochi.

— Tu ești cel pe care l-a uns Samuel?

Mical traversă în fugă coridoarele din piatră ale fortăreței reci și umede – o scuză jalnică pentru un palat. Unde s-o fi dus? Nu era din pricină că i-ar fi păsat prea mult de păpușa din lemn pe care i-o furase din odaie, dar era ceva la Işboşet care o irita și se săturase de jocurile lui. Și-apoi, păpușa fusese prima ei jucărie. Ionatan o sculptase pentru ea și avea de gând să o păstreze.

Îl descoperi pe fratele ei mai mare aplecat într-un colț al sălii din fața încăperilor unde se afla dormitorul lui. Scuturând din cap, Mical își netezi veșmântul și se îndreptă spre el. Mișcarea îl făcu pe tânăr să sară în picioare.

— Dă-mi-o înapoi, Işbi.

El ridică păpușa deasupra capului și râse. Mical veni mai aproape de el. El încercă să se întoarcă, dar se lovi de zid. Nu mai avea unde fugi.

— Ăsta e un idol! spuse Işboşet arătând spre păpușă, apoi își trecu mâna liberă prin șuvițele rare de păr șaten, așa cum făcea Ionatan mereu.

Mical se împletici un pas înapoi, ca și când ar fi pălmuit-o.

— Nu, nu e. Ionatan nu ar face un idol.

— Ba da, este. Am văzut idoli mai mari ca ăsta în camera mamei. I-a pus la ușă s-o păzească.

Terafimul. Mical încercă să se uite printre degetele strânse ale lui Işboşet la păpuşa sculptată, fără chip, tentativa copilărească de sculptor a lui Ionatan. Semăna puțin cu terafimul mamei ei.

— Mama se roagă la idoli, spuse Işboşet.

Chiar se ruga?

— Tu de unde ştii?

Lui Adonai nu I-ar fi plăcut asta. Dacă exista o poruncă pe care o învățase de la Ionatan, atunci acea poruncă era următoarea: „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine."

— Am văzut-o. Strânse şi mai tare păpuşa lui Mical. Acum pot şi eu să mă rog la unul.

— Nu, Işbi, nu ai voie să te rogi la idoli. Îl bătu uşor pe braț. Numai de-ar înțelege. Lui Adonai nu-I place să ne rugăm altcuiva decât Lui.

Pe fața lui îndesată se citi nehotărâre, ochii i se umplură de lacrimi, devenind lucioşi.

— Dacă nu-L ascult pe Adonai, s-ar putea să ajung ca Abba, nu-i aşa? Îşi întinse mâna înainte, cu palma deschisă. Ia-o, Mical. Repede, să nu vină demonii după mine.

Mical se uită la bucata de lemn, apoi înapoi la fratele ei. Poate că era mai inteligent decât se credea. Îşi luă păpuşa din mâna lui şi şi-o îndesă într-un buzunar al veşmântului.

— Ai făcut o alegere înțeleaptă, Işbi.

Işboşet o prinse pe Mical şi o strânse impetuos în brațe, uimind-o cu această subită izbucnire de afecțiune.

— Du-te şi arunc-o, Mical! Iute.

— Bună idee. Fugi rupând pământul, înapoi în direcția din care venise. Avea să ascundă păpuşa într-un loc mai bun de data asta, să-l protejeze pe Işbi.

— M-ai auzit, David? Sau poate că nu vrei să-mi răspunzi? Ochii curați ai lui Ionatan nu se dezlipiră nicio clipă de la el. Tu eşti cel pe care l-a uns Samuel?

Trebuia să spună adevărul. Nu avea cum să scape. David simți cum i se strânge stomacul. Își plecă privirea în pământ, de parcă s-ar fi asigurat că nu-i fuge pământul de sub picioare.

Te rog, Doamne, spune-mi ce să fac.

Își ridică fruntea și încuviință ușor cu capul către prinț.

Umerii lui Ionatan își pierdură postura militărească. Rămase cu privirea pierdută în depărtare.

— Mă gândeam eu că e așa.

Trecură clipe în șir într-o tăcere apăsătoare, până când, în cele din urmă, prințul se ridică, își luă arcul și tolba cu săgeți și le puse la picioarele lui David. Apoi, înainte ca David să-l poată opri, Ionatan îngenunche în fața lui, cu capul plecat.

— Prințul meu, te rog, nu te pleca înaintea mea, spuse David. Eu sunt cel care trebuie să-mi plec genunchiul înaintea Măriei Tale.

Ionatan îl privi pătrunzător în ochi.

— Timpul ne va spune asta, nu-i așa? Se ridică în picioare, apoi îl prinse pe David de mâna sa dreaptă și-l trase și pe el în picioare. Dar deocamdată ce ar fi să te învăț cum să folosești lucrurile astea? La o adică, un rege trebuie să fie înainte de toate un războinic. Făcu o pauză. Și dacă ne gândim la învățăturile lui Moise, cred că Cel Preaînalt ar vrea ca regele să aibă în același timp și o inimă de păstor.

Trecu un ceas întreg. Păpușa din lemn era pitită tot în buzunarul robei lui Mical, iar greutatea ei părea să crească cu fiecare clipă ce trecea. Fusese interceptată de mama ei în timp ce trecea prin dreptul bucătăriilor, ceea ce o împiedicase să-și îndeplinească promisiunea pe care i-o făcuse lui Işbi. Chiar și acolo, în mijlocul peretelui de deasupra cuptoarelor, Mical observă o altă imagine sculptată – un alt terafim. Oare chiar erau peste tot? Când să-i fi amplasat mama ei prin toată casa ca pe niște elemente de decor?

O senzație de rău îi cuprinse stomacul în timp ce se împleticea prin coridoarele întunecate. Păpușa lipită de coapsa ei părea să-i înfiereze carnea la cea mai mică atingere.

Luă colțul, iar mintea îi era buimăcită. Oare unde să o pună? Poate că ar fi trebuit să o arunce într-unul din cuptoare şi să o lase să se facă scrum. Dar o parte din ea nu putea distruge obiectul pe care-l munciseră mâinile lui Ionatan.

Trebuia să o ascundă, într-un fel sau altul.

Țâşni spre curtea din afară. Când ieşi pe uşă se împiedică, se îndreptă şi aproape se ciocni de David.

— Doamna mea! V-ați rănit?

Îl privi pe David în ochii săi vioi şi negri şi simți că leşină.

— Încotro vă duceți aşa grăbită?

Zâmbetul lui îi făcu inima să-i bată într-un galop nebun. Răsuflă lung.

— Aveam ceva de rezolvat.

— Înțeleg. Trebuie să fie ceva urgent.

— Da – nu – nu chiar… Simți cum încep să-i ardă obrajii. Ar fi trebuit să se bucure de oportunitatea de a vorbi cu el. Şi atunci de ce se simțea dintr-odată ca o fetiță rătăcită, cu limba împleticită şi atât de emoționată?

— E… e o chestiune de familie.

— Nu e vorba din nou de tatăl vostru, nu?

Pe față i se contractă un muşchi, iar el se încordă, ca şi când ar fi fost gata să țâşnească – să alerge la rege.

— Nu, nu, nu-i asta. Se uită la sandalele lui din piele care-i erau legate pe picioarele prăfuite. Nu se oferise nimeni să-i spele picioarele când intrase în palat? Slugi leneşe! Dacă ar fi fost ea la conducere…

— Mă bucur. Cuvintele lui o aduseră înapoi cu gândul la el şi se trezi privindu-l în ochii lui afundați.

— Poftim? O, da, şi eu. Mă bucur, pentru tata, vreau să spun. Se opri, cu obrajii în flăcări. Ducându-şi mâna la inima ce-i bătea repede, Mical luă adânc aer în piept. Îmi pare rău. Probabil că vei crede că mi-am ieşit din minți. Îşi adună tot curajul şi-i oferi un zâmbet călduros.

— Ba deloc, prințesă. Doar puțin tulburată. Îi întoarse zâmbetul, îşi prinse mâinile la spate şi făcu un pas înainte. Mă scuzați, dar trebuie să ajung undeva.

— Da, desigur.

El se întoarse şi traversă încăperea, îndepărtându-se de ea.

— David? Erau atât de multe lucruri pe care îşi dorea să le spună într-un moment atât de preţios în care erau singuri.

El se întoarse, rămânând la distanţă.

— În ciuda a tot ceea ce cred ceilalţi, nu mai sunt un copil.

David o privi, cu capul ridicat şi sprâncenele arcuite, întrebător. Oare citea compasiune în ochii lui?

— Într-adevăr.

— Vreau să spun... Ionatan şi tata aşa mă tratează... dar nu mai sunt copil.

— Asta e destul de evident. Şi înţeleg. Sunteţi mezina – la fel ca mine.

Ea-şi lăsă ochii să-i întâlnească privirea, savurând-o preţ de o clipă.

— Serios?

El încuviinţă din cap, iar zâmbetul lui atât de fermecător o făcu să îi stea inima în loc.

— Acasă toţi mă considerau prâslea, lăsat pe dinafară când venea vorba de decizii importante, cel bun de trimis cu oile.

Ochii lui Mical se făcură mari.

— Serios? La fel fac şi cu mine. Adică, cei din familia mea îmi spun mereu „surioară" ca şi când nu voi mai creşte niciodată mare.

— Poate că alergaţi prea mult. Nu-i aşa că majoritatea femeilor adulte păşesc cu demnitate – ştiţi, cu fruntea sus, cu bărbia ridicată?

Mical chicoti văzându-l cum le imită, dorindu-şi ca râsul ei să fi părut mai sofisticat.

— Cred că da. Probabil că trebuie să fiu prostuţă şi elegantă dacă vreau să mă privească vreodată ca pe o femeie.

Privirea din ochii lui David îi umezi palmele.

— Mical, nu veţi fi niciodată prostuţă. Se îndepărtă şi mai mult de ea. Vă las să fugiţi încotro aţi pornit.

Mireasma lui de câmp persistă şi după ce se făcu nevăzut. Mical o sorbi, dorindu-şi din toată inima ca el să fi putut rămâne

şi să povestească cu ea pentru totdeauna. Simți păpuşa de lemn înghesuită lângă coapsa ei şi o scoase din faldurile veşmântului. Dedicarea lui David față de Dumnezeul lui Israel nu l-ar lăsa niciodată să păstreze un idol.

Îi urmări spatele în timp ce se îndepărta, ascultând sunetul tot mai estompat al paşilor săi. Apoi se îndreptă cu grație spre grădină – cu capul semeț şi bărbia ridicată. Odată ajunsă acolo, se lăsă pe genunchi şi folosi o piatră ascuțită pentru a săpa o groapă în pământ. Jurând că nu avea să se mai apropie niciodată de un idol, Mical azvârli chipul de lemn în adâncitura aceea şi îl acoperi cu pământ.

3

Doisprezece jongleri costumați, fiecare având brodat pe costumul său însemnele unuia dintre cele douăsprezece triburi israelite, ridicară câte o rodie rotundă şi roşie deasupra capului. Coifuri miniaturale cu pene roşii, ce reprezentau soldații filisteni, se aflau în mâna stângă a fiecăruia dintre jongleri.

Un murmur trecu printre cei adunați în sala de petreceri. Cu mişcări ritmice, un artist urmat de un altul se perindă ca să aşeze coifurile minuscule pe câte o rodie, să le arunce pe cele prea coapte în aer, după care să le prindă şi să le zdrobească în mijlocul sălii de petreceri a lui Saul. Spargerea în fărâme a fiecăruia dintre fructele pline de sâmburi culegea uralele mulțimii şi cascada unui râs zgomotos din partea regelui.

— Şi o să vă măcelărim din nou, câini filisteni! strigă Saul atunci când ultimului fruct i se sparse pielea scorțoasă ca un cap de om zdrobit în luptă. Credeți că ne puteți provoca la Elah şi să câştigați? O să vă facem una cu pământul. Vocea lui Saul devenea tot mai stridentă cu fiecare nouă silabă, iar fața îi încremeni, îmbujorându-se de mânie.

David şedea într-un colț al sălii, cu lira odihnindu-i-se pe genunchi, cu ochii la rege. Saul se întunecă la față şi-şi duse degetele la tâmple.

— Cântărețul meu. Unde este harpistul meu?

David se ridică şi se apropie de mijlocul sălii. Jonglerii călcau şi zdrobeau sub picioare fructele distruse, păşind apăsat şi simbolic peste sângele vrăjmaşului.

— Opriți-vă!

În sală se făcu tăcere.

David studie fața ridată a regelui, gândindu-se care dintre capriciile regelui trebuiau ostoite. Era oare un alt atac al demonilor sau doar o durere de cap provocată de prea mult vin?

— Unde este cântărețul meu la liră? Porunca se transformă într-un schelălăit, iar Saul se prăbuşi înainte. Îşi prinse părul negru-cenuşiu cu ambele mâini, împingându-şi coroana din aur la o parte.

David ciupi un acord armonios la lira sa, păşind pe lângă rodiile zdrobite, pentru a se aşeza în cele din urmă alături de rege.

— Ascultă, Dumnezeule, strigătele mele, ia aminte la rugăciunea mea! De la capătul pământului strig către Tine cu inima mâhnită, şi zic: „Du-mă pe stânca pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine!" David îşi închise ochii, rugânduse în timp ce cânta. „Căci Tu eşti un adăpost pentru mine, un turn tare împotriva vrăjmaşului. Aş vrea să locuiesc pe vecie în cortul Tău: să alerg la adăpostul aripilor Tale."

Scârțâitul unei uşi grele din lemn îi atrase atenția din celălalt capăt al sălii. O gardă regală mărşălui cu paşi înțepați în încăpere, conducându-le pe soția lui Saul, Ahinoam, pe concubina lui, Riţpa, şi pe cele două fiice ale sale, Merab şi Mical. Se opriră la jumătatea sălii.

David alese o cântare uşoară, melodioasă pentru a masca intruziunea. Femeile lui Saul îşi făcuseră un obicei din a desfăşura un gen de ritual de rămas-bun la aceste evenimente dinaintea unui război. Dar intrarea lor nici că ar fi putut cădea mai prost.

Continuă să cânte, intonând cuvintele pe care le compusese în lungile sale nopți petrecute în singurătate cu oile, întotdeauna conştient de atenția celor din sala aglomerată. Exista o forță în muzică, era ca şi când Domnul ar fi dat umanității un puls interior

care începea să bată doar în cadența ritmică a unui cântec – o forță ce curgea prin el spre oameni.

Era un sentiment îmbătător.

David privi peste încăpere, surprinzând privirile de apreciere pe care i le aruncau bărbați şi femei deopotrivă. O privi pe furiş pe Merab, a cărei frumusețe distinsă îi făcea inima să o ia la goană. Părul ei lung şi strălucitor, maroniu, scăpăra pe sub vălul dungat în albastru şi roşu. Ochii îi erau aproape negri, ca nişte pietre de onix lustruit, iar pielea ei măslinie era la fel de netedă ca şi materialul fin în care era înveşmântată. Buzele ei umede şi roşii îl atrăgeau.

Cu inima bubuindu-i în piept, privi în altă parte. O notă disonantă se desprinse de pe lira sa, în timp ce degetele îi trecură peste corzi. O corectă, disciplinându-şi gândurile.

Nicio femeie nu ar trebui să aibă aşa o putere asupra unui bărbat.

Îşi îndreptă atenția acum spre rege şi spre Ionatan, care şedea la dreapta acestuia. Saul îşi închisese ochii, iar capul îi căzuse pe spate, rezemat de spătarul înalt din lemn al tronului. David schimbă melodia, alegând o temă muzicală ce sugera ploaia de primăvară şi foşnetul frunzelor.

Când termină de cântat, privirea lui Saul era limpede. David zâmbi. Toată puterea era a Dumnezeului celui Preaînalt.

David oftă din greu în timp ce femeile lui Saul păşiră în fața lui pentru a-şi saluta regele. Urmări paşii eleganți, grațioşi ai lui Merab pe pardosea. Când se opri, ea îi surprinse privirea, aruncându-i la rândul ei o privire seducătoare. Mâinile i se lipiră mai strâns de lemnul instrumentului. Înghiți greu şi îşi îndreptă atenția undeva înapoia ei.

Îl tulbura mult prea mult. Puterea era a lui Adonai, îşi aminti el, nu a lui Merab. Cu toate astea, bătăile inimii lui îl trădau.

— Pofteşte! La porunca lui Saul, soția lui, Ahinoam, înaintă cu o eleganță regală şi îngenunche la picioarele lui. Îi sărută mâna întinsă.

— Domnul meu, spuse ea cu o voce subțiată, încordată.

— Ocupă-ți locul, femeie, spuse Saul. Privirea îi alunecă spre concubina sa, Riṭpa.

— Măria Ta, regele Saul, să trăiască veşnic, răsună vocea ritmată a lui Riṭpa în întreaga sală, în timp ce se apleca încet înaintea lui şi, cuprinzându-şi copilul nenăscut din pântec, sărută marginea mânecii pe care Saul o întinse în direcția ei. Saul o eliberă cu o mişcare de mână, trimițând-o spre scaunul cel mai îndepărtat de tronul lui. Merab păşi înainte şi sărută dosul mâinii lui Saul. David urmări schimbul de amabilități, incapabil să-şi dezlipească privirile.

— Ai venit să îi urezi victorie tatălui tău, fiica mea?

David băgă de seamă îmblânzirea din expresia feței lui Saul. Avea ea oare o influență misterioasă şi asupra lui?

— Da, tată. Îți doresc să aduci capul regelui filistenilor pe o tavă de argint.

Saul îşi rezemă capul de tron şi râse.

— Te-am crescut bine. Şi dacă voi avea izbândă, tu ce ți-ai dori?

David simți cum devine curios. Fata asta ştia cum să-l măgulească pe rege. Şi atunci de ce nu încerca să facă astfel mai adesea, când îl apucau toanele?

— Tată, îmi doresc să mi-l aduci ca soț pe cel mai vrednic dintre războinici. Pe cineva cu care să te poți mândri.

Cuvintele îi ieşiră de pe buze pe un ton mieros. Un şiretlic tipic feminin pentru a-l face pe un bărbat să-i dea ascultare. Văzuse asta adesea între frații săi şi soțiile acestora.

— Când ne vom întoarce biruitori, vei avea o mână de tineri de vază dintre care să alegi, îi promise Saul.

Merab se întoarse şi ocupă locul din spatele mamei ei, iar Mical păşi înainte şi sărută inelul cu sigiliu al lui Saul.

— Să te întorci întreg la mine, Abba, spuse ea, aplecându-se mai aproape, spre a-l săruta pe obraz pe Saul. Fața lui Saul se destinse, iar ochii îi luciră de afecțiune.

David se aşeză mai drept, intrigat. Nici urmă de ton mieros, nicio sumețire arogantă a bărbiei. Nici cea mai mică încercare de a controla un bărbat.

— Întotdeauna îmi voi dori să mă întorc la tine, Mical. Saul îi cuprinse fața în mâini. Zece mii de filisteni nu m-ar putea ține departe de tine.

Mical își înclină capul în palma mare a lui Saul și zâmbi. Imaginea aceea îi aminti lui David de momentele când își ținea unul din cei mai mici mieluşei lângă inima lui. Când Saul îi dădu drumul, Mical se întoarse, dând să plece, dar apoi se întoarse și-l privi în ochi pe Saul.

— Contez pe tine, Abba.

Expresia încântată de pe fața lui Saul îl făcu pe David să se oprească. O privi pe Mical, care acum ședea lângă sora ei. Un văl de un albastru pal îi acoperea părul negru ca abanosul, iar pielea ei, chiar și de la depărtare, avea o strălucire trandafirie. Era mai mică decât sora ei cu cel puțin doi ani, dar unduirile de femeie se întrezăreau deja prin veşmântul ei dungat. Avea o frumusețe ascunsă – nu distinsă și îmbătătoare ca sora ei, ci inocentă și plină de prospețime.

Genul de femeie cu care era mai uşor de trăit, dacă era să se ia după frații lui.

Se uită din nou la rege.

Și din nou, poate că nu era cazul.

David surprinse privirea lui Ionatan, iar prințul îi făcu un semn uşor cu capul. Sărbătoarea dinainte de bătălie va dura toată noaptea, apoi Saul avea să-și adune o oaste de câteva mii și avea să se ducă spre Valea lui Elah. David se ridică ținându-și lira sub braț și se îndreptă spre barăci.

Era timpul să-și strângă bagajele și să se ducă acasă.

— David, aşteaptă! Mical ieşi din umbra unui şir de copaci care străjuiau drumul de la palat spre barăci.

— Mical? David strânse mai tare legătura de piele în jurul lirei sale, prinzând-o de măgarul tatălui său. Ochii lui îi întâlni pe ai ei, iar Mical crezu că inima avea să-i stea în loc.

Se apropie mai mult, iar sentimentele se învălmăşeau în ea ca nişte săbii vrăjmaşe.

— Ei chefuiesc mai departe. Am venit cât de repede am putut. Luă o gură de aer, încercând să-şi domolească puțin pulsul. Am vrut să-mi iau rămas-bun.

Zâmbetul lui încântător îi făcu stomacul să-i tremure.

— Se pare că tocmai ai făcut-o.

Obrajii îi ardeau şi îşi plecă privirea. Cum era posibil ca de fiecare dată să-i lege limba, făcând-o să tacă? Auzi mişcarea sandalelor lui apropiindu-se de ea.

— Ai grijă de tine, prințesă.

Îşi înăbuşi sentimentele învolburate într-un ungher al sufletului şi-l privi în ochi.

— Aşa o să fac. O să-mi… o să ne lipseşti.

El zâmbi din nou, iar inima ei stătu în loc.

— Poate că ne mai întâlnim într-o bună zi.

Într-o bună zi?

— Ştii că tatăl meu are în continuare nevoie de tine. Nu ar trebui să te trimită acasă atât de curând. Dacă demonii îl vor apuca din nou deseară?

Zâmbetul lui David fu înlocuit de o expresie serioasă pe chip.

— Tatăl tău are un război de purtat, Mical. Va fi prea ocupat pentru a mai permite gândurilor care-l chinuiesc de obicei să îl acapareze de această dată.

Făcu un pas înapoi, însă se afla totuşi suficient de aproape ca mireasma lui de țărână să ajungă până la ea. *O, nu pleca! Rămâi!* Cuvintele îi năvăliră pe buze, dar le reduse la tăcere.

— De ce îi lasă Domnul pe demoni să-l tulbure pe tata?

El îşi mângâie barba scurtă şi întunecată, cu o evidentă compasiune în privirea lui tandră.

— Nu ştiu, prințesă.

— E din cauză că nu i-a ucis pe amaleciți, nu-i aşa? Mical îşi întoarse privirile. Se dojeni în sinea ei că adusese vorba despre tatăl ei acum, când David pleca. Vroia să îi vorbească despre dragoste şi despre căsătorie şi despre interesul ei în ce-l privea.

— Este o variantă, cred. Se întoarse cu spatele la ea, legând mai strâns sacii de pe spatele măgarului. Chiar nu aş putea spune cu siguranță.

— Ce ai să faci când ajungi acasă?

David privi spre cer şi bătu uşor măgarul într-o parte, apoi o privi în ochi. Vroia să-l ridiculizeze?

— Sunt păstor, Mical. Îmi petrec zilele pe câmp şi am grijă de oi urât mirositoare.

— Oile nu sunt chiar aşa de puturoase. Se jucă cu eşarfa ce-i ținea legat veşmântul multicolor. Exista oare şi o păstoriță care-l aştepta?

David chicoti.

— Înseamnă că nu ai fost prea mult prin preajma lor. E o viață mult mai puțin strălucitoare decât la palat.

Buzele lui Mical se arcuiră.

— Aş prefera să trăiesc pe lângă oi.

Simți privirea lui David asupra ei, iar obrajii începură din nou să-i ardă.

— Ai o viață privilegiată, Mical. Fii recunoscătoare.

— Mi-e greu să numesc privilegiată viața într-o fortăreață respingătoare din piatră, alături de un tată imprevizibil şi iute la mânie.

Cuvintele îi ieşiră mai repede decât intenționase.

— David, tu eşti logodit?

Măgarul lui fornăi, iar David îşi îndreptă atenția spre animal. Îi aranjă căpăstrul. Tăcerea se lăsă între ei. O, de-ar fi putut să-şi retragă cuvintele şi să şi le ascundă la loc în inimă, acolo unde le era locul. Nu afară, ca el să le poată vedea. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, frământându-şi mâinile. Era o întrebare stupidă şi, pe de altă parte, nu era treaba ei.

— Fără îndoială, Dumnezeu a aşezat familia ta mai presus de toți ceilalți, spuse David în cele din urmă, ignorându-i întrebarea. Tonul lui serios se potrivea cu preocuparea din ochii lui scăpărători de un căprui închis. Ceea ce te face o norocoasă.

Mical îşi simți stomacul strângându-i-se în timp ce îi susținu privirea.

— Dacă spui tu.

Văzu pe fața lui o afecțiune de frate mai mare.

— Da, aşa spun eu. Apucă hamurile măgarului, mânându-l înainte. Şi nu, nu sunt logodit.

Mical îşi lipi privirea de spatele lui David. În următoarea clipă el se întoarse, privind-o în ochi. Contactul de-o clipă îl resimți ca pe o atingere familiară, făcându-i din nou inima să-i stea în loc. O lăsă în urmă, iar ea îl urmări cum pleacă, o durere profundă cuibărindu-i-se în suflet. Nu vroia ca el să se poarte cu ea ca şi cu o soră. El chiar nu-şi dădea seama?

— Drum bun, David! reuşi ea să spună luptându-se brusc cu lacrimile. Înainte ca el să apuce să treacă pe sub porțile arcuite ale fortăreței tatălui ei, Mical se întoarse şi dădu fuga înapoi în palat.

4

Ionatan stătea pe dealul ce privea peste Valea lui Elah, cu arcul într-o mână, cu scutul în cealaltă. De cealaltă parte, coifurile cu pene roşii ale filistenilor puteau fi văzute printre şirurile de corturi ale vrăjmaşilor. Chiar şi de la distanță, Ionatan le vedea postura relaxată şi le auzea râsetele nestăpânite şi glumele zeflemitoare. Vrăjmaşul străvechi al Israelului era din nou pe poziție, gata să-şi desfăşoare forțele militare. În ultima bătălie, cu ajutorul lui Dumnezeu, Ionatan reuşise să-i pună pe fugă aproape de unul singur. Însă unde era Dumnezeu acum?

Soarele atârna deasupra orizontului, iar Ionatan se încordă când hoarda filistenilor îi atrase atenția, înşirându-se pe coama dealului. Pământul se cutremură de o huruială înăbuşită, ca un tunet ce se apropia tot mai mult. Picioare gigante ce susțineau un mamut de om mărşăluiră cu mişcări hotărâte până în vârful movilei.

— De ce v-ați pornit la luptă? Oare nu sunt eu filistean şi voi slugile lui Saul? Răcnetul uriaşului reuşi să capteze rapid atenția armatei tatălui său, care între timp stătuse pitită pe lângă corturi de aproape patruzeci de zile. Alegeți un om dintre voi şi trimiteți-l la mine. Dacă va putea să-mi țină piept şi mă va ucide, atunci noi vom fi slugile voastre.

Necioplitul se opri, iar râsul gutural i se prefăcu într-un hohot batjocoritor.

— Dar dacă voi fi mai tare ca el şi-l voi omorî, voi să ne fiţi slugi şi să vă plecaţi înaintea noastră!

Ionatan îi privi pe oamenii tatălui său, tovarăşi în vreme de pace şi de război, cum se făcură mici şi coborâră de pe deal înapoi la corturile lor. Auziseră aceeaşi provocare în fiecare zi. De ce nu putea să facă cineva un pas înainte şi să se lupte cu omul acela? De ce nu putea s-o facă el însuşi?

Cu degetele înţepenite de atâta strânsoare, Ionatan îşi vârî câteva şuviţe de păr înapoi sub turban, lăsându-i fruntea goală. Curaj. Oare ce se întâmplase cu curajul său neînfricat? Se aplecă şi ridică o pietricică pe care o aruncă înspre vale, mult prea departe ca să fie observată de uriaş, apoi se îndreptă cu paşi stăruitori spre cortul său.

— Stăpâne Ionatan! Un tânăr scutier veni în fugă la el. Regele a poruncit să te înfăţişezi de îndată înaintea lui.

Acum ce mai era? Se întoarse şi porni printre un şir de corturi acoperite cu blănuri de capră neagră. Şoapte înăbuşite ajungeau până la urechile lui, dar Ionatan refuză să le dea ascultare. Nu conta că oamenii aceştia se uitau la el cu priviri întrebătoare, neştiind ce să facă. Iar el nu ştia ce aveau de făcut. Dacă filisteanul ar fi fost un om obişnuit, şi-ar fi luat inima în dinţi şi s-ar fi năpustit asupra lui încă din prima zi. Dar arătarea aceasta era aproape de două ori mai înaltă decât majoritatea oamenilor din Israel. Doar un nesăbuit ar încerca să facă una ca asta. Sau un om cu o credinţă extraordinară.

Deci unde ţi-e credinţa, Ionatane?

Întrebarea rămase suspendată în aer, ca şi când cineva i-ar fi vorbit la ureche. Dar chiar, oare unde era?

Ridicând acoperitoarea de la intrarea în cortul tatălui său, Ionatan se aplecă, intră prin deschizătură aceea şi pătrunse în interiorul slab luminat al cortului.

— Ai trimis după mine, tată?

Saul stătea rezemat de pilonul din centrul cortului, aşezat în mijlocul mai multor perne galbene şi maronii asortate. Abner,

comandantul oştilor lui Israel şi vărul lui Saul, luă poziție de drepți. Singurul lucru care-i trăda starea de agitație era faptul că piciorul său drept bătea ritmul intermitent.

— O... Ionatan, trebuie să facem ceva. Tu auzi ce vorbesc oamenii? Şuşotirile, confuzia. Se gândesc să mă abandoneze.

— Avem nevoie de cineva care să accepte provocarea. Abner îşi duse o mână la cap, aranjându-şi părul rar şi şaten.

— M-aş putea duce eu, tată. Ionatan rosti cuvintele resemnat. Dacă murea în această încercare, prea bine.

Tăcere. Apoi urmă un geamăt ce urcă din gâtlej.

— Nu! Saul sări în picioare, lovindu-se cu capul de stâlpul din mijlocul cortului. Nu voi permite fiului meu, moştenitorul meu la tron, să fie măcelărit de... de... mistrețul acela păgân.

Lui Ionatan nu-i păsa dacă era măcelărit de porcul acela păgân. Dar îşi păstră gândurile pentru sine.

— Ce te face să crezi că va câştiga el? întrebă el.

Sprânceana stângă a lui Abner se arcui o idee în sus.

— Nu fi ridicol, Ionatan.

Saul îşi duse o mână la cap şi gemu.

— Am trimis după sora ta.

Ionatan îl privi cu ochi mari pe tatăl său.

— I-o vei servi uriaşului pe sora mea?

Saul scutură din cap.

— Nu, nu, sigur că nu! Ea va fi momeala noastră.

Ionatan se frecă cu mâna la ceafă.

— Tată, despre ce vorbeşti?

Saul căzu grămadă printre perne şi începu să se legene înainte şi înapoi. Abner se apropie şi-şi aşeză o mână pe umărul lui Ionatan.

— Tatăl tău va oferi scutire de taxe, avuții şi mâna lui Merab celui care va reuşi să-l ucidă pe Goliat. A trimis după ea. Poate că, dacă bărbații îi vor vedea frumusețea, se va găsi cineva care să facă un pas înainte.

Ionatan împinse mâna lui Abner la o parte.

— Nu o poți aduce pe sora mea pe câmpul de luptă. O femeie n-are ce căuta aici! Îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Abner, țâşni spre ieşirea cortului şi chemă doi soldați.

— Duceți-vă după oamenii care au fost trimişi să o aducă pe sora mea şi spuneți-le să se întoarcă fără ea.

— Dar regele a spus…

— Regele s-a răzgândit.

Gărzile părură a ezita şi încercară să privească pe lângă Ionatan în cort.

— Duceți-vă acum. Ionatan îi trimise pe cei doi la drum cu o mişcare a mâinii, înainte să se întoarcă la tatăl său.

— Nu am avut de ales, Ionatan, se văită Saul, continuând să se legene înainte şi înapoi, ținându-se cu mâinile pe după genunchi.

— Întotdeauna mai există o opțiune, tată.

Regele îşi țuguie buzele, îmbufnat.

— Ei bine, tot o să-i dau mâna. Ceva trebuie făcut. Tu nu vezi?

Ba da, vedea – încă prea bine. Dezgustat, se întoarse şi ieşi în amurgul ce devenea tot mai gros. Era un laş, laolaltă cu toți ceilalți oameni din tabără. Şi toți banii, avuțiile şi femeile din lume nu aveau să schimbe cu nimic acest adevăr.

O mulțime de nori negri se adunaseră deasupra dealurilor din apus ale Iudeii, împiedicându-l pe David să zărească coama dealului ce nu era departe. Un vuiet îndepărtat se întețea cu fiecare pas, iar David zori măgarul într-un trap mai rapid pe cărăruia şerpuită a muntelui. Drumul trecea printr-o pădurice de sicomori, iar după ce făcu un cot larg, corturile acoperite cu piei de capră neagră din tabăra israeliților îi apărură sub priviri. O căutătură scurtă îi spuse că locul era părăsit, cu excepția câtorva gărzi ce stăteau de strajă.

În depărtare, răcnete de instigare şi sunetul unor paşi apăsați anunțau un strigăt de bătălie colectiv. Inima lui David i se agită în piept, dându-i ghes să meargă mai departe. În dreapta zări un cort izolat, înconjurat cu ranițe şi desagi din piele. Un om de vârstă mijlocie stătea acolo legând un sac din piele de o creangă mai joasă a unui stejar înalt. David se duse repede la el.

— Dumitale eşti cel ce păzeşte bagajele? întrebă el, descălecând de pe măgar.

— Da, da. Ăla mi-s eu, da. Bărbatul îi oferi lui David un zâmbet ironic. Ai venit să vezi bătălia, băiete?

— De fapt, am venit să aflu cum merge bătălia şi să îi duc vorbă tatălui meu despre cum se descurcă fraţii mei. David îi întinse omului hăţurile măgarului. Sunt sus pe creastă?

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Dar nu o să ţină mult. Se vor întoarce destul de curând în tabără, dacă lucrurile vor merge ca şi până acum.

David îl privi nedumerit pe om.

— Cum adică?

Nu mai avu stare la auzul altui strigăt de război ce zgudui pământul. Dacă nu se grăbea, armata avea să înainteze, iar apoi avea să înceapă o baie de sânge înainte să apuce să-şi vadă fraţii.

Păzitorul mângâie nasul măgarului şi ridică din umeri.

— Du-te şi vezi cu ochii tăi.

David păşi peste un sac cu grâne şi alergă prin faţa unui şir de corturi, apoi alergă restul drumului până ajunse sus pe deal. Aşezaţi în rânduri, soldaţii israeliţi se întindeau sub ochii lui, până la marginea dealului ce străjuia Valea lui Elah. De partea cealaltă a văii largi şi verzi, coloane de coifuri cu pene roşii înaintau. Câteva clipe mai târziu, începură să se mişte cu toţii în timp ce soldaţii din oastea filistenilor tropăiau şi caii lor nechezau. Se opriră brusc, pe culmea dealului aflat de cealaltă parte a văii.

Un alt strigăt asurzitor veni drept răspuns din partea israeliţilor, în timp ce David străbătea cu privirea rândurile căutând după steagul cu însemnul seminţiei lui Iuda sau după orice alte amănunte care să-i indice unde sunt fraţii săi. Iată, îi zări patru rânduri mai încolo, şi alergă prin spatele oştii pentru a-i saluta.

— Aici erai, Şama.

— David! Şama îşi trecu braţul vânjos pe după umerii lui David şi aproape că-l lăsă fără suflare. Tata te-a trimis? O, spune-mi că ne-a trimis ceva cumsecade de mâncare.

David zâmbi.

— O bucată din cea mai bună pâine a mamei. Se întoarse şi îl bătu pe umăr pe al doilea frate mai mic al său. Abinadab, mi-a fost dor de tine.

Abinadab îl cuprinse pe David într-o îmbrăţişare frăţească.

— Hei, frăţioare! Ce te aduce pe aici? Se aplecă mai aproape de urechea lui. A trimis regele iarăşi după tine?

David scutură din cap că nu.

— Tata era îngrijorat. Nu am mai primit vorbă de la voi de mai bine de-o lună. Ce se petrece aici?

Abinadab începu să vorbească, dar un murmur colectiv cuprinse nenumăratele şiruri de bărbaţi. De cealaltă parte a văii, un singur filistean ieşi din marea de păgâni cu coifuri împănate şi se opri pe cea mai înaltă culme a dealului.

— Slujitori ai lui Saul!

Răcnetul acela era voce de om?

— Slujitori ai lui Saul! Cuvintele erau mai clare acum, făcându-l pe David să se apropie mai mult de primele rânduri, în timp ce oamenii din jurul lui făcură speriaţi câţiva paşi îndărăt.

— De ce nu veniţi în faţă să ne luptăm? Nu sunt eu filistean, iar voi slujitorii lui Saul? Alegeţi pe unul dintre voi şi lăsaţi-l să vină la mine. Dacă se poate măsura cu mine şi mă ucide, atunci noi vom fi slugile voastre, dar dacă eu sunt mai tare ca el şi îl ucid, atunci voi să ne fiţi slugi şi să ne slujiţi. Făcu o pauză, ridică o suliţă imensă în mână şi începu să o scuture îndreptată spre cer. În ziua aceasta înfrunt oastea Israelului! Daţi-mi un om cu care să mă lupt.

David îl privi pe uriaş, iar cuvintele filisteanului răsunară în inima lui. Nu era un filistean obişnuit. Probabil că măsura pe puţin şase coţi şi o şchioapă* din cap şi până în picioare, cu o armură de zale. Iar scutierul lui era zdravăn ca un copac vânjos.

Dar Dumnezeu era mai puternic. Oare filisteanul ăsta chiar îşi imagina că mărimea lui era suficientă să învingă poporul al cărui Dumnezeu lupta pentru ei? David îşi deschise şi-şi închise

* Aproximativ trei metri în înălţime; un cot măsoară 45 cm, iar o şchioapă măsoară 23 cm (n.tr.).

la loc pumnii, răsucindu-se iute pe călcâie spre fraţii lui, dar descoperi cu stupoare că tot dealul se golise instantaneu. Îi zări pe israeliţi doar din spate, în timp ce se retrăgeau. Unde mergeau? Se întoarse la sunetul cascadelor de râs batjocoritor al uriaşului.

— Tot frică vă este de mine, nu? Bărbatul se lovi cu pumnii în piept şi ridică pumnul spre cer. La ce Dumnezeu vă mai închinaţi şi voi, israeliţilor! Nu vă poate scăpa din mâna unora ca mine!

David îşi simţi pieptul clocotind de indignare, ca un foc viu, mistuitor. Se întoarse şi alergă după oamenii care băteau în retragere. Cete de soldaţi grupaţi după semnţiile lor stăteau strânşi în jurul corturilor lor. David încetini pasul şi se apropie de unul dintre ele.

— Ce primeşte cel care îl va ucide pe filistean şi ridică ruşinea de pe Israel? Căci cine este acest filistean netăiat împrejur de îndrăzneşte să sfideze oştile Dumnezeului celui viu?

Un oştean aprig, ce purta culorile seminţiei lui Aşer, îşi încrucişă braţele la piept, măsurându-l din ochi pe David de sus până jos.

— Am auzit că regele a promis mâna fetei lui.

David se uită la altul, dar omul îşi întoarse privirea, ca şi când i-ar fi fost ruşine. Ei bine, aşa şi trebuia să-i fie. David se întoarse spre al treilea.

— Asta-i tot ce a spus?

— Nu ştiu nimic despre partea cu însurătoarea, dar am auzit că a promis că va fi scutit de taxe, spuse al treilea. Nu că ne-ar mai fi de un folos dacă ne-am prăpădi.

David alergă la un alt grup de oameni, ce stăteau sub un steag al seminţiei lui Efraim.

— Ce va da regele celui care îl va ucide pe filistean?

— I-a promis multe avuţii şi că îl va face ginerele său, spuse unul cu o căutătură mâniosă, apoi se întoarse şi plecă de acolo.

— Dacă nu ne crezi pe noi, du-te de-l întreabă pe prinţul Ionatan, spuse un altul. Se spune că el l-a împiedicat pe rege să o aducă aici, în tabără.

Tonul bărbatului trăda dispreţ, la fel ca cel al lui David. O femeie nu avea ce căuta aici şi, cu atât mai puţin frumoasa, fermecătoarea Merab. Nu putea decât să-şi imagineze ce s-ar fi

întâmplat cu ea dacă ar fi fost luată prizonieră. Se simți cutremurat de un fior.

David auzi sunet de paşi.

— Ce faci tu aici, frățioare?

Eliab, cel mai mare frate al lui David, apucă partea din spate a tunicii lui David şi îl întoarse cu fața la sine, aproape scuipându-l în față. Şi cu cine ai lăsat oile alea în pustie? Îți cunosc mândria şi inima plină de răutate. Ai venit să vezi bătălia.

David se simți surprins de furie şi-l împinse cu ambele mâini pe Eliab de piept, smulgându-se din mâinile lui.

— Acum ce am mai făcut? Tu nu ai o datorie?

Privirea îi întâlni ochii arzători şi aprigi ai lui Eliab.

— Întrebările tale n-au niciun rost. Se îndreptă de umeri şi îi aruncă o ultimă privire de sus. Nu mă călca pe nervi, frățioare.

După care plecă.

David îşi ridică bărbia şi rămase privind după Eliab. Fratele lui nu avea să se schimbe niciodată. Dacă putea spune ceva despre el, era faptul că fratele lui devenise şi mai respingător de când David fusese uns de profetul Samuel. Întotdeauna avea să întâmpine atâta opoziție?

Se îndreptă spre următoarea seminție şi dădu peste grupul beniamiților, care erau doar la o aruncătură de băț de cortul regelui. Gărzi înarmate păzeau cortul, iar slugile mişunau înăuntru şi afară, cărând în cort burdufuri cu vin şi tăvi cu carne friptă. Ceva era cu totul în neregulă aici. Saul ar fi trebuit să se plimbe printre oameni, să-i încurajeze, să caute călăuzirea Domnului cu privire la ce avea de făcut cu acest filistean.

— S-a sfătuit regele cu preoții pentru a găsi voia Domnului? îl întrebă David pe un bărbat care şedea în fața cortului său, cu genunchii la piept. Ştia că era foarte probabil ca profetul Samuel să refuze să îşi facă apariția. Samuel îi spusese cu luni în urmă că nu avea să mai apară la curtea lui Saul sau în orice altă parte în apropierea regelui.

Bărbatul îşi ridică privirile tulburate spre David, iar umerii i se prăbuşiră înainte, oftând greu.

— Regele a oferit avuții, scutire de taxe şi mâna fiicei lui aceluia care îl va ucide pe Goliat.

— Goliat?

Deci acesta era numele lui.

— Goliat din Gat. Se spune că este unul dintre fiii lui Anac. Îşi aținti privirea în pământ. E prea puternic pentru noi, să ştii. Nu există niciun om în Israel care să se ridice la înălțimea lui. Nici măcar regele.

Regele Saul era vestit în Israel pentru statura sa, fiind aproape cu un cap şi jumătate mai înalt decât majoritatea supuşilor săi. Cu toate astea, David se zburli şi simți cum îl furnică pielea de pe brațe. Ce conta cât de înalt era un om?

— Domnul e de partea noastră, spuse el, îndreptându-se. Nu trebuie să ne temem de nimeni.

Bărbatul se uită la David de parcă şi-ar fi pierdut mințile. Fu rândul lui David să se întoarcă atunci când simți o mână atingându-l pe umăr. Privi la fața generalului lui Saul, Abner.

— Tu eşti tânărul care ai întrebat de filistean?

— Da, domnul meu.

Abner făcu un semn cu mâna.

— Vino cu mine.

Înaintând cu paşi țepeni, comandantul îl conduse pe David în cortul regelui. Când Abner ridică marginea cortului, o lumină tremurătoare se revărsă afară din cort. David îşi scoase sandalele, îşi plecă fruntea şi intră în interiorul somptuos în stil oriental. Se uită împrejur prin încăpere şi îl descoperi pe regele Saul aşezat pe o platformă înălțată din perne brodate, cu Ionatan la dreapta sa. Abner se apropie şi îngenunche la picioarele lui Saul.

— El e cel care pune întrebări, regele meu. Abner întinse mâna în direcția lui David.

— Cântărețul la liră.

— Da, domnul meu, spuse David. Abner se ridică pentru a rămâne apoi în picioare lângă Saul, iar David îi luă locul, îngenunchind înaintea regelui.

— E adevărat ce am auzit despre tine? Se spune că vrei să ştii ce-i va da regele aceluia care îl va ucide pe uriaş. Cunoşti tu un astfel de om, fiul meu?

David înghiţi, silindu-se să-şi înfrângă furia pe care o simţea în faţa lipsei lor de credinţă. Întâlni privirea fixă a regelui. O stare de pace îi cuprinse fiinţa, însoţită de acelaşi sentiment al aşteptării care-i umpluse fiinţa în dimineaţa zilei când fusese uns. Dumnezeu avea să-Şi apere onoarea. Niciun barbar netăiat împrejur nu avea să-l defăimeze Numele şi să trăiască!

Decizia îi încordă stomacul şi îi încleştă muşchii braţelor. Luă încet aer în piept.

— Inima niciunui om nu ar trebui să slăbească din cauza filisteanului ăstuia, domnul meu. Slujitorul tău se va lupta cu el.

Ochii reci, cenuşii ai lui Saul se îngustară, în profunzimea lor începând să licărească sfidători.

— Nu eşti în stare să te măsori cu filisteanul. Nu eşti decât un puştan. Iar el e războinic încă din tinereţea sa.

David se ridică încet, cu cotul odihnindu-i-se pe genunchi. Pasiunea îi ardea în suflet.

— Regele meu, slujitorul tău obişnuia să păzească oile tatălui său, iar atunci când venea un leu sau un urs să ia un miel din turma mea, mă porneam pe urmele lui, îl loveam, şi scăpam mielul din botul lui. Dacă se ridica împotriva mea, atunci îl prindeam de barbă, îl înjunghiam şi astfel îl omoram. Slujitorul tău a ucis şi leul şi ursul, iar filistenul acesta netăiat împrejur va fi ca unul dintre aceia şi va vedea că a sfidat oştile Dumnezeului celui viu. Domnul care m-a scăpat din labele leului şi din labele ursului mă va scăpa şi din mâna acestui filistean.

Un tremur prevestitor se instală deasupra ochiului stâng al lui Saul. Le aruncă o privire sceptică lui Abner şi lui Ionatan, care îşi plecaseră frunţile şi clătinau şovăitor din cap.

Saul îşi drese glasul şi apucă marginile pernelor de lângă el.

— Dar nu-i decât un copil.

— Domnul e cu David, tată. Vocea gravă a lui Ionatan răsună în tăcerea ce urmă.

Saul dădu din cap, în tăcere, cu privirea tulbure.

— Nimeni nu a mai îndrăznit să păşească în faţă, domnul meu, interveni Abner, privindu-l pe David.

Saul îi privi pe rând pe fiecare dintre sfetnici, apoi îl privi din nou cercetător pe David. În cele din urmă, oftă greu şi se lăsă înapoi în perne, iar pe faţa sa ridată se citi resemnarea.

— Du-te, şi Domnul să fie cu tine.

Sandalele bătute cu pietre preţioase loveau pietrele rotunde şi netede din curtea familiei regale, înaintând agale. Nu avea rost să se grăbească. Nu avea nimic de făcut, acum că bărbaţii erau plecaţi în război, doar dacă vroia să şadă şi să o asculte pe Merab plângându-se neîncetat de cât de proastă era mâncarea, de atitudinea slugilor, de lipsa de atenţie din partea bărbaţilor care erau acum plecaţi. Poate că, dacă funcţiona strategia Tatălui, Merab avea să se căsătorească în curând, lăsându-i lui Mical frâu liber în palat, nesupravegheată mereu de o soră-gardian arogantă care să interfereze cu planurile ei. Iar dacă Merab se căsătorea cu cel ce avea să îl ucidă pe uriaş, ea nu va mai fi rivala lui Mical pentru câştigarea atenţiei lui David. Asta doar dacă exista vreun bărbat în tot Israelul care să aibă atâta curaj.

— De ce ai privirea asta posacă azi, Mical? Arăţi de parcă ai fi mâncat aguride. Ahinoam îşi înalţă nasul arcuit şi îşi mijii ochii când o întâlni pe Mical în bucătăriile spaţioase ale palatului.

— Nu am nimic de făcut, mamă.

Cât de mult dura de fapt să câştigi un război?

Ahinoam se întoarse spre unul din geamurile deschise, cu privirea gânditoare.

— Avem încă o mulţime de slujitori de hrănit şi supravegheat, Mical. Nu vei fi niciodată regină, dar cu toate astea trebuie să ştii cum se conduce o casă. Soţul tău va avea nevoie să fii o femeie ordonată şi harnică.

Cine spune că nu o să fiu niciodată regină? Gândul acesta i se strecură nestingherit în minte. Era un lucru la care se gândise mult, dar desigur, toată povestea era imposibilă. Dacă Ionatan urca pe tronul tatei, atunci soția lui, Sarah, avea să fie regină. Dar dacă nu? Dacă erau adevărate zvonurile... Dar mama ei nu avea să înțeleagă direcția gândurilor sale perfide.

— Şi atunci ce ar trebui să fac?

Prin geamul deschis pătrunseră răgete de măgar şi scârțâitul unui car cu boi.

— A întârziat. Merab intră în cameră cu o grație regală, trecând prin fața a cinci slujitoare aplecate asupra albiilor în care frământau aluatul.

— Cine a întârziat, mamă? Mical îşi apucă fustele şi fugi după Ahinoam, cuprinsă de iritare. Era frustrată că Merab ar fi putut şti ceva ce ea nu ştia.

— Adriel, negustorul, răspunse Merab înaintea lui Ahinoab. Serios, Mical, ar trebui să dai mai multă atenție supravegherii slugilor, altfel, totul va scăpa de sub control. Uite, de data asta legumele trebuiau să sosească în zori.

— De ce? Aveau vreo întâlnire cu cineva? Mical îl studie pe negustătorul cu turban care-şi mâna măgarul nesupus pe drumul pietruit.

— Nu fi obraznică, Mical. Ahinoam trecu pe lângă fiica ei spre a-l întâmpina pe Adriel la uşă. Merab o urmă, la doi paşi în urma ei.

Voinicul gardian Benaia, care rămăsese să apere gospodăria regelui, îl lăsase pe Adriel să ajungă până la bucătăriile palatului. Nu era nimic neobişnuit la priveliştea ce o avea sub ochi. Benaia şi o mână de alte gărzi erau personaje pe care le întâlnea la fiecare mişcare. Şi-l văzuse şi pe Adriel aducând mâncare la masa tatălui ei aproape zilnic în ultimul an. Cum bărbații erau plecați, faptul că venea aici în zori nu prea părea să schimbe lucrurile.

Mical îşi ridică o mână pentru a-şi examina unghiile vopsite cu henna de un portocaliu închis, apoi se întoarse spre locul unde Adriel şi mama ei parcurgeau o listă alcătuită pe o tăbliță de lut. Din când în când, ochii bărbatului alunecau spre Merab.

Citea oare admirație în privirea lui? Mical îl studie încă o vreme pe tăcutul negustor, măsurând în același timp și reacția afectată pe care o avea Merab față de el. Adriel era mai mare, undeva spre treizeci de ani. Foarte probabil că avea o soție și un cârd de copii deja. Totuși, unii bărbați își luau mai mult de o nevastă.

Pașii sacadați care se apropiau o făcură pe Mical să se întoarcă. Încălțat în sandalele sale, Benaia își făcea turul, traversând podeaua pardosită. Era un bărbat brunet, cu o înfățișare obișnuită, dar de o statură mai mare decât media oamenilor, dimensiunile lui făcând-o pe Mical să pară un pitic în comparație cu el. Se opri la arcada ușii și se întoarse, scrutând încăperea. Multă vreme rămase privind-o, apoi îi aruncă un zâmbet timid și se întoarse. Mical îi studie spatele, iar pentru o fracțiune de secundă se entuziasmă de forța ei de atracție. Scutură din cap. Era imposibil să fie interesat de ea. Era doar o străjă. Dar apoi, el se oprise și când o văzuse pe Merab. Poate că Benaia și Adriel erau amândoi atrași de sora ei. La fel ca David.

O senzație de greață o cuprinse. Oare întotdeauna avea să stea în umbra frumuseții surorii ei? Mical se uită din nou la negustor, iar în gând cântări decretul pe care-l trimisese tatăl ei cu o zi înainte. Merab avea să se căsătorească cu cel care avea să-l ucidă pe uriaș.

Dacă reușea careva să-l omoare pe uriaș, foarte probabil că tatăl ei avea să îl promoveze, iar în cele din urmă putea ajunge chiar mâna dreaptă a lui Ionatan, așa cum era Abner pentru tata. Dacă Merab se căsătorea cu el, atunci putea ajunge a doua femeie ca putere din țară, după Sarah. Brusc enervată și supărată, Mical se strecură încetișor afară din bucătărie spre ascunzătoarea ei de pe acoperiș. Își strânse pumnii. Nu putea îngădui să se întâmple una ca asta.

Aerul era dens și parcă încremenit în larga Vale a lui Elah, care separa tabăra filistenilor de cea a israeliților. Deasupra capetelor

lor, un singur şoim negru plana, rotindu-se pe cer. David se ridică în picioare, privind cum pasărea iubitoare de stârvuri cobora peste rândurile filistenilor, zburând apoi spre apus înspre Gat, după care se năpusti înapoi spre oastea vrăjmaşilor. Dacă Dumnezeu avusese de gând să-i trimită un semn al apropiatei sale victorii, atunci pasărea i-o transmisese foarte clar. Nu că ar fi contat. Fără nicio îndoială, David ştia că Cel Preaînalt îl chemase în acest moment şi că nimeni nu ar fi putut face sau spune nimic spre a-i zdruncina încrederea în Cel Atotputernic.

David îşi odihni mâna stângă pe mormanul de pietre de lângă el. Lațul îi era înfăşurat în jurul mâinii drepte. Se sui pe vârful dealului, foarte conştient de oastea încremenită a lui Israel din spatele său.

De cealaltă parte, Goliat ieşi dintre rânduri şi-l urmă pe scutierul său până în punctul de unde îşi lansa de obicei provocarea. David începu să coboare în vale înainte ca Goliat să apuce să-şi deschidă gura. Nu avea niciun rost să-i ofere omului aceluia ce se aştepta să primească. Când uriaşul văzu că cineva ieşise în față spre a-i accepta provocarea, coborî cu greu dealul, fiecare pas cutremurând pământul. Bătăile inimii lui David se întețiră, bătând de două ori mai repede cu fiecare pas pe care îl făcea.

Cu mâna stângă, David îşi trecu una din cele cinci pietricele netede pe care le culesese în căuşul praştiei, cercetând cu ochii armura cu care era îmbrăcat uriaşul şi căutând vreo spărtură, vreun spațiu lipsit de protecție. Privi împotriva razelor dimineții ce se reflectau din coiful uriaş din bronz şi armura din zale de bronz. Până şi picioarele îi erau învelite în solzi protectori din bronz. Bărbatul părea impenetrabil – până când o rază de soare căzu ca o săgeată spre mijlocul frunții lui Goliat, ca şi când însuşi degetul lui Dumnezeu i-ar fi arătat lui David unde să țintească cu arma sa.

Picioarele lui David atinseră albia văii şi începură să urce pe cealaltă parte a dealului. Uriaşul se opri, făcu doi paşi înainte şi-şi duse o mână la ochi. David se apropie şi mai mult, dar nu suficient de aproape ca să-l ajungă sulița bărbatului. Se opri la o distanță potrivită, de la care putea trage.

Un hohot de râs disprețuitor răsună din gâtlejul lui Goliat.

— Sunt eu câine de vii la mine cu bețe? O mulțime de blesteme începură să-i curgă din gură de parcă le-ar fi vărsat. Hai, vino la mine şi o să-ți dau carnea drept hrană păsărilor cerului şi fiarelor câmpului.

David ridică mâna şi începu să rotească praştia deasupra capului.

— Tu vii la mine cu paloş şi lance şi suliță, dar eu vin la tine în Numele Domnului oştirilor, a Dumnezeului oştirii Israelului, pe care L-ai batjocorit. Aceasta este ziua când Domnul te va da pe mâna mea, iar eu te voi doborî şi-ți voi lua capul. Chiar azi voi da leşurile oastei filistenilor păsărilor cerului şi fiarelor câmpului, ca tot pământul să ştie că Israel are un Dumnezeu.

— Fie ca Dagon să-mi dea victorie. Eu voi avea capul tău mai întâi, copile. Uriaşul îşi ridică piciorul învelit în armura grea. *Bum. Trop.* Colbul se ridica de pe pământ la fiecare bubuit al paşilor săi. Scutierul filisteanului ajunse mai aproape de David.

Şoimul cel negru țipă, apoi un murmur colectiv umplu valea. Mâna gigantică a uriaşului îşi netezi platoşa de pe piept, apoi apucă sulița cu mâna. David prinse a învârti praştia cu o arcuire dibace din lateral. Goliat îşi ridică sulița la înălțimea umărului, moment în care David îşi azvârli piatra. Se întinse după o a doua piatră, dar privirea nu i se dezlipi nicio clipă de la traiectoria pe care o luase prima dintre ele. Timpul se dilată, interminabil ca veşnicia.

Piatra se izbi de creştetul uriaşului cu o icnitură şi îl lovi drept în frunte. Goliat începu să se clatine, iar expresia feței i se întunecă. O privire nedumerită se abătu peste fața lui imensă. David îşi ținu respirația, strângând praştia în mână.

Cu colțul ochiului, David văzu un stol întreg de şoimi negri alăturându-se santinelei singuratice şi începând să se rotească în zbor pe deasupra capetelor oştenilor filisteni, ca şi când şi-ar fi aşteptat festinul de leşuri. Purtătorul de arme al uriaşului îşi ridică privirea, iar fața îi fu înecată de groază. Aruncă scutul greoi ce trebuia să-l protejeze pe Goliat şi o luă la fugă spre coama dealului. David auzea țipetele neîntrerupte ale păsărilor, dar privirea îi rămase ațintită asupra lui Goliat.

Trecu o clipă. Uriaşul se bălăngăni, cu ambele mâini lipite de coiful împănat. Ca un copac retezat ce se prăbuşeşte în pădure se răsturnă şi Goliat cu faţa înainte în ţărână.

David fugi spre el cu mişcări reţinute. Sulița căzu zornăind în ţărână în spatele uriaşului, dar când David se întinse după ea, îşi dădu seama că nu ar fi fost niciodată în stare să o ridice. Veni mai aproape şi descoperi sabia lui Goliat aflată încă în teaca ei. I-o dezlegă şi închise ochii ferindu-se de strălucirea soarelui ce se reflecta în metalul lustruit. Uriaşul nu se clinti din loc, dar nu avea niciun rost să rişte. Ridică sabia deasupra capului şi o lăsă să cadă peste gâtul filisteanului. Sângele i se împroşcă pe sandale şi pe tunică.

David smulse coiful împănat de pe capul decapitat, îşi înfipse degetele în buclele negre şi ridică trofeul însângerat în aer, ca pe un stindard.

— Pentru Domnul şi pentru Israel, strigă el spre armata israeliţilor ce stăteau privind de pe coama dealului.

— Pentru Domnul şi pentru Israel. Răspunsul tunător cutremură pământul. Picioarele ostaşilor începură să bată cu putere în pământ scoţând strigăte de bătălie ce străbătură valea şi ajunseră pe coasta cealaltă. În timp ce oştenii năvăleau în vale şi începeau deja să urce costişa, David luă din nou sabia lui Goliat şi îi lăsă să-şi ia cu asalt vrăjmaşii puşi pe fugă.

— Aici este capul celui ce îi este vrăjmaş regelui. Fie ca toţi vrăjmaşii tăi să devină ca acesta, domnul meu. David stătea în faţa cortului lui Saul, îngenunchind înaintea regelui, cu capul însângerat al lui Goliat la picioarele sale. Putoarea sudorii şi a sângelui umplu nările lui David, în timp ce zumzetul vocilor frenetice de bărbaţi ajunse până la el prin vântul răcoros al serii.

— Al cui fiu eşti tu, tinere?

David îşi ridică fruntea la auzul întrebării pe care i-o pusese Abner. Braţele bronzate ale comandantului erau încrucişate, iar cu privirea îl măsura pe David din cap şi până în picioare.

— Sunt fiul slujitorului tău Işai betleemitul.

— Cântărețul la liră.

Ochii cenuşii ai lui Saul licăriră, recunoscându-l, iar buzele lui subțiri se arcuiră prin barbă într-un zâmbet abia schițat.

— Da, domnul meu.

— Astăzi ai făcut un lucru măreț pentru Israel, fiul meu. Saul se încruntă uşor. David se îndreptă, foarte atent la dispoziția schimbătoare a lui Saul. Aveau să-l atace demonii din nou după o astfel de victorie?

— Vă mulțumesc, domnul meu.

Cu coada ochiului, David zări silueta zveltă a lui Ionatan trecând prin mulțime şi venind spre ei.

— Dumnezeu să fie lăudat pentru ceea ce ai făcut, David! Prințul îl bătu pe spate. Ai făcut o faptă de mare vitejie. Fie ca toți cei care vor auzi de ea să-L binecuvânteze pe Domnul Dumnezeu, pentru că într-adevăr este un Dumnezeu în Israel!

David căzu pe un genunchi şi îşi plecă fruntea.

— Îți mulțumesc, prințul meu.

Ionatan îl luă pe David de braț şi-l ridică în picioare.

— David ți-a făcut un serviciu extraordinar, tată. Presupun că te gândeşti să-l răsplăteşti pentru asta.

Privirea mijită a lui Saul se mută de la trofeul însângerat la David. Îşi împreună mâinile şi îşi roti degetele mari într-un joc absent.

— Desigur, fiul meu. De asta l-am şi întrebat de familia lui. Îi aruncă o privire rapidă lui Abner. Familia lui va fi scutită de taxe şi va primi avuții de neînchipuit.

— Şi mâna lui Merab, continuă Ionatan. Desigur…

— Pe Merab de nevastă. Fiicei mele îi va fi îndeplinită dorința, iar cântărețul la harpă va deveni ginerele meu. Vom face pregătirile când ne vom întoarce la Ghibea.

Saul se aplecă şi intră în cortul său, urmat de Abner, iar ultimele sale cuvinte răsunară în urma lui. Oare îşi regreta regele promisiunea făcută?

Ionatan se întoarse şi, arătând spre capul însângerat al lui Goliat, spuse unei gărzi:

— Ia acest trofeu şi împlântă-l în vârful dealului ce străjuieşte Valea lui Elah – asta în cazul în care vrăjmaşilor noştri le-ar veni vreodată ideea să mai apuce în direcţia asta. Îl privi pe David şi zâmbi. Vino în cortul meu, David. Am ceva pentru tine.

David îl urmă tăcut. Focurile luminau tabăra întinsă sub cerul înstelat, iar vocile bărbaţilor ajunseră până la el.

— Ai văzut cât de încrezător s-a dus David spre Goliat?

— Şi ce faţă a făcut Goliat când l-a lovit piatra în cap.

— Îţi cântă osanale, David, spuse Ionatan în timp ce ridica deschizătoarea cortului său şi-l pofti pe David să intre.

— Da, domnul meu. Dar Dumnezeu a fost cel care mi-a dat victorie. Ionatan aprinse un opaiţ din lut şi-l atârnă de stâlpul din mijlocul cortului. Stai jos o clipă.

David se aşeză pe o saltea din lână, sesizând cât de simplu era mobilat cortul – câteva perne, un schimb de haine, un ulcior cu apă, un scut şi o sabie, un arc rezemat de unul din pereţii laterali şi un coş cu mâncare închis, atârnat de tavanul cortului. Pe vreme de război, prinţul Ionatan nu trăia în lux ca şi tatăl său.

Ionatan rămase în picioare, tăcut, cu capul plecat. Se ruga? Când îşi ridică fruntea, privirea îi era limpede şi un zâmbet grav îi apăru pe buze.

— Vrei să te ridici acum în picioare, David?

— Desigur, domnul meu.

Sări în picioare, ignorând durerea din muşchii încordaţi – dovada primei sale bătălii.

Ionatan veni la el, îşi desfăcu brâul din piele şi-şi dezbrăcă veşmântul său colorat în albastru şi purpuriu. Îi petrecu haina lui David pe după umeri şi îi legă brâul la mijloc. Se duse într-o parte a cortului, îşi luă scutul, sabia şi arcul şi le puse la picioarele lui David. În cele din urmă, Ionatan căzu în genunchi şi atinse de trei ori cu fruntea pământul.

David simţi cum pieptul i se contractă de emoţie şi în gât i se puse un nod. Haina lui Ionatan îi acoperea picioarele şi cădea până la pământ unde îi stătea adunată, trădând înălţimea considerabilă a prinţului. David îşi trecu degetele peste materialul

subțire şi atinse cingătoarea fină din piele, bătută cu nestemate. Era o anticipare a viitorului, o scurtă întrezărire a rafinamentului ce avea să-l înconjoare când va ajunge rege.

— Ştiu că vei ocupa tronul tatei în locul meu, David, spuse Ionatan. Am ştiut din clipa când te-am întâlnit; am fost la fel de sigur de asta ca de suflarea mea. Ungerea lui Samuel nu face decât să confirme ceea ce inima mea îmi spunea în tot acest timp. Trase încet, prelung, aer în piept. Dar azi... azi ai dat dovadă de o vitejie pe care eu am pierdut-o. Privi dincolo de David, la un punct de pe peretele cortului şi lăsă tăcerea să stăruie între ei. După o clipă, îşi ridică privirea curată spre David şi oftă greu.

— Odată, când Domnul era cu tata, aveam o credință mare, făceam planuri în copilărie să-i calc pe urme. Dar încă din ziua când de bunăvoie a încălcat porunca Domnului de a distruge poporul lui Amalec, ştiam că eu nu aveam să fiu niciodată rege. Iar acum ştiu că Domnul te-a ales pe tine să-mi iei locul.

David îl prinse pe Ionatan de umăr.

— Nu te pleca înaintea mea, domnul meu. Aş prefera mai degrabă să fim prieteni. Studie expresia gravă a lui Ionatan. Reflecta o dragoste frățească, iar inima lui David fu încălzită de focul prieteniei.

— Promite-mi, David, că atunci când vei ajunge la putere nu-mi vei ucide şi nici nu-mi vei nimici familia.

Inima lui David păru să se oprească în loc. Regii aveau putere absolută. Iar regii orientali nu obişnuiau să fie îndurători cu familia monarhului detronat sau a rivalului învins.

— Atunci când va veni timpul, ai promisiunea mea solemnă, spuse David. Dar dacă se vor întoarce cărțile, promite-mi şi tu – vei face la fel pentru mine?

— Cu prețul vieții mele, prietenul meu.

5

Mical stătea la masa netedă din lemn în bucătăria palatului, cu mâinile îngropate în aluatul moale din făină, frământând şi întinzându-l într-un strat subțire. În cealaltă parte a încăperii spațioase, Marta, bucătăreasa, amesteca într-o compoziție lipicioasă din miere şi stafide deasupra flăcării de la sobă, iar alte servitoare amestecau curmale cu unt şi scorțişoară pentru a le presăra pe aluatul întins.

Mical nu ajuta decât rareori la sarcinile din casă, dar azi, treaba aceasta era mai mult o distracție decât o necesitate. Prăjiturile cu miere şi foietajele cu stafide aveau să se numere între delicatesele suculente care urmau să fie aduse la masa ce se dădea în cinstea victoriei şi a ceremoniei de căsătorie care avea să îi urmeze. O nuntă pe care nu suporta să o vadă săvârşită.

Cum de se putuse întâmpla aşa un dezastru? Cu trei zile în urmă primise vorbă de pe câmpul de luptă. Războiul luase sfârşit în cele din urmă, iar ucigaşul uriaşului avea să fie cinstit printr-o mare sărbătoare a victoriei. Cum era posibil ca cel care-l omorâse pe uriaş să fie nimeni altul decât David? Nici măcar nu era înscris la oaste.

Cu o mişcare violentă, Mical rupse o bucățică din aluat şi apăsă aluatul grăunțos cu mâna dreaptă, făcându-l să alunece

până în mijlocul mesei, mişcare care o făcu pe Mical să-şi piardă echilibrul. Iar cu acest gest, reuşi să întindă prea subţire aluatul, iar în mijlocul lui se căscă o gaură chiar în locul unde trebuia pus amestecul de curmale.

— O, frate! Mical dezlipi bucata de aluat de pe masă şi o plesni înapoi pe cantitatea mai mare de aluat. Merab nu avea voie să se căsătorească cu David. Cu niciun chip!

— Ai probleme, surioară? Tonul arogant al lui Merab o zgârie în urechi ca şi când cineva ar fi zgâriat o bucată de calcar cu unghiile.

— Mă descurc. Mical evită contactul vizual cu ea, iar privirea îi alunecă înapoi la mormanul de aluat în timp ce începu din nou să tragă de el şi să-l întindă.

Merab trecu prin bucătărie cu un aer de superioritate, apoi se aşeză pe un scaun în faţa lui Mical.

— Nu e emoţionant?

Mical simţea privirea sfredelitoare a lui Merab şi-şi dori dintr-odată cu toată puterea ca pământul să se caşte chiar în secunda aceea şi s-o înghită cu totul pe sora ei.

— Ce să fie emoţionant? Mical îşi îndesă din nou podul palmei în aluat, îşi ridică pentru o clipă privirea, dar apoi se întoarse la lucrul ei.

— Nunta, desigur! Despre ce altceva aş vorbi?

Mical netezi aluatul într-un pătrat şi ridică din umeri, ignorând enervarea din tonul lui Merab.

— Ţi-am spus doar că se spune că David are o mulţime de calităţi pe lângă talentele pe care le are. Îţi poţi imagina să trăieşti cu un astfel de bărbat? Şi e atâââât de chipeş! Nu-mi vine să cred că l-a ucis cu adevărat pe uriaş! Tata mi-a promis să mă căsătorească cu cel mai bun războinic al lui. Niciodată nu m-aş fi aşteptat să fac o partidă atât de bună.

Da, dar îl iubeşti? Gândul acesta o făcu pe Mical să strângă din dinţi în timp ce studia forma bucăţii de aluat din faţa ei. Merab nu merita un bărbat ca David. Nu avea cum să ştie să iubească un bărbat de felul lui.

— Ei bine, dar nunta încă nu s-a săvârşit! Mical se întinse după amestecul de curmale pentru a pune din el în mijlocul bucăţii de aluat.

— Ce vrea să însemne asta?

Mical simţi căldura dogoritoare a privirii lui Merab şi-şi înălţă capul pentru a o privi pe sora ei.

— Exact ce am spus. De câte ori ţi-a promis tata anul trecut să-ţi găsească un soţ, pentru ca apoi să se răzgândească? Eu aş spune să nu îţi faci prea multe planuri cu privire la asta până nu ai intrat în cortul de nuntă cu David.

Privirea mirată de pe faţa lui Merab îi dădu fiori de satisfacţie. De-ar fi fost adevărate cuvintele ei. De data asta tatăl ei alesese bărbatul. Era puţin probabil să-şi retragă cuvântul dat în public.

Mical curăţă cu o lingură restul de amestec de curmale dintr-un castron de lut şi lăsă să-i cadă pe aluat ultimul rest din umplutura de curmale.

— Eşti cumva geloasă, Mical? Merab se aplecă spre masă şi o privi pe Mical cu ochii mijiţi. Eşti geloasă, nu-i aşa? Nimic nu ţi-ar produce mai multă satisfacţie decât să-l vezi pe tata că se răzgândeşte. Crezi că o să te căsătoreşti înaintea mea, nu? Sau poate că pe David ţi-l doreşti? Ochii ei se făcură mari, două sfere întunecate. Vai, am atins un punct sensibil. Vai de mine, dar cât de tare îţi roşesc obrajii când eşti dată în vileag, surioară.

— Ba nu-s geloasă! Mical o privi pe Merab. Iar dacă chiar ţi-l doreşti atât de mult pe David, n-ai decât să-l ţii pentru tine! Doar că mă gândesc că ar trebui să fii atentă că s-ar putea ca tata să nu-şi ţină cuvântul, atâta tot.

Merab se lăsă pe spate şi-şi lipi cele două degete arătătoare între ele.

— Eu cred că mă minţi, Mical. Eu cred că persoana de care ar trebui să-mi fac eu griji eşti tu.

Mical se sili să nu-şi întoarcă privirea.

— Nu ştiu ce tot spui. Sunt prea mică să mă căsătoresc – cel puţin după definiţia tatei. Şi-apoi, am pus ochii pe altcineva.

— Serios?

— Serios.

— Pe cine?

— Nu te priveşte.

Mical ura să mintă, dar nu putea, nu vroia să-i dea lui Merab satisfacția de a avea dreptate. Dumnezeu să o ierte, dar trebuia să găsească o cale de a împiedica măritişul lui Merab cu David.

Merab se ridică cu o mişcare grațioasă şi-şi netezi rochia din pânză de culoare roşie cu galben. O fulgeră pe Mical cu o ultimă privire şi se întoarse să plece, dar apoi se răzgândi şi o privi din nou.

— Dacă aflu că mă minți sau că ai făcut ceva ca să împiedici căsătoria asta, Mical, o să mă asigur că tata o să te dea de nevastă celui mai straşnic duşman al tău. Să nu uiți asta!

Mical simți un fior involuntar pe şira spinării în timp ce sunetul sandalelor lui Merab pe pardoseala din piatră începu să se stingă. Dacă avea de gând să împiedice nunta aceasta, atunci ar fi fost bine ca Merab să nu descopere niciodată rolul pe care avea să-l joace ea.

Mical alergă pe treptele ce duceau pe acoperiş şi se postă între turnurile gemene, cu ochii pe drumul ce şerpuia dincolo de porțile Ghibeei. Nori de praf se ridicau de sub picioarele oştii ce se întorcea acasă. Femei şi copii îşi lungeau gâturile de prin ierburile înalte ce străjuiau în linie dreaptă pe marginea drumului. În fața bărbaților care strigau, tinere fecioare cu fețele ascunse în spatele vălurilor cântau din tamburine şi dansau, în timp ce altele intonau cântecul victoriei acompaniate de fluiere şi lire.

— Saul a ucis miile lui, iar David zecile lui de mii.

Cuvintele, de obicei un tribut adus tatălui ei, împunseră urechile lui Mical. Femeile repetau fraza în diferite moduri, din nou şi din nou, până când melodia răsuna ca un uruit continuu de tobe. Mical scrută mulțimea, mutându-şi privirea încolo şi încoace. Tatăl ei călărea pe un măgar negru-maroniu în fruntea

mulțimii, iar expresia adâncită în gânduri pe care o afişa îi confirma cele mai negre temeri.

Cântecul fecioarelor erau de rău augur pentru David.

Îşi dezlipi ochii de la tatăl ei pentru a se opri asupra lui David şi Ionatan, care călăreau unul lângă celălalt pe măgarii lor, în spatele regelui. La vederea lui David, inima ei se strânse de dorință. Se aplecă înainte, încercând să vadă mai bine. Brusc, Mical se simți cuprinsă de o aprigă dorință, ce fu urmată de un sentiment fulgerător şi chinuitor de durere. Barba lui David crescuse şi părea mai înalt decât ultima oară când îl văzuse. Şi nu putea tăgădui nici trăsăturile lui frumoase sau ochii lui de un căprui închis. Cu o umilință candidă, cu încredere şi demnitate îi saluta cu capul pe femei şi pe copii, oferindu-le un zâmbet încântător. Părea să nu-şi dea seama de efectul otrăvitor pe care-l avea cântecul fecioarelor.

— Saul a ucis miile lui, iar David, zecile lui de mii.

Cântecul constant străpunse eşafodajul gândurilor lui Mical. Pumnii i se strânseră şi se sili să-şi întoarcă privirile de la David înapoi la tatăl ei. Rânjetul ce-l avea pe față, cenuşiul ochilor lui ce păreau să clocotească şi tresăritul nervos al mâinilor sale obosite cu care se ținea de şa îi comunicau lui Mical adevăratele sale sentimente. Trebuia să-l avertizeze pe David. Dacă nu o făcea, avea să intre într-o încurcătură rea de tot.

Ochii lui David se obişnuiră cu lumina estompată ce arunca umbre lungi pe pereții de piatră cenuşie din sala de banchete a regelui. Mese încărcate cu miel fript, curmale, stafide, mâncare de linte şi praz şi prăjituri înmiresmau aerul cu aromele lor apetisante. Stomacul lui David începu să chiorăie în timp ce privirea i se roti prin această sală a contrastelor. Tapiserii brodate de culoare deschisă atârnau pe un perete, iar pe celălalt – embleme străine din bronz şi piele – trofee de război, de parcă Saul ar fi încercat să asocieze războiul şi pacea. David se ridică,

păstrând imaginea aceasta în memorie, pentru mai târziu. Propriul său palat avea să aibă o cameră a trofeelor separată, departe de sala banchetelor. La timpul ei.

Zâmbi în treacăt spre masa unor oşteni. Murmurul de voci bărbăteşti însoţea zornăitul tacâmurilor. Paşii grăbiţi ai slugilor înteţeau şi mai mult vacarmul.

— David, fiul meu. Vocea lui Saul răsună peste larma din sală. Vino, ia loc lângă Ionatan. Asta e. Nu te ruşina. Privirea încruntată a lui Saul alunecă de-a lungul mesei, spre comandanţii săi de oşti. Eroul nostru cu siguranţă nu s-a dat înapoi când l-a înfruntat pe uriaş, nu? Râsul batjocoritor al lui Saul fu întâmpinat de murmure care îi ţineau isonul, însă comandanţii părură stânjeniţi.

David le simţi mândria şi compasiunea cu fiecare nou pas pe care-l făcea spre Saul. Păreau să admire victoria pe care o avusese împotriva uriaşului, în ciuda sentimentelor amestecate ale lui Saul. Înainte să ocupe locul care-i fusese oferit, David se opri în dreptul lui Saul, se plecă în faţa lui atingându-şi genunchiul cu tâmpla.

— Îţi mulţumesc, domnul meu. Fie Domnul lăudat pentru victoria pe care ne-a dat-o azi.

— Domnul să fie lăudat! spuse Ionatan, ridicându-şi pocalul de vin.

— Domnul să fie lăudat! răspunseră toţi bărbaţii, făcând la fel.

Masa nu se mai sfârşea. Trecură ceasuri în şir şi David începu să se sature de poveştile despre zilele glorioase de odinioară pe care Saul le trăia la nesfârşit. Oftă uşor când regele se ridică în cele din urmă şi ceru gărzilor să-l însoţească în dormitoarele sale. Ionatan se plecă spre David.

— O viaţă întreagă am fost silit să ascult poveştile astea. Îi zâmbi mâhnit lui David. Le-aş putea repeta de la coadă la cap şi în somn… şi probabil că o şi fac. Îşi râse în barbă.

David se lăsă pe spate şi se întinse.

— Te obosesc după o vreme.

Ionatan mai luă o gură de vin.

— Ei bine. Am o soţie care mă aşteaptă acasă.

David se ridică în picioare.

— Noapte bună, domnul meu.

Ionatan ieşi din sala de banchete, în timp ce David se îndreptă în direcţia opusă. Se înfioră, sângele lui înfierbântat răcorindu-se de la răceala ce o emanau pereţii înalţi de granit ai culoarelor, care traversau palatul spre cartierul soldaţilor. Îşi ţinea cu mâna faldurile veşmântului.

— David. Pssst... David.

Mâinile lui se opriră şi privi într-o parte şi în alta.

— Cine-i acolo?

O fata morgana cu un păr luxuriant şi negru ca pana corbului, cu ochi căprui ca de porumbiţă şi buze de culoarea macilor sălbatici se desprinse din umbră. Purta o tunică imaculat de albă şi o robă de un albastru regal legată cu o eşarfă aurie, ascunzând o siluetă suplă, armonioasă. Inima lui David începu să alerge într-un galop nebun şi se strădui să înghită. Pielea ei emana o mireasmă de parfum dulceag.

— Mical?

— Da, David, eu sunt, spuse ea în şoaptă.

Veni mai aproape de el, făcându-i inima să-i bubuie în urechi. Era cu putinţă ca aceasta să fie copila lui Saul – cea care cu doar două luni mai devreme nu ar fi reuşit să-i înmoaie genunchii?

— Ce faci aici?

— Trebuie să vorbesc cu tine. Trebuie să mă asculţi. Privirea ei se roti în toate direcţiile, apoi se apropie la doar o palmă distanţă de pieptul lui. Când ea îşi puse mâna delicată pe braţul lui, David crezu că inima avea să îi stea în loc.

— Tata. Trebuie să fii atent în preajma lui.

David se strădui să înţeleagă ce îi spunea ea. Fiecare terminaţie nervoasă striga după el să-şi îndese degetele în părul ei şi să-şi îngroape faţa în pielea gâtului ei. Trase o gură adâncă de aer în piept, încercând să se liniştească.

— Ce tot spui acolo?

Respiraţia lui Mical îi atinse gâtlejul când se apropie de urechea lui. Sângele începu să-i fiarbă în vene şi trebui să-şi silească mintea să se concentreze la cuvintele ei.

— Am auzit cântarea fecioarelor. Când cântau că „Saul a ucis mii, iar David, zecile lui de mii." Se uită apoi la el şi toată inima îi grăia prin priviri.

— Ce-i cu asta? reuşi să bâiguiască David.

— Tatălui meu nu i-a plăcut.

Îi susținu privirea.

Se simți cutremurător de ispitit. Ea îi ațâța simțurile cu lucruri ciudate.

— De unde ştii?

Făcu un pas înapoi, luptându-se să-şi recapete controlul în interior.

— Îl cunosc pe tata. Se apropie din nou de el şi-i puse o mână pe piept. Va încerca să îți facă rău, David. E cuprins de o gelozie nebună. I-am citit-o în priviri.

Bubuitul constant al inimii îi vuia în gâtlej, iar atingerea ei îi făcu obrajii să ia foc. Cedând impulsului, îşi puse degetele peste mâna ei şi i-o îndepărtă de pe pieptul său.

— Şi ce propui să fac?

Şocul atingerii lui se întipărise pe fața ei lipsită de orice cusur, iar David îi văzu pielea arămie îmbujorându-se şi o văzu cum îşi plecă privirea. Era oare atrasă de el, aşa cum era şi el de ea? Dar el îi fusese promis surorii ei.

— Nu ştiu. Dar te rog să ai grijă.

Simți degetele ei reci pe pielea sa şi i le strânse scurt înainte să-i dea drumul.

— Îți mulțumesc. Aşa voi face.

Îi oferi un zâmbet generos, apoi se întoarse brusc şi se îndreptă repede spre următorul colț, dispărând din ochii lui.

David se trânti pe o saltea din lână pe pământul tare, încercând să adoarmă. Imagini ale lui Mical îi stăruiau în mine. Fata era superbă – iar în seara aceasta păruse chiar mai atrăgătoare decât sora ei. Iar tulburarea pe care reuşea să o producă în simțurile lui

continua să-i facă sângele să clocotească precum uleiul încins prin vene. O mireasmă abia simțită de smirnă stăruia pe tunica lui, acolo unde se odihnise mâna ei, şi-şi strânse degetele, apoi le deschise la loc, imaginându-şi şuviţele moi ale părului ei negru curgându-i printre degete. Trebuia să înceteze cu astfel de gânduri.

Se aruncă pe spate, îşi încrucişă braţele sub cap şi îşi pironi privirile spre bârnele din lemn ce brăzdau tavanul. Uşile barăcii săriră într-o parte, iar ochii lui David priviră spre razele lunii ce se revărsară prin încăpere. Un sunet de paşi se auzi tot mai aproape.

— David?

El se ridică într-o rână.

— Da?

— Vino cu mine. David îl recunoscu pe unul din străjile personale ale regelui care-i făcea semn să se scoale. Ia-ţi şi lira.

David îşi îmbrăcă haina, legându-şi repede brâul, apoi înşfăcă desaga din piele de capră în care-şi ţinea lira şi urmă garda înapoi în palat.

— Regele nu poate dormi. Abner îi ieşi în întâmpinare lui David la uşa iatacului lui Saul. David privi pe lângă acesta spre Saul, care era întins în patul lui încăpător, jucându-se cu sulița sa.

Va încerca să îți facă rău, David. Cuvintele lui Mical prinseră dintr-odată viață.

David îşi trase un scaun lângă uşa deschisă.

Cu degetele începu să scoată câteva sunete mângâietoare, cu ochii pironiți asupra regelui. Cu trupul încordat, gata să se dea în lături, David cânta din memorie, cu nervii încordați precum corzile lirei sale.

— Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui. O zi istoriseşte alteia acest lucru, o noapte dă de ştire alteia despre El.

Se străduí să îşi intoneze cântarea printre buzele strânse, recunoscător pentru anii pe care-i petrecuse pe dealuri cu oile, când îşi imprimase cuvintele în minte. Dacă ar fi trebuit acum să inventeze ceva nou…

Tresări când Saul îşi schimbă poziţia pe pat şi strânse mai tare sulița în mână, ridicând-o de la pământ. David îşi lipi lira mai tare la piept, iar cu mâna dreaptă rată o notă, apoi alta. Saul îşi înălță creştetul şi-l privi drept în față. David îşi încheie grăbit cântarea, iar Saul îşi lăsă iarăşi sulița pe podea.

— Cântărețule, muzica ta lasă de dorit în seara aceasta. Cântă-mi altceva.

David trase adânc aer în piept. Mâinile îi tremurau pe strune. Ce era cu el? Tocmai ucisese un uriaş de două ori mai mare decât regele. Dar aici, singura sa armă era o liră, iar în epuizarea ce-l cuprinsese, chiar şi iscusința sa dădea semne de slăbiciune.

Dar începu imediat o nouă cântare.

— O, Adonai, Dumnezeule, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalță mai presus de ceruri! Rămase cu ochii îngrijorat asupra regelui, care brusc rămase nemişcat. Când privesc cerurile – lucrarea mâinilor Tale – luna şi stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gândeşti la el? Şi fiul omului, ca să-l bagi în seamă?"

— Încetează să mai cânți despre Adonai!

Ochii lui Saul deveniră ca de gheață. Sulița îi luci în mână. David îşi închise gura, înălțând spre cer rugăciuni pentru înțelepciune. Îşi trecu din nou degetele peste corzi, intonând cântări fără cuvinte, implorând totodată alinarea stării regelui şi a sa proprie.

Clipele treceau, dar privirea lui Saul nu se domoli. Forța furiei sale înfierbântă întreaga încăpere.

David îşi plecă umerii. Saul se îndreptă, încordat. O altă strună vibră sub degetele lui David, şi-şi cercetă mintea căutând cuvinte care să nu se concentreze asupra lui Adonai. Cum nu găsi nimic, trecu de la un aranjament melodic la unul armonic, schimbând gamele. Oftă uşor când Saul căzu relaxat între perne. În sfârşit!

Dar o clipă mai târziu, Saul se ridică din nou, cu fața crispată de încordare. David înghiți greu, cu gâtul uscat, disperat după o gură de apă. Muzica nu reuşea în niciun fel să liniştească sufletul

regelui. Ce era în neregulă cu omul acesta? De obicei, până acum ar fi adormit de mult.

David îşi destinse fruntea, străduindu-se să îşi reţină un căscat. Epuizarea se lupta cu datoria, iar compasiunea, cu suspiciunea.

Pe podeaua din piatră se auziră paşii cuiva încălţat cu sandale din piele, iar privirea lui David alunecă spre uşă, pentru a vedea cine venea. În clipa când privirea i se dezlipi de la rege, Saul îşi proiectă sulița în direcţia inimii lui David.

David sări de pe locul său spre uşa deschisă. O gardă îi tăie calea, dar David îl îmbrânci la o parte, cu lira în mână. Inima îi bătea în ritmul picioarelor, iar David fugi cu suflarea tăiată înapoi în barăci.

6

Sărbătorile şi petrecerile organizate cu ocazia victoriei obținute împotriva filistenilor ținură o săptămână încheiată. În ultima zi, Mical se strecură în umbră pentru a urmări dansatorii şi mulțimea de muzicieni ce cântau pentru a-l întreține pe rege. După ce aceştia îşi încheiară reprezentația, David îşi luă lira şi se îndreptă spre centrul sălii. Vocea sa clară ajungea până în cel mai îndepărtat colț, producându-i fiori de plăcere lui Mical.

Ascunsă în spatele unei mari mulțimi de bărbați, se rezemă de perete chiar la intrarea în sala de banchet, cu inima tulburată şi mâinile umede. La următoarea suflare, îl imploră în gând să îi cânte o cântare de dragoste – doar pentru ea.

— Văd că asculți din nou cântările lui David, nu-i aşa, surioară?

Mical tresări la cuvintele şoptite de sora ei, murmură iritată şi se întoarse rapid spre a o privi pe Merab.

— Se pare că la fel faci şi tu, îi spuse ea şuierând, menținându-şi tonul vocii coborât.

Merab îşi ridică puțin bărbia, iar ochii îi trădau disprețul.

— Eu am un motiv să mă aflu aici. Tata a trimis după mine.

Mical îşi reținu replica tăioasă şi o măsură din priviri pe sora ei. Purta o haină elegantă, sandale împodobite cu nestemate şi

un văl unduitor îi ascundea fața. Părul lung îi era ridicat în vârful capului cu câțiva piepteni în formă de scoică şi o eşarfă aurie îi ținea roba cu dungi roşii şi albastre legată la talie.

— Şi de ce ți-ai îmbrăcat cea mai bună robă?

Merab îşi dădu ochii peste cap.

— Serios acum, Mical, nu pot intra în sala de banchete a tatei şi să îmi întâlnesc logodnicul în veşmintele de fiecare zi, nu-i aşa?

Mical înghiți greu, cu dinții încleştați.

— Încă nu sunteți logodiți.

— Dacă tata spune aşa, atunci voi fi logodită înainte de sfârşitul zilei. O să-i facă lui David o surpriză şi o să îi dea mâna mea în această seară.

Un val de greață îi întoarse stomacul pe dos lui Mical. Merab nu se putea căsători cu David. Nu acum. Nu avusese timp să facă nimic pentru a împiedica asta. Şi trebuia neapărat să o împiedice.

— De îndată ce va avea loc ceremonia de logodnă, nu va mai trebui să-mi fac griji din cauza ta, nu, Mical?

Înainte ca Mical să apuce să răspundă ceva, Merab trecu prin fața ei până în mijlocul sălii de banchet, urmată de slujitoare.

Mical o urmări pe sora ei din depărtare. Mulțimea de bărbați se dădu la o parte din fața ei, lăsând-o să treacă, iar ea se îndreptă de spate, ținându-şi capul ridicat, ca şi când ar fi fost pe deplin conştientă de ceea ce se întâmpla şi că avea toate drepturile să se găsească în acest loc.

În toată încăperea se auzi un murmur în timp ce Merab se apropie de tronul tatălui ei, cu ținută regală, cu slujnicele la doi paşi în spatele ei. Îngenunche în fața regelui, apoi se ridică. Tatăl ei se ridică la rândul său şi veni în fața lui Merab.

— Bărbați ai Israelului – fiica mea cea mai mare, Merab. Tatăl îşi puse mâna pe umărul lui Merab şi o întoarse cu fața spre mulțimea de bărbați rămaşi cu gurile căscate. Cu toate că Merab stătea dreaptă şi părea relaxată, Mical îşi dădu seama de stingherealа ei. Sau poate că îşi simțea, de fapt, propria stingherealа, înconjurată cum era la rândul ei de mult prea mulți bărbați interesați

de ea. Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de mulțime, alunecând de-a lungul zidului de lângă antecameră, de unde putea vizualiza tronul de la o distanță mai sigură.

Își roti privirea prin încăpere, zărindu-l pe David cum se ridică și înmânează lira unei slugi. Îi spusese oare tatăl ce urmează? Precis știa, judecând după privirea lui. O, de ce trebuise să se ajungă la asta?

— David, fiul lui Ișai, vino. Porunca tatălui ei era încărcată cu toată autoritatea sa de rege, iar inima lui Mical se făcu mică. Tatăl ei era bine dispus, ceea ce nu prevestea nimic bun pentru ea.

David traversă încăperea și se prosternu de trei ori la picioarele regelui. Când se ridică în picioare, tatăl ei păși înainte și-l prinse de mână, punându-i-o apoi în mâna lui Merab.

— Iat-o pe fiica mea cea mare, pe Merab. Regele îl privi pe David. Ți-o dau să-ți fie soție, iar tu să fii viteaz și să porți luptele Domnului.

Însă David deja dovedise că era cel mai viteaz bărbat din Israel. Cum putea tatăl ei să vină acum și să sugereze că trebuia să facă mai mult de atât?

Tăcerea se lăsă peste întreaga sală, apăsând-o cu totul. Inima lui Mical se opri în loc, iar stomacul i se strânse de groază. Îi cercetă fața lui David, încercând să-i citească expresia, dar el își ascundea bine emoțiile. Privi de la tatăl la sora ei, iar tăcerea se prelungea. Trebuia să facă ceva pentru a-i distrage atenția, pentru a-l împiedica să facă un legământ pe care ea nu-l va putea accepta niciodată, dar în mintea ei nu reușea să facă niciun fel de plan și nu își putea dezlipi ochii de la el.

— Cine sunt eu, și ce este viața mea sau a casei tatălui meu, ca să fiu ginerele unui rege? Cuvintele lui David o făcură să-și țină respirația, odată cu Merab care, în acel moment, trase adânc și repede aer în piept.

O expresie indescifrabilă se lăsă pe fața tatălui ei. Degetele lui încărcate de inele, zbârcite de vârstă, smulseră mâna lui Merab din mâna lui David și o alungă pe Merab cu un semn al capului. Mical se simți cuprinsă de o ușurare atât de intensă încât aproape că leșină.

În timp ce Merab ieşea din sală fără să mai arunce vreo privire înapoi, cu capul ridicat, Mical părăsi sala de banchete printr-o altă uşă şi fugi în camera ei. Se aruncă cu faţa în jos pe patul unde obişnuia să doarmă, apoi se rostogoli pe spate şi strânse o pernă la piept. Fără discuţie, s-ar fi simţit îngrozitor dacă Merab s-ar fi căsătorit cu David. Însă vorbele lui David nu aveau nicio logică. Se cuvenea ca el să se căsătorească cu sora ei pentru că îl ucisese pe uriaş. De ce refuza o asemenea oportunitate? Pentru că, dacă era ceva care îl putea ajuta în viitor, acel lucru era căsătoria cu fiica regelui.

Mical îşi îngropă degetele în perna brodată, făcând-o aproape o minge. Acţiunile de azi ale lui David îi îngăduiseră un răgaz, iar inima lui Mical jubila încărcată de o speranţă incertă. Acum tot ce avea ea de făcut era să-l convingă pe tatăl ei să o dea pe Merab altuia, apoi să-l înduplece să o lase să se căsătorească ea cu David, în locul surorii ei.

La câteva clipe după ce plecă şi ultimul dintre comandanţi din sala de banchete, Saul străbătea sala, cu paşi măsuraţi, de sus până jos. Veşmintele sale regale i se învolburau în jurul picioarelor, legate în jurul mijlocului cu un brâu auriu, iar în mâna stângă strângea sulița din bronz cu vârful din fier. Îl trimisese pe tânărul şi obraznicul David în corpul gărzilor cu un nou titlu – căpitan peste o mie. Era singura sa scăpare. După ce nesăbuitul tânăr refuzase să se căsătorească cu fiica sa, trebuia să-i ofere cumva o recompensă pentru actul său de bravură din bătălie. Oamenii lui nu aveau să mai aibă niciodată încredere în el dacă nu îi oferea tânărului lor erou un fel de compensaţie.

Picioarele sale lungi îl purtară spre zidul de cealaltă parte, unde erau înşirate scuturile de bronz pe care le luase ca pradă de război din bătăliile cu amoniţii şi cu filistenii. Saul rămase cu privirea fixată asupra unui scut ce purta blazonul amoniţilor, ornamentat cu culorile şi simbolurile acestora, apoi îşi îndreptă

atenția spre un scut similar, filistean. Uriaşul Goliat avusese un astfel de scut şi purtase o sabie chiar mai bogat ornamentată. David deținea acum acea sabie.

David cel obraznic, arogant şi atât de tânăr. Saul blestemă pe sub mustăți. Băiatul era o pacoste, o adevărată molimă de care trebuia să scape cumva.

Fără avertisment, melancolia i se strecură din nou în suflet. Se întoarse dintr-o singură mişcare şi traversă podeaua pardosită cu paşi apăsați.

— Ahh! Lovi aerul cu sulița în timp ce mergea. Prea bine, David era căpitan peste o mie. Poftim, ține! Prea bine, să se lupte în bătălii şi în încăierări şi în războaie adevărate. Na, ține şi asta! Prea bine, să năvălească filistenii peste el. Brrrhh! În felul acesta, el, Saul, nu mai era nevoit să verse singur sângele flăcăului.

Saul se rezemă de zid, istovit de lupta imaginară pe care tocmai o purtase. Scârțâitul unor balamale din lemn îi făcu inima să-i bată mai repede. Îşi ridică privirea.

— Iartă-mă, domnul meu, pentru că am îndrăznit să intru, spuse David, făcând un pas în încăpere, dar comandantul Abner m-a rugat să cânt din liră pentru domnia ta în seara aceasta.

Saul îl privi de parcă ar fi văzut o stafie. Îşi roti sabia prin aer, lovindu-i mânerul în palma celeilalte mâini. Privi în jos la sulița, apoi îşi ridică creştetul, cu privirea încețoşată.

Țintuieşte-l de zid. Termină cu el, urlau vocile în urechile lui. L-ai putea ucide cu o singură mişcare. Atunci toată împărăția este doar a ta şi a fiilor tăi după tine, şi a fiilor fiilor tăi pe veci, şi atunci nu vei mai fi tulburat.

Saul făcu o grimasă. Nu vroia să audă aşa ceva. Ultima oară aruncase sulița spre David şi nu rezolvase nimic. Era prea rapid.

Ba nu, nu e. Acum nu te suspectează de asta. Nu după ce i-ai oferit mâna fiicei tale.

Însă flăcăul o refuzase. De ce se purta ca şi când nu ar fi meritat să se căsătorească cu ea? Poate că făcea iarăşi pe smeritul pentru a câştiga oamenii din popor de partea sa.

— Regele meu? Vă simțiți bine?

Cuvintele lui David i se împletiră cu celelalte voci pe care le auzea în mintea sa. Privi spre flăcău. Un tânăr frumos. Prea frumos. Probabil că oamenii aveau să-l iubească pe el mai mult.

Saul a ucis miile lui, iar David, zecile lui de mii.

Deja îl iubeau mai mult.

Ochii lui Saul îl priviră stăruitor pe David.

Haide odată! Nu ai nimic de pierdut!

Vocile deveniră mai gălăgioase, iar cererile, mai stridente, până când în cele din urmă – *fiuuu*! Sulița își luă zborul din mâinile sale experimentate, țintind drept spre inima lui David.

Sulița se înfipse în cadrul de lemn. Saul privea, nevenindu-i să creadă, și răsuflă. Flăcăul se ferise din calea armei sale și se făcuse nevăzut pe ușă, dispărând în noapte.

Trupul lui Saul începu să tremure, își frecă brațele și le încrucișă la piept, continuând să încerce să-și potolească tremuratul. Căzu grămadă pe podea și-și îngropă fața în mâini. Se ghemui jos unde zăcea, copleșit cu totul de spasme violente, și plânse.

7

În ciuda răcorii obişnuite de dinaintea zorilor, vântul ce bătea pe acoperişul palatului anunța căldura înăbuşitoare de mai târziu. Îmbrăcată într-o tunică albă şi în cea mai delicată robă multicoloră pe care o avea, cu părul împletit căzându-i pe spate sub un văl moale, Mical îşi ocupă locul preferat de observator.

O mie de soldați se aliniau în regimente de câte o sută în afara barăcilor, ajungând aproape până la porțile Ghibeei. Mical îşi ridică o mână spre a-şi umbri privirea şi îşi miji ochii, căutându-l pe David. Ce bine ar fi fost dacă tatăl ei nu ar fi devenit atât de nebuneşte de gelos pe acest bărbat. Faptul că-l trimitea departe de aici nu era o soluție. Ea-l dorea aici, cu ea.

Dar auzise țipetele şi blestemele amarnice şi vasele ce se spărseseră şi lemnul care se făcuse țăndări. Nimeni nu era în siguranță când pe tatăl ei îl apucau crizele acestea. Se purta de parcă un demon l-ar fi ciupit de călcâie.

Mical oftă şi se uită mai bine spre barăci. Iată-l acolo, vântul învolburându-i tunica, trădându-i brațele musculoase şi trupul înalt şi vânjos. Părul său închis, maroniu, ce-i ajungea aproape până la umeri, îi brăzda obrajii bronzați şi ieşea rebel de sub turbanul său cafeniu. Era încins cu brâul lui Ionatan,

iar într-o parte la brâu avea sabia acestuia. Ce bărbat! Mical rămase cu respirația tăiată, imaginându-şi cum ar fi fost să o țină în brațele sale.

Mintea ei alunecă înapoi spre momentele de pe coridorul palatului, când îl avertizase să se ferească. Nu avea să uite niciodată mireasma sa, nici felul în care tresărise şi se dăduse un pas îndărăt, ca şi când prezența ei l-ar fi tulburat.

— Ce faci, te uiți la tânărul nostru erou cum porneşte la luptă împotriva filistenilor? auzi ea vocea lui Merab din spatele său.

Mical sări, şi dintr-odată un val de furie i se învârtoşă furtunos în piept.

— Mă gândeam eu că o să te găsesc aici, ascunzându-te din calea acceselor de nebunie. Merab se apropie de parapet şi rămase acolo, la doar o lungime de braț depărtare de Mical. Nu e drăguț din partea lui David să pornească atât de repede la luptă, pentru a-şi dovedi calitățile? Odată ce va învinge în bătălia aceasta, tata va binecuvânta cu siguranță logodna noastră.

Mical se concentră din nou, încercând să-l distingă pe David, care între timp îşi schimbase poziționarea. Merab n-avea decât să-i distrugă sanctuarul ei preferat. Poate că, dacă o ignora, sora ei avea să plece.

Îl reperă pe David şi-l văzu cum trece repede pe la fiecare regiment, discutând cu fiecare căpitan, pentru a-şi ocupa în cele din urmă locul în fruntea cetei.

— Va fi un comandant extraordinar, făcu Merab, vârându-se între Mical şi unul din cele două turnuri gemene. Sper doar că va trăi suficient pentru a o dovedi.

— Va trăi. Mical rosti cuvintele cu o certitudine pe care nu o simțea. David trebuia să trăiască. *Te rog, Doamne, lasă-l să trăiască.* Nu suporta să-l piardă tocmai după ce descoperise că-l iubea.

Aruncă o privire scurtă şi furişată surorii ei. Dar dacă şi Merab îl iubea?

— Păi, să sperăm că nu. Dacă moare, tata va trebui să o ia din nou de la capăt să-mi găsească un soț. Merab îşi ridică cozile împletite cu degetele ei subțiri şi le lăsă să-i cadă, lungi şi moi,

în cascadă pe spate, ajungându-i aproape până la mijloc. Privi pe lângă Mical la bărbații de jos.

— Este altul la care te-ai gândit? Mical își ținu privirile lipite de David, nedorind să vadă reacția lui Merab.

Merab se îndepărtă de parapet.

— Dacă ar fi, surioară, cu siguranță nu ți-aș spune asta ție.

O, dar bineînțeles că nu ai face-o, arogantă și mică… ce ești. Mical se simți sugrumată de dorința de a se întoarce și de a zgâria cu unghiile machiajul perfect de pe fața lui Merab.

— Dar de ce nu, sora mea mai mare? Te temi că nu vei găsi niciodată un bărbat dispus să te ia? Sau te temi că aș încerca să ți-l fur și pe acela?

— Vai, bestie mică ce ești! Merab făcu un pas înainte și o apucă pe Mical de păr.

— Auu! Mical se trase și prinse una din cosițele negre ale lui Merab, făcând-o să-și lase capul pe spate.

— Oooo! Merab își pierdu echilibrul și se prăbuși pe suprafața prăfuită a acoperișului, acompaniată de sunetul de pânză sfârtecată.

— Porniți! auzi Mical strigătul lui David. Se întoarse înapoi spre soldați. O mie de oameni intrară în cadență, unii pe măgari și cai, alții pedeștri. Îl zări pe David încălecând pe un frumos armăsar negru, aplecându-se înainte pentru a-l bate ușor pe gât, apoi așezându-se confortabil în șa. Chiar și calul i se supunea.

— O să te ucid, Mical! țipă Merab după ce reuși să se ridice în picioare și-și examină haina sfâșiată.

Mical își îndreptă atenția de la David la Merab.

— Nu te pune cu mine, Merab. Mă obosește să mă tot tratezi ca pe un copil enervant și pisălog. Sunt o femeie la fel ca și tine. Să nu care cumva să uiți lucrul ăsta!

Pe câmpul deschis unde oamenii lui David tăbărâseră peste noapte apărură mai multe focuri. Într-o zi sau două aveau să

ajungă la fortărețele dușmanului, dar în seara aceasta erau strânşi împreună, discutând strategii de luptă.

În răcoarea serii, murmurul vocilor ajunse până la David. El stătea într-o parte pe un dâmb, privind pe deasupra întregului grup, iar cu privirea scruta cerul întunecat.

Învață-mă, Doamne. Deprinde-mi mâinile pentru acest război. Arată-mi ce vrei să mă înveți din trădarea lui Saul şi ajută-mă să ies mai puternic din asta.

Drept răspuns, o mulțime de stele scăpărătoare brăzdară ca nişte scântei bolta cerească. Pacea coborî în sufletul său, luând locul confuziei generate de ura lui Saul. Dumnezeu nu-l părăsise.

Te laud, o, Doamne, pentru că Tu nu-Ți vei uita slujitorul.

Mical se strecură în antecamera din fața sălii de audiențe a tatălui ei şi se aşeză pe un divan poleit cu aur pentru a urmări lucrările. Când şi ultimul delegat îşi transmise ultimul mesaj pentru ziua aceea, Mical începu să respire mai repede, iar o broboană de sudoare i se prelinse pe spate. Era cel mai bun loc în care să se întâlnească cu regele, mai ales de când Merab evita camera de audiențe atunci când David nu era prin zonă să cânte din lira sa.

Aşteptă până când scribii îşi strânseră sulurile, iar Abner şi frații săi se ridicară pentru a pleca, apoi deschise uşa laterală şi se îndreptă cu un aer degajat spre rege.

— Ai vrut ceva, Mical? întrebă Ionatan în timp ce se apropia tot mai mult de tatăl ei.

— Vreau să-l văd pe Abba. Se uită la tatăl ei, evaluându-i dispoziția. Totul era să-şi aleagă momentul potrivit. Singur, adăugă ea, făcând o față de copil spre fratele ei. Prea bine, n-aveau decât să o mai trateze o singură dată ca pe o fetiță care pur şi simplu avea nevoie de tăticul ei. Sacrificarea maturității ei merita cu prisosință, dacă astfel obținea ceea ce-şi dorea.

— Vino aici, porumbița mea. Faptul că tatăl ei i se adresă cu apelativul pe care i-l dăduse când era micuță o făcu să îşi

încetinească pasul. Poate că sacrificiul era într-adevăr prea mare. Dar gândul la David o făcu să meargă mai departe.

Ajunse la tron şi îngenunche la picioarele tatălui ei, luându-i mâna dreaptă în ambele mâini.

— Ce pot face pentru tine, fiica mea? o întrebă Saul, privind în jos la ea cu aceeaşi expresie binevoitoare pe care sperase să o vadă la el.

— Mai întâi trimite-i pe ei afară de aici, spuse ea şi îşi întoarse capul, arătând spre toți cei care mai rămăseseră în încăpere.

— Ați auzit-o pe fată. Râsul uşor al tatălui ei îi înviora sufletul. Îşi alesese o zi favorabilă.

Când toți părăsiră camera în afară de gărzile de la uşă, Mical se ridică şi se aplecă lângă urechea tatălui ei.

— Ştiu o taină. Era felul în care obişnuiau să-şi înceapă jocurile lor intime în vremea copilăriei, în primii ani de domnie ai tatălui ei – înainte să fie chinuit de demoni.

Saul râdea acum de-a dreptul.

— Spune-mi taina ta, porumbiță, zise el, intrând în jocul ei.

— Merab are un pețitor. Un negustor bogat.

— Ea ştie asta? o întrebă el şi-i prinse obrazul în palma sa.

Mical încuviință din cap, în palma lui deschisă.

— Numele lui este Adriel din Meholat.

— Serios?

Ea-i sărută obrazul zbârcit.

— Mă gândeam că ai vrea să ştii. Ea făcu un pas îndărăt, ținându-şi suflarea. Oare avea să muşte momeala pe care i-o întinsese?

— Îți mulțumesc, fiica mea. Zâmbi, semnalând sfârşitul jocului lor.

Mical ieşi din încăpere pe aceeaşi uşă pe care venise. Când ieşi din antecameră pe culoar, fugi pe acoperiş, sperând să vadă vreun semn al armatei care se întorcea de la luptă.

Din senin, Merab îi tăie calea, cu brațele încrucişate la piept şi cu ochii scăpărându-i mânioşi.

— Ce faci, Mical?

— Spune-mi, unchiule, de ce ai refuzat oferta regelui de a deveni ginerele lui? Ioab şedea pe o piatră mai mare în faţa focului în tabără, ascuţindu-şi pumnalul cu o piatră. În ciuda staturii sale îndesate, putea să ţină pasul cu soldaţii mai experimentaţi chiar şi în cea mai înfocată bătălie. Isteţimea lui compensa ce îi lipsea în înălţime.

— Nu i-am refuzat oferta. David îşi scoase lira şi începu să-i acordeze strunele. Avea încredere în Ioab – până la un punct – dar un răspuns greşit din partea sa îl putea băga şi mai rău în dizgraţiile regelui. Am fost pur şi simplu uluit de felul în care mi-a prezentat-o. Eu nu aveam nimic să-i ofer drept zestre şi nu am ştiut ce să spun.

— Uciderea lui Goliat a fost o zestre destul de bună! Ioab îşi întinse lama pumnalului spre foc, răsucind-o în mână. Aparent satisfăcut de ascuţimea tăişului lui, îl vârî în teaca din piele ce-o purta la brâu. Te-a păcălit, David. Ar fi trebuit să accepţi să te căsătoreşti cu fata chiar acolo, chiar atunci.

David atinse o coardă, o mai strânse puţin, apoi o ciupi din nou.

— Ei bine, nu am făcut-o, nu? Avea să se însoare atunci când se simţea el pregătit de asta, când îşi va fi câştigat dreptul pentru asta şi îşi va fi plătit preţul pentru mireasa lui.

— Cum adică ce fac? Mă duc pe acoperiş. Mical îşi auzea bătăile inimii. Oare auzise cumva Merab ceva din discuţia pe care o avusese cu tatăl ei?

Ochii negrii ai lui Merab se îngustară.

— Dacă crezi că faptul că stai şi urmăreşti drumul o să ţi-l aducă mai repede acasă, mai gândeşte-te o dată bine, Mical. David e la război şi tu eşti ultimul lucru la care se gândeşte el acum!

— Şi cine a spus ceva de David? Cu toate că numele lui îi făcea inima să-i bată mai repede, Mical se strădui să respire într-un ritm cât de cât normal. Merab nu păru să bage nimic de seamă.

Îmi place să simt adierea vântului de seară pe deasupra holdelor. Pe acoperiş e mai răcoare decât între zidurile astea sufocante.

Merab îşi ridică bărbia, privind în jos la Mical.

— Înţeleg, deci asta e tot ce faci. Plecă de lângă ea pufnind, furia continuând să mocnească în sufletul ei.

Mical se eliberă de sentimentul de neliniştе care o cuprinsese. Ceva o indispuse pe Merab, dar asta nu o privea pe ea. Alergă pe acoperiş, în sanctuarul ei liniştit, pentru a se gândi mai degrabă la David decât la sora ei.

8

Palatul-fortăreață al lui Saul apăru la orizont înaintea ochilor lui David, iar oamenii lui se risipiră care încotro, unii înspre barăci, alții înspre casele lor, lăsându-l într-o binecuvântată singurătate.

Privi spre acoperiș. Oare Mical avea să fie acolo? O zărise pe fata mai mică a lui Saul chiar în ziua când porniseră la război cu trei luni înainte. Oare stătuse ea acolo pentru a-l vedea pe el?

Azi nu o văzu. Dar poate că era un lucru bun. Nu se putea gândi la Mical când atât de recent o refuzase pe Merab. La fel ca Laban cel din vechime, Saul nu avea să îngăduie fiicei sale mai tinere să se căsătorească înaintea celei mai mari. Şi acum Saul era şi mai puțin dispus să-i ofere lui David şansa de a deveni ginerele său a doua oară, aşa că era inutil să viseze la Mical. Cu toate astea, David nu-şi putea tăgădui emoția din inimă sau tremurul din stomac de fiecare dată când se gândea la ea. Un sentiment pe care se lupta să îl reprime.

Calul său mergea la trap, apropiindu-se tot mai mult de palat. Nicio mulțime nu-i ieşea în întâmpinare, doar gărzile îl salutară cu o mişcare a capului când trecu pe sub poartă. Picioarele lui obosite nu cerşeau nimic altceva decât odihnă şi poate că

o mâncare caldă care să-i sature măruntaiele nu ar fi fost rea. Dar cu cât privea mai atent, David îşi dădu seama că palatul era proaspăt spoit în alb şi ornat cu ramuri de palmier. Pe stâlpi se aflau torţe aprinse aşezate în vase mari din lut, umplute cu nisip, şi pretutindeni se zăreau ghivece cu flori.

Se pregătea o nuntă? Acum trei luni, niciuna din fetele lui Saul nu era logodită. Şi atunci cine se căsătorea atât de curând?

Ajunse lângă barăci şi îşi ţinu armăsarul în frâu, cu un sentiment ciudat în abdomen. Un nuntaş se apropie, luă armăsarul şi-l duse la grajduri. Slugile şi gărzile alergau care încotro prin curte, cu totul nepăsătoare la întoarcerea lui David. În timp ce se îndrepta spre casa gărzilor, murmur de voci ajunse până la el.

— Prinţesa vrea ca drumul până la *chuppah** să fie străjuit de maci roşii, nu de anemone purpurii.

— Eu nu aşa am auzit...

Care dintre prinţese? Trebuia să oprească pe careva, să întrebe ce se petrecea şi să pună odată capăt tulburării ce-l cuprinsese. Dar în loc să facă astfel, intră în casa gărzilor, se îndreptă spre colţul său din hala cea mare, şi-şi reaminti că nu avea niciun drept să ştie sau să-i pese. Dacă Merab era prinţesa la care se refereau, trebuia să se simtă uşurat. Îşi dăduse seama între timp că era prea linguşitoare şi prea manipulatoare pentru gustul său. Iar dacă era Mical, ei bine, atunci putea sta liniştit, să nu se mai gândească la ea şi să îşi vadă mai departe de importanta chestiune de a deveni într-o bună zi rege. Oricum ar fi stat lucrurile, nimic din toate astea nu îl privea.

Dar se îmbrăcă cu o tunică curată şi-şi spălă sângele uscat de pe mâini şi de pe braţe. Merita un răspuns, chiar dacă doar pentru liniştea minţii lui.

— Bine-aţi venit, căpitane, îi spuse una dintre gărzi când ieşi în curtea exterioară şi se opri înaintea porţilor palatului. Am primit veşti strălucite despre succesul vostru.

---

* Baldachinul sub care stau cei doi miri pe tot parcursul desfăşurării cununiei la evrei, reprezentat de o bucată de material alb, numit „tillit", întins pe patru stâlpi sau, mai rar, susţinut de patru persoane (n.tr.).

— Într-adevăr? Atunci presupun că regele e mulțumit! Își duse ambele mâini la spate și arboră o mină relaxată. Arătă cu capul spre curtea din spatele său, unde ardeau conuri cu tămâie îmbătătoare, iar cortul multicolor de nuntă se înălța precum o santinelă mândră, în văzul tuturor. Spune-mi și mie, soldat, ce se întâmplă aici?

Omul păli.

— Adică nu știți? Își plecă privirea ca și când brusc nu s-ar mai fi simțit deloc în largul său și înjură pe sub mustăți. Regele ar fi trebuit să vă trimită vorbă. Dar nu mă mir că bătrânul și nebunul rege Saul face una ca asta în spatele domniei tale.

Nodul din stomac i se strânse și mai tare.

— Ce a făcut regele?

Atunci bărbatul îl privi în ochi. Oare milă era ceea ce citea în ochii acestuia? Se simți cuprins de un sentiment de furie inconfundabil și prevestitor de rele.

— Deseară, fiica regelui, Merab, va fi dată în căsătorie lui Adriel din Meholat.

David își strânse pumnii.

— Acum nici trei luni, Saul mi-o promitea mie. Cu toate astea, cuvintele soldatului îi generară un surprinzător sentiment de ușurare. Mireasa nu era Mical.

— Regele a simțit că i-ați refuzat oferta. A prins de veste că Adriel e interesat de fiica lui, așa că l-a căutat și au căzut la înțelegere pentru logodnă.

— Nu am refuzat-o pe față, spuse David printre dinți, cu toate că undeva în adâncul sufletului știa că de fapt exact asta făcuse. Nu am făcut altceva decât să subliniez că nu meritam o asemenea onoare. Și poate că nici nu o merita. Oare acesta să fi fost modul lui Dumnezeu de a-i arăta că avea alte planuri cu el?

David își sili mușchii încordați să se relaxeze și luă încet și adânc aer în piept.

— Fie ca Dumnezeu să le binecuvânteze unirea. Se întoarse, simțind nevoia să fie singur, apoi privi înapoi spre omul acela. Mulțumesc, soldat.

— Cu plăcere, căpitane.

Tobele neobosite ce anunțau nunta răsunau în urechile lui Mical, precum lătratul unor şacali ce-şi încolțesc prada. Văzuse privirea precaută din ochii lui Merab şi, pentru o clipă, inima lui Mical se umplu de vinovăție. Poate că greşise.

Cu siguranță nu e altceva decât trăirea emoțiilor unei mirese.

Desigur, asta era. Mama spunea că orice mireasă se apropia cu teamă de soțul ei. Şi Merab abia dacă-l cunoştea pe Adriel. Poate că nici nu-l plăcea.

Dar cel puțin nu se căsătorea cu David. Iar Adriel se îmbogățise tot mai mult de-a lungul anilor. Însă faptul că prima sa soție murise în durerile naşterii, un amănunt pe care Mical îl aflase după ce logodna fusese pecetluită, nu schimba cu nimic situația. Chiar nu-i dorea nefericirea lui Merab. Pur şi simplu nu vroia ca ea să-l aibă pe David.

Când trâmbițele de la sosirea mirelui atraseră atenția mulțimii, Mical zări o undă de tristețe plină de resemnare pe fața surorii ei, fapt care îi intensifică lui Mical sentimentul de vinovăție. Îşi răsuci uşor brâul de la mijloc şi se strecură afară, departe de doica ei şi de celelalte femei de la curtea tatălui ei, departe de fecioarele care dansau şi de tinerii bărbați care le priveau dansul cu admirație, şi ieşi în grădină. Un pâlc de măslini se întindea dincolo de grădina împrejmuită de ziduri ce făcea parte din spațiile mai extinse ale fortăreței şi care includeau cartierul slugilor şi casele soldaților înrolați în armata regelui.

Cu paşi uşori, Mical se strecură prin mulțime, privind mereu peste umăr, asigurându-se că nu era urmărită. Poate că de data asta întrecuse măsura. Dacă nu i-ar fi spus tatei despre interesul pe care-l manifesta Adriel față de Merab – un interes mai mult intuit – probabil că în această clipă Merab s-ar fi odihnit în brațele lui David. Mical se cutremură, iar stomacul i se chirci atât de tare până i se făcu de-a dreptul rău.

Sandalele ei bătute cu nestemate bătuceau pământul afânat din crângul de măslini. Razele lunii aruncau umbre sinistre peste

palat, iar Mical se gândi să se întoarcă. Poate că nu ar fi trebuit să vină aici într-o noapte ca aceasta.

Îşi înălţă fruntea, ascultând. Tobele continuau să răpăie într-un ritm constant, atrăgând noul cuplu spre cortul nunţii cu mâini nevăzute. Mical nu vroia să fie acolo când Adriel se întorcea la invitaţi. Nu vroia să îşi amintească de faptul că avea partea ei de contribuţie la toate câte se petreceau acolo.

— Nu e puţin cam târziu pentru o prinţesă să fie singură afară, atât de departe de siguranţa palatului?

Mical tresări la auzul vocii familiare. Se împiedică de o rădăcină mai proeminentă a unui copac, dar reuşi să se apuce cu mâna de o creangă şi se redresă. David ieşi din umbre şi o prinse de braţ, ajutând-o să-şi recapete echilibrul. O întoarse cu faţa la el.

— Ce faci aici, Mical? N-ar trebui oare să fii la nunta surorii tale?

Părea serios, dar ochii îi licăreau în lumina lunii şi schiţă un zâmbet. Inima lui Mical încetă să mai bată pentru o clipă, apoi începu să plutească sub atingerea lui, iar când îşi ridică privirea spre faţa lui frumoasă, nu reuşi să spună nimic.

Privirea lui David pătrunse în sufletul lui Mical, iar în timp ce inima îi bătea cu repeziciune, ea îşi imagină că şi-ar fi ridicat mâna şi i-ar fi îndepărtat câteva şuviţe de păr de pe frunte. Dar apoi îşi plecă doar privirea şi îi studie picioarele.

— Nu vrei să-mi răspunzi?

Îşi ridică creştetul şi îi întâlni privirea neclintită.

— Aveam nevoie să ies puţin – să mă gândesc.

El făcu un pas înapoi şi îşi prinse mâinile la spate.

— Înţeleg. Se pare că am avut aceeaşi idee. Şi eu am venit aici să mă gândesc… şi să mă rog.

Mical se întinse după o creangă joasă a unui măslin, prinzându-se de ea ca sprijin. Apropierea de el o ameţea.

— La ce te gândeşti?

David îşi schimbă uşor poziţia, iar Mical îl văzu cum o măsoară cu privirea. Privi apoi dincolo de ea şi înapoi la faţa ei. Se apropie mai mult de ea.

— Mă întrebam de ce tatăl tău a dat-o altuia pe mireasa ce trebuia să fie a mea.

Inima lui Mical începu să bată cu putere şi se ţinu şi mai strâns de creangă, mult prea conştientă de intensitatea privirii lui David.

— Oare tu ştii de ce, Mical?

Ea privi în altă parte, recunoscătoare pentru întunericul nopţii care ascundea îmbujorarea pe care o simţea cuprinzându-i obrajii. Dacă îi spunea adevărul, poate că avea să o respingă pentru totdeauna. Dar dacă îl mintea şi apoi el afla despre asta, orice speranţă de a-i intra în graţii era pierdută pentru vecie.

— Tata s-a gândit că ai refuzat-o, iar când a aflat de interesul pe care-l avea Adriel faţă de Merab, l-a contactat. Adriel e mai în vârstă decât Merab cu aproape unsprezece ani şi a reuşit să adune suficientă avere cât să ofere un preţ considerabil pentru mireasa lui. Aşa că tatăl meu a măritat-o cu el. Sinceră să fiu, David, tatăl meu credea că vei muri în luptă cu filistenii, şi nu vroia să o căsătorească pe Merab cu cineva a cărui viaţă era atât de periclitată.

Îi aruncă o privire. El îşi duse o mână la barbă şi începu să şi-o mângâie uşor, cu o privire gânditoare în ochi.

— Dacă e să mă iau după faptul că tatăl tău a încercat de două ori să-mi ia viaţa, înţeleg cum gândeşte.

Mical încuviinţă din cap, apoi se îndepărtă încetişor de copac până când nu o mai despărţea decât un singur pas de el. Inima îi bubuia în timp ce îi adulmeca mirosul masculin şi urmărea cum vântul adia jucăuş printr-o şuviţă din părul lui.

— Ăsta nu e tot adevărul, însă.

David îi aruncă o privire mirată.

— Nu?

Ea scutură din cap şi îşi plecă privirile în ţărâna de sub picioarele ei.

— Eu i-am spus tatei despre interesul pe care-l avea Adriel faţă de Merab. Problema este că... cred că ea prefera să se căsătorească cu tine.

— Ce încerci să-mi spui de fapt, Mical?

Galopul sălbatic a o mie de cai nu putea egala vacarmul asurzitor pe care-l făcea inima ei în piept. Palmele i se umeziră şi se luptă să-şi stăpânească tremuratul.

Te iubesc, David. Vreau să te căsătoreşti cu mine.

Îşi închise ochii strâns şi se mustră în sinea ei. *Nu fi ridicolă.* Şi cu toate astea, iat-o stând acolo, atât de aproape de el încât îi putea simți forța, îl putea auzi cum îi cere să-i spună adevărul. Încercă să înghită pentru că brusc îşi simți gâtul uscat.

— Merab nu era potrivită pentru tine, reuşi Mical să bâiguie. Chiar dacă ea credea că ține la tine, nu ar fi fost potrivită pentru tine atunci când Dumnezeu îți va da împărăția.

Ea-şi ridică privirea când îl simți pe David luând o gură adâncă de aer.

— Cine ți-a spus că eu voi fi rege? Tatăl tău este rege, iar Ionatan este moştenitorul lui.

— Ionatan crede că tu vei fi rege.

Ea-şi plecă din nou privirile, cu obrajii arzându-i. Cu siguranță acesta era adevărul şi, cu toate că Ionatan nu vorbise despre asta cu ea, îşi dădea seama de asta după felul în care fratele ei îl privea pe David, ca şi când bărbatul care stătea în fața lui merita o cinste deosebită.

— Şi la fel cred şi eu.

Faptul că rostise aceste cuvine, făcu dintr-odată credibilă această posibilitate, chiar o certitudine, în ciuda îndoielii ce i se strecurase în minte.

Trasė aer în piept, temându-se că tocmai distrusese orice urmă de încredere pe care o avusese vreodată David în ea sau în fratele ei. Oare se trădase şi pe sine şi pe fratele ei? Binecunoscutul sentiment de vinovăție o asaltă din nou, aproape reuşind să înăbuşe sentimentul amețitor produs de apropierea de el. Trebuia să facă stânga împrejur şi să fugă înapoi în camerele ei. Pentru moment, se îndepărtă cu un pas de el.

Dar în clipa următoare, David se apropie cu doi paşi de ea. Îi atinse obrazul cu vârful degetelor, apoi îşi duse mâna la bărbia ei, ridicându-i-o uşor, determinând-o să îl privească.

— Şi ce anume te face să crezi că Merab nu este potrivită pentru mine?

Mical expiră tot aerul pe care şi-l ţinuse până atunci. Nicio vorbă despre regat. Foarte bine. Îşi menţinu privirea hotărâtă, iar inima ei îşi reluă ritmul neregulat, iar orice sentiment de vinovăţie zbură departe.

— Sora mea e prea arogantă şi prea egoistă. Are puţină compasiune pentru alţii. Un rege are nevoie de o soţie care să-l susţină, care să-l ajute să-şi atingă scopurile şi care să-l iubească.

Ea se foi, nesimţindu-se deloc în largul ei sub privirea pătrunzătoare a lui David.

— Înţeleg. Şi cunoşti oare pe cineva care s-ar potrivit acestei descrieri, Mical?

Întrebarea rămase suspendată în spaţiul dintre ei, iar Mical avu impresia că avea să se înece în profunzimea ochilor săi limpezi.

— Da.

Tăcere.

— Cine?

Mical îşi drese vocea, înfrângându-şi senzaţia de uscăciune din gât şi-şi întoarse privirile.

— Cine, Mical?

Ea înghiţi din nou, simţind că-i pe punctul să leşine.

— Eu, domnul meu.

Aşa, acum o spusese. Îl privi în faţă, observându-i expresia plină de tandreţe. El se aplecă mai aproape, studiind-o, iar buzele i se deschiseră uşor. Un muşchi al feţei îi tresări, iar mâna sa dreaptă îi cuprinse obrazul fierbinte. Mical îşi ţinu respiraţia, implorându-l în tăcere să o sărute. Dar în clipa următoare, el îşi luă mâna de pe faţa ei şi făcu un pas în spate.

— N-ar trebui să fii aici, Mical. Dă-mi voie să te conduc înapoi în palat. Nu eşti în siguranţă aici.

Mical fu lovită de un val de dezamăgire şi se opinti încordată.

— Ţinând cont că sunt cu bărbatul care a ucis un uriaş, ar trebui să cred că sunt în deplină siguranţă.

David veni lângă ea şi o cuprinse pe după mijloc, îndemnând-o uşor să îl însoţească. Atingerea lui îi produse în suflet fiori de plăcere.

— Unii uriaşi sunt mai uşor de doborât decât alţii, spuse el încetişor, conducând-o spre poarta grădinii. Eşti un duşman mult prea ispititor, iar eu, un bărbat mult prea slab.

Se întoarse spre el şi-l privi atentă în faţă. Ochii lui senini îi trădau dorinţa pătimaşă, iar inima lui Mical tresăltă de bucurie. Poate că în timp avea şi el să o iubească. Poate că nu greşise deloc în ceea ce o privea pe Merab.

Îndemnată de acest gând subit, Mical se aplecă înainte şi-l sărută pe obrazul acoperit de barbă.

— Te iubesc, David, spuse ea în şoaptă, se răsuci şi o zbughi înapoi în palat.

9

Soarele dimineții se izbi în tăişul săbiei pe care David o ținea într-o mână. Cu cealaltă mână, luă o piatră aspră şi începu să o treacă de-a lungul lamei paloşului. Trecuse aproape o lună de la ultima lor bătălie – de la acea noapte fatidică a nunții lui Merab şi de la declarația de dragoste a lui Mical. Dacă îşi închidea ochii, putea încă să simtă căldura din zâmbetul ei şi să-i vadă îmbujorarea din obraji. Pieptul i se ridică într-un oftat prelung.

Era prea bine că nu se mai întâmplase nimic după aceea. Nu-şi putea permite să-şi dăruiască inima şi sentimentele unei femei. Ea era o mărturie evidentă a propriei lui slăbiciuni.

Cu toate acestea, era o făptură interesantă, dacă nu chiar mai mult de atât.

Se aplecă din nou asupra săbiei, ascuțind metalul, iar zgomotul îi sfredelea urechile. Gândul de a se însura cu ea îi trecu prin minte nu o dată, dar imposibilitatea evidentă a acestui lucru îl făcuse mereu să alunge gândurile acestea din mintea sa. Cel Preaînalt avea să găsească o cale să-i dea tronul – cu sau fără căsătoria cu fiica lui Saul.

Un zgomot din spatele lui îl făcu să tresară. Într-o mişcare rapidă aruncă piatra din mână şi îndreptă sabia spre intrus. Recunoscându-l pe nepotul său, îşi coborî braţul.

— Ioab, să nu mai vii niciodată aşa din spatele meu. Te-aş fi putut ucide!

— Iartă-mă, unchiule. Dar nu suntem în timp de război. De ce eşti atât de irascibil?

David îl măsură din priviri pe Ioab.

— Ce doreşti? David apucă piatra pe care o lăsase să-i cadă din mână şi îşi întinse din nou sabia înaintea sa, începând să o ascută din nou.

— Am auzit zvonurile.

David îşi ridică fruntea.

— Ce fel de zvonuri?

— Cred că Saul vrea să-ţi ofere din nou poziţia de ginere.

Bătăile inimii i se înteţiră. Îşi lăsă sabia în poală.

— De unde ştii?

— Saul a trimis nişte soli dintre oamenii săi să vorbească cu tine. Am vrut doar să te avertizez din timp.

Şi să culeagă toate laudele pentru că mi-a adus vestea, se gândi David. Îşi mângâie barba, apoi îşi luă din nou paloşul în mână şi se aplecă deasupra pietrei.

— Sunt, în continuare, doar un om sărman care nu are ce-i oferi drept zestre, Ioab.

— Unchiule, îţi subestimezi valoarea.

Cu colţul ochiului îl văzu pe Ioab depărtându-se. O oră mai târziu, o ceată de slugi de la palat îl găsiră lustruindu-şi scutul cu ulei în casa gărzilor.

— Salutare domniei voastre, căpitane.

— Fraţilor. David îi salută cu capul, aşezându-şi scutul pe o masă joasă. Ce pot face pentru voi?

— Avem un mesaj pentru tine, glăsui un slujbaş, iar David îl recunoscu şi îşi dădu seama că face parte din garda personală a regelui.

— Ascult.

— Regele îşi găseşte toată plăcerea în domnia ta şi toţi slujitorii lui vă îndrăgesc, de aceea regele doreşte să-i deveniţi ginere. David studie grupul delegaţilor. Mulţumită lui Ioab, avusese timp să se gândească la asta. Dar oricum privea situaţia, problema descendenţei sale şi lipsa vreunei averi continuau să existe. El nu era un negustor bogat care să poată arunca un sac cu galbeni în vistieria lui Saul, aşa cum făcuse proaspătul soţ al lui Merab.

— Crezi că e puţin lucru să devin ginerele regelui? Sunt un om sărac şi fără vază.

— Cu toate acestea, regele îşi găseşte plăcerea în domnia ta. Vă oferă a doua oară şansa de a-i deveni ginere.

Fără doar şi poate că aici era mâna lui Mical. Dar cu toate astea nu putea accepta.

— Îmi pare rău, fraţilor. Dar nu mă pot înfăţişa înaintea regelui cu mâinile goale.

David îi privi pe oameni îndepărtându-se, mâhniţi. Expresia feţei lor se potrivea de minune cu sentimentele din inima sa. Dar nu putea face nimic altceva.

David se aplecă deasupra scutului curbat, lustruindu-l până îl durură degetele. Auzi cum se deschide uşa cu o scârţâitură şi-şi ridică privirile. Solii trimişi de Saul se apropiau de el cu zâmbete pe chipuri.

— V-aţi întors, spuse David. Îşi şterse ultima urmă de ulei de pe mâini, apoi duse scutul în colţul său de cameră.

— Regele a stabilit zestrea miresei.

David îl studie atent pe argatul personal al lui Saul.

— Chiar aşa?

— Regele vă transmite că nu doreşte niciun alt preţ decât o sută de prepuţuri de filisteni ca să se răzbune pe duşmanii săi.

Fără îndoială, regele spera ca el să moară în încercarea de a le strânge. David scrută cu privirea mulţimea bărbaţilor ce umpleau încăperea, apoi se uită la lumina de afară ce năvălea

înăuntru prin fereastra deschisă. Soarele urcase deja la jumătatea cerului. Dacă plecau acum, se puteau întoarce până se crăpa de ziuă, cu voia lui Dumnezeu.

— Spune-i regelui că accept.

David se întoarse spre oamenii săi, observând pe fețele lor nerăbdarea de a acționa.

— Ați tras cu urechea la discuția mea, nu-i așa? îi întrebă el.

Câțiva încuviințară din cap, ruşinați.

— Cei care vreți să veniți să mă ajutați să-mi strâng zestrea pentru mireasa mea – pe cai!

—Trimiteți slugile să adune frunze de palmieri şi flori sălbatice pentru coşuri, mamă. Dacă nu începem să decorăm cât de repede, David se va întoarce şi nimic nu va fi pregătit pentru nunta noastră. Mical stătea în arcada uşii ce ducea spre dormitorul mamei ei, cu mâinile împlântate în şolduri.

Ahinoam şedea în fața unei mese bogat ornamentate din iatac, iar slujitoarea ei îi pieptăna părul lung şi cărunt cu un pieptene în formă de scoică.

— Eşti puțin cam agitată, nu ți se pare, fata mea? Şi sigură pe tine, totodată. Se întoarse pe scaunul ei pentru a o privi pe Mical, cu o notă de tandrețe în priviri. La masa de prânz, tatăl tău nu mai putea de încântat ce era pentru înțelepciunea de care dăduse dovadă. Pare să creadă că tânărul tău erou va muri în încercarea sa de a strânge zestrea.

— Ceea ce-şi doreşte de fapt, mamă. Dar Dumnezeu este cu David. Se va întoarce, iar eu vreau să fiu pregătită. Mical intră în cameră şi îngenunche la picioarele mamei ei. Te rog, mamă, n-aş putea pune slugile de la bucătărie să înceapă pregătirile? Tata nu trebuie să ştie. Şi apoi, dacă David iese biruitor, nimic nu va mai sta în calea nunții noastre.

— Dar dacă nu, Mical? Ce ne facem cu atâta mâncare? Ahinoam îşi puse o mână pe umărul lui Mical, apoi se întinse

să o mângâie pe obraz. Ştiu că îl iubeşti pe flăcăul ăsta, dar trebuie să fii realistă. O asemenea pradă nu este puțin lucru, ca să nu mai vorbesc de primejdia dintr-însa. Dacă un singur bărbat nu este mort de-a binelea atunci când David va da să-i reteze... Îşi întoarse fața, dar nu înainte ca Mical să-i surprindă dezgustul din priviri. Îți dai seama? Unde i-o fi stat capul tatălui tău?

Mical începu să-şi roadă o unghie, apoi se gândi mai bine la asta. Până acum reuşise să-l determine pe tatăl ei să înceapă pregătirile pentru această nuntă. Doar nu se putea opri acum.

— Tata a crezut că în sfârşit a găsit o cale să scape de cel mai mare duşman al său, mamă. Dar dacă totuşi am eu dreptate, şi Dumnezeu chiar este de partea lui David, nu am putea începe pregătirile? Dacă David moare, tata va da o petrecere cu toată mâncarea pregătită pentru sărbătoare.

Se cutremură la gândul ăsta, ştiind prea bine că tatăl ei avea să se prefacă a-l deplânge, când de fapt avea să tresalte de bucurie. Însă poporul Israel avea să-i plângă moartea luni de zile. Iar regele avea să facă orice, chiar şi să-şi plângă duşmanul, doar pentru a le face pe plac celor din popor.

— Tatăl tău nu va sărbători, Mical. Cel puțin nu pe față. Dar cred că e în regulă să facem câteva planuri. Se întoarse înapoi la masă pentru a o lăsa pe slujitoare să-i termine de aranjat părul. Du-te şi spune-i Martei să facă rost de mai multe provizii şi să găsească ajutoare. O, şi trimite şi după sora ta. Şi ea ar trebui să ia parte la asta, chiar dacă tatăl tău şi-a încălcat promisiunea.

Mical se ridică şi se aplecă să o sărute pe mama ei pe obraz.

— Mulțumesc, mamă. Mă duc imediat să îi pun la lucru. Se năpusti de-a dreptul afară din cameră şi porni zglobie prin culoarele lungi şi umbroase în căutarea Martei.

— Iată-ți şi prepuțul cu numărul o sută. Ioab trânti şi ultima bucată de piele însângerată în morman şi oftă. Să mergem acasă.

David privi peste tabăra filistenilor la trupurile aliniate în rânduri egale, pentru a uşura numărătoarea. Ceata peste care năvăliseră luându-i prin surprindere era formată din două sute de bărbaţi, şi după o încleştare rapidă, dar sângeroasă, soldaţii de sub conducerea sa îi căsăpiseră pe toţi. Iar acum, prepuţurile mutilate a o sută de bărbaţi stăteau la picioarele lui, grămadă. Dar dacă pierduseră vreunul pe drum? Dacă greşiseră la calcule?

— Dublaţi numărul! David îşi smulse pumnalul din teacă. Nu vreau să am surprize. Se îndreptă spre rândul de filisteni însângeraţi ale căror tunici continuau să le acopere picioarele.

— L-aţi auzit pe căpitan, le strigă Ioab soldaţilor epuizaţi. Dublaţi numărul!

După multă vreme, soarele începu să coboare la orizont, spre apus. Misiunea fusese îndeplinită mai repede decât se aşteptase David. Aruncă şi ultimul prepuţ dezgustător într-o desagă din piele de capră şi o legă de şaua calului său. Privi lung spre tabăra filistenilor. Deasupra capului său, păsări de pradă zburau în cercuri largi, formând arcuri generoase pe cerul lipsit de nori, iar apoi se năpusteau în jos, aşteptând să devoreze stârvurile celor ucişi.

— Să mergem.

— David, fiul lui Işai, doreşte cuviincios să-l vadă pe regele Saul, îi spuse David gărzii ce-i blocă drumul spre camera de audienţe câteva ceasuri mai târziu. Am adus zestrea pe care a cerut-o.

Garda deschise uşa greoaie, păşind înaintea lui David, spre a-i anunţa prezenţa. David îl urmă, puse desaga pe podeaua din piatră şi îngenunche.

— Am făcut întocmai cum mi-ai cerut, domnul meu. Poftim două sute de prepuţuri de filisteni ca domnul meu să se răzbune pe vrăjmaşii săi şi să primească zestre pentru fiica ta Mical, ca să-mi fie soţie.

Expresia lui Saul trecu de la dezinteres la suspiciune. *Te rog, Doamne, după ce ne-ai dat o victorie atât de grabnică, nu-l lăsa să mă păcălească din nou.*

În spatele lui David se auziră paşi. Aşteptă până când persoana îi apăru în câmpul vizual, neîndrăznind să-şi dezlipească ochii de la Saul.

— Se pare că suntem pe punctul de a sărbători o nuntă, tată. Vocea lui Ionatan aduse pacea în inima lui David.

— Mama şi cu Mical fac planuri de o zi întreagă, decorează şi gătesc bucate. Acum că David a venit cu zestrea cerută, nu mai avem niciun motiv de aşteptare. Eşti pregătit să devii ginerele regelui, David?

— Da, domnul meu. David nu-şi putu reține un zâmbet recunoscător.

— Numărați-le! Porunca regelui răsună între zidurile de piatră, căzând ca un tunet. Vreau să văd fiecare prepuț până la ultimul.

Ochii lui Ionatan scăpărară când se îndreptă de spate şi făcu doi paşi înainte.

— Poți avea încredere în David.

David începu să dezlege gura desăgii. Duhoarea de sânge şi carne moartă îi întoarseră stomacul pe dos. Cu o acuratețe migăloasă, David se apucă şi le numără pe fiecare.

— Unu, doi, trei... până le epuiză pe toate cele două sute de bucăți de pielițe.

— Eşti mulțumit acum, tată?

— Ai dublat numărul. Regele rămase cu gura căscată, apoi o închise la loc. În umerii săi aduşi înainte şi în capul plecat se putea citi limpede resemnarea.

— Da, Măria Ta. În caz că aş fi pierdut vreunul pe drum – am vrut să fiu sigur.

Saul îi aruncă lui David o privire gânditoare.

— Fiica mea te iubeşte.

— Da, domnul meu. Iar eu mă ofer să-mi întind haina peste ea, să am grijă de ea.

— Ți-a îndeplinit dorința, tată, spuse Ionatan. Saul încuviință din cap. Chiar a dublat numărul.

— Într-adevăr, aşa e.

Tăcerea se lăsă peste încăpere până când nu se mai auzea niciun scrib scrijelind pe pergament cu beţişoarele lor din trestie. Toate privirile erau ațintite la rege, iar slugile şi sfetnicii îşi ţinură cu toții respirația în suspans.

— Ai face bine să te duci să te îmbăiezi pentru propria ta nuntă, fiule. Vocea răsunătoare, sigură a lui Saul îl linişti pe David. Deseară te fac ginerele meu.

Mical şedea pe estradă în sala de banchete multicoloră, iar inima ei bătea în ritmul tobelor. Cu degete tremurătoare începu să îşi aranjeze veşmântul delicat colorat în albastru şi auriu, şi şi-l strânse mai tare în jurul gâtului. Simți o undă de recunoştință pentru vălul dungat, prevăzut cu ciucuri la margine, ce o ascundea în propriul ei univers. Materialul străveziu îi permitea să le vadă ca prin ceață pe cele zece fecioare şi slujitorii ce mişunau prin preajma ei – unii făcându-i vânt cu frunze de palmier, alții cărând tăvi cu mâncare şi băutură musafirilor binedispuşi. Din celălalt capăt al sălii, vocea preaiubitului ei ajungea la ea, pe deasupra zarvei făcute de râsetele bărbaților.

Avea să vină curând la ea. Pe buza superioară îi apărură broboane de sudoare, în ciuda aerului ventilat şi se şterse cu o batistă din pânză albă. Fiecare gând la brațele lui David care aveau să o cuprindă, la buzele lui care aveau să i le sărute pe ale ei îi făcea inima să-i bată mai repede şi-i încărca sufletul de nerăbdare. Şi teamă.

Mama ei o avertizase că noaptea nunții nu era ceva plăcut pentru o femeie. Cel puțin nu la început. Însă când Mical începuse să o bată la cap pentru detalii, mama ei schimbase subiectul.

Femeile care o însoțiseră la *mikvah** cu câteva ore mai devreme nu-i fuseseră de mai mare ajutor, cu toate că păreau să se distreze de minune tachinând-o.

Creşterea rapidă a ritmului tobelor o umplu de emoție. Stomacul lui Mical începu să tremure. Vocile gălăgioase se reduseră treptat la tăcere, iar în clipa următoare Mical auzi sandalele lui David călcând apăsat pe podeaua din piatră. Se opriră în fața ei.

— E timpul, iubito. Degetele lui puternice şi bătătorite îi cuprinseră mâna rece şi o ajută să se ridice în picioare.

— Da, domnul meu, spuse ea în şoaptă, iar gâtul i se uscă dintr-odată. Oare avea David să o iubească – să o iubească cu adevărat?

Picioarele îi tremurau când îl urmară de-a lungul sălii de banchet, iar forța trupului lui ajungea până la ea prin degetele lui şi apoi prin mâna ei, încălzind-o. Mulțimea îi urmă îndeaproape, însoțindu-i spre cortul multicolor de nuntă ce lumina în grădina palatului precum jaspul. La intrarea cortului, David se întoarse spre mulțimea zgomotoasă şi îi zâmbi, apoi intră în cort. O trase pe Mical după el.

Parfum amețitor de nard adia dinspre trupul vânjos al lui David, iar Mical zări câteva felinare bine amplasate prin tot cortul. Un pat ridicat pe o platformă domina întreaga încăpere. Acesta era motivul pentru care se aflau ei doi aici, iar oamenii de afară, mai ales tatăl ei, nu aveau să plece până când David nu ieşea cu dovada fecioriei miresei sale.

Mical simți apropierea lui David, dar rămase încremenită chiar în fața intrării. Bătaia tobelor continuă, părând să răpăie în mod sincron cu bubuitul năvalnic al inimii ei. Tremură la atingerea degetelor lui David care-i ridicară vălul de pe față şi îl lăsară să cadă pe covorul ce fusese întins pe jos în cort. Degetele lui îi scoaseră cu dibăcie pieptenii de aur din păr, trimițându-i fiori pe spate.

---

* Curățire rituală la evrei, de exemplu înainte de Sabat sau după ciclul menstrual la femei (n.tr.).

Îşi trecu delicat palmele peste părul ei moale. Ochii lui negri o cercetară, ca şi când ar fi încercat să îi citească gândurile.

Ea-şi mută privirea la buclele părului său de culoare închisă. Un cerc de aur îi cuprindea creştetul. Coroana de mire. Îşi plecă ochii, întâlnindu-i privirea şi fu cutremurată de intensitatea ce mocnea în profunzimea ochilor săi. Privirea lui atinse străfundul sufletului ei într-o singură clipă suspendată în timp. Îşi luă de pe umeri mantia multicoloră pe care o petrecuse peste ea, ca un legământ al protecţiei sale. Dedesubt purta o tunică albă, de sub care i se vedeau muşchii bronzaţi.

El îi trasă o linie de-a lungul obrazului.

— Ştii cât de frumoasă eşti, iubita mea?

Mical îşi simţi gâtul strângându-i-se drept răspuns, iar când el îi desfăcu eşarfa aurie ce-i cuprindea mijlocul şi o trase la pieptul său, o sută de fluturi îşi luară zborul în stomacul ei.

— Nu sunt foarte frumoasă.

Se înfioră.

Zâmbetul lui captivant se topi, iar respiraţia sa caldă şi dulce îi atinse gâtul. O puzderie de sărutări îi curseră de pe buzele sale pe gâtul ei până pe ureche.

— Eşti fermecător de frumoasă, Mical.

Fiori de încântare îi cuprinseră tot trupul, iar Mical simţi cum aproape i se taie respiraţia când îi văzu buzele întredeschise, care mai întâi le atinseră uşor pe ale ei, iar apoi le devorară cu totul. Flacăra pasiunii pe care o zărise atât de des aprinzându-i-se în priviri când intona o cântare de laudă sau când discuta strategii de război cu fratele ei era acum îndreptată spre ea, învăluind cu totul sărutarea lui care devenea tot mai intensă.

Mical îşi simţi capul plutind, iar inima îi alerga ca un cal sălbatic evadat. Cu degete tremurânde, ea se întinse să-i scoată bâjbâind coroana de aur dintre bucle. Gestul ei îl făcu să se retragă puţin, pentru a o privi în ochi. Zâmbetul lui fermecător reapăru, iar când o trase jos pe pat alături de el, ea se simţi de parcă plutea, purtată pe aripi de îngeri.

Tobele ce continuau să bată şi mulțimea nerăbdătoare dispărură din gândurile lui Mical, spulberate de sângele ce-i alerga năvalnic prin vene. De ce se îngrijorase mama ei aşa?

Mâinile ei se ridicară pe după gâtul lui David şi-l simți răspunzându-i în timp ce îl sărută la rândul ei. Brațele sale puternice se încordară în jurul ei, şi toate temerile lui Mical se risipiră, lăsându-se în voia bucuriei şi a extazului fără seamăn al dragostei soțului ei.

Partea II

Saul a văzut şi a înţeles că Domnul era cu David; şi fiica sa Mical iubea pe David. Saul s-a temut din ce în ce mai mult de David şi toată viaţa i-a fost vrăjmaş.

1 Samuel 18:28–29

Saul a trimis nişte oameni acasă la David, ca să-l pândească şi să-l omoare dimineaţa. Dar Mical, nevasta lui David, i-a dat de ştire şi i-a zis: „Dacă nu fugi în noaptea aceasta, mâine vei fi omorât." Ea l-a coborât pe fereastră, şi David a plecat şi a fugit. Aşa a scăpat.

1 Samuel 19:11–12

10

— Te rog, David, nu pleca. Mical şedea la picioarele patului lor, cu mâinile întinse într-un gest de implorare. Nu suntem căsătoriți decât de şapte luni, însă ai fost dus la război de trei ori deja. O lacrimă i se prelinse pe obraz. Nu suport să te văd plecând. Mi-e atât de frică.

David îşi netezi tunica şi-şi strânse cingătoarea la brâu înainte să vină să îngenuncheze lângă ea. Îi luă amândouă mâinile într-ale sale.

— Nu voi îngădui să ți se întâmple nimic. De ce ți-e frică, preaiubita mea?

Lacrimi fierbinți se rostogoliră pe obrajii lui Mical şi îi simți degetele bătătorite ştergându-i-le.

— Cum mă poți proteja când tu nu eşti aici? Ştii doar cum se comportă tata când îl chinuiesc demonii. Dacă încearcă să îmi facă rău?

David se aplecă să-i sărute fața umedă, apoi o trase la pieptul său, mângâindu-i părul împletit în cosițe. Oftă greu, iar Mical îi simți umerii lăsându-i-se înainte, ca într-un gest de înfrângere.

— Dacă rămân, tatăl tău va găsi şi mai multe motive să se supere pe mine, Mical. Cu toate că urăsc să plec de lângă tine,

cu cât petrec mai puțin timp în preajma tatălui tău, cu atât e mai bine pentru noi toți.

— Am putea să plecăm de aici, David. Doar noi doi. Şi atunci nu ar mai trebui să îl vedem vreodată pe tata. Cu toate că locuiau afară din palat, într-o locuință doar a lor, casa era tot a tatălui ei, aflându-se pe terenurile palatului. Mult prea aproape pentru a putea respira în voie sau pentru a simți că locuința lor era cu adevărat doar a lor.

David o ținu strâns la pieptul său.

— Şi ce să facem, preaiubito? Să îngrijim oi? Să locuim în peşteri? Tatăl tău e rege. Ne-ar găsi dacă ar vrea. Israelul nu e chiar atât de mare. O sărută pe nas. Şi-apoi, Dumnezeu nu vrea să îmi trăiesc viața în pustietate. Ştiai asta când ne-am căsătorit.

Se înfioră. De fiecare dată când David o lăsa singură, îndoieli chinuitoare o cuprindeau. Dar dacă nu se mai întorcea? Nu avea să ocupe niciodată tronul lui Israel cu ea alături dacă murea într-o bătălie.

Îi simți mâinile alunecându-i de pe umeri în timp ce-i dădu drumul şi se ridică în picioare. Îşi puse veşmântul maroniu dungat peste tunica sa cafenie şi-şi prinse cingătoarea din piele de care îi atârnau praştia şi sabia.

— Trebuie să plec, Mical. Se întoarse din nou şi o privi cu o expresie mohorâtă pe față. Te rog, nu-mi îngreuna situația mai mult decât este deja oricum.

Lui Mical i se puse un nod în gât şi clipi repede, înfrângându-şi lacrimile. Se ridică în picioare şi-l conduse până la intrarea din față a casei. Doi terafimi păzitori ai casei, de mărimea unui om, străjuiau de ambele părți ale uşii din lemn. David îi privi, apoi se întoarse spre ea, încruntat.

— Nu ştiu de ce ținem statuile astea, Mical. Cu siguranță nu-i sunt pe plac lui Yahweh*.

Obrajii lui Mical se îmbujorară. Nu gândise şi ea la fel în momentul când mama ei îi lăsase la uşa lor? Un dar de nuntă,

---

* Sau Iehova, numele pe care Şi-l dă Dumnezeul lui Israel Sieşi, variantă a tetragramei ebraice YHWH (n.tr.).

spusese ea. Mical îşi închise ochii aducându-şi aminte. Işboşet stătuse în spatele mamei sale, scuturând din cap, acuzând-o cu privirea sa pătrunzătoare.

— Sunt idoli, Mical, spuse David. Nu ar trebui să-i păstrăm.

— Vrei să o întărâți şi pe mama împotriva noastră? Buza ei inferioară tremura, în ciuda încercării ei de a se împotrivi emoțiilor.

Expresia de pe fața lui David se îmblânzi şi o cuprinse din nou în brațe.

— Sigur că nu. Dacă vrei, păstrează-i – deocamdată. Putem să ne gândim mai târziu ce vom face cu ei.

— Dacă va exista acel mai târziu.

Sărutarea lui îi înăbuşi scepticismul şi, preț de o clipă, se simți ocrotită şi iubită. În depărtare se auzi sunetul trâmbiței, iar David îi dădu drumul şi deschise uşa.

— Va exista, spuse el, bine dispus. Când mă voi întoarce, lucrurile se vor schimba. Vei vedea. Păşi pe prag şi coborî încet treptele spre drumul din fața casei. Mical se rezemă de balustradă şi-l urmări cum îi face cu mâna şi-i zâmbeşte. Încrederea lui nu reuşi să-i aline deloc sentimentul apăsător pe care-l avea în inimă.

Două luni mai târziu, Saul umbla prin odaia mică din interiorul porții cetății, aşteptând un semn de la armata care se întorcea biruitoare. În dimineața aceea primise de veste despre mulțimea ce se îmbulzise pe străzile Ghibeei dintre hotarul filistenilor. Soldații aleşi de sine sub comanda lui Abner, Ionatan şi David reuşiseră să dea o grea lovitură cetăților întărite ale vrăjmaşului lui Israel.

Pumnii lui Saul îi erau atât de încleştați că unghiile i se îngropau în palme, iar brațele începeau să-l doară. Ar fi trebuit să îi însoțească. Prin faptul că îi lăsase să se ducă la luptă fără el, neobrăzatul acela, ginerele acela de nimic al lui devenise şi mai

faimos cu ultima victorie pe care o obținuse cu oamenii săi. O victorie care ar fi trebuit să îi aparțină lui însuşi.

Îşi încrucişă brațele la piept şi îşi apucă bicepşii, relaxându-şi trupul, pentru a se opri din tremurat. Trebuia să se controleze. Ce fel de rege se îngrijora din pricina unui comandant de oaste lipsit de importanță? Cu mâinile tremurătoare îşi netezi cutele din roba sa purpurie. Trebuia să vorbească cu slugile. Roba unui rege nu avea voie niciodată să fie şifonată.

Părăsi încăperea şi urcă treptele ce duceau în turn. Din acest punct propice, putea vedea mulțimea aliniată în câte patru şi cinci rânduri de oameni de fiecare parte a cărării colbuite ce trecea prin porți şi apoi continua cu drumul şerpuit ce venea spre Ghibea. În depărtare se vedea un nor imens de praf, indicând sosirea unei mari oşti. Zornăitul tamburinelor acompania trilurile melodioase ale unui fluier. Câteva clipe mai târziu, un cor de femei începuse să cânte cu patos.

— Saul a ucis miile lui, iar David, zecile lui de mii.

Praful se aşternu în urma a trei mii de soldați în timp ce aceştia înaintau în marş spre Ghibea. În fruntea lor, cei trei comandanți ai lui Saul călăreau pe caii lor negri. Intrară la trap uşor prin porți în timp ce Saul cobora treptele în grabă. Avea să le iasă în întâmpinare într-o încăpere specială din poartă, acolo unde se prezentau adesea oamenii care aveau plângeri şi unde se făcea judecata. O estradă din fildeş placată cu aur se afla pe mijlocul zidului negru. De fiecare parte a tronului erau străji, iar Saul îşi ocupă locul între ei. El era regele, îşi reaminti el în timp ce încercă să îşi închidă urechile la infamul cântec de victorie. Oamenii îl lăudau pe David doar pentru că-l ucisese pe uriaş. Aveau să uite în curând de el.

Zarva deveni tot mai intensă pe măsură ce mulțimea se apropia de poartă. Un cal necheză şi un altul fornăi.

Ce le ia atâta?

— David... David... David... David...

Afară începu un cântec, iar Saul se duse la geam să privească afară. David îi salută cu brațele şi aşteptă ca mulțimea să se liniştească.

— Vă mulțumesc. Domnul este bun.

Oamenii îl ovaționară, iar David își ridică mâna, reducându-i la tăcere.

— Domnul a dat o mare biruință oștilor lui Israel. Să ne amintim că nu prin puterea vreunui om, ci prin puterea Domnului am obținut victoria.

Femeile reîncepură să cânte din fluier și din tamburină, dar David le opri, scuturând dezaprobator din cap.

— Cântați laudele voastre Domnului Celui Preaînalt, nu mie.

Descălecă de pe cal și îi urmă pe Abner și pe Ionatan în camera de judecată.

Saul se strecură înapoi pe tronul său, clocotind. Cum îndrăzneau oamenii să-l laude pe David înaintea lui Abner și a lui Ionatan. Statutul ginerelui său se ridica deasupra celui al propriului său fiu, care era moștenitorul tronului său. Își încleștă pumnii, apoi îi desfăcu la loc. David avea să continue să îi fure slava lui Ionatan. Nu avea să se oprească niciodată. De fiecare dată când Saul îl trimisese în război în ultimele nouă luni, el se întorsese victorios. Doar că de această dată mulțimea era mai numeroasă, iar osanalele mai zgomotoase.

— Saul și-a ucis miile lui, iar David zecile lui de mii.

Cântecul răsună prin zidurile turnului, crescând și luând amploare de parcă ar fi prins viață când cei trei comandanți intrară în șir pe ușă și îngenuncheară la picioarele lui.

El bătea darabana cu degetele încordate pe brațul jilțului său în timp ce Abner începu să vorbească. Ce spunea? Ceva despre înfrângerea filistenilor. Vocile din capul său mențineau ritmul odată cu cântecul, împiedicând cuvintele lui Abner să ajungă la el. Cine erau filistenii? A, da. Vrăjmașul. Vrăjmașul înfrânt.

Saul își duse amândouă mâinile la urechi. *Încetați să mai țipați la mine!*

— Te simți bine, tată?

Cine a spus asta? Privirea i se mută de la Ionatan la David. Își ridică brațul și arătă spre ginerele său.

— Trimiteți-l acasă.

Încăperea începu să se învârtă cu el şi o durere pătrunzătoare îl săgetă în urechea stângă. Saul îşi rezemă capul de zidul răcoros de piatră şi închise puţin ochii. Îi deschise la loc, clipind repede, încercând să se mişte, dar nu reuşi decât să se concentreze la obiectele neclare din faţa sa. Timpul părea să se fi oprit în loc, în timp ce el continua să orbecăie în întunericul îndurător.

❧

În momentul când Mical îl zări pe David apucând pe cărarea ce ducea la casa lor, năvăli pe scările din cărămidă ce coborau de pe acoperiş spre a-i ieşi în întâmpinare.

— David! O, David! Te-ai întors.

Inima ei se topi la privirea tandră din ochii lui, iar el îşi aruncă armele pe care le cărase până atunci şi o prinse în braţe.

— Mi-a fost dor de tine, îi spuse el în şoaptă. Degetele lui alunecară prin părul ei despletit şi-şi îngropă faţa lângă urechea ei. Ţine-mă în braţele tale, Mical.

Braţele ei alunecară după gâtul lui şi îi sărută obrazul ars de soare. Mirosea a câmp şi aer proaspăt, iar inima ei răsuflă uşurată când îi adulmecă mireasma, apoi tresăltă încântată la atingerea lui gentilă.

— Haide să mergem înăuntru. El îi vorbi lângă ureche, cu un braţ pe după mijlocul ei, iar cu celălalt îşi căra harnaşamentul în mână.

Mical se rezemă de el şi zâmbi.

— Ţi-am pregătit plăcintele tale preferate, David, şi vinul proaspăt stă la rece într-un butoi cu apă. El îi dădu drumul pentru a închide uşa, iar Mical fugi în bucătărie. Aşază-te pe divan, iar Kezia îţi va spăla picioarele.

Ea se întoarse spre a lua o tavă cu plăcinte şi se întoarse repede în camera de zi, aproape izbindu-se de David, care rămăsese acolo unde-l lăsase.

— Domnul meu, credeam că te-ai aşezat să-ţi odihneşti picioarele. Privirea lui îi tăie cuvintele, iar inima îi sări de la loc. Înghiţi şi lăsă tava pe masă. Ce s-a întâmplat?

David îi cuprinse mâinile în palmele sale puternice.

— I-am învins pe filisteni.

— Eşti mâhnit pentru o victorie?

— Nu, sigur că nu. Ci ceea ce s-a petrecut după aceea la poartă, când ne-am întors acasă.

Mical îi văzu descurajarea din priviri. Îşi scoase o mână din prinsoarea lui şi-i îndepărtă părul de pe fruntea încruntată.

— Povesteşte-mi.

El o studie cercetător şi intens.

— Tatăl tău s-a prăbuşit.

Uimită, Mical îşi simți genunchii înmuindu-se.

— Cum adică? E mort?

— Nu, nu, e bine... fizic.

Inima lui Mical începu să bată mai rar, prinse degetele lui David într-ale ei şi-l strânse.

— Demonii?

David încuviință din cap.

— Femeile cântau cântarea preferată a tatălui tău când am intrat în cetate.

Mical gemu.

— Nu iarăşi.

David îi aruncă un zâmbet dezolant.

— Ba da, iarăşi. Doar că de data asta au început să scandeze numele meu când au terminat cântarea, apoi au luat-o iarăşi de la început, cu toate că am încercat să le opresc. Îşi trecu un braț pe după umerii ei şi o trase aproape de el, sărutând-o pe creştetul capului. Îmi fac griji pentru tatăl tău, Mical.

— Atunci nu te mai gândi la el. Se lăsă pe pieptul lui, oboseala din trupul său pătrunzându-i trupul. Haide, spuse ea încetişor, conducându-l spre divan. În seara asta nu vom mai vorbi despre el. Ne vom preface că tata a murit şi tu eşti rege, preaiubitul meu.

— Nu pot pretinde una ca asta.

Ea-l sili să se aşeze şi-i scoase sandalele din picioarele prăfuite.

— Ba da, poți. Iar dacă nu, mă voi preface eu cât să fie îndeajuns pentru noi amândoi.

A doua zi de dimineață, ciripitul păsărilor îl trezi pe Ionatan dintr-un somn neodihnitor pe o saltea dintr-un colț al dormitorului tatălui său. Ar fi trebuit să fie acasă, întâmpinat de soția lui, dar datoria venea înaintea plăcerilor, iar obligația lui Ionatan era să stea alături de tatăl său.

Lumina gălbuie a soarelui care răsărea se strecură printr-o despicătură din draperiile grele şi roşii, care fuseseră trase pentru a-l lăsa pe rege să doarmă în voie. După ce se prăbuşise, se trezise cuprins de furie, după care leşinase din nou, iar acum avea nevoie să doarmă cât putea de mult.

Ionatan oftă. Dorul de a o vedea pe Sarah îl lovi din nou atât de tare încât i se făcu rău. Apoi din nou, poate că greața pe care o simțea se datora faptului că dormise în corturi şi călărise prin zone aride, apoi se întorsese acasă şi dormise pe o podea tare, în preajma unui monarh nelimiştit şi imprevizibil.

Ionatan se ridică şi se întinse din toate mădularele, înaintă spre fereastră şi se uită prin crăpătura dintre draperii la explozia caldă de culoare ce însoțea răsăritul. Frumusețea creației Celui Preaînalt îl înfioră. Cât de mult tânjea după liniște. Să se plimbe pe dealuri şi să asculte şoaptele naturii, toate acestea făceau minuni, înlăturându-i frustrarea din suflet.

O Doamne, până când? Rugăciunea i se înălță din adâncul sufletului. Cât mai trebuia să trăiască cu nebunia tatălui său? Cât timp mai trebuia să treacă până îl putea ajuta pe David să-i conducă pe oameni înapoi la adevărata închinare la Adonai? *Când, Doamne? Când?*

Ieri, când se întorseseră din bătălie, David refuzase laudele în care tatălui său îi plăcuse să se lăfăiască. David îndreptase privirile oamenilor spre Domnul. Aşa cum şi trebuia să fie. De-ar putea avea Israelul un conducător care să le întoarcă întotdeauna privirile în acea direcție.

Nu înainte să moară tata.

Gândul acesta îl tulbură. Nu-i dorea răul tatălui său. Dar tânjea după pace – o binecuvântată stare ce părea cât se poate de departe.

— Ionatan?

Vocea tatălui său îl făcu să tresară.

— Da, tată, sunt aici. Ionatan se duse lângă patul mare al regelui şi se aşeză lângă acesta. Te simţi mai bine?

Saul scutură din cap ca şi când ar fi încercat să-l limpezească. Privi în jur prin încăpere. Pe faţă îi stăruia o expresie nedumerită. Privirea i se opri asupra lui Ionatan, iar ochii îi deveniră înceţoşaţi, apoi cutele din jurul gurii se strânseră. Ridicându-se în capul oaselor, tatăl său apucă marginile cadrului de lemn al patului şi fiecare muşchi al braţelor sale şi al gâtului i se încordă. Cu un urlet înspăimântător, se aplecă înainte şi-l înşfăcă pe Ionatan de tunică.

— David trebuie să moară!

Ionatan se trase puţin înapoi şi se smulse din strânsoarea tatălui său. Apoi îl bătu uşor pe braţ.

— Eşti tulburat, tată. Trebuie să te odihneşti.

Te rog, Doamne, dă-i mai multă linişte.

— Nu! Cât timp fiul lui Işai va face umbră pământului, tu nu vei fi niciodată rege. Trebuie să moară!

— Dacă uciderea lui David este singura mea cale spre tron, prefer să mor eu. Te rog, tată, gândeşte-te la toate câte le-a făcut David pentru tine. Noi am fi acum robii filistenilor dacă nu ar fi fost el.

Saul sări din pat şi ieşi afară din dormitorul său, năvălind pe culoar.

— David trebuie să moară!

Ionatan rămase încremenit şi fără grai, epuizarea încetinindu-i viteza de reacţie. Ce se petrecuse mai înainte aici?

— David trebuie să moară! Cuvintele lui Saul se auzeau tot mai înăbuşit, pe măsură ce se îndepărta de dormitorul său.

Adrenalina năvăli ca un torent înfuriat prin venele lui Ionatan. Sări în picioare şi fugi din încăpere, traversă culoarele lungi şi apoi câmpul din spatele pământurilor regale.

Să-l avertizeze pe David.

— Plec imediat. David se aplecă să-şi lege sandalele. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus. Braţele puternice ale lui Ionatan îl cuprinseră pe David într-o îmbrăţişare furtunoasă.

— Ai grijă, David. Îl voi duce pe tata la locul de antrenamente şi mă voi întâlni cu tine la piatra Ezel, după ce voi încerca să-i bag minţile în cap.

David înghiţi nodul amar ce i se puse în gât, cu umerii plecaţi. Alergarea aceasta continuă începea să-l obosească. Abia dacă mai trecea o zi fără să se teamă pentru viaţa lui. Oare se răzgândise Dumnezeu? Poate că Samuel făcuse o greşeală.

David îşi înşfăcă brâul din piele dintr-un cui bătut în perete şi se încinse cu sabia şi praştia sa. Plânsul încetişor al lui Mical îi frângea sufletul de-a dreptul. O, de-ar putea-o lua cu el, aşa cum i-o cerea ea, şi să o ascundă departe de nebunia tatălui ei. Se duse lângă ea şi o trase la pieptul său.

— Nu te teme, preaiubito. Dumnezeu mă va ocroti. Şi el trebuia să creadă asta. Îi ridică bărbia cu degetele şi o sărută. Trebuie să plec.

Îi dădu drumul din braţele sale şi o văzu prăbuşindu-se într-un scaun. Starea ei emoţională nu-l ajuta deloc. Îşi adună toate puterile şi se întoarse spre Ionatan, urmându-l afară în curte.

— Nu te teme, prietenul meu, spuse Ionatan, strângându-l pe David de umeri. Ştiu cât de nestatornic poate fi tatăl meu. Se schimbă după cum bate vântul şi sunt convins că nici de data asta nu va fi altfel.

David îi aruncă un zâmbet sumbru.

— Sper să ai dreptate.

11

Piruitul de jale al unui porumbel o trezi pe Mical din poziția adunată în care dormise pe divan. Un strat de lacrimi uscate îi acoperea obrajii şi cu greu îşi deschise ochii umflați. Stomacul i se strângea într-un nod chinuitor cu fiecare respirație, iar îngrijorarea îi cuprinse gândurile.

Cu privirea înceţoşată se uită la zidul din partea opusă, unde un vas din ceramică zăcea pe podea, un morman de cioburi. Amintirea o făcu să se cutremure din cap până în picioare. Ea făcuse ţăndări vaza aceea într-o răbufnire de furie în seara precedentă.

La fel ca tatăl ei.

O durere subită de cap îi făcu tâmplele să pulseze şi îşi roti gâtul, luptându-se cu lacrimile. Un astfel de mod de gândire nu avea decât să adauge la problemele pe care le avea deja. Un cârcel care i se puse în spate o sili să se ridice în picioare şi să se întindă, după care urmări melodia fără noimă a turturelei care străbătea prin fereastra deschisă. Cu o mână trase draperia la o parte, iar privirea îi căzu pe câmpul întins unde se ascundea David, aşteptând ca mânia tatălui ei să se domolească. *David, o, David.*

O bătaie în uşa solidă din lemn o făcu să tresară şi se întoarse la timp pentru a o vedea pe slujnica pe jumătate nubiană, pe jumătate evreică, Kezia, ieşind din odăile slugilor pentru a deschide uşa. Mical fugi în dormitorul ei. Îşi luă oglinda din bronz de pe masa din lemn de stejar şi îşi privi imaginea reflectată. Ochii îi erau încă mânjiţi cu dâre negre de rimel, iar părul negru îi atârna pe spate într-o grămadă încâlcită. Cu degetele tremurătoare îşi trecu pieptenele din aur prin plete, tresărind.

— Sora mea este acasă? Vocea lui Merab se făcu auzită prin camera de zi, zgâriindu-i timpanele lui Mical. Nu am mai văzut-o de zile întregi, Kezia. Este şi David aici?

— Sora dumneavoastră tocmai s-a trezit, iar stăpânul David nu este aici, doamna mea.

Mical oftă şi se rugă ca Kezia să nu mai spună nimic altceva. Nu avea nevoie de lăudăroşeniile lui Merab, iar tensiunile dintre David şi tatăl ei nu o priveau pe Merab.

Mical auzi sunetul paşilor îndreptându-se în direcţia ei. Îşi turnă repede apă dintr-o carafă de ceramică într-o tipsie de argint, înşfăcă un ştergar din in alb şi-şi şterse urmele de machiaj de pe faţă.

— Te-am trezit? Merab deschise larg uşa dormitorului şi se aşează pe patul înălţat al lui Mical.

— M-au trezit păsările acum câteva clipe. Continuă să se spele, cu spatele la sora ei. Tu te-ai trezit devreme.

— Adriel se scoală întotdeauna înaintea păsărilor şi îi place să mâncăm împreună, spuse Merab pe un ton vioi.

Mical îşi uscă faţa cu un prosop şi se aşează în faţa măsuţei de toaletă înainte să-i arunce o privire lui Merab.

— Şi totuşi, ce doreşti?

— Am venit să te văd, desigur. A trecut aproape o săptămână.

— Probabil că aşa e. Mical îşi luă oglinda în mână şi-şi examină faţa.

Merab îşi schimbă poziţia pe pat.

— Unde e David?

— A avut ceva treburi de rezolvat. Se va întoarce mai târziu. Mical lăsă oglinda din mână în momentul când Kezia intră în

cameră, luă o oală din lut şi începu să pregătească nişte mixturi cosmetice. Luă o perie îngustă cu mâner lung şi se aplecă spre Mical, gata să-i aplice din nou rimelul pe ochi.

Merab se ridică şi veni lângă ea, ţinându-i oglinda în aşa fel încât Mical să vadă ce făcea Kezia.

— Ţi-s pleoapele umflate. Ai plâns?

— Mi-erau umflate când m-am trezit. Mical îi evită privirea. Acesta era adevărul, sau cel puţin atât cât era dispusă să-l recunoască

— S-a mai întâmplat până acum?

Mical se întoarse auzind preocuparea din tonul lui Merab, convinsă că sora ei avea un motiv ticluit.

— Din când în când.

Studie privirea umilă, aproape stânjenită, care nu îi era caracteristică lui Merab. Se întâmplase ceva.

— De ce ai venit?

— Cum adică? Merab arboră o privire surprinsă şi puse oglinda cu faţa în jos pe faţa de masă din pânză.

— Ai să-mi spui ceva. Ce anume?

Merab zâmbi simplu, iar dinţii ei albi îi străluciră pe faţa bronzată.

— Te-ai priceput întotdeauna să citeşti gândurile altora, nu?

Muşchii umerilor o dureau pe Mical, încordaţi cum erau de îngrijorare şi obosiţi după noaptea nedormită.

— Presupun că da. Dar nu mă mai fierbe atâta. Spune-mi despre ce e vorba.

Merab îşi plecă genele prelungi într-un alt gest sfios, apoi o privi în ochi pe Mical.

— Sunt însărcinată.

Mical îşi mască împunsătura geloziei cu un zâmbet.

— Mă bucur pentru tine.

Merab se duse spre geam şi ridică draperia, cu spatele la Mical.

— Chiar te bucuri?

— Sigur că da. Fiecare femeie tânjeşte după asta.

Urmă o tăcere stânjenitoare, timp în care Merab continua să privească afară pe geam şi inima lui Mical sângera de amărăciune. David era cel care merita să aibă fii.

— Păcat că David nu apucă să stea îndeajuns pe acasă ca să te lase însărcinată. Adriel este atât de atent. Mă tratează ca pe o regină. Merab se întoarse, aruncându-i lui Mical o privire sfredelitoare.

— David are probleme mai importante de rezolvat chiar acum. Mical îşi ridică bărbia, cu ochii mijiți. Şi-apoi, David mă iubeşte.

Ochii lui Merab o fulgerară, iar bărbia i se înălță.

— Mai bine plec. I-am promis mamei că o voi vizita azi şi nu i-am spus încă noutățile. Nu vreau să o las să aştepte.

Mical o privi pe sora ei îndreptându-se spre uşă.

— Salut-o pe mama din partea mea.

Merab privi peste umăr cu un aer mândru şi disprețuitor.

— Într-o bună zi vei fi nevoită să ni te alături, surioară. Plecă în timp ce Mical continua să privească în urma ei, înfuriată.

— Pot să vă aduc ceva, doamna mea? Kezia stătea lângă ea, privind-o pe Merab cum se îndepărtează. Poate un mic dejun?

— Nu mi-este foame, Kezia. Mai degrabă îi era greață. David trebuia să se întoarcă. Acum mai mult ca oricând trebuia să-i dăruiască un moştenitor. Cu siguranță Ionatan avea să-l convingă pe tatăl lor să suspende amenințarea cu moartea. Dar poate că Dumnezeu o pedepsea pentru rolul pe care o jucase ea în sabotarea căsătoriei lui Merab cu David. Durerea de cap i se intensifică şi se duse împleticindu-se înapoi spre divan să se aşeze.

— Sunteți sigură că nu vă pot aduce nimic? Kezia îşi aplecă trupul înalt, oacheş alături de Mical şi o atinse pe braț.

— O pânză rece. Mical se rezemă în perne şi îşi închise ochii. Merab putea fi atât de enervantă. Era clar că sarcina aceasta avea să apară mai devreme sau mai târziu. Dar momentul nu putea fi mai inoportun. Dacă tatăl ei nu putea fi domolit, iar David nu se mai întorcea niciodată acasă, atunci ea nu avea să dea naştere niciodată unui fiu şi nu avea să fie niciodată regină. Nu putea cu niciun chip să îngăduie una ca asta, dacă îi stătea în putere să facă ceva.

— Mă duc să trag cu arcul, tată. M-aş bucura dacă ai veni cu mine. Ionatan stătea în sala de mese, cu arcul pe umăr, urmărindu-şi tatăl cum înghite ultima îmbucătură de brânză de capră şi soarbe apă din cupa sa de argint.

Saul se ridică în picioare, privindu-l în ochi pe fiul său.

— Vin.

Cei doi parcurseră agale culoarele răcoroase din palat, apoi cărarea pietruită din curte şi trecură apoi prin grădini, până la un câmp din apropiere. Ionatan îşi potrivi o săgeată în arc, întinse coarda şi-şi trimise săgeata înspre o claie de in, lăsată acolo tocmai în acest scop.

— Bună tragere, fiule. Păcat că ţinta nu a fost cumnatul tău. Vocea lui Saul erupse într-o cascadă de hohote de râs. Poate că asta ar trebui să fac. Să-l leg de un copac şi apoi să arunc sulița în el. Altfel e prea rapid.

Ionatan îşi ţinu gura, rugându-se pentru înțelepciune.

— Tată, de ce-ai dori să faci rău unui om inocent? David nu a făcut nimic să merite moartea. Îl văzu pe tatăl său făcându-şi gura pungă, ca un copil. Mai ţii minte când l-a ucis pe filistean? Atunci şi-a luat inima în dinți şi dumneata te-ai bucurat să asişti la o asemenea victorie. Şi în fiecare bătălie de atunci încoace, David a lucrat cu înțelepciune şi îndemânare pentru binele regatului tău, tată. N-ai niciun motiv pentru care să cauți să-i iei viața.

Saul îşi încrucişă brațele la pieptul său musculos, iar buza de jos începu să-i tremure.

— Dar râvneşte la împărăția mea. Tu eşti moştenitorul meu, Ionatan. David îți va lua locul dacă îl lăsăm să trăiască.

— Dacă Dumnezeu este Cel care doreşte ca David să guverneze, cine suntem noi oare să ne luptăm împotriva lui, tată? Mai bine ascult de Dumnezeu decât de oameni.

Ionatan îşi ţinu din nou respirația, măsurând din priviri spatele încordat al tatălui său şi înălțarea semeață a capului său.

— L-ai alege pe David înaintea mea? Privirea întunecată a lui Saul scăpără precum doi cărbuni încinşi.

— Eu aş alege să mă supun Domnului. Tu nu ai face la fel, tată?

Ionatan studie nehotărârea ce se citi pe faţa lui Saul. Profetul Samuel îl acuzase cândva pe rege de neascultare, iar Ionatan ştia că inima tatălui său nu nutrea o dorinţă reală de a se supune lui Adonai.

— Ai dreptate, desigur. Umerii lui Saul se plecară înainte sub roba sa regală, iar capul îi coborî într-un gest de înfrângere. M-am purtat ca un nebun, Ionatan. Lacrimile se formară ca două băltoace în ochii săi, iar vocea i se frânse. Aşa cum Domnul trăieşte, nici David nu va muri. Voi anula ordinul chiar acum. Se întoarse şi o zbughi spre palat.

Ionatan alergă uşor alături de tatăl său.

— Îţi mulţumesc, tată. Vrei să vin cu tine?

Saul scutură din cap.

— Nu, nu. Trebuie să fiu singur. Se opri, iar expresia feţei lui era neobişnuit de umilă. Uneori, când un bărbat face o prostie, nu vrea să aibă spectatori.

Ionatan îl urmări pe tatăl său cu privirea până când paşii tatălui său îl ajutară să traverseze toată grădina, dispărând apoi cu totul din privirea sa, după care se duse la o piatră mare în spatele căreia ştia că se ascundea David.

— Ai auzit ce a spus, prietenul meu?

David îşi scutură praful de pe tunică şi-şi roti umerii, întinzându-şi braţele înapoi.

— Nu prea bine. Ce ţi-a spus?

— S-a jurat pe Domnul că nu vei muri. Ţi-am spus că o să se răzgândească. Ionatan îl îmbrăţişă pe David, apoi îl ţinu înaintea sa. Te voi conduce personal la el după ce-mi adun săgeţile.

— Eşti convins că e sigur pe ce a spus?

Ionatan privi la faţa încruntată de îngrijorare a lui David.

— Atât de sigur cât poate fi cineva vreodată când vine vorba de tata. Nu avea rost să-l înşele pe omul acesta. Mi-ar plăcea să-ţi pot spune că nu se va mai întâmpla niciodată una ca asta, David. Dar numai Dumnezeu ştie.

Soarele ajunse la orizont pe un cer senin şi albastru când David apucă în sfârşit pe cărarea ce ducea de la palat înspre casa lui din cărămizi aflată chiar în faţa fortăreţei regelui. Întâlnirea cu Saul decursese destul de bine. Regele îi căzuse de gât şi-l sărutase, scuzându-se pentru neînţelegeri şi lăudându-l pentru izbânzile sale militare. După aceea David îi cântă la liră, de dragul vremurilor apuse, şi părăsi palatul lăsând în urmă un Saul binedispus. Însă inima lui David era împovărată şi obosită. Avea nevoie de timp să se odihnească, să se bucure de soţia lui, să doarmă fără teamă.

Când ajunse în dreptul pietrelor din curte, uşa sări într-o parte, iar Mical alergă spre el, cu braţele deschise. O prinse şi o învârti prin aer.

— Ţi-am spus că mă voi întoarce, spuse el după ce-şi dezlipi buzele de pe gura ei ademenitoare. Mirosea dulceag a flori de cais, iar buzele ei pline aveau gust de mentă.

— Totul e în regulă acum, David? Şi-a retras tata ameninţările la adresa ta?

David încuviinţă din cap, apoi o luă în braţe şi o duse înăuntru. Îşi îngropă faţa în părul ei lung şi moale şi adulmecă.

— Miroşi atât de bine că-mi vine să te mănânc.

Ea chicoti gâdilată de barba lui pe gât.

— Nu chiar atât de bine.

Inima ei începu să bată mai repede zărind licărul din ochii lui întunecaţi. O aşeză între pernele de pe canapea şi se aplecă să o sărute din nou.

— Ba da, chiar atât de bine, îi spuse el în şoaptă.

— O, David…

El simţi că ea ar mai fi avut multe de zis, dar sărutul lui o făcu să tacă.

12

Mical se trezi la sunetul paşilor lui David care umbla tiptil pe podeaua din lemn de lângă patul lor. Căldura înăbuşitoare a verii năvălea în casă prin geamul deschis, iar Mical se întoarse pe o parte, cu mâna ţinându-se de stomac. Îşi strânse buzele, încercând să îşi reprime nevoia de a vomita, apoi sări din pat şi ajunse la oala de noapte din cameră cât ai zice peşte. Rămăşiţele de la cina de aseară – sau ce mai rămăsese din ea – se revărsară în oală, şi Mical se lăsă înapoi pe călcâie, tremurând.

— Iarăşi ţi-e rău? o întrebă David, venind în spatele ei şi ajutând-o să se ridice de pe podea. Ţi-e rău deja în fiecare dimineaţă de o săptămână încoace, nu-i aşa?

Mical se şterse la gură cu prosopul pe care i-l întinsese el, încuviinţând din cap în timp ce buzele îi tremurau.

— Ai ţinut socoteală?

— Încep să-mi fac griji când cea mai bună fată a mea e bolnavă acum tot timpul. Abia dacă ai mâncat, Mical, iar sub ochi ai cearcăne.

Mical se uită la el.

— Cea mai bună fată?

— Singura fată, se corectă el.

El se îndreptă spre măsuța de toaletă şi luă pieptenele. Două luni trecuseră de când tatăl ei îşi retrăsese ameninţările cu moartea, iar Mical savura aceste rare momente pe care le aveau împreună. De obicei, slujitoarea lui Mical o ajuta să se spele şi să se îmbrace. Astăzi însă, David îi trecu pieptenele prin cosiţele lungi. Degetele sale ridicară delicat o şuviţă şi-i trecu încet pieptenle prin părul încâlcit. Obrajii lui Mical erau umezi de lacrimi.

— Eşti prea bun cu mine.

— Îmi fac griji pentru tine.

— Mulţumesc. Îşi rezemă capul obosit de el. Era atât de obosită. Iar greaţa aceasta constantă îşi cerea birul. Oare o pedepsea Dumnezeu? Trăgea să moară?

— Am trimis după mama ta. Vocea tandră a lui David îi curmă firul gândurilor, iar el îi şterse fruntea cu o bucată de pânză moale.

— Bine. Pleoapele ei grele se închiseră de la sine.

David începu să se plimbe de colo-colo prin curtea casei sale, cu capul ridicat, atent la orice semn de mişcare din interior. Voci înăbuşite şi sunetul de picioare târşâite îi ajunseră la urechi, dar uşa rămase închisă. Răsuflă nerăbdător. Asta dura prea mult. Se întoarse şi se îndreptă spre intrarea din faţă a casei. Doi terafimi din lemn de mărimea unui om îl fixau cu privirile de fiecare parte a intrării în propria casă. Îşi reprimă impulsul de a rosti o sudalmă şi oftă doar. Mama lui Mical preluase controlul din clipa când călcase sub acoperişul său. Chemase medicul de la palat, trimise slujitori într-o parte şi-n alta şi-i catalogase prezenţa drept neinspirată.

Pumnii i se încleştau fiecare pe rând şi muşchii i se încordau ritmic. Într-adevăr, halal viitor rege! Nu-şi putea controla nici măcar soacra. Cum avea să-şi conducă atunci regatul?

Sunetul de paşi grăbiţi îl făcură să se întoarcă spre uşa ce ducea înspre camera de zi. O prinse pe Kezia de braţul ei vânjos.

— Ce se petrece aici, Kezia? Cum se simte stăpâna ta?

Slujitoarea lui Mical îşi ridică ochii mari şi înspăimântaţi spre David înainte să-şi coboare privirile la pământ. El îi dădu drumul.

— Domnul meu, mă tem că nu ştiu. E foarte palidă, iar doctorul nu spune nimic, în afară că mă tot trimite după apă rece şi prosoape curate. Acum îşi coborî vocea. Regina stă lângă ea şi o ţine de mână, şi geme mereu: „Copilaşul meu". Mă tem că o pierdem, domnul meu.

Să o piardă? Ahinoam avea îndrăzneala să-l trimită de acolo când exista posibilitatea ca Mical să moară? Înfuriat acum, David se năpusti spre dormitorul său şi năvăli prin uşa până atunci închisă.

— Ce e cu ea? David îşi plecă privirile spre pat, unde soţia lui zăcea întinsă tremurând, şi fiind acoperită cu o mulţime de pături. Îl privi în faţă pe medic.

Bărbatul uscăţiv se aplecă deasupra lui Mical, atingându-i fruntea.

— Are nişte friguri, domnul meu, şi delirează. Îţi rosteşte mereu numele şi – cuvintele i se opriră în gât.

— Şi mai ce? Spune-mi. David oftă, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul.

Un râs nervos se desprinse de pe buzele medicului.

— Mai mult ca orice – îşi roti privirea în jur apoi se aplecă spre David – l-a blestemat pe rege.

David îşi înfrânse un zâmbet. Poate că nu era chiar atât de delirantă. Îl dădu la o parte pe bărbatul micuţ şi îngrijorat şi se opri în faţa lui Ahinoam.

— Scuzaţi-mă, mamă, dar aş dori să rămân singur cu soţia mea, vă rog.

Ahinoam se îndreptă de spate, ţinând în continuare braţul fragil al lui Mical. Îşi arboră mina aristocratică.

— Nu văd niciun motiv pentru care să plec.

— Eu însă văd.

Ahinoam îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Fiica mea are nevoie de mine.

— Dar ea m-a chemat pe mine. David înfruntă privirea tăioasă a lui Ahinoam.

— Deliră. Nu ştie ce spune.

— Chiar şi aşa, e soţia mea. Ochii lui David se îndreptară acum spre ochii înfundaţi în orbite ai lui Mical. Stomacul i se strânse dintr-odată. Dacă îi era dat să o piardă, trebuia să o ţină din nou în braţe şi să-i spună cât de mult o iubea. Şi nu putea face toate acestea cu spectatori.

— Vă rog, lăsaţi-mă puţin singur cu ea, mamă. Se întoarse spre Ahinoam şi zâmbi. După aceea îi voi cânta şi vă puteţi întoarce să ascultaţi şi dumneavoastră.

Ridurile adânci de îngrijorare de pe fruntea lui Ahinoam se atenuară şi îi răspunse la rândul ei cu un zâmbet.

— Prea bine.

Când uşa se închise în urma micului grup, David se aşeză pe pat şi mângâie obrazul fierbinte al lui Mical cu degetele sale. Ochii ei clipiră repede şi se deschiseră la atingerea lui.

— David?

— Sunt aici, iubita mea.

Ochii ei se închiseră la loc. Se lăsă tăcerea. David îşi culcă urechea pe pieptul ei, ascultând respiraţiile lui Mical. *Te rog, Doamne, fă-o bine. Eu nu ştiu cum să o ajut. Dar Tu eşti Adonai Roph'ekha, şi ştiu că Tu poţi vindeca. Te rog să o vindeci.*

Ochii ei negrii şi serioşi se deschiseră din nou.

— Am pierdut copilul tău, David. Cuvintele ei erau vlăguite, ca nişte frunze moarte în plină iarnă.

Lui David i se tăie respiraţia. Copil? Nici măcar nu ştiuse că fusese însărcinată.

— Nu am vrut să-ţi spun până nu am fost sigură, dar când am început să mă simt tot mai rău nu am mai putut face un secret din asta. Îşi plecă genele, iar fruntea i se acoperi de broboane de sudoare.

David îi îndepărtă şuviţele umede de păr de pe faţă.

— Nu mai vorbi, preaiubita mea.

Mical scutură din cap.

— Trebuie să vorbesc, David. Dacă mor…

— Nu vei muri.

Buzele ei tremurară, iar ochii ei sclipitori i se umplură de lacrimi.

— Mi-am dorit să îl nasc pe fiul tău, domnul meu.

— Şi îl vei naşte într-o bună zi. Îi luă mâna într-a sa, strecurându-şi degetele printre degetele ei. Acum trebuie doar să te odihneşti şi să te faci bine, Mical.

— Nu eşti supărat pe mine?

— Pentru ce?

Lacrimile i se revărsară din ochi şi i se prelinseră din colţul ochilor pe perna de sub capul ei.

— Pentru că am pierdut copilul.

— Nu ai fi putut împiedica asta, Mical. Nu a fost vina ta. Văzuse destule avorturi la oile sale pentru a înţelege spontaneitatea unui asemenea incident.

Cuvintele lui o făcură să plângă în tăcere. El îi sărută obrazul umed.

— Te iubesc, Mical. Nimic nu ar putea schimba vreodată ceea ce simt.

El îi eliberă mâna şi îşi aduse lira din colţul odăii. Poate că muzica lui avea să o scoată din starea de profundă durere în care se afla. Iar în tot acest timp, poate că Domnul avea să-i dea şi lui mângâiere.

❧

— Se pare că atacul frontal obişnuit într-o bătălie nu este cea mai bună strategie, spuse Ioab, schimbând subiectul întâlnirii de consultare ce avu loc la David acasă două săptămâni mai târziu.

David studie expresia lui Ioab, după care privi împrejur în curte, căutându-i pe Abner, Ionatan şi Abişai, fratele lui Ioab.

— Aveţi sugestii mai bune?

Abner se îndreptă de umeri, iar bărbia i se înălţă plină de mândrie. Îşi încrucişă braţele peste pieptul voinic.

— Am mai folosit şi înainte strategiile atacurilor prin surprindere sau al atacurilor din ultima linie, Ioab, când am avut de-a face cu cete mici de-ale vrăjmaşului. Dar tu ştii la fel de bine ca şi mine că înfruntarea filistenilor la hotarul cu pământurile lor, mai ales într-o vale, va face dificil orice fel de atac prin surprindere – ca să nu spun mai mult.

— Orice încercare de a coborî în vale şi de a ne îndrepta spre muntele opus va fi observată de santinelele lor, spuse Ionatan, acceptând o băutură răcoritoare din partea Keziei, care străbătu curtea împărţind tot felul de răcoritoare într-o parte şi în alta.

— Asta dacă nu atacăm după lăsarea nopţii. David îşi încrucişă picioarele şi se rezemă în perne. Kezia veni lângă el şi îi umplu din nou pocalul cu vin îndoit cu apă. El se îndreptă de spate şi atinse braţul Keziei. Ea se aplecă mai aproape de urechea lui.

— Da, domnul meu?

— Cum se mai simte stăpâna ta? o întrebă David în şoaptă. Starea de sănătate a lui Mical ieşise din faza critică, dar faptul că ştia că urma să plece la sfârşitul săptămânii la o nouă bătălie cu filistenii o făcuse să se întristeze din nou.

— Doarme acum, domnul meu.

David încuviinţă din cap şi o lăsă să plece. Poate că dispoziţia lui Mical avea să se îmbunătăţească atunci când se trezea. Se uită înspre Ionatan.

— Dacă aşteptăm până după lăsarea întunericului, am putea trimite iscoade în tabăra lor şi ne-am putea chiar ascunde suficient de aproape de ei încât să îi putem ataca în zori.

— Am avea nevoie de torţe – şi am fi văzuţi, spuse Abişai.

— Vom aştepta să avem lună plină, spuse David sorbind din vinul său, îngândurat. Şi-n plus, Domnul poate aduce izbăvirea prin puţini sau prin mulţi. O strategie mai bună ar fi să-L întrebăm pe El ce ar trebui să facem.

— Într-adevăr, spuse Ionatan zâmbind. Se ridică şi se întinse, privind înspre soare. Trebuie să mă duc să îi dau raportul regelui. Putem continua mâine.

Abner îl urmă pe Ionatan prin poartă, însă Ioab şi Abişai rămaseră în urmă.

— Ai încredere în ei, unchiule? îl întrebă Ioab venind lângă David, cu vocea coborâtă.

Ochii mari ai lui David întâlniră ochii ameninţători ai lui Ioab.

— De ce să nu am?

— Îi sunt loiali lui Saul. Iar Saul te urăşte.

— Ionatan este prietenul meu. Iar misiunea aceasta este pentru Israel. De ce îţi faci tu griji, Ioab? David îşi privi nepotul cercetător, observând cum sprâncenele groase ale acestuia se uneau într-o linie dreaptă ori de câte ori era îngândurat.

Ioab îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, continuând să privească în urma lui Abner şi al lui Ionatan.

— Nu am încredere în Abner.

— Din ce cauză?

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu am încredere în el.

David privi dincolo de ei în lumina tot mai crepusculară a apusului.

— Când o să ai argumente, o să mă gândesc serios la ceea ce spui. E timpul să mergem, fraţii mei.

Ioab mormăi, iar Abişai îl urmă afară. Abişai privi în urma sa când ajunseră la poarta din faţă.

— Ai grijă, David, îi strigă el. Ioab are dreptate de obicei.

13

Acoperişul palatului-fortăreață al tatălui ei oferea o vedere mai bună decât casa lui Mical spre armata ce se întorcea acasă. Stătea în fosta ei ascunzătoare din copilărie, între cele două turnuri gemene ce străjuiau drumul, cu vântul învolburându-i veşmântul şi lipindu-i-l de trupul mult prea subțire. Mireasma de rouă proaspătă atârna greu în aer, continuând să persiste pe sandalele ei bătute cu nestemate în urma plimbării scurte pe care o făcuse de acasă la reşedința regală. Paltiel, una din străjile tatălui ei, devenise umbra ei personală de când plecase David. David îi poruncise să o păzească până la întoarcerea sa. Tânărul, abia trecut de vârsta pubertății, dar probabil apropiat de vârstă cu ea, venise în fugă la ea imediat după răsăritul soarelui cu vestea iminentei întoarceri a armatei.

Cum se făcea că trei luni i se păreau lungi cât nişte ani întregi? Nu avea să se obişnuiască niciodată cu viața de militar a lui David. Un fior o trecu pe şira spinării, făcând-o să-şi dorească să-şi fi adus o mantie cu ea, dar era mult prea încăpățânată pentru a o pune pe o slugă să-i aducă una.

Aerul umed era încărcat de ceață, iar Mical se străduia să vadă ceva. Cetățenii loiali ai Ghibeei îşi părăsiseră deja casele şi pătrunseră în cetate pe porți pentru a străjui drumul spre

cetate. Bărbaţi purtând drapele mari brodate cu blazonul fiecărei seminţii erau aranjaţi simetric de fiecare parte a drumului.

În ciuda orei matinale, în jur domnea o atmosferă festivă. Muzicienii începuseră să-şi acordeze instrumentele, iar copiii dănţuiau în mijlocul drumului, vocile lor intonând deja cântecul fatidic pe care tatăl ei îl ura. În depărtare, Mical distinse un nor de praf, şi în câteva clipe tot pământul începu să se cutremure sub copitele tunătoare ale cailor. Peste cei strânşi coborî tăcerea, de parcă ar fi intrat cu toţii în transă, în timp ce urmăreau apropierea bărbaţilor victorioşi. Apoi, fără niciun avertisment, ca o santinelă exaltată, un băiat strigă:

— Saul şi-a ucis miile lui…

Un grup de fetiţe le răspunseră:

— Şi David zecile lui de mii.

Alţi băieţi se alăturară primului, cu vocile mai înalte şi mai puternice.

— Saul şi-a ucis miile lui…

Femeile li se alăturară copiilor.

— Şi David zecile lui de mii.

Mical încremeni, captivată de uralele sălbatice adresate soţului ei. Dacă exista vreun om în Israel care merita să fie rege, în afară de fratele ei, atunci David era acela. Oamenii îl îndrăgeau, iar când îl văzură, călărind cu o graţie regală în şaua armăsarului său negru, inima ei tresăltă. Cât de mult îl iubea! Ce n-ar da să poată şedea alături de el acum, conducând naţiunea.

Privirea ei se mută de la soţul ei la tatăl ei care stătea sus, pe scările palatului ce duceau la camera sa de audienţe. Se aplecă peste parapet pentru a avea o perspectivă mai bună. Nu zâmbea. Stătea acolo învelit în veşmântul său regal, cu braţele încrucişate la piept, cu ochii aţintiţi la David.

Femeile şi copiii îşi continuară faimosul cântec, spintecând inima lui Mical cu săgeţi de teroare. Întoarse spatele întregii scene, cu o mână apăsându-şi stomacul, şi se îndreptă împleticindu-se spre treptele ce urcau pe acoperiş. Răsufla sacadat şi se clătină, aproape căzând în graba ei de a coborî. Se prinse

de balustradă pentru a-şi recăpăta echilibrul, iar inima îi bufni în piept.

David nu avea să fie niciodată în siguranță în preajma regelui. Câtă vreme mai avea suflare în el, tatăl ei nu avea să scape niciodată de ura ce i-o purta, iar demonii nu aveau să-i dea niciodată pace. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că mariajul ei avea să fie atât de amenințat de pericole, atât de încărcat de frică. Ea trebuia să-şi ajute soțul să preia conducerea în Israel, să-i şadă alături în timp ce el conducea poporul în locul tatălui ei.

Ce naivă fusese. Tatăl ei nu avea să renunțe niciodată la tronul lui Israel în favoarea unui străin. Avea să se lupte până la moarte ca Ionatan să fie rege, iar viața lui David era în pericol. Toate planurile frumoase pe care şi le făcuse se năruiau, pierzând şi ultima fărâmă de speranță că ar mai putea controla situația. Ea era o cursă în calea securității soțului ei, ținându-l aproape de bărbatul care-l ura mai mult ca orice.

David simți privirea glacială a regelui ațintită asupra lui pe tot parcursul festinului de sărbătoare. Când şi ultimul oaspete se retrase pentru a se culca, David rămase în sala de banchete, la cererea lui Saul, pentru a-i cânta din liră.

Saul se rezemă de unul din pereți, cu lancea în mână. David alese peretele opus, la o distanță sigură, mereu în alertă, căutând o cale de a scăpa rapid.

— Domnul este lumina şi mântuirea mea: de cine să mă tem? Cuvintele erau menite mai degrabă a-i fi propria rugăciune disperată decât alinare pentru Saul. Domnul este sprijinitorul vieții mele…

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, sfârtecate de lancea fulgerătoare a lui Saul. În timp ce David se aplecă spre podeaua pardosită cu mozaic, lancea trecu milimetric pe lângă urechea sa stângă şi se implântă în zidul din spatele său. David îşi înşfăcă lira şi țâşni spre uşă. Ca un cerb ce alerga din fața fălcilor unui

leu, nici el nu-şi încetini pasul până nu ajunse în siguranța propriei curți.

Picioarele i se împleticiră unul într-altul când se îndreptă bâjbâind spre casă şi nimeri uşa.

Mical sări de pe frumosul ei divan şi veni lângă el.

— Ce este?

— Tatăl tău... David se aplecă înainte, cu mâinile pe coapse, silindu-se să tragă aer în piept.

— Iarăşi a încercat să te ucidă. Afirmația ei simplă răsună ciudat de calm.

El o privi în ochii tulburați.

— Niciun lat de palmă nu lipsea să mă nimerească. Am fugit tot drumul până acasă. David gâfâia greu, continuând să soarbă cu nesaț aerul.

Mical îl conduse la divan, unde se prăbuşi uşurat. Ea aduse o carafă cu apă şi-i turnă apă să bea într-o cupă. El luă potirul, oferindu-i un zâmbet recunoscător. Când în sfârşit reuşi să respire normal, ea se întinse şi-i luă mâinile într-ale ei, cuibărindu-i-le în palmele ei.

— Trebuie să pleci, David. Dacă nu-ți vei scăpa viața în noaptea asta, tata va trimite oameni să te ucidă în zori.

David îi cercetă fiecare detaliu al feței ei fără cusur. Ochii ei erau strălucitori şi abătuți, dar nu mai era femeia pe care o ştia, mereu văicărindu-se.

— Nu ai de unde să ştii asta.

Zâmbetul ei resemnat îi spulberă toate speranțele.

— Îl cunosc pe tata, David. I-am văzut expresia feței când ai intrat călare în cetate. Nu am mai văzut niciodată atâta răceală în privirea unui om, nici măcar la el. Dacă demonii încep să-i şoptească la ureche, va porunci să fii ucis.

Îi cuprinse obrazul acoperit de barbă în palma ei şi un oftat greu i se desprinse de pe buze.

— Am şezut toată după-amiaza aici şi m-am gândit, David. Tata nu va înceta niciodată să te urască. Aşa că mă gândesc că ar trebui să plecăm – să plecăm din Israel, la fel cum au făcut şi

strămoşii tăi Elimelec şi Naomi. Am pleca doar pentru o vreme, până când va muri tatăl meu.

Durerea îi sfâşie măruntaiele ca un pumnal cu lama zimțată.

— Vrei să fugi cu mine la noapte?

— De ce nu? Dacă mai zăbovim, tata te va ucide.

— Aş fi vinovat că te-am răpit, Mical. Indiferent ce spun oamenii şi cu toate că eşti soția mea, sunt socotit oaspete în casa tatălui tău. La fel cum Laban a considerat cândva că Rahela şi Lea îi aparțineau lui în continuare, cu toate că erau soțiile lui Iacov, tot astfel şi tatăl tău consideră în continuare că tu eşti a lui, nu a mea, şi că e de datoria lui să te ocrotească. Şi, de vreme ce el este rege, nu i-ar fi prea greu să îi atragă pe toți bărbații din Israel de partea lui.

— Rahela şi Lea l-au urmat pe Iacov.

— Iar Laban le-a dat de urmă – doar că Laban era mai îndurător.

Mical îşi studie mâinile în timp ce şi le ținea încleştate în jurul mâinilor lui David.

— Atunci trebuie să pleci singur. Îşi ridică ochii plini de lacrimi. Şi eu o să te ajut să pleci.

El o trase la pieptul său, iar inima începu să-i bată ceva mai repede. Buzele ei aveau gust de mentă proaspătă, iar David îşi prelungi sărutarea, urând să distrugă acest scurt moment de linişte.

— Mă voi întoarce după tine, spuse el în cele din urmă. După ce mă voi aşeza undeva, voi trimite după tine şi vom fi din nou împreună. Într-o bună zi, când putea fi sigur că ea avea să fie în siguranță. Atunci când tatăl ei nu avea să mai reprezinte o amenințare pentru el.

David îi simți degetele implântate în carnea brațelor sale, agățându-se de el. O sărută din nou, tot trupul tânjindu-i mai degrabă să se odihnească lângă ea decât să se strecoare afară pe geam şi să dispară în noapte.

— Trebuie să ne grăbim, îi spuse ea în şoaptă. Oamenii tatei pot apărea în orice clipă.

Intrară împreună în dormitor. David legă un capăt al unei pături din lână de piciorul patului şi celălalt capăt îl zvârli afară pe fereastră. Trase de pătură, verificând tăria nodului. Mical îi

întinse o boccea cu nişte plăcinte cu smochine şi curmale, pe care el şi-o prinse la brâu. Cu un picior pe pervaz, şi celălalt încă pe podea, David o trase pe Mical pentru ultima oară la pieptul său.

— Îmi pare rău, preaiubito. O sărută pe obraz.

— Să te întorci după mine.

El o sărută din nou, apoi îi dădu repede drumul şi ieşi pe geam, ţinându-se de funia improvizată.

— O să mă întorc, îi promise el, apoi îşi dădu drumul în jos, ateriză pe pământ şi dispăru în noapte.

Privirea lui Mical rămase lipită de silueta tot mai îndepărtată a lui David, iar inima îi fu dintr-odată inundată de un val de durere. Oare avea să-l mai vadă vreodată? În ciuda promisiunii pe care i-o făcuse el la plecare, oare era în puterea lui să se ţină de ceea ce spusese? Câteva clipe mai târziu după ce dispăru din privirile ei, o mişcare bruscă din direcţia palatului îi atrase atenţia.

Îşi frecă genele umede şi clipi repede, încercând să-şi limpezească privirea. Se apropia cineva. Câţi erau de fapt? Doi? Patru?

Mical închise fereastra şi trase draperiile, încercând să nu atragă atenţia. Se strecură tiptil dincolo de camerele slugilor, unde dormea Kezia, apoi spre uşă, de unde îl luă pe unul din terafimii înalţi ce străjuia acolo. Pe jumătate târându-l, pe jumătate purtându-l în braţe, reuşi să aducă idolul din lemn pe pat şi-l acoperi cu una din tunicile lui David şi apoi cu pătura pe care o îndepărtase de la geam. Aruncată pe un scaun din lemn în celălalt capăt al încăperii, se afla o pătură mai aspră din păr de capră, pe care David o folosea pe câmp, în raidurile lor militare. Acum îi era ei de folos. Luă pătura în mâinile ce-i tremurau, o aşternu în jurul capului idolului casei şi făcu un pas înapoi, analizându-şi opera. Şiretlicul ei avea să-i câştige măcar ceva timp lui David.

Te rog, Doamne, ajută-mă să-i păcălesc.

Un ciocănit la uşă îi făcu inima să bată într-un galop sălbatic. Oare să răspundă sau să se prefacă dormind? Mical zăbovi.

Îşi dezbrăcă cea mai bună rochie de pe ea şi îşi luă tunica ei de noapte. Îşi răvăşi puțin părul şi-şi mânji machiajul, sperând că arată somnoroasă. Ciocănitul se auzi din nou, iar ea-şi luă o pătură pe după umeri şi se duse împleticindu-se la uşă.

— Cine e? întrebă ea.

— Solii regelui. Deschideți uşa.

— Ce doriți?

— Regele doreşte să-l vadă pe David.

Mical rămase tăcută, chibzuind dacă trebuia să se supună sau nu. Ezită. David avea nevoie de mai mult timp. Dar dacă aştepta prea mult, ei se puteau gândi că ea mințea. Rugându-se ca decizia pe care o lua să fie în favoarea unui raționament sănătos, Mical trase zăvorul şi deschise puțin uşa. Tânărul Paltiel, care intrase rapid în grațiile regelui în locul lui David, se afla în fruntea a şase gărzi, printre care şi Ioas şi Benaia.

— Da? Încercă să pară somnoroasă şi liniştită, în ciuda faptului că inima îi bătea cu repeziciune. S-a întâmplat ceva?

Paltiel o măsură din priviri. Ochii săi negri îi trădau admirația, făcând-o să se îmbujoreze în obraji.

— Tatăl tău ne-a trimis să îl aducem pe David la el.

— Spuneți-i tatălui meu că David nu se simte bine şi că trebuie să-i refuze respectuos invitația.

— David nu se simte bine.

Nu-i scăpă sarcasmul lui.

— Părea foarte bine acum o oră.

— Ei bine, trebuie să fi mâncat la banchet ceva ce nu i-a picat tocmai bine, pentru că îi e rău de când a ajuns acasă. Îşi puse o mână pe brațul lui Paltiel şi se uită dincolo de el la Ioas şi la Benaia. Nu-l pot deranja. Numai ce a adormit.

Paltiel privi pe lângă ea, de parcă ar fi încercat să privească până în dormitor, apoi îşi întoarse din nou privirea spre ea. Mical îşi trase repede mâna, nesimțindu-se în largul ei sub privirile lui.

— Te rog transmite tatei scuzele mele. Împinse uşa, încercând să reducă deschizătura şi să lase gărzile să înțeleagă că trebuiau să plece.

Spre surprinderea lui Mical, Paltiel făcu un pas înapoi şi se plecă înaintea ei.

— Îi voi spune, prințesă.

— Spune-i căpitanului că sperăm să se simtă mai bine cât de repede, adăugă şi Benaia, iar vocea lui joasă îi trăda compasiunea. Privi în fața mare şi îngrijorată a acestuia, uimită de blândețea uriaşului din fața ei. Simți o undă de căldură cuprinzându-i pielea. Crezuse înainte că lui Benaia îi place de ea, dar nu-i arătase niciodată vreo urmă de interes. La urma urmei, nu era decât strajă. Şi totuşi, acum nu i se mai părea chiar aşa o idee proastă să aibă un soldat alături.

Mical alungă repede gândul acesta din minte, zăvorî uşa înapoia gărzilor şi se rezemă de ea, oftând greu. Un tremur îi cuprinse tot trupul, şi-şi strânse pătura mai aproape de gât pentru a alunga frigul. Paltiel nu avea niciun drept să o privească aşa. Benaia cel puțin îi arătase puțină simpatie.

O, dar ce avea să facă dacă se întorceau, dacă tatăl ei nu era mulțumit de cuvintele ei? Tremurând, fu copleşită de o frică incontrolabilă, iar Mical se prăbuşi la pământ şi izbucni în plâns.

Tropăitul multor picioare ce mărşăluiau îi atraseră atenția lui David, făcându-l să se tragă în umbră lângă zid, şi apoi se duse până lângă un pâlc de copaci din spatele casei. Nu putea sta aici. În ciuda primirii călduroase de care avusese parte cu o zi înainte, astăzi cetățenii Ghibeei aveau să treacă de partea regelui, împotriva sa.

În depărtare, poruncile rostite strigând de oamenii lui Saul răsunau ca nişte şacali ce lătrau şi schelălăiau, urmărindu-şi prada.

Scapă-mă de ura vrăjmaşilor mei. Ei caută să-mi curme viața, Doamne.

O clipă, nehotărârea îi încetini paşii înainte să piardă din priviri casa. Cu bătăile inimii lui l-ar fi putut întrece şi pe cel mai rapid cal, şi aproape că se înecă de cât de greu sufla. Gărzile îi încercuiseră casa acum. *Te rog, Doamne, nu îi lăsa să îi facă rău lui Mical.* Saul nu era încă atât de disperat încât să-şi rănească propria fiică.

Încurajat de această certitudine, David se întoarse şi porni în pas alergător spre porţile cetăţii. Trebuia să treacă cumva de gărzi. Îşi încetini pasul şi-şi netezi tunica, cu fruntea sus. Trase încet, cu grijă aer în piept, impunându-şi inimii să se liniştească şi se apropie de una dintre santinele.

— Bună seara, soldat.

— ' Seara, căpitane. Încotro?

— Regele m-a trimis cu o misiune urgentă. David îi zâmbi omului şi păşi înainte prin porţi, fără a mai aştepta să i se dea permisiunea să plece. Afişa o încredere pe care nu o avea.

— Şi vă duceţi singur, căpitane?

David se opri, neplăcut surprins de tonul sceptic al gărzii.

— Nu sunteţi în siguranţă în afara cetăţii pe timp de noapte, continuă straja.

David atinse laţul din piele ce-i atârna la brâu.

— Domnul mă va proteja. Şi sunt bine înarmat.

Încuviinţarea tăcută din cap a străjii fu singurul răspuns pe care-l primi, iar David îşi continuă drumul printre stâlpii groşi din piatră. Următoarele gărzi îi deschiseră poarta la un semn al comandantului lor. Odată trecut, David continuă în pas măsurat până când porţile se închiseră înapoia lui şi ieşi din câmpul vizual al străjilor din turnuri. După o ultimă privire pe care o aruncă peste umăr, începu să fugă mâncând pământul, mărind tot mai mult distanţa ce se interpunea între el şi tot ce-i era drag.

Cu o ultimă sforţare, Mical se ridică de pe podeaua pardosită şi se târî spre divanul plin de perne. Îşi şterse dâra de lacrimi ce continuau să i se prelingă pe obraji şi îşi stăpâni cu greu ultimele suspine sfâşietoare.

David. O, David!

În ciuda protestelor şi ale sfaturilor sale logice, ştia fără urmă de îndoială că ar fi trebuit să plece împreună cu el. Simţi o furnicătură în braţe şi-şi simţi capul uşor.

O, Doamne, ce mă fac dacă se întorc gărzile? Cum voi da ochii cu tata?

Ionatan. Putea să alerge la fratele ei. Cu siguranță că el avea să o ocrotească.

Prinse din nou curaj, sări în picioare şi fugi în dormitor. Îşi înşfăcă o tunică de rezervă şi un veşmânt din cuier şi le îndesă pe fundul unui coş de nuiele ce stătea lângă măsuța de toaletă din lemn. Îşi roti o dată privirea prin cameră, căutând din ochi orice lucru care i-ar fi putut fi de folos dacă era să fugă cu David. Îşi împachetă cu grijă borcanele cu farduri într-un ştergar din pânză şi-şi puse pieptenele şi oglinda în faldurile tunicii. Restul lucrurilor ei trebuiau să rămână aici.

Mical îşi introduse ambele brațe în veşmântul ei de zi, îl înfăşură mai strâns peste tunica ei de noapte şi se aplecă să-şi lege o sandală de picior. Oare să încerce să se strecoare afară pe geam sau să iasă drept pe uşă? Oare păzeau gărzile casa? Îşi încălță şi cealaltă sandală şi ieşi pe geam, încercând să vadă ceva în întunericul dens ca cerneala. Totul era încremenit, doar o briză uşoară adia crengile copacilor îndepărtați.

Se întoarse, luă coşul şi se strecură tiptil spre uşă, temându-se să nu o trezească cumva pe Kezia. Apucă zăvorul cu mâna şi tocmai era pe cale să-l tragă, când auzi voci şi tropăit de picioare năvălind în curtea lor. Inima lui Mical se făcu mică, iar degetele îi încremeniră pe lemn.

— În numele regelui, deschideți! Loveau cu pumnii în uşa din lemn de stejar, iar Mical scăpă coşul din mâini şi fugi înapoi speriată. Recunoscu vocea lui Paltiel şi nu-i venea să creadă că îşi permitea să strige aşa la ea. Ce să facă?

Fugi în vârful picioarelor la fereastra dormitorului şi aruncă o privire prin perdea. Ciocănitul insistent răsună prin toată casa. Oare se putea strecura până jos fără să le atragă atenția? Îşi puse mâna tremurătoare pe încuietoare şi tresări la scârțâitul pe care-l produse când încercă să o deschidă. Oare auziseră?

Aruncă o privire hăituită peste umăr şi deschise geamul. Înşfăcă pătura de pe pat, dezvelind idolul, şi legă unul din capetele ei de piciorul patului, la fel cum făcuse şi David.

Celălalt capăt îl lăsă să cadă pe geam, iar Mical îşi ridică un picior, călcând pe pervaz.

— Deschideți, atât vă spun! Loviturile cu pumnii continuară şi o auzi pe Kezia pe holul din fața camerei ei, probabil ducându-se să deschidă uşa. Trebuia să se grăbească.

Repede. Un picior pe pervaz, celălalt afară.

Mâinile ei alunecară pe materialul de lână. Cu inima bătându-i repede, îşi înfipse degetele în faldurile păturii. *Hai că poți!*

Îşi muşcă buza de jos înfrângându-şi un țipăt şi se lăsă cu toată greutatea în jos ținându-se de pătură. Dar nu reuşise să lege nodul suficient de tare. Pătura se deznodă în timp ce ea cobora zidul din cărămizi.

Nu!

Pătura desfăcută cedă, iar ea se prăbuşi. Aterizâ în țărână cu o bufnitură şi nu-şi putu reține un geamăt înăbuşit.

— Pleci undeva, Mical? Mical se smuci când simți mâna lui Paltiel pe umărul ei. Se smulse din strânsoarea lui şi se ridică în picioare.

Cu o agilitate care o surprinse chiar şi pe ea, Mical țâşni spre pădurice, ignorând privirea stupefiată a lui Paltiel. Dar în cădere îşi scrântise glezna, iar acum se prăbuşi în genunchi câțiva paşi mai încolo de strajă. Îşi înfipse ambele mâini în pământ, ignorând durerea, şi îşi continuă alergarea trecând pe lângă el. Chicotitul lui o înnebuni şi apucă spre câmp. Casa lui Ionatan era la celălalt capăt.

Numai de-ar fi reuşit să ajungă acolo înainte ca străjile să pună mâna pe ea.

Aruncă o privire rapidă peste umăr. Paltiel începuse să alerge după ea, iar Ioas îl urma îndeaproape. Oricare dintre ei avea să ajungă la ea în doar câteva clipe. Dar nu aveau s-o prindă. Nu avea să le permită asta. Picioarele ei începură parcă să zboare şi fiecare pas îi făceau glezna să urle torturată.

— Unde fugi, Mical? strigă Paltiel în urma ei, gâfâind.

Dacă îndrăznea să spună ceva, trebuia să încetinească pasul. O, de ce nu insistase ca David să o ia cu el? Gărzile de-abia acum le-ar fi descoperit şiretlicul.

Casa lui Ionatan nu părea să se apropie, indiferent cât de repede fugea. Era prea întuneric să vadă în ce direcție fugea. Dar trebuia să continue.

Grăbeşte-te, Mical. O să reuşeşti.

Piciorul îi alunecă pe terenul accidentat şi auzi un pocnet surd, însoțit de o durere săgetătoare în gleznă. Un țipăt animalic îi părăsi gâtlejul şi se prăbuşi înainte, rostogolindu-se prin praf.

— Mical? Vocea gardianului era de data asta surprinzător de tandră. Îngenunche alături de ea. Eşti bine?

— Piciorul meu. Cred că s-a rupt ceva. Se aplecă înainte, ținându-se de stomac, şi se luptă să îşi înfrângă un val subit şi îngrozitor de greață.

— Lasă-mă să văd, îi ordonă Paltiel. Întinse mâna şi îi atinse piciorul cu blândețe, examinându-l de la genunchi până la talpă.

— Au!

El îşi mişi ochii în lumina lunii, aplecându-se mai mult pentru a-i examina rana.

— Poți să calci pe el?

Ea scutură din cap. În clipa aceea ajunse şi Ioas la ei.

— Atunci o să te duc în brațe, spuse Paltiel.

— Nu! Nu mă atinge! Se uită la Ioas. Tu ai voie să mă ajuți.

— Nu fi ridicolă, Mical. Tonul lui Paltiel era stăruitor. Ioas nu e suficient de puternic să te ridice în brațe.

Lacrimile începură să îi curgă pe amândoi obrajii. Nu avea încredere în bărbatul acesta şi nu-i plăcea felul în care o privea.

— Atunci puteți să mă lăsați să mă sprijin de umerii voştri.

Paltiel scutură vehement din cap.

— Poate că s-a rupt. O să te duc eu în brațe.

Mical suspină, înecându-se. Nici nu-şi putea imagina ce-i putea face bărbatul ăsta.

— Atunci du-mă la Ionatan. Te rog, Paltiel, nu mă duce la tata. Se apucă cu o mână de tunica lui, dar puterile o lăsară rapid, şi îi dădu drumul. Te rog…

Îi simți mâinile strecurându-se pe sub ea şi ridicând-o la pieptul său. Mutarea piciorului din poziția inițială îi provocă un nou val de durere. Mical închise ochii, scufundându-se într-un întuneric dens.

14

Luna arunca umbre stranii pe cărarea de piatră ce-l purta pe David de la Ghibea la Rama, acolo unde se afla locuința profetului Samuel. Durerea îl săgeta prin tălpile bătătorite, iar picioarele şi le simțea de parcă ar fi fost cuprinse de foc. Se opri doar cât să tragă mai mult aer în piept, înainte să se arunce înainte. Alerga fugărit de un rege nebun.

Rama apăru în zare pe măsură ce lumina trandafirie a zorilor se arătă la răsărit. O mână de femei îmbrăcate în veşminte colorate şi vaporoase şi cu văluri pe cap stăteau deja la fântâna cea mare de la Secu. David se apropie de ele, abia umblând, şi se aşeză pe o piatră mare. Una dintre ele, o tânără cu ochii negri şi migdalați şi cu părul de culoarea grâului copt, se apropie de el.

— Pot să îți dau de băut, domnul meu?

În timp ce plămânii lui sorbeau cu nesaț în tăcere aerul, David îşi ridică o mână şi încuviință din cap. Fata se duse cu paşi măsurați la fântâna din piatră, coborî un ulcior din pământ legat cu o funie, apoi îl ridică pe buza fântânii. Ridică cu uşurință vasul, apoi se îndreptă spre David, oferindu-i un căuş.

David privi temător în jur. Zona părea destul de sigură. Inima îi bătea repede şi continua să se lovească cu putere de pieptul

său, dar respirațiile i se potoliră, reamintindu-i de durerea sa de gât. Luă strachina din degetele subțiri ale fetei, băgând de seama moliciunea pielii bronzate de pe antebrațul ei dezgolit. Se aplecă înainte, îşi umplu strachina şi şi-o duse la buzele făcute pungă. O goli şi-o umplu din nou.

— Nu trebuie să bei atât de repede, domnul meu. Ți se va face rău.

David luă o gură mare de aer şi se aşeză înapoi pe piatră, admirând frumusețea aparte a fetei.

— Unde-l pot găsi pe profetul Samuel? întrebă el, silindu-se să privească departe de splendoarea orientală a ochilor ei.

— Locuința lui e în oraşul Rama, dar adesea îşi petrece zilele cu ucenicii săi la Naiot. După ce cobori pe drumul olarilor, întorci spatele soarelui şi apoi mai faci şase paşi. Locuința sa e cu fața spre răsărit.

David încuviință din cap şi cuprinse cu amândouă mâinile cupa din lut, acceptând încă o scafă cu apă.

— Totul e în regulă, domnul meu?

Era neîndoielnic că-i plăcea să sporovăiască. O privi în ochii întrebători şi-i zâmbi.

— Am călătorit toată noaptea. Nimic nu e atât de grav ca să nu poată fi rezolvat cu un somn bun şi o mâncare pe cinste. Se sili să se ridice în picioare. Îți mulțumesc pentru apă.

Băşicile din tălpi îl făcură să icnească şi se împiedică, în ciuda bravării sale. Simți mâna fetei pe brațul său.

— Dă-mi voie să te ajut, domnul meu. Verişoarele mele mă vor aştepta. Te voi duce până la Samuel.

Cu mai multă forță decât ar fi crezut David, fata îl sprijini de brațul ei şi începu să meargă împreună cu el. Parfum de scorțişoară adia din părul sau de pe pielea ei – n-ar fi putut spune cu exactitate – dându-i senzații pe care nu vroia să le aibă. Se opri dintr-odată şi îi eliberă brațul.

— Sunt bine. Serios, spuse el privind-o. Mulțumesc.

Ea păşi îndărăt şi-şi plecă fruntea, dar nu înainte ca el să-i observe îmbujorarea din obraji. Se simți dintr-odată cuprins de milă.

— A cui fiică eşti?

Ea-l privi cu ochi sfioşi.

— Sunt Ahinoam, fiica lui Lemuel din Izreel. Locuiesc în Rama cu unchiul meu de când a murit tata.

Mâinile lui îi căzură de-o parte şi de alta a corpului.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău.

Ea dădu doar din cap, îndepărtându-se cu încă un pas de el.

— Îți mulțumesc, domnul meu.

Privirea ei îl lăsă cu sentimentul distinct că o rănise cu ceva. Dar nu îi putea accepta ajutorul. Nu putea risca să afle oamenii lui Saul că ea-l ajutase.

— Cu plăcere. El îi oferi un zâmbet cald şi porni înainte de unul singur.

O slugă îi ieşi în întâmpinare la uşa lui Samuel şi îl conduse pe un culoar răcoros. Cel puțin indicațiile fetei fuseseră exacte. David îşi lăsă trupul să-i cadă pe banca din lemn şi oftă greu. Câteva clipe mai târziu, se auzi un sunet de paşi târâți prin hala pardosită, şi care se opriră apoi în fața sa.

— David, fiule. Samuel vorbea rar, dar tonul vocii îi trăda îngrijorarea. Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite?

David întâlni privirea limpede a profetului şi brusc îşi simți ochii podidiți de lacrimi.

— Saul caută să-mi ia viața, spuse el, cu o voce răguşită.

Din două mişcări, brațele puternice ale bătrânului proroc îl ridicară pe David în picioare şi îl strânseră într-o îmbrățişare. David îi căzu de gât şi plânse.

— De ce l-ai ajutat pe vrăjmaşul meu să scape? Vorbele lui Saul răsunară tunător ca un mârâit înfundat, iar privirea îi era amenințătoare.

Mical se ridică în şezut sprijinindu-se pe brațe, dar mişcarea uşoară îi intensifică durerea din picior, silind-o să se rezeme din nou de pernele mamei ei.

— Nu am avut de ales, tată.

— Nu ai avut de ales? Se întoarse, cu mâinile ridicate. Cum adică nu ai avut de ales? Întotdeauna ai de ales, fiică! Saul se năpusti la ea, înfigându-şi degetele în antebraţele lui Mical şi se prăbuşi pe divan. Acum spune-mi adevărul. De ce l-ai ajutat pe vrăjmaşul meu să scape?

— Ţi-am spus doar, nu am avut de ales.

Mâna lui se ridică, apoi ea simţi lovitura nemiloasă a palmei sale pe obraz.

— Adevărul, Mical, sau o să-ţi fac mai rău de atât!

Ea îşi reprimă nevoia imperioasă de a plânge.

— Dar ţi-am spus…

A doua palmă o luă pe nepregătite.

— Abba, te rog!

Îşi ridică ambele braţe pentru a-şi proteja obrajii care-i ardeau, simţindu-se mai umilită decât atunci când, copil fiind, o pusese pe genunchii săi şi îi aplicase o bătaie în faţa surorii ei. Acum o ura şi pe ea la fel cum îl ura pe David?

— Atunci spune-mi adevărul! Vocea lui mânioasă răsună în încăpere, iar o privire pe care o aruncă spre faţa lui înfierbântată îi spuse că acum nu era momentul să-i spună adevărul. Ochii îi scăpărau ca doi cărbuni aprinşi din groapa Şeolului. Se opri în faţa ei, o apucă de încheietura mâinii şi o trase pe jumătate de pe divan.

— Te rog, Saul, doar vezi că e rănită. Cuvintele mamei părură să se lovească de el ca de un parapet, iar el nu le băgă în seamă. Unghiile i se îngropară în pielea ei până când ea urlă de durere.

— A spus că o să mă omoare dacă nu-l ajut. Ce altceva puteam face? Ea se înecă în cuvintele ei, hohotind.

El îi dădu drumul şi se împletici înapoi.

— Nemernicul acela mi-a ameninţat fata? răcni Saul. Cu o mişcare rapidă, îşi smulse sabia din teacă şi o ridică în aer. Îţi promit un lucru, Mical. Cât trăiesc, o să-l găsim pe soţul ăsta trădător al tău şi o să-i dăm stârvul hrană la fiarele câmpului!

Nu! strigă inima ei protestând, dar nu-şi putea retrage cuvintele odată rostite.

— Trimiteți o patrulă să-l caute. Porunca răstită a tatălui ei o făcu să hohotească şi mai rău. Găsiți-l pe David şi aduceți-l la mine – ca să-l pot omorî.

— Îmi pare rău să te trezesc atât de curând, fiule, dar am crezut că e înțelept să te muți într-un loc mai sigur. Privirea îngrijorată din ochii urduroşi ai lui Samuel se odihnea asupra lui David.

David îşi închise strâns ochii înceţoşați, încercând să se concentreze la bătrânul profet în lumina slabă a lămpii cu ulei.

— M-a găsit Saul? David se ridică în capul oaselor, cu inima bătându-i repede, cu privirea ațintită la ferestrele acoperite cu obloane.

— Nu am auzit nimic neobişnuit. Dar s-a lăsat seara. Curând va fi suficient de întuneric ca să poți călători neobservat.

David încuviință din cap. Se ridică în picioare şi îşi lăsă toată greutatea pe tălpile acoperite de beşici. Balsamul vindecător cu care slujitorul lui Samuel îi unsese picioarele fusese de folos, reducându-i mult durerea.

— Unde mergem?

— La Naiot. Am câțiva ucenici ce locuiesc la periferia Ramei. Clădirile sunt vechi şi au fost adăugate de-a lungul anilor, cu multe camere secrete şi locuri de refugiu. Vei fi în siguranță acolo.

O solie a păstorilor edomiți care îngrijeau turmele de oi ale lui Saul pe dealurile dimprejurul Ghibeei stăteau în fața camerei de audiențe a regelui.

— David a fost văzut în Rama la Naiot, spuse Doeg, conducătorul lor.

Paltiel stătea în poziție de drepți la dreapta tronului, purtându-se ca unul dintre gărzile personale ale regelui. Aştepta să primească astfel de veşti, dar nu atât de curând. De două zile de

când evadase David, Saul nu închisese un ochi în timp ce umbla de colo-colo prin sălile palatului, murmurând mereu acuzații pline de venin la adresa fostului său căpitan şi ginere.

— Gărzi! le strigă Saul oamenilor ce stăteau la uşa camerei de audienţe. Doi bărbaţi păşiră repede în faţă şi îngenuncheară.

— Duceţi-vă imediat la Samuel la Naiot şi aduceţi-mi-l pe David. Luaţi zece oameni cu voi.

— Da, Măria Ta, spuse unul dintre ei. Măria Ta, regele Saul, să trăiască veşnic.

Paltiel îi privi pe cei doi făcând stânga împrejur şi mărşăluind spre uşă. Ce avea să facă Mical atunci când îşi va vedea soţul executat? Cu accesele de nebunie ale lui Saul, şansele ca David să aibă parte de o moarte rapidă erau slabe. Şi cel mai mic gând la metode cumplite de tortură îl făceau pe Paltiel să i se întoarcă stomacul pe dos. Nici chiar el nu i-ar dori aşa ceva lui David. Cu toate că moartea era inevitabilă, era mai bine să se termine repede. Nu avea rost să o treacă pe Mical prin chinul de a-şi vedea soţul suferind.

În piept i se cuibări subit o nevoie acută de a o proteja. Trebuia să o ocrotească de această ordalie înspăimântătoare. Nu suporta ideea de a vedea suferinţă în ochii aceia negri. Un fior îl trecu pe şira spinării şi îşi şterse palmele umede de partea din faţă a tunicii. Trebuia oare să vorbească cu regele? Aruncă o privire la trăsăturile ameninţătoare de pe chipul monarhului şi cuvintele i se opriră în gât. După moartea lui David probabil că va avea mai multă libertate de a-şi face de cunoscut dorinţele.

15

— Nu mai sunt în siguranță să rămân cu tine, Samuele, spuse David cu mult regret, întrebându-se dacă avea să-l mai vadă vreodată pe bătrânul proroc.

Samuel îşi aşează amândouă mâinile noduroase pe umerii lui David şi îl privi în ochi.

— Ştiu că vin gărzile lui Saul, dar nu uita niciodată, fiul meu, Dumnezeu te-a ales pe tine să fii următorul rege. În ciuda tuturor eforturilor lui, Saul nu va reuşi niciodată.

David îşi plecă fruntea, primind câte o sărutare pe fiecare obraz de la Samuel.

— Îți mulțumesc, domnul meu, dar treizeci de soldați au venit de o lună de când sunt aici. Acum, slugile tale au zărit chiar alaiul personal al lui Saul îndreptându-se în direcția noastră. A venit timpul să îmi iau rămas-bun.

Samuel îşi coborî mâinile de pe umerii lui şi încuviință din cap.

— Înțeleg. Îi întinse lui David o bocceluță cu merinde. Unde te duci?

David îşi trecu degetele bătătorite peste barba nearanjată. Trebuia să treacă pe la bărbierul de la curte. Dar înainte de asta, avea lucruri mai importante de făcut.

— Mă duc să mă întâlnesc cu Ionatan. A mai reuşit odată să vorbească cu chibzuinţă cu tatăl său. Saul nu a mers niciodată atât de departe cu căutările. Poate că Ionatan îmi poate spune ce se petrece.

Samuel atinse braţul lui David în timp ce se întoarse să plece.

— Ai grijă, fiule. Şi Dumnezeu cu tine.

❧

— David! Ionatan îl salută pe cumnatul său cu o îmbrăţişare furtunoasă şi-l sărută pe obraz. Intră, prietenul meu. Îşi trecu un braţ pe după umărul lui David şi îl pofti în camera de zi mai retrasă.

— Ce faci aici? În lumina estompată a candelelor cu ulei, studie înfăţişarea neîngrijită, sălbatică a lui David. Durerea din privirile lui David îl făcu pe Ionatan să-şi simtă gâtul uscat. Arăţi îngrozitor. Ce s-a întâmplat?

— Am venit să te rog să-mi salvezi viaţa, Ionatan.

Ionatan înghiţi din greu, trecându-l un fior de nelinişte pe şira spinării.

— Ce tot spui?

— Acum o lună de zile, tatăl tău a încercat să mă ucidă. Am fugit acasă, unde Mical m-a ajutat să mă strecor afară pe geam. Mi-am petrecut ultimele săptămâni de atunci încoace cu Samuel la Rama, însă tatăl tău a trimis mereu gărzi acolo, iar acum este chiar el pe drum într-acolo să mă prindă şi să mă ucidă. Făcu o pauză şi-şi trecu o mână peste barbă. Ce am făcut? Care este păcatul meu în faţa tatălui tău, de caută să-mi ia viaţa?

— Imposibil! Nu vei muri! spuse Ionatan, dar în acelaşi timp o senzaţie de rău îi contorsionă măruntaiele. Se duse la geam, îşi trecu o mână prin păr şi se duse înapoi la locul unde stătea David.

— Tatăl meu nu va face nimic, extraordinar sau josnic, fără să-mi spună mai întâi mie. Şi de ce mi-ar ascunde tatăl meu asta? Nu e adevărat!

— Tatăl tău ştie că am găsit trecere în ochii tăi şi a spus: „Nu-l lăsați pe Ionatan să afle, ca să nu fie întristat."

Dar este adevărat că, la fel cum Adonai este viu şi sufletele noastre sunt vii, nu mă desparte de moarte decât un singur pas. David îşi ridică ambele mâini într-un gest lipsit de apărare.

— Dacă este nedreptate în viața mea, ucide-mă chiar tu. Dar nu mă duce la tatăl tău.

Ionatan îşi ridică mâinile în aer.

— Doamne fereşte! Dacă ți-a pus cineva gând rău, nu ți-aş spune?

— Sper că da. David îi răspunse atât de uşor, încât Ionatan aproape că nu-l auzi. Prietenul lui arăta cu zece ani mai bătrân, fruntea fiindu-i brăzdată de cute adânci de îngrijorare.

Ionatan îl îmbrățişă din nou pe David.

— Voi vorbi cu tatăl meu. Dacă aflu că are de gând să-ți facă rău, te voi anunța fără greş şi te voi trimite departe de el ca să fii în siguranță

— De unde voi şti eu ce spune?

Mintea lui Ionatan se umplu de o mie de gânduri, dar dintr-odată îi veni în minte un plan, de parcă i-ar fi fost desfăşurat înaintea ochilor de mâini nevăzute. Se aplecă mai aproape de David şi îi spuse în şoaptă la ureche.

— Aşa vom face.

❧

— Domnul este lumina şi mântuirea mea... de cine mă voi teme... teme... teme... Tatăl tău încearcă să mă ucidă, Mical... Mical... Mical... Mă voi întoarce...

— Te iubesc, David... David... David...

Mical se trezi brusc, cu cămaşa de noapte îmbibată de sudoare şi cu pulsul agitat. Ceea ce începuse ca un vis plăcut, cu vocea dulce a lui David şi cuvintele în onoarea lui Dumnezeu care să-i aline temerile, se sfârşise cu o imagine îngrozitoare, toate amintirile înspăimântătoare copleşind-o din nou. De mai bine de o

lună era înapoi în fostul ei dormitor din palat, în recuperare. Cu toate astea, se simțea mai degrabă ca într-o închisoare. În timp ce mama ei insistase ca ea să rămână acolo unde servitorii o puteau îngriji şi unde Marta îi putea pansa piciorul, Mical ştia fără umbră de îndoială că nu era liberă să plece acasă.

O durere profundă o cuprinse şi îşi duse o mână la inimă, de parcă prin asta şi-ar fi putut aduce alinare. Trebuia să scape de aici. Cum să afle dacă David încerca să o contacteze? Chiar şi Ionatan fusese ținut departe de ea şi în necunoştință de complotul tatălui ei împotriva lui David. Oricât de mult ar fi încercat, nu avea pe nimeni în care să se încreadă şi prin care să-i trimită vreo vorbă.

Agitată, Mical îşi lăsă picioarele să penduleze la marginea patului şi verifică intensitatea durerii lăsându-se puțin pe piciorul rănit. Până aici, toate bune. Se prinse de stâlpul din lemn ce se înălța din colțul patului ei şi se sili să stea în picioare. O durere surdă îi însoțea în continuare efortul de a păşi, dar dacă o lua încet, poate că în cele din urmă avea să fie capabilă să îşi părăsească vechiul dormitor şi să ia o gură de aer proaspăt. Zidurile cenuşii ale palatului îi dăduseră întotdeauna lui Mical sentimentul de captivitate şi tânjea să scape din palat. Mai mult ca orice altceva, îşi dorea să se ducă acasă – la David.

Folosindu-se de un baston din lemn pe care i-l confecționase Paltiel, Mical reuşi să se îmbrace şi parcurse culoarele ce duceau în curtea familiei. Când trecu prin dreptul bucătăriei, stomacul începu să-i chiorăie ca apucat, amintindu-i cât de foame îi era. Kezia îşi ridică privirea de la nişte grâu pe care-l cernea şi veni repede lângă ea.

— Doamna mea, nu am ştiut că v-ați sculat. Aş fi venit să vă ajut de-aş fi ştiut.

Mical zâmbi cu jumătate de gură.

— Lasă, nu contează. Trebuia oricum să fac ceva de una singură. Dar chiar mi-e foame.

— Sigur că vă este. Am să vă duc îndată mâncarea în odaie.

— Adu-mi-o în curte, Kezia. Nu vreau să mai văd încăperea aceea multă vreme de-acum înainte.

Kezia îi aruncă o privire nedumerită.

— Vreau să mă duc acasă, spuse ea în şoaptă, aplecându-se spre urechea fetei. Crezi că există vreo şansă de a mă scoate de aici şi de a mă duce cumva acolo?

Kezia se uită peste umăr la celelalte femei care erau prinse cu lucrul, apoi din nou la Mical.

— Nu ştiu, doamna mea. Tatăl dumneavoastră s-a întors din Rama şi plănuieşte un banchet de lună plină pentru deseară. Sunt multe de făcut, iar mama dumneavoastră mi-a poruncit să dau o mână de ajutor.

— Mama mea nu este stăpâna ta. Tata mi te-a dat drept dar de nuntă.

Coada neagră împletită strâns a fetei sări înainte, când aceasta aruncă o altă privire îngrijorată peste umăr. Se îndreptă şi o prinse pe Mical de braţ.

— Vă ajut să ajungeţi până în curte, doamna mea. Apoi o să vă aduc de mâncare. Rosti cuvintele suficient de tare ca celelalte să o audă. Apoi, când ajunseră departe de urechile celorlalte, Kezia se apropie de ea. Poate că doriţi să vă aşezaţi.

Tonul ei o făcu pe Mical să se încordeze, dar ascultătoare îşi lăsă trupul pe o bancă din piatră.

— Ce este, Kezia? Spune-mi îndată. Nu putea suporta suspansul. Nu făcea decât să îi întetească sentimentul copleşitor de teamă şi de vinovăţie pentru minciunile pe care i le spusese tatălui ei – minciunile care o făcuseră prizonieră aici.

— Tatăl tău vorbeşte despre anularea căsătoriei tale cu David şi intenţionează să te dea unui alt bărbat.

Un nod greu i se puse în gât şi îi făcu imposibil să mai înghită ceva, iar Mical aproape că se înecă cu propria ei salivă.

Kezia îşi aşeză trupul mlădios pe banca din piatră alături de Mical şi-şi puse o mână pe genunchiul lui Mical, privind-o serioasă.

— Am auzit chiar eu, doamna mea. Eram în sala din faţa iatacului mamei dumneavoastră când a venit tatăl dumneavoastră la ea, negru de furie. M-am ascuns de privirile lui până a intrat în cameră, apoi m-am uitat pe furiş printr-o crăpătură a uşii.

După trei încercări de a trimite slujitori să-l prindă pe David, tatăl dumneavoastră s-a dus personal după soțul dumneavoastră. Dar aceeaşi boală misterioasă care i-a lovit pe slujitori l-a lovit şi pe tatăl tău în clipa când a păşit în Naiot. Făcu o pauză şi privi în jur, apoi îşi prinse mâinile şi îşi coborî şi mai mult vocea.

— Umbla de colo-colo, blestemând, şi tocmai a dat să arunce una dintre vazele nepreţuite ale mamei dumneavoastră când s-a prăbuşit la picioarele ei şi a plâns ca un copil. La început a fost greu să aud exact cuvintele pe care i le-a spus, cu toate că mi-am aplecat urechea cât am îndrăznit de aproape de uşă. Dar apoi a început să vorbească mai tare şi a început să se văicărească de faptul că a fost umilit de toată tărăşenia. Chiar şi-a scos hainele regale şi a stat întins ca un om oarecare pe podea în casa profetului, bâiguind laude la adresa Celui Preaînalt. Dar în clipa când şi-a dat seama ce face, şi-a înşfăcat hainele şi a fugit de acolo. Desigur, până atunci, David ajunsese departe.

— Dar ce are asta a face cu faptul că sunt căsătorită cu David? O întrebă Mical în şoaptă, abia reuşind să vorbească.

Kezia privi prin curte, cu ochii îngrijorați.

— Când mama dumneavoastră a încercat să-l mângâie pe tatăl dumneavoastră, el a început să se liniştească. Ea a schimbat subiectul şi a menționat că piciorul tău se vindeca frumos. Probabil că atunci când ți-a spus numele, l-a făcut să se gândească iarăşi la David, pentru că a început din nou să înjure şi s-a ridicat în picioare, cu pumnii încleştați şi a început să umble prin cameră. De data asta a zdrobit o vază de-a mamei dumneavoastră de un zid, iar ea a început să plângă.

Fata se îndreptă de spate, îşi trimise cosița peste umăr şi-şi frecă mâinile. Era evident că amintirea acelei seri o tulbura, dar nerăbdarea lui Mical creştea.

— Spune-mi tot, Kezia. Repede, înainte să vină careva.

Privirea agitată a Keziei rămase ațintită asupra lui Mical, dar dădu ascultătoare din cap.

— De restul nu-mi amintesc prea bine, stăpână. Mă temeam că regele va năvăli din cameră şi mă va prinde ascultând. Aşa că

am făcut un pas înapoi şi m-am ascuns după colţ. Un lucru bun de altfel, pentru că avusesem dreptate. A ieşit din cameră ca un cal căruia i s-au dat bice, gata să lovească.

— Dar când ai auzit că s-a legat de căsătoria mea? Conversaţia aceasta începea să o obosească. Şi ce dacă tatăl ei nu reuşise să-l prindă pe soţul ei? Cu atât mai bine pentru David. Poate că toată povestea asta era rezultatul imaginaţiei prea bogate a Keziei.

— Când a năvălit în sală, eu mă ascundeam după colţ şi l-am auzit chemându-l pe Ioas. I-a spus să-i aducă scribii. Atunci Ioas a spus: „Scribii, Măria Ta?" Iar tatăl dumneavoastră i-a răspuns, „Da, scribii. Dacă nu pot să-i pun capăt zilelor lui David, cel puţin îl pot da afară din casa mea. Contractul lui cu fiica mea s-a sfârşit. Nu se mai cade să fie numit ginerele regelui." Kezia respira mai agitat, iar faţa ei întunecată se îmbujoră uşor în timp ce transmitea astfel de veşti. Îmi pare rău, domniţă. Pot acum să vă aduc mâncarea, ca să puneţi odată capăt postului?

Mical scutură din cap, prea şocată să poată vorbi. Pofta de mâncare o părăsise cu totul.

De mai bine de un an era soţia lui David. Niciun scrib nu putea aşterne nişte cuvinte pe pergament şi să le anuleze căsătoria, doar pentru simplul fapt că tatăl ei nu-l mai agrea pe soţul ei.

Mical începu să-şi roadă încheieturile degetelor, luptându-se să nu izbucnească în plâns.

Cu siguranţă, Kezia se înşela. Dar nu-şi amintea ca fata să o fi mințit vreodată. Îşi închise ochii peste lacrimile ce o ameninţau şi îşi înăbuşi un suspin.

David... O, David... de ce nu am fugit cu tine atunci când am putut s-o fac? Cum vei mai reuşi acum să ajungi la mine?

O mulţime de întrebări îi năvăliră în gând. Ce avea să i se întâmple dacă nu mai era soţia lui David? Cui avea să o dea tatăl ei? Poate că încă putea fugi după David.

Îşi lăsă piciorul pe caldarâmul din piatră al curţii, lăsându-se cu mai multă greutate pe gleznă decât înainte. Durerea surdă se intensifică devenind considerabil mai puternică, umplându-i instantaneu ochii de lacrimi. Nu avea cum să fugă în starea în

care se găsea. Dar nu putea nici să stea cu mâinile în sân, aşteptând să vadă ce avea tatăl ei de gând să facă.

Trebuia să acționeze.

Cu un elan disperat, Mical se ridică pe jumătate de pe bancă, dar se prăbuşi înapoi înfrântă şi dezolată, iar durerea din picior nu făcea decât să se asorteze de minune cu durerea ce-o simțea în inimă.

O, David, ce să fac?

16

Ionatan îşi trecu degetele tensionate prin părul des ce-i cădea pe umeri, privind în tăcere la uşa imensă din lemn de stejar ce ducea la sala de banchete. Probabil că tatăl său era deja instalat, cu spatele la perete, cu ochii atenţi şi mereu la pândă. Ieri, în prima zi a sărbătorii lunii pline, David nu-şi făcuse apariţia. Iar tatăl său nu remarcase nimic cu privire la absenţa lui David.

Ionatan îşi lăsă mâinile jos şi le încleştă. Nimeni nu ar fi putut spune ce avea să se întâmple dacă David nu apărea nici de data aceasta, cu toate că, după recentele acţiuni ale tatălui său, nici nu se aştepta s-o facă careva. Respiră nesigur şi deschise uşa, înălţând în gând o rugăciune spre cer.

— Ai întârziat, fiul meu. Saul bătu cu un deget în lama lăncii sale. Aproape că ne gândeam să începem fără tine.

Ionatan îşi roti privirea în jurul mesei. Abner şedea la stânga regelui, fraţii săi, Malchişua, Abinadab şi Işboşet, erau aşezaţi la dreapta lui. Locul său în faţa regelui rămăsese neocupat, aşteptându-l, şi după cum era de aşteptat, locul lui David de lângă Abner era liber.

— Îmi pare rău, tată. A intervenit ceva. Se strecură pe locul său la capătul mesei, urmărind reacţia tatălui său.

Ochii neîndurători ai lui Saul scăpărară, iar sprâncenele sale argintii se arcuiră privindu-l pe fiul său.

— Presupun că şi David are o scuză asemănătoare? Unde e, Ionatan? De ce nu a venit fiul lui Işai să mănânce, nici ieri şi nici astăzi?

Stomacul lui Ionatan se prăbuşi mai întâi, apoi se făcu nod. Asta era. Răspunsul lui Saul avea să-i ofere răspunsul pe care-l căutau el şi David.

Te rog, Doamne, lasă-l pe David să poată reveni acasă.

— David m-a rugat să-l las să se ducă până în Betleem, Măria Ta. Cei din casa lui aduc o jertfă în cetate, iar fratele său l-a chemat să fie de față. Iar eu i-am îngăduit să se ducă. De asta David nu este prezent la masa regelui.

Tăcerea care se lăsă era atât de grea încât te-ai fi putut sufoca acolo, iar Ionatan se strădui să-şi înghită saliva, pentru a putea respira normal. Mâna zbârcită a lui Saul se strânse în jurul lăncii sale, cu încheieturile degetelor albe. Pupilele sale rotunde licăreau precum cărbunii aprinşi dintr-un foc ce-abia mai mocneşte.

— Fiu nenorocit dintr-o mamă perversă şi răzvrătită ce eşti! Chiar îți imaginezi că nu ştiu că te-ai dat de partea fiului lui Işai, spre ruşinea ta şi a mamei care te-a născut? Cât timp fiul lui Işai face umbră pământului, nici tu şi nici împărăția ta nu vor avea linişte. Acum adu-l de îndată înaintea mea, pentru că e sortit să moară.

Atmosfera deveni apăsătoare în mijlocul spaimei generale. Ionatan simți privirile tuturor ațintite asupra sa. Întâlni privirea înverşunată a tatălui său.

— De ce, tată? De ce trebuie ucis? Ce rău a făcut?

În ochii regelui scăpără dorința sa ucigaşă. Degetele lui Saul cuprinseră mai bine lancea sa aşa cum Ionatan îl văzuse de sute de ori în timp de război. Ionatan îşi puse ambele mâini pe masă.

Saul îşi ridică lancea chiar în timp ce Ionatan îndepărtă banca de masă şi dădu să plece. Inima îi bătea cu putere. În ce parte avea să o arunce?

Saul îşi lăsă braţul pe spate, iar arma îi zbură din mână. Ionatan se aplecă şi ţâşni spre uşă. Lancea zbârnâi pe lângă el şi căzu zăngănind pe podeaua pardosită cu plăci de ceramică.

Ionatan îşi simţi obrajii în flăcări. Privi înapoi la feţele şocate ale fraţilor săi şi ale sfetnicilor regelui. Ce nebunie mai era şi asta? Chiar îşi imagina tatăl său că putea să se războiască cu Dumnezeu şi totuşi să izbândească?

Când ajunse la uşa bogat ornamentată, Ionatan aruncă tatălui său o ultimă privire, cu inima bătându-i nebuneşte şi pe punctul să verse. Deci aşa aveau să fie lucrurile de aici înainte. Privirea întunecată a regelui continua să ardă, iar faţa i se schimonosi într-o grimasă de dezgust. Privirea lui Ionatan rămase ţintită asupra lui suficient cât să-l facă pe tatăl său să-şi întoarcă privirile în altă parte, apoi se răsuci şi coborî în fugă treptele palatului.

Când ajunse afară în aerul răcoros al nopţii, o nouă teamă îl cuprinse. *David*. Un bolovan greu şi rotund zăcea acum în locul unde ar fi trebuit să-i stea inima. Ce avea să se aleagă acum de prietenul său? Nu putea rămâne aici. Tatăl lui nu avea să înceteze niciodată să caute să-i ia viaţa.

Îşi agăţă vârful sandalei într-o piatră mare şi căzu grămadă într-o parte. Ce prost fusese! Faptul că-şi imaginase că el, presupusul moştenitor al tronului lui Israel, îi putea ceda cumva tronul lui David, cu binecuvântarea regelui, i se părea acum de-a dreptul absurd. Din al doilea an al său pe tron, când adusese nerăbdător jertfa aceea în locul lui Samuel, tatăl său nu se mai arătase decât arareori raţional. Apoi mai erau acele două jurăminte pripite pe care Saul le făcuse în timpul războiului cu filistenii.

Umerii lui Ionatan se ridicară oftând învins. Unul din acele jurăminte aproape că îl costase viaţa. Dacă nu ar fi fost poporul din Israel care să-i ia partea, tatăl său l-ar fi executat doar pentru a-şi salva onoarea.

Îşi trecu mâna tremurândă prin păr şi se uită la cerul plin de stele ce licăreau. Tatăl său nu merita să fie rege. David merita să poarte coroana în locul tatălui său.

Cu condiția să mai fie în viață atunci când va sosi momentul.

Umerii i se lăsară înainte, iar picioarele îi deveniră de plumb cu fiecare pas ostenit. Avea o disperată nevoie să se roage înainte să-i ducă lui David veştile rele.

David îşi întinse trupul înțepenit din poziția adunată în care stătea în crevasa imensă dintr-o stâncă. Trei nopți dormite în câmp deschis nu erau nimic nou pentru el. Îşi petrecuse nenumărate săptămâni şi luni având grijă de oi şi conducând campanii militare în condiții asemănătoare. Dar puține astfel de momente îl lăsaseră cu o asemenea durere resemnată în pântece.

Îşi ridică uşor capul şi se scula în picioare, rotindu-şi umerii pentru a-şi domoli puțin durerea din ceafă. Dincolo de profilul stâncos, smocurile de iarbă începură să lucească pline de roua dimineții.

David se lăsă jos, luă un băț şi răscoli puțin cei câțiva cărbuni care mai scăpărau din focul abia mocnit. Stomacul îi chiorăi. Doar o mână de curmale şi migdale îi mai rămăseseră în săculețul pe care i-l dăduse Ionatan. Pâinea era demult mâncată.

O adiere uşoară şi răcoroasă de vânt îi gâdilă picioarele desculțe. Îşi strânse veşmântul vărgat la gât, acoperindu-se, şi privi la orizontul ce începea să se lumineze. Ionatan avea să sosească în curând. Cel puțin atunci va şti.

Scormoni cu un băț şi reuşi să dezvelească puțin jăratic, după care aruncă o mână de pământ peste foc, ca să îl stingă. Un genunchi atinse pământul moale, iar în clipa următoare, David căzu cu fața la pământ, cu mâinile întinse înaintea lui.

— Doamne, vrăjmaşii mă înconjoară, iar viața mea e ca un abur.

Emoțiile îl sugrumară. Cuvintele pe care tânjea să le rostească i se stinseră pe buze. Ce bine ar putea ieşi din toate astea?

Un sunet de voci înăbuşite ajunse din depărtare până la el. Se ridică de la pământ în picioare, scuturându-şi stratul de praf de pe veşmânt. Un bărbat şi un băiat se îndreptau spre ascunzătoarea lui. Ionatan se sculase devreme.

Vocile deveniră mai puternice, auzindu-se până la o distanță de o aruncătură de săgeată.

— Fugi acum şi găseşte săgeţile pe care le trag, îl auzi David pe Ionatan spunând.

O săgeată zbârnăi dincolo de lespedea din lut roşiatic care-l ascundea pe David de privirile indiscrete. Repede, picioarele copilului veniră alergând până la o aruncătură de piatră de David.

— Nu cumva săgeata e mai departe de tine? Grăbeşte-te, fii alert, nu pierde vremea.

Cuvintele îl dureau, iar semnificația lor era limpede.

— Du-te acum, du-le în cetate.

Probabil că Ionatan îi dăduse copilului armele sale. David trase cu ochiul de după marginea lespezii, zărind spatele copilului ca prin ceață. Când dispăru din câmpul său vizual, David îşi frecă ochii cu degetele înăsprite, apoi îşi netezi veşmântul şifonat. Cu paşi nesiguri, ieşi din ascunzătoarea sa şi păşi în mijlocul câmpului unde stătea Ionatan.

Se opri în fața prietenului său şi căzu în genunchi. Se aplecă până la pământ de trei ori, apoi rămase prosternat, cu fața în țărână. Capul său se înalță la atingerea lui Ionatan. Într-o clipă, prințul îl ridică în picioare şi-l sărută pe amândoi obrajii.

David înghiți nodul greu ce i se puse în gât.

— Să înțeleg că tatăl tău mi-a simțit lipsa? Încercă un zâmbet sec şi-şi trecuse degetele tremurânde de la o mână prin părul nepieptănat.

— Poți spune şi aşa. Haina regală a lui Ionatan se învolbură în spatele său, iar vântul începu să-i joace prin părul pe care purta o coroană din argint. Privirea sa nu avea nicio umbră de voie bună – doar tristețe.

Un val de emoții îi înceţoşă din nou privirile lui David.

— Atunci acesta este momentul să ne luăm rămas-bun. Ce avea să facă acum? Unde avea să se ducă, aşa ca Saul să nu-l poată găsi?

— Du-te în pace, de vreme ce amândoi am jurat pe numele lui Adonai, când am spus: „Fie ca Adonai să fie între mine şi tine,

între urmaşii tăi şi ai mei pentru veşnicie." Vocea de obicei atât de calmă a lui Ionatan se frânse de această dată, iar cu mâna sa dreaptă îl cuprinse pe David de umăr. Cu siguranță ne vom mai întâlni într-o bună zi.

David cercetă ochii înlăcrimați ai prințului. Numai de-ar fi adevărat! Se simți gâtuit de o durere ascuțită precum o sabie. Lacrimi grele şi chinuitoare îi acopereau barba. Brațele musculoase ale lui Ionatan îl cuprinseră pe David într-o îmbrățişase fierbinte.

— Trebuie să te grăbeşti, prietenul meu, înainte ca soarele să se ridice şi mai mult. Tatăl meu şi-a pus gărzile deja în alertă şi, dacă nu ai grijă, s-ar putea să trimită curând oameni care vor scotoci în tot locul.

Îl ținu pe David la distanță de un braț.

— Dumnezeu să fie cu tine, David. Îl sărută din nou pe amândoi obrajii scăldați în lacrimi.

David se plecă adânc pentru ultima oară.

— Şi cu tine, prințul meu.

Soarele îşi suspenda acum discul întreg la orizont, iar David apucă înspre miazăzi – departe de Ghibea, departe de Mical şi de Ionatan, departe de tot ceea ce-i era drag. Picioarele sale obosite începură să păşească de îndată ce un zgomot brusc îi înteți frica ce-i strânse stomacul. *Ce-a fost asta?*

Aruncă iute o privire peste umăr şi încercă să se liniştească. O fi fost un animal sau vreo pasăre. Dar cu toate astea, rămase ascuns şi alergă prin păduri şi ierburile înalte ale câmpurilor din vecini.

Rugăciunile lui se înălțau în frânturi disperate, în timp ce sângele îi duduia prin vene ca şi copitele unor cai ce alergau la galop.

Te rog ajută-mă, Doamne, ajută-mă să găsesc mâncare şi un loc unde să mă ascund, cel puțin până îmi dau seama unde să mă duc şi ce să fac.

Tropăiala lui Mical în timp ce umbla pe cărarea din piatră cu bastonul ei îi amintea de ologul care cerşea lângă poarta cetății.

Îl văzuse pe cerşetorul ştirb atunci când călărise în spatele tatălui ei la o paradă regală. Acum, aplecată înainte şi şchiopătând, se şi văzu bătrână şi zbârcită ca el. Avea să fie recunoscătoare atunci când piciorul ei se vindeca şi îşi va putea arunca bastonul la câini.

Zidurile palatului emanau un aer opresiv azi, înăbuşind-o. Ceva se schimbase. Gărzile erau tensionate, slujitorii nervoşi. Merab rămăsese acasă, iar mama ei plecase undeva. Când ieşise din sufragerie, trecuse pe lângă concubina tatălui său, Riţpa. Femeia seducătoare intrase prin uşa de la apus cu fiul ei cel mic, în timp ce Mical se străduia să se îndrepte în cealaltă direcţie. Altfel, în palat era o tăcere de mormânt.

Curtea familiei se întindea înaintea ei, iar Mical încercă să înainteze fără sprijin câţiva paşi, până la o bancă din lemn. Dacă reuşea să-şi obişnuiască iarăşi piciorul cu greutatea, putea să plece din palat şi să se ducă acasă. Acasă la David. Oare se întorsese după ea? Avea să ştie unde să o găsească?

Îşi folosi forţa braţelor pentru a se aşeza pe bancă. O plimbare prin grădinile din apropiere ar fi fost atât de înviorătoare. Grădina unde ea şi David se întâlniseră înaintea nunţii lor – noaptea când Merab se căsătorise cu Adriel, iar David îşi manifestase interesul faţă de ea. Îşi eliberă treptat tensiunea din spate şi îşi lăsă părul lung şi împletit să-i atârne pe bancă.

Trebuia să scape de captivitatea casei tatălui ei. Cu siguranţă David avea să vină curând după ea. Numai de i-ar putea trimite un mesaj. Îşi închise ochii strâns, încercând să îşi reprime senzaţia de apăsare, să-şi risipească teama mereu prezentă.

— Mical, auzi o voce şoptită din direcţia grădinii.

Mical îşi deschise ochii şi se aşeză mai dreaptă, privind în cealaltă parte a curţii. Se înclină şi-şi luă bastonul, forţându-se să stea din nou în picioare.

— Cine-i acolo? Tropăiala ce răsuna de pe pietrele din curte reuşea aproape să-i acopere vocea în timp ce se îndreptă spre grădină. Teama îi făcu să se zburlească părul de pe braţe, iar Mical se opri când ajunse la poarta grădinii. Cine-i acolo?

— Nu vorbi aşa tare. Ionatan ieşi din umbră şi o prinse pe Mical de braţ. Ochii îi erau încercănaţi, iar părul şi barba îi erau prăfuite cu cenuşă. Dintr-o singură privire, Mical îi observă haina sfâşiată şi picioarele desculţe. Murise cineva?

Stomacul îi săltă până în inima ce-i bătea nebuneşte, iar genunchii dădeau să îi cedeze sub greutatea trupului.

— Ce s-a întâmplat, Ionatan? E vorba de David? Vocea ei răsună strident.

Simţi braţele puternice ale lui Ionatan strângând-o la pieptul său, iar capul i se aplecă spre urechea ei.

— Şşşş... Taci, Mical. Fermitatea fratelui ei mai mare îi dădu o oarecare mângâiere. Ceea ce încerc să-ţi spun acum trebuie să rămână secretul nostru. Promiţi?

— Promit. Ar fi făcut orice pentru David.

— Tata şi-a pus în minte să-l ucidă pe soţul tău. Ionatan făcu o pauză. L-am trimis departe de aici, Mical. Nu va mai fi niciodată în siguranţă la curtea regelui.

Mical îşi simţi stomacul greu ca un bolovan, apoi i se întoarse pe dos, iar ea-şi muşcă cu putere buza de jos, luptându-se să nu izbucnească în plâns.

— Vreau să plec cu el, Ionatan. Trebuie să mă duci la el!

Ionatan o ţinu în faţa sa şi o privi în ochi, cu privirea încărcată de emoţie.

— Nu poţi pleca cu el, Mical. Abia poţi umbla. David va trebui să fugă departe şi cât mai repede. Tu nu ai face decât să-i pui viaţa în şi mai mare pericol.

Avea dreptate, desigur.

— Atunci când o să mă fac bine. Promite-mi că o să mă duci atunci la el, Ionatan.

Ionatan o studie cu o tristeţe plină de resemnare.

— Nu-ţi pot promite una ca asta, Mical. Vezi doar cum am venit să-ţi spun şi asta. Dacă mă prinde tata aici, necazurile se vor ţine lanţ. Ieri a aruncat cu sulița după mine.

Mical se ţinea cu mâna liberă de stomac. Tata încercase să-şi ucidă propriul fiu? Moştenitorul tronului său?

Lacrimile îi răzbiră printre pleoapele închise strâns, iar Mical își trase nasul, înăbușindu-și un suspin.

— Ce mă fac, Ionatan? îl întrebă ea. Nu pot sta aici fără David. O să-mi pierd mințile în locul ăsta. Un tremur îi străbătu încet trupul și se instală treptat, până când în cele din urmă începu să o zgâlție incontrolabil. Ce o să mă fac?

Ionatan o trase din nou la pieptul său și o sărută în creștetul capului.

— Vom face ceea ce facem întotdeauna, Mical. Vom trăi mai departe cu nebunia tatălui nostru și ne vom ruga pentru siguranța lui David. Restul nu depinde de noi. Îi dădu drumul, o privi până văzu că încuviințează din cap la spusele lui, apoi plecă.

În clipa în care Mical știu că Ionatan era deja departe, picioarele ei cedară și căzu grămadă.

David!

Gemu ca un animal rănit, cuprinzându-și genunchii cu ambele brațe și începu să se legene înainte și înapoi în praful din curte. Trebuia să existe ceva ce putea face să-l ajute. El avea nevoie de ea. Și mai important chiar, ea avea nevoie de el.

Lacrimile îi secară, își uscă ochii cu colțul mânecii și-și folosi bastonul pentru a-și sili picioarele să o susțină. O senzație de furnicături îi coborî din genunchi în piciorul care era rănit, iar Mical începu să-l scuture ușor, încercând să-l relaxeze și să-și aline durerea cea nouă. Trebuia să facă ceva, oricât de neînsemnat. Dar în cine putea avea încredere?

Boc, tropa, *boc*. Sunetul familiar și stânjenitor sparse tăcerea din curte în timp ce se îndrepta spre camera ei în care era prizonieră. La jumătatea drumului, pe holul părăsit, Mical se opri. Dar dacă putea ajunge la grajduri și să găsească armăsarul lui David? Se putea duce călare după el și să-i ducă armăsarul, care avea să-l ajute să ajungă mai repede cât mai departe. Apoi puteau dormi împreună în peșteri, singuri, departe de toate problemele care le chinuiseră mariajul de la bun început.

Cuprinsă de speranță, Mical grăbi pasul. Parcurse repede restul drumului până în camera ei și deschise ușa dintr-o mișcare.

Trebuia să-şi strângă câteva lucruri într-o bocceluță pe care avea să o lege de şaua calului. Poate că va izbuti să scoată ceva mâncare din bucătărie şi o oală sau un ceaun ca cel pe care David obişnuia să-l ia cu el în vreme de război.

Cu uşa închisă, Mical începu să-şi scotocească printre haine. Doar câteva lucruri îşi putea lua cu ea – nu avea loc pentru prea multe. Se uită la oglinda şi borcanele ei cu farduri. Trebuiau să rămână aici.

După ce îşi trecu în revistă toată colecția de haine, Mical se hotărî asupra a două veşminte de un albastru pal şi cea multicoloră pe care o purta, câteva lucruri personale şi pieptenii pentru păr. Şi vălul, desigur. Praful mult îl făcea trebuincios.

O, dar ce făcea dacă nu-l putea găsi pe David? Israelul era o țară mare, iar ea nu plecase niciodată mai departe de Ghibea în toată viața ei de şaptesprezece ani. Se uită la toate lucrurile întinse pe pat înaintea ei. Putea face asta? În starea în care era?

David! Trupul începu să i se legene înainte şi înapoi ca al uneia care jelea morții.

Trebuia să facă asta – dacă nu pentru ea, atunci pentru David. Calul avea să-i fie de ajutor, iar dacă dintr-un motiv oarecare îi găsea tatăl ei, îl putea implora să cruțe viața soțului ei. Tatăl ei o ascultase întotdeauna.

Înainte să apuce să se răzgândească, Mical înfăşură totul într-un pled de lână, îl legă cu o bucată de piele şi ascunse totul sub pat. Avea să se ducă în bucătărie să mai ia nişte lucruri de acolo, apoi avea să o caute pe Kezia. Fata se dovedise a fi de încredere până acum. Trebuia să aibă din nou încredere în ea dacă vroia ca planul ei să reuşească. Picioarele aproape că-i zburau peste caldarâmul din piatră. Dacă totul mergea bine, putea fi pe drum până la lăsarea serii.

— Dar cum o să-l găsiți de una singură pe David în întuneric, doamna mea? Pe câmp şi prin peşteri îşi duc veacul tâlhari şi oameni rebeli. Cel puțin lăsați-mă să vă însoțesc.

Mical scutură din cap şi întâlni privirea îngrijorată a Keziei în timp ce lumina cenuşie a apusului începuse să cuprindă cerul.

— O să fiu bine, Kezia, îi promise ea cu o încredere pe care nu o simțea. Ajută-mă doar să scot calul din grajd şi să îl încalec.

— Dar dacă află regele? Ce să-i spun? O să mă ucidă!

— Ba nu, n-o să te ucidă. Şi-apoi, am nevoie de tine aici ca să mă acoperi. Se opri din şonticăitul ei şi îşi puse mâna pe brațul fetei. Te rog, Kezia, nu-ți face griji.

Mical o văzu pe Kezia cum se străduie să-şi țină gura închisă, un semn clar că nu avea să-şi mai deschidă buzele curând.

— Dar nu sunteți în siguranță, doamna mea, izbucni ea câteva clipe mai târziu. Ajunseseră acum la doar câțiva paşi de grajduri, iar inima lui Mical stătu în loc. Poate că nu trebuia să o includă pe Kezia în planurile ei.

Mical îşi duse un deget la buze, făcându-i semn Keziei să tacă. Locuința îngrijitorului se afla deasupra grajdului, un spațiu ce fusese cândva folosit drept han. Tatăl său angajase argați care să aibă grijă de caii săi şi nu mai lăsase loc pentru găzduitul măgarilor şi al cailor drumeților. Aşa se face că un alt han fusese deschis între timp, mai aproape de porțile cetății.

Când ajunse la uşă, Mical se uită înainte, căutând din priviri o mişcare din partea familiei îngrijitorului. Se auzeau voci înfundate prin zidurile groase. Semn bun. Poate că reuşea să scoată armăsarul negru al lui David din grajd fără ca cineva să observe. Prinse cu mâna închizătoarea din funie şi trase. Nu-şi putu înfrânge un oftat de uşurare. Cel puțin uşa nu era încuiată.

Merse în vârful picioarelor pe pământul bătătorit, iar Kezia, în spatele ei. Unul dintre cai trebuia să fie al lui David. Păcat că nu avea o torță la ea. Îşi miji ochii în lumina cenuşie, dorindu-şi ca lumina lunii să pătrundă pe uşă. Din fericire apusul nu făcuse încă loc întunericului nopții. Cu paşi uşori, Mical continuă să înainteze, sperând, rugându-se pentru reuşită.

— Să fie acela calul pe care-l căutați, doamna mea? o întrebă Kezia atingând-o pe umăr şi arătând înspre capătul rândului.

— Poate. E prea întuneric să-mi dau seama. Mical veni şchiopătând mai aproape, ignorând durerea din picior. Îl solicitase prea mult prin faptul că umblase toată ziua. De-ar putea numai să încalece odată pe cal, să-şi odihnească puțin piciorul.

Când ajunse lângă zidul din spatele grajdului, găsi un cal negru imens care plescăia nişte fân. La o privire mai atentă în lumina difuză a lunii speranța i se prefăcu în disperare. Animalul era gigantic! Cum avea să reuşească vreodată să-l încalece, darămite să îl mai şi călărească? Se sprijini în baston şi rămase cu privirea asupra armăsarului frumos țesălat. Poate că era mai bine dacă alegea un măgar. O, dar aşa avea să-i ia mult mai mult timp să îl ajungă pe David din urmă!

Ridicând din umeri, Mical privi în jur după frâu şi zăbală, realizând brusc că habar nu avea cum să pregătească un astfel de animal pentru călărit. Slujitorii şi ajutoarele de la grajduri fuseseră întotdeauna cei care făcuseră astfel de lucruri în locul ei. Bărbați puternici o luaseră chiar în brațe şi o puseră pe măgăriță ori de câte ori călărise într-un alai al regelui pe străzile aglomerate ale Ghibeei.

Ce-o fi avut în cap să-şi imagineze că putea încăleca singură pe calul lui David şi, cu atât mai puțin, să dea de el pe dealurile golaşe ale Iudeii?

Se întoarse şi reveni în partea din față a grajdului, simțind înfrângerea cum i se revarsă în suflet ca un torent. Kezia avusese dreptate. Ar trebui să se întoarcă la palatul tatălui ei şi să spere că într-o bună zi el avea să se schimbe şi să îl primească din nou înapoi pe soțul ei, să se roage să îşi găsească cumva pacea pe acele respingătoare culoare din piatră.

Dar când ajunse în fața grajdului, adevărul o izbi cu toată forța. Tatăl ei nu avea să se schimbe niciodată. Dar dacă Kezia auzise bine, căsătoria ei cu David avea să fie curând doar o amintire îndepărtată. Nu putea îngădui una ca asta să se întâmple!

— Ați auzit? Cred că vine cineva, spuse Kezia, iar inima lui Mical o luă la galop. Îşi odihni o mână pe o traversă din lemn şi-şi ridică fruntea. Singurul sunet pe care-l auzea era propria ei respirație zgomotoasă.

— Eu nu aud nimic. Continuă să meargă, oprindu-se lângă cabina unde se găsea măgărița ei personală. Pe ea o putea stăpâni. Își puse lucrurile pe spatele animalului. O s-o iau mai bine pe ea, Kezia. Prinde-i bine zăbala în bot ca să pot încăleca.

Kezia făcu ceea ce i se ceru, cu toate că Mical simțea teama fetei din mișcările ei scurte și repezite. Fusese o greșeală că o adusese până aici cu ea. Dar acum era prea târziu să mai dea înapoi.

Kezia întinse o pătură multicoloră pe spatele animalului și o ajută pe Mical să încalece. Câteva clipe mai târziu, Kezia conducea animalul afară pe ușă, în întuneric.

—- Unde vă duceți, doamna mea? E atât de întuneric.

Chiar așa? Probabil că la Betleem, dar nu avea să-i zică nimic Keziei. Nu avea niciun rost să se gândească la ce ar fi reușit tatăl ei să smulgă de la ea.

— Nu-ți mai face atâtea griji pentru mine, Kezia. Acum erau departe de grajduri, îndreptându-se spre câmp. Avea să o ia pe traseul mai lung prin partea unde dealul forma o graniță naturală pentru cetate, pe lângă piatra Ezel, departe de gărzile de la porțile cetății. Întoarce-te repede acasă înainte să-mi observe careva lipsa.

Kezia își privi stăpâna, iar albul ochilor îi era vizibil sub razele îndepărtate ale lunii.

— Chiar nu vreți să vă răzgândiți, doamna mea?

Mical scutură din cap.

— Nu mă pot întoarce acolo, Kezia. David are nevoie de mine. Pleacă acum! O privi pe fata descurajată cum se întoarce și pornește pe drumul lung ce o despărțea de palat. Grăbită să plece, lovi măgărița cu călcâiele. Adevărul era că David se descurca probabil foarte bine fără ea. Dar ea era pierdută fără el.

17

Licăririle scânteietoare din Cort îi făcură cu ochiul lui David prin lumina crepusculară a înserării. Refugiu. Cu siguranță preoții din casa lui Dumnezeu aveau să-i ofere provizii, poate chiar un sfat folositor sau Îl vor întreba pe Domnul cu privire la starea lui. Merita să încerce.

Te rog, Doamne, fă să găsesc acolo mâncare şi o armă de care să mă pot folosi.

Stătea pe o movilă joasă ce străjuia Nobul, cetatea preoților, nerăbdător să se ivească zorile. Umblase ceasuri în şir de când plecase din Ghibea, recunoscător pentru mâna de oameni care ajunseseră la el. Ioab, Abişai şi şase soldați din seminția lui David fugiseră să-l găsească pe David în clipa când Ionatan le trimise vorbă despre furia lui Saul. Niciun locuitor al Betleemului nu era în siguranță în Ghibea, mai ales cei care aveau acelaşi sânge cu David.

— De ce nu plecăm de cu seară, unchiule? Pietrele scrâşneau sub picioarele lui Ioab.

— Pentru că la lumina zilei atragem mai puțin atenția. Nu-mi permit ca Ahimelec să-i raporteze lui Saul că tocmai am plecat. Nob e prea aproape de Ghibea. Sabat sau nu, ar vorbi cu Ahimelec şi ar primi ce-şi doreşte.

— Dar întunericul nopții ne-ar da un avantaj în fața oamenilor lui Saul.

David își scoase turbanul de pe cap și își înfipse degetele în părul prăfuit. Ioab vorbea înțelept.

— Acum ne este foame, David. Cel puțin du-te și cere-i omului niște pâine, spuse Abișai.

Epuizarea se războia cu rațiunea. Tot ce vroia acum să facă era să doarmă, dar stomacul îi ghiorțăia, cerându-și drepturile. Se uită la oamenii săi, dar era prea obosit să le mai dea explicații, prea înfometat să-i mai pese.

— Prea bine. Mă duc.

— Kezia? Ce faci aici afară în întuneric? Paltiel își mută desaga ce-o căra în spate pe umărul stâng și o privi cercetător pe fată. Ochii negri ai Keziei se făcură mari, iar buzele pline începură să-i tremure. Ce este, Kezia? Mie poți să-mi spui. Poate reușesc să te ajut.

Degetele ei subțiri frământau agitate tivul hainei ei cafenii și arăta ca un animal încolțit. El își lăsă jos povara de pe umăr și se aplecă ușor pentru a o privi drept în ochi.

Kezia își prinse buza de jos între dinți și se uită dincolo de el. Era evident că se lupta cu gândul dacă putea să aibă încredere în el, și asta îi dădu fiori de groază pe spate. Îi venea să o scuture pe fată, să o facă să vorbească. Dacă se întâmplase ceva cu Mical… Cu siguranță, nu. Mical era în palat în siguranța zidurilor fortăreței.

— Stăpâna mea…

Gândurile lui Paltiel se risipiră când își ciuli urechile.

— Adică prințesa Mical?

Kezia încuviință din cap.

— Ea… Fata își mușcă din nou buza, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Ce e cu ea, Kezia? Nu te pot ajuta dacă nu-mi spui.

Îşi reprimă frustrarea şi îşi puse mâna pe bratul ei ca să o liniştească.

Kezia îl privi, cu mâinile împreunate în semn de implorare.

— Vă rog, domnule, promiteți-mi să nu-i spuneți nimic regelui.

Paltiel îşi plecă uşor fruntea, dar rămase tăcut.

— Tu spune-mi ce ai de spus, Kezia.

— Doamna mea a plecat după soțul ei. Îmi fac griji pentru ea, Paltiel. O femeie singură nu e în siguranță.

Imposibil! Mical nici nu putea umbla cum trebuie. Cum să fi plecat în sălbăticie? Nici nu ştia măcar unde se găsea David. Sau ştia?

— Cum? Când? O studie pe fată în timp ce o frică nebună îl cuprinse. Dacă era totuşi adevărat? Putea să i se întâmple ceva rău.

— Am luat un măgar din grajdul regelui.

— Chiar acum? Paltiel îşi ridică privirea spre cer. O mulțime de puncte luminoase începură să îşi facă apariția pe bolta senină.

— M-am despărțit de ea acum câteva clipe.

— În ce direcție a luat-o?

Sprâncenele negre ale Keziei se încruntară derutate.

— Nu ştiu sigur. Nu a vrut să-mi spună.

Paltiel pufni exasperat. Trebuia să facă ceva acum. Dar mai avea de livrat legătura asta şi trebuia să o ajute şi pe Kezia să se întoarcă în siguranță la palat. Nehotărârea îl făcu să înjure pe sub mustăți. Ştia că prințesa era încăpățânată, dar asta era pur şi simplu nebunie curată. Îşi ridică din nou privirea spre cer, apoi o privi din nou pe fata ce stătea în fața lui.

— Vino, Kezia. Lasă-mă să te însoțesc până acasă. Apoi voi înşeua un cal şi voi porni după stăpâna ta. Să sperăm că nu va fi rănită sau ucisă până atunci.

Înşfăcă sacul de pe jos şi o apucă pe Kezia de braț. Dacă se grăbea, putea să o prindă pe Mical înainte să iasă din cetate.

— Căpitane David, de ce eşti aici? Expresia tulburată de pe faţa lui Ahimelec sugera mai degrabă îngrijorare decât surprindere. Sau oare începuse David să aibă halucinaţii?

— Sunt aici trimis de rege, spuse David. Tremuratul vizibil care-l cuprinse pe Ahimelec făcu să-i tremure lampa de pământ din mâini şi să i se ridice părul de pe braţe lui David. Vreau să Îl întrebi pe Domnul pentru mine.

— Atât de târziu? Eşti singur, fiule? Ahimelec îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, iar privirea îi alunecă pe lângă David în umbrele de afară.

Pulsul rapid al lui David îi bătea în gât, iar obrajii îi luară foc. De ce era preotul acesta atât de tulburat? Auzise deja decretul dat de Saul?

— Oamenii mei mă aşteaptă, iar însărcinarea regelui este secretă şi urgentă. Pot să intru? David îşi prezentă cel mai fermecător zâmbet şi-l atinse pe Ahimelec pe umăr.

Bătrânul se fâstâci şi făcu un pas înapoi în cameră, ţinând uşa deschsă.

— Da, da. M-ai luat pur şi simplu prin surprindere.

David îşi roti privirile prin încăperea spaţioasă, casa marelui preot. Era lângă vechiul Cort al Întâlnirii, care găzduia lucrurile sfinte – în afară de chivotul lui Dumnezeu. Israel trăise prea multă vreme fără să aibă acces la chivot, simbolul harului lui Dumnezeu. Oare aveau să se mai închine vreodată înaintea chivotului în adevăr?

Sufletul lui David fu năpădit de un profund sentiment de pierdere. Cât de măreţ trebuie să fi arătat. De-ar fi avut privilegiul de a se ruga aici, ştiind că prezenţa Domnului locuieşte între heruvimii din locul îndurării. Poate că într-o bună zi, când avea să fie rege…

Ahimelec îşi drese vocea. David se cutremură şi îl privi pe preot în ochii săi de un căprui deschis.

— Vino, şezi lângă foc, spuse preotul.

Ahimelec aruncă o privire în urma lui David înainte să închidă uşa. Îşi ţinea veşmântul uşor ridicat cu o mână zbârcită când îl

conduse pe David în curte. David îl urmă, aruncând mereu câte o privire temătoare înspre culoarele ascunse în umbră, întrebându-se cât de sigură era cu adevărat locuința preotului. Când ajunseră în curtea interioară a casei, David zări un păstor încălzindu-se la gura focului. Veni mai aproape. Bărbatul îi părea cunoscut. Când acesta îşi ridică privirea frecându-şi mâinile, David îl recunoscu imediat. Doeg, edomitul, căpetenia păstorilor lui Saul, nu avea să piardă timp prea mult pentru a-i împărtăşi lui Saul unde-l văzuse pe David.

Nu ar fi trebuit să vină cu niciun chip încoace.

— Aşteaptă să-mi aduc efodul. Ahimelec se duse în grabă spre o uşă din direcția opusă, iar David îl urmă îndeaproape.

— Ce face edomitul aici? îl întrebă el în şoaptă.

Preotul se opri în dreptul unei uşi închise şi-l privi pe David în ochi, cu o suspiciune evidentă în ochii săi spălăciți.

— A venit să aducă o jertfă.

— Şi atunci ce mai caută aici?

— A început Sabatul, David. Cu siguranță nu plănuieşti să călătoreşti, chiar şi cu o însărcinare de la rege, de Sabat.

Cuvintele acuzatoare îl împunseră, dar teama pentru propria sa viață era mai mare decât legea călătoriilor.

— Sunt supusul regelui, Ahimelec. Trebuie să mă supun ordinelor.

— Da, dar cu siguranță legea lui Dumnezeu…

— Pe care fac tot ce pot mai bine să o respect, dar am nevoie de provizii. Am plecat atât de grabnic că mi-am uitat armele şi am rămas fără mâncare. Am venit aici după ajutor.

Ahimelec trase de o încuietoare din funie şi deschise uşa.

— Nu avem mâncare acum în afară de pâinea sfințită şi…

— Ne ajunge atât.

Ahimelec intră în încăpere unde efodul preoțesc atârna de un perete imens. Nuanțe de auriu, albastru, purpuriu şi stacojiu licăreau la lumina lămpii de pământ ca un curcubeu. Veşmântul marelui-preot întrecea în frumusețe veşmintele regelui. Şi aşa şi trebuia.

Ahimelec puse lampa pe o măsuță joasă, aproape de perete şi se apropie de efod. Îndepărtă cele două pietre lustruite Urim şi Tumim, tăblițe pe care erau gravate numele celor douăsprezece seminții ale Israelului.

— Ce întrebare doreşti să-I pun? Preotul îi aruncă lui David o privire calculată.

— Să merg mai departe cu ce am început? *El De'ot*, Dumnezeul care cunoştea toate lucrurile, ştia ce avea în gând.

Marele-preot luă în fiecare mână câte una din cele două pietre, îşi ridică fruntea şi îşi închise ochii. David îl privi, cu inima bătându-i năvalnic. Trecu o clipă. Apoi alta. Oare avea să-i răspundă?

Ahimelec îşi deschise brusc ochii, cu privirea ațintită asupra lui David.

— Ce a spus? David fu cuprins de un tremur.

Preotul îşi dezlipi privirea de a lui şi puse pietrele înapoi în efod.

— A spus: „Mergi."

David îşi frecă brațele, încercând să-şi controleze tremurul.

— Atâta tot? A mai spus unde?

Privirea curioasă a lui Ahimelec deveni iarăşi suspicioasă.

— Credeam că eşti plecat cu o însărcinare de la rege, David. Nu ştii unde te duci?

— Sigur că ştiu. David luă încet aer. Mă referam la momentul în care îmi voi fi dus la îndeplinire însărcinarea.

— Înțeleg.

Tăcerea preotului era asurzitoare.

— Ne-ai putea da pâinea acum?

Trebuia să plece de aici.

— Îți dai seama că nu este o pâine obişnuită. Oamenii tăi s-au înfrânat de la femei?

Imaginea lui Mical, tânără şi ispititoare, îi apăru lui David în minte. Cât trecuse? Trei săptămâni? O lună? Prea mult. Îl privi pe preot.

— Trupurile oamenilor mei sunt curate.

Ahimelec păru a se îndoi, dar se duse repede în camera alăturată să ia pâinea, hrana pe care preoții o mâncau în mod obişnuit. O vârî într-un coş de paie şi i-o întinse lui David.

— Îți mulțumesc, Ahimelec. Este vreo armă pe aici?

Ahimelec îşi duse o mână la piept şi dădu vehement din cap.

— Vai de mine, nicidecum. Noi suntem preoți. Nu ținem arme aici. Brusc, se încruntă. Stai puțin. Este sabia lui Goliat, cel pe care l-ai ucis în Valea lui Elah. Stă învelită în spatele efodului, acolo. Ia-o dacă vrei.

Lupta de la Elah părea să se fi petrecut cu zeci de ani în urmă.

— Nu este alta asemeni ei. Dă-mi-o.

Greierii îşi intonau cântecele de împerechere în timp ce adierea nopții murmura o melodie bizară prin frunzele unui smochin. Inima lui Mical tresărea la fiecare pas al copitelor măgăriței. Ce căuta aici afară? Nu avea să-l găsească niciodată pe David în întuneric. Nici măcar nu ştia unde merge.

O, David, de ce nu m-ai luat pur şi simplu cu tine? De ce nu am insistat? Am nevoie de tine.

Urmă cărarea ce traversa câmpul şi peste care lumina luna, implorând-o în gândul ei pe măgăriță să nu-şi piardă echilibrul aşa cum pățise ea când încercase să fugă spre casa lui Ionatan. Ce se făcea dacă animalul pățea ceva?

Se auzi un țipăt ca de animal rănit. Inima i se opri în gât şi-şi astupă gura, înăbuşindu-şi un țipăt. Deasupra capului ei, un fâlfâit ritmic de aripi îi atrase atenția. Privi la timp în direcția sunetului pentru a vedea o pasăre ce se ridică spre cer, cu prada în gheare.

O bufniță. Probabil prinsese un şoarece de câmp sau o altă jivină nefericită. Un fior o cuprinse în timp ce fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare. Bine că nu era suficient de mititică să-i servească drept cină unei bufnițe. Însă un leu sau un urs sau un şacal nu ar pregeta să o privească cu alți ochi.

Trase de hamurile măgăriței, oprind-o. Tăcerea de abanos a nopții înstelate, cândva o privelişte superbă din siguranța de acasă, acum o făcea să se înfioreze de groază. Acasă. Avea să facă stânga împrejur şi avea să se întoarcă acasă înainte să îi observe careva lipsa.

Nu. Trebuia să continue. Prea multe erau în joc. Viața lui David era în pericol. Dacă era cineva care-l putea ajuta, atunci cu siguranță că ea putea. Avea o putere mai mare asupra tatălui ei decât majoritatea oamenilor.

Panica o împunse dureros în inimă. Nehotărârea o făcea să se înece de lacrimi. *David, David, ce să fac?*

Pieptul lui Mical se ridică, apoi căzu odată cu oftatul ei greu. O înghionti din nou pe măgăriță cu călcâiele şi o îndrumă spre miazăzi. Poate că avea să găsească adăpost într-o văgăună pe drum. În orice caz, nu avea de gând să se dea bătută.

❧

— Nu putem rămâne aici. David căzu în genunchi, cu suflarea tăiată după ce urcase în mare viteză dealul. Doeg, edomitul îşi petrece noaptea în casa preotului. M-a văzut şi cu siguranță îi va spune asta lui Saul.

— Unde să mergem? Abişai scoase o pâine din coş, o rupse la un capăt, şi şi-o îndesă în gură.

— Oriunde altundeva e mai bine decât aici, spuse Ioab, întinzând câte o pâine asemănătoare fiecărui bărbat.

— Saul ne va găsi oriunde în Israel, spuse un altul.

— În Israel sunt o mulțime de peşteri şi pustii întinse. Saul va avea mari dificultăți să ne găsească acolo, interveni Ioab.

David rupse un capăt din pâinea sa, iar gândurile i se învălmăşeau.

— Gat este mai aproape decât deşertul. Saul nu va intra niciodată pe teritoriul filistenilor ca să ne caute. Poate că împăratul Achiş ar putea fi convins să ne ia ca şi mercenari în armata lui.

— Tu ţi-ai ieşit din minţi, David? Goliat era din Gat. L-ai ucis pe bărbatul ăsta – campionul lor – mai ţii minte? Ochii rotunzi ai lui Ioab deveniră cruzi sub sprâncenele lui negre şi groase. Sabia asta nu-i cumva a lui?

— Ioab are dreptate, David. Nu ar fi o mişcare înţeleaptă. Abişai îşi şterse fărâmiturile din barba de un maroniu închis, iar faţa lui, care de obicei era zâmbitoare, de această dată avea o mină serioasă.

David mesteca în tăcere, privind la nepoţii săi atât de doritori să-şi exprime opiniile îndrăzneţe. Şi dintr-odată nu-i mai păsa ce gândeau ei. Avea să se ducă de unul singur.

— N-aveţi decât să mă credeţi nebun, dar eu mă duc în Gat. Dacă aude Saul asta, poate că va înceta să mă mai vâneze.

— Nu fi ridicol, unchiule. Nu poţi face una ca asta, spuse Ioab.

— Ba pot, şi exact asta voi face. Cine vrea să vină cu mine? David îi privi pe fiecare pe rând. Nimeni? Îşi ascunse dezamăgirea şi se ridică în picioare. Bine. Mă duc singur.

Abişai se sculă şi el.

— Te însoţesc până la graniţă, David.

David încuviinţă din cap şi porni cu paşi mari spre apus.

— Or să te ucidă, David, îi strigă Ioab din spate.

— Dacă rămân, Saul mă va ucide, iar dacă fug, mă aşteaptă aceeaşi soartă. Ce am de ales?

Pleoapele lui Mical cădeau de oboseală şi se strădui să rămână atentă la drum. Nu îşi putea lăsa măgăriţa să meargă fără să observe atentă direcţia în care se îndrepta. Tot ce-i mai lipsea era ca animalul lipsit de minte să se întoarcă şi să apuce înapoi spre casă, fără ca ea să-şi dea seama. Înaintea ei, o adunătură de stânci indicau prezenţa mai multor caverne săpate în calcar. Se putea odihni aici până la ivirea zorilor. Poate că Dumnezeu îi zâmbea.

Îşi schimbă uşor poziţia, încercând să şadă mai confortabil, şi-şi îndrumă măgăriţa spre crăpătura din stâncă. *Te rog, să nu*

fie nimeni acolo. Ce avea să se facă dacă dădea peste un grup de bărbați?

Un sunet brusc o făcu să privească repede înapoi. Complet trează acum, privi alertată într-o parte şi în alta, încercând să distingă ceva în întuneric. Inima îi bătea cu putere. Cu palmele umede, strânse frâiele. Se apropia cineva.

Nu prea departe, se auzi sunetul distinct al unor copite de cal care loveau pământul. Mical se apropie de urechea măgăriței, aşa cum îl văzuse pe David făcând.

— Haide, fetițo, încă puțin, îi spuse ea în şoaptă. Trebuie să ajungem după pietrele acelea.

Dobitoaca îşi lăsă gâtul în jos şi începu să rupă un smoc de iarbă, indiferentă la îndemnurile lui Mical.

— Haide, măgărițo. Mical se străduí să-i vorbească în cel mai dulce mod posibil şi mângâie coama animalului. Dar animalului nici că-i păsa.

Mical pufni frustrată, luptându-se să nu izbucnească în plâns. De i-ar fi fost piciorul sănătos, ar fi sărit jos şi ar fi împins ea măgărița înainte. Sau şi mai bine, ar fi traversat tot Israelul în fugă şi nu ar mai fi privit niciodată înapoi.

Pământul se cutremură, anunțând apropierea calului. Mical lovi iar şi iar măgărița cu piciorul cel sănătos. *Mişcă-te, dobitoc prost!* Galopul se auzea tot mai aproape. Mical o lovi mai tare, sugrumată de lacrimi. *Haide! Mişcă-te!* Îi venea să urle şi să o lovească cu brațele, să facă un circ monstru, ca un copil, dar îşi înghiți vorbele şi se aplecă înainte în tăcere.

Nori tot mai mari de praf se ridicau la fiecare izbitură de copită, umplând tot aerul cu colbul uscat. Măgarul se supuse în cele din urmă dorințelor lui Mical şi mai făcu câțiva paşi forțați înainte. Dar era încă în câmpul vizual al celor de pe drum.

Mical şedea neajutorată, privind apropierea calului. Câteva clipe mai târziu, le recunoscu pe gărzile tatălui ei, pe Patliel, Ioas şi Benaia. Inima i se întristă odată cu furia ce-o copleşi. Kezia îşi căscase gura. Cum altfel i-ar fi prins urma atât de repede?

Caii opriră brusc la mică distanță de ea. Paltiel sări din șa, ținând hățurile în mâini.

— Mical? O privi în timp ce se apropia.

Ea-și ținu gura, prea furioasă să vorbească, și-l observă încruntându-se, iar buzele i se făcură subțiri.

— Ce faci aici singură, Mical?

Mical își înălță o idee bărbia.

— N-ar trebui să mi te adresezi cu „prințesă"?

Ochii lui Paltiel se îngustară.

— Nu atunci când nu te porți ca atare.

Mical îl privi în ochi. Cum îndrăznea! Era o doar gardă, nu egalul ei.

— Ce pofteşti, Paltiel?

— Te duc acasă.

— La David – prea bine. Puteți să mă însoțiți toți, apoi să plecați când l-oi găsi.

— Nu, nu la David. La tatăl tău, regele.

Ochii li se întâlniră din nou. Pe fața lui era o îndârjire și o autoritate în tonul vocii pe care nu le mai văzuse și auzise niciodată până atunci. Arăta sălbatic și iritat, dacă îl citea corect. Ei bine, și ea putea fi încăpățânată. Și el nu avea niciun drept să-i spună ei ce avea de făcut.

— Nu vin. Strânse frâiele măgăriței în mâini și încercă să-și determine animalul să se întoarcă și să-și continue drumul. Nu conta că Benaia era suficient de vânjos cât să o ridice cu o singură mână ca pe un fulg. Doar el singur o putea constrânge să se supună. Dar, dacă se gândea mai bine, Benaia se arătase, cândva, interesat de ea. Se uită pe lângă Paltiel la voinicul soldat și-i aruncă o privire imploratoare. Poate că îl putea convinge să o ajute acum.

Animalul făcu un pas târât, dar mâna lui Paltiel apucă căpăstrul, oprindu-l.

— Nu mă poți obliga să merg cu tine, Paltiel. Mă duc să fiu cu soțul meu.

— Nu mai e soțul tău.

Mințea. David era al ei, iar ea era a lui.

— Dacă nu poți dovedi că David e mort, te înşeli în privința asta.

Privirea pe care i-o aruncă Paltiel o făcu să se înfioare.

— Mai există şi alte căi de a pune capăt unei căsătorii.

— Nu am niciun act de divorț. David nu ar face niciodată una ca asta. Mă iubeşte.

— David nu, dar tatăl tău ar face-o – şi de fapt tocmai asta a şi făcut.

Mical îl privi cu ochi mari. Greşea. Sigur greşea.

— Ce tot spui?

Îl văzu cum o studiază cu o familiaritate ce-o înfioră. Nu-i plăcea de omul acesta. Se uită din nou spre Benaia. Durerea din privirea lui îi dăduse din nou fiori şi i se puse un nod în stomac.

— Atât îți spun, Mical, că tatăl tău a poruncit unuia dintre scribi să anuleze căsătoria ta cu David. A hotărât că David e ca şi mort şi te-a promis altuia. De asta suntem acum aici. Să te ducem acasă la noul tău soț.

Mical încercă să înghită, dar nu îşi putu înfrânge uscăciunea, aşa că încercă din nou şi aproape se înecă. Nu avea să le permită să le facă una ca asta. Ea-l dorea pe David.

David!

— Nu te minte, Mical. Tonul blând al lui Benaia o uimi, dar când îi privi fața, căutând un semn că i-ar fi aliat, nu găsi nimic altceva decât o tristețe plină de resemnare. Când înțelese asta, aproape se prăbuşi de pe măgăriță. Se aplecă înainte, apucând strâns coama animalului.

— Cine e? reuşi ea să rostească printre dinți. Cu privirea îl țintuia în continuare pe Benaia. Nu avea să o ajute să ajungă la David. Oare era posibil ca interesul lui din trecut să nu se fi stins niciodată?

— Adică cine este noul tău soț? întrebă Ioas.

Ea încuviință din cap, iar gâtul o durea de atâtea lacrimi nevărsate.

Paltiel întinse blând mâna să-i îndepărteze o şuviţă liberă de păr de pe obraz şi îi zâmbi.

— Regele, tatăl tău, nu ştia cui să te dea. Atunci când a aflat că ai fugit, mi-a promis că poţi fi a mea, dacă reuşesc să te găsesc. Eu sunt noul tău soţ, Mical.

18

Turnuri de culoarea roşcată se înălțau deasupra unei porți deschise, arcuite – o structură impunătoare ce le ura bun-venit vizitatorilor sau se ridica în calea vrăjmaşilor ce doreau să pătrundă în cetatea Gat, după caz. Două săptămâni trecuseră de când se întâlnise cu Ahimelec – două săptămâni de drum pentru el şi oamenii săi, înspre miazăzi, prin Iuda, timp în care au evitat locurile unde oamenii l-ar fi putut recunoaşte, ascunzându-se prin grote, scotocind după mâncare şi în cele din urmă ajungând la cetatea filisteană. David stătea acum la hotarele cetății, privind căruțele încărcate până la refuz ale negustorilor ce treceau pe sub ochiul atent al gărzilor care flancau uşile solide din lemn şi metal. Cum se puteau strecura printre ele, asta era întrebarea. Oare puteau pătrunde nedescoperiți în cetate? Sau poate că trebuia să-şi declare intențiile din capul locului. Cum altfel putea obține o audiență la rege?

— Deci, ce ziceți, arăt destul de ponosit? David se întoarse spre Abişai şi îi văzu privirea disperată. Crezi că regele mă va crede când îi voi spune că am nevoie de un loc de refugiu?

Drept răspuns, mustața groasă şi de un şaten închis a lui Abişai tresări. Îl măsură pe David din cap şi până în picioare, încrucişându-şi brațele. Ioab şi ceilalți oameni ai săi căzuseră,

în cele din urmă, de acord să-l însoțească pe David până la graniță, dar apoi rămaseră în urma lui David, iar Abişai rupsese rândurile în dimineața aceea. David era sătul de hărțuiala şi îndoielile lor permanente cu privire la deciziile sale. Abişai era singurul căruia îi împărtăşise ce avea de gând să facă.

— Da, bine, arăți ponosit. Dar David, asta e nebunie curată. Te rog, mai gândeşte-te o dată.

— Nu începe şi tu ca şi fratele tău, Abişai. Sunt hotărât.

Abişai îşi desfăcu brațele şi îşi înfundă mâinile în buzunarele veşmântului său.

— Aşadar, cum te gândeşti să intri?

David îşi întoarse privirea la poartă. Un şir de căruțe de negustori aşteptau să intre.

— Cred că mă voi alătura unei caravane. Făcu doi paşi înainte, apoi se întoarse şi-l cuprinse pe Abişai într-o îmbrățişare fierbinte, sărutându-l pe amândoi obrajii.

— Dumnezeu cu tine, unchiule.

David îi dădu drumul şi-şi dezlegă sabia lui Goliat de la cingătoare. I-o întinse lui Abişai.

— Păstreaz-o pentru mine… până mă întorc.

— Bine.

David porni în pas alert spre porțile Gatului. Ar fi trebuit să intre în seara precedentă în vorbă cu unii dintre negustori când stăteau în jurul focurilor lor de noapte. L-ar fi avantajat în momentul acesta, însă acum nu mai era drum înapoi.

Când ajunse la capătul şirului, i se puse un nod în stomac. Nu era sigur de ce anume îşi făcea mai multe griji. Îşi petrecuse ani întregi la curtea unui rege. Cât de diferit putea fi?

— Hei, tu, evreule! Spune ce vrei.

David atrăsese atenția. Cum îl văzuseră de la distanță? Îşi ridică privirile la străjile aliniate de-a lungul zidurilor, apoi iarăşi în jos la cei doi ce străjuiau poarta. Al treilea soldat pe care nu-l zărise până atunci se îndreptă hotărât spre el.

— Tu cel de colo. Arătă cu un deget ciolănos spre David. Spune ce vrei.

David înghiți greu şi întâlni privirea aspră a bărbatului.

— Sunt aici să cer o audiență la regele Achiş.

Era prea târziu să mai facă altceva.

Tânărul străjer îşi aranjă coiful cu pene roşii şi-l studie pe David.

— În ce scop?

Vocea îi era fermă, iar căutătura precaută.

— Caut un loc de scăpare… şi-mi ofer în schimb serviciile. David îşi ridică bărbia şi-şi îndreptă umerii.

Străjerul se întoarse.

— Urmează-mă.

Trecură pe lângă restul căruțelor negustorilor şi-l conduse pe David prin poartă spre Aleea Regelui. Stâlpi ornamentali multicolori şi statui groteşti sculptate în marmură albă străjuiau drumul. Tot felul de plăcuțe atârnate de stâlpi din metal prezentau diferitele puncte de activitate – aici o farmacie, un templu dincolo, un teatru la colțul unei răscruci. Filisteni din diferite pături sociale mişunau peste tot, copii alergau încoace şi încolo printre căruțele negustorilor, femei şi bărbați negociau prețuri, un măgar răgea în depărtare. David înregistră toată această imagine, în timp ce paşii îl urmau pe străjerul grăbit până ajunseră la treptele din calcar ce duceau la palatul impunător al lui Achiş, regele Gatului.

— Evreul acesta doreşte o întrevedere cu regele, spuse bărbatul când se opriră la masa unui scrib din fața camerei de audiențe ce era închisă.

Scribul îşi ridică creştetul acoperit de un turban şi-şi opri ochii mici asupra lui David.

— Numele tău, te rog.

— David, fiul lui Işai, din Betleem.

Scribul îşi înmuie beţişorul subțire într-un vas de lut şi începu să deseneze litere ciudate pe o coală de papirus gălbui. David îl privi pe bărbat cu o privire atentă, apoi scrută cu privirea porticul închis.

La dreapta sa, două slugi începură să şuşotească între ele. În spatele lor, se apropia un grup de gărzi.

— Nu cumva David acela, regele ținutului? întrebă una dintre străji, cu un amestec de curiozitate şi condamnare în ton.

David îşi încrucişă brațele, simțindu-şi bătăile puternice ale inimii. Nu era de bine.

— Ba da, chiar el. O altă gardă făcu trei paşi în direcția lui, inspectându-l pe David la fel cum ar cerceta un țăran un miel pe care se pregătea să-l sacrifice. Bărbatul făcu un pas înapoi şi se întoarse la colegii săi.

— Ce-o fi căutând aici?

— Zice că vrea să-l vadă pe rege, se auzi din partea gărzii care-l condusese pe David în palat. Asta trebuie să fie de bine.

— Poate că regele o să-l ia prizonier.

O altă strajă se apropie.

— Hei, evreule! Nu tu eşti cel despre care cântă femeile când dansează: Saul şi-a ucis miile lui, iar David, zecile lui de mii?

— Ba da, pun pariu că din capătul săbiei lui a curs o grămadă de sânge filistean.

Inima lui David începu să bată mai încet, iar fața îi albi. Venirea lui în locul acesta fusese o mare greşeală.

— Regele te primeşte acum. Scribul rosti vorbele cu răceală.

Îl cunoşteau şi aveau să folosească împotriva lui informațiile pe care le dețineau. Amenințările lui Saul erau nimic față de lucrul în care tocmai se băgase de această dată. Cu siguranță aveau să-l tortureze înainte să îl lase la un moment dat să îşi găsească eliberarea prin moarte. Când se imaginä tras în țeapă, genunchii i se înmuiară. Nu era vorba de un leu, de un urs sau de un lup care se luase după un miel. Praştia îi era nefolositoare între atâtea săbii de filisteni.

Camera începu să se clatine şi-şi închise ochii, prinzându-se cu mâna de marginea mesei. O groază profundă şi necruțătoare începu să îi cuprindă străfundul sufletului.

O El Yeshuati, *Dumnezeul mântuirii mele, ajută-mă acum.*

— M-ai auzit, evreule? Scribul vorbi mai tare de această dată, dar cuvintele abia dacă străpunseră stupoarea pe care i-o generase frica lui David. Ce-i cu tine, omule?

— Poate că are nevoie de un mic imbold. Un soldat își ridică piciorul încălțat cu sandală și-l lovi pe David din spate. Mișcă-te, evreule! Nu-l lăsa pe rege să te aștepte.

David se împletici înainte, în timp ce instinctul său de conservare răbufni imediat, punându-l în stare de alertă. Impulsul său firesc îi urla în urechi să se întoarcă și să-l lovească la rândul său pe bărbatul acela. Dar înțelepciunea îi spunea că era mai bine să ignore insulta. Mintea îi lucra febril, căutând cel mai bun mod de a negocia cu regele filistean.

Cât timp merse clătinându-se și ezitând prin porțile ornamentate, flancat de gărzile care-l apucară de brațe și-l târâră în fața regelui, știu ce avea de făcut.

— Pe cine îmi aduceți aici? Regele Achiș își mișcă rapid degetele, câte unul odată, peste capul slujitorilor săi. Ochii săi întunecați erau inteligenți, pătrunzători.

Gărzile îl siliră pe David să cadă în genunchi, iar el se prăbuși înainte, lovindu-se cu mâinile de podeaua mozaicată.

— Un evreu, Măria Ta. Cred că l-am prins pe regele lor fără ca măcar să fi încercat. Se pare că e în căutarea unui loc de scăpare la noi.

David își menținu privirea plecată la dalele albastre și roșii, în același timp blestemându-se pentru prostia lui și implorându-L pe Adonai pentru înțelepciune și salvare.

— Care-ți este numele? Tonul lui Achiș era ferm, amenințător.

Dacă nu-i răspundea îl putea face să-l ucidă, dar dacă vorbea, avea să-și dea pe față gândurile. Instinctiv, își întinse mâinile înainte, apoi privi ușor peste umăr. Îl privi în treacăt pe rege când își întoarse capul. Cu o mișcare înceată se ridică în picioare, inspirând aer, saliva i se adună în gură. Își desfăcu ușor buzele, iar lichidul i se revărsă în barbă. Își întoarse fața de la rege, se împletici spre unul din stâlpii de marmură și se prinse cu degetele de suprafața netedă.

Iartă-mă, Adonai. Nu ar fi trebuit să vin cu niciun chip. Dacă ai putea găsi o cale să intervii…

Mersese prea departe? Oare avea să Se răzgândească Dumnezeu și să-l repudieze ca rege înainte chiar să ajungă la domnie? Gândul

acesta îi făcu greață. Mai bine înnebunea decât să piardă privilegiul de a conduce Israelul. Era un prost în toată regula.

— Uitați-vă, omul acesta este nebun. De ce mi l-ați adus? întrebă Achiş. Am eu nevoie de nebuni, de mi l-ați adus să se dea în spectacol în fața mea? Chiar era nevoie să intre omul ăsta în casa mea? Luați-l de-aici.

Cuvintele şi le însoți cu două bătăi sacadate din palme.

Gărzile se apropiară de el şi îl încercuiră. Rămaseră pentru o clipă pe loc, de parcă n-ar fi ştiut cum să-l abordeze în această nouă ipostază, de nebun. În cele din urmă, când nerăbdarea regelui răbufni într-o avalanşă de blesteme înfuriate, doi soldați filisteni îl apucară pe David de brațe şi aproape că-l târâră afară pe porțile palatului, pe străzile cetății, iar apoi la turnurile ce străjuiau poarta. Inima lui începu să bată tot mai repede, trecând dintr-o stare învecinată cu moartea la un ritm normal când îl îmbrânciră afară şi lăsară o strajă care să-l împiedice dacă ar fi încercat să intre din nou.

— Nu mă căsătoresc cu el, mamă! Nu mă poți obliga. Mical se duse şchiopătând de la patul ei îngust la geamul drapat, ignorând durerea din picior. Sunt soția lui David! Tata nu poate să nege asta pur şi simplu. Vocea ei deveni tot mai stridentă cu fiecare nouă silabă şi se cutremură din toți rărunchii. Mical se aplecă înainte, cu coatele pe pervazul geamului, toate simțurile fiindu-i asaltate de mireasma pătrunzătoare de friptură. Brațe întregi de flori sălbatice erau aranjate în vase de pământ în jurul curții întinse. În grădină, exact în locul unde împărtăşise pentru întâia oară dragostea lui David, fusese înălțat acum cortul nunții ca o sentinelă singuratică ce aştepta un semn al unei bătălii apropiate. Dacă tatăl ei o silea să facă asta, o bătălie în toată regula se va încinge.

Se întoarse pe călcâiul ei sănătos şi o privi pe mama ei, care aranja calmă hainele de nuntă ale lui Mical, cele pe care le purtase în urmă cu un an – pentru David.

— Nu port hainele astea, mamă. Mical simți în gât o durere sfâşietoare de la toate lacrimile pe care le vărsase din clipa când Paltiel, Benaia şi Ioas o aduseseră înapoi în palat. Nu mă mărit cu bărbatul ăla!

— Nu fi ridicolă, Mical. Doar nu-ți imaginezi că te poți ridica împotriva tatălui tău, nu? Mama ei o măsură din priviri. Vino acum. Spală-te pe față ca să îți poată aranja Kezia machiajul. Te-ai umplut toată de rimel pe față de la lacrimi. Apoi o să te duc la *mikvah* şi te vei spăla. Nimeni nu îşi doreşte o mireasă murdară şi neîngrijită.

— Tu nu mă auzi, mamă? Nu mă mărit cu Paltiel. Sunt soția lui David şi o să-l aştept. Porni şchiopătând înspre patul ei şi se trânti pe spate, cu brațele încrucişate sub cap, privind cu îndârjire în tavan.

— Acum ascultă la mine, domnişoară.

Mical îşi ținu privirea ațintită la tavan în ciuda tonului aspru al mamei ei.

— Tatăl tău a fost bun cu tine în toți aceşti ani, dăruindu-ți tot ce ți-ai dorit, inclusiv pe David, atunci când el s-a ridicat împotriva voii sale. Acum soțul tău te-a părăsit şi amenință viața regelui. Chiar îți închipui că te va lăsa să te întorci la bărbatul acela?

Mical se întoarse pe o parte şi se sprijini într-un cot.

— De ce? Tata este adevărata amenințare aici. El a încercat în repetate rânduri să-l omoare pe David. David nu a ridicat niciodată mâna asupra lui.

— Tu de unde ştii asta, Mical? Chiar îl cunoşti pe David? Nu tu ai spus că a amenințat că te omoară pe tine, propria lui soție, dacă nu-l ajuți să scape? Cum mai poate avea tatăl tău încredere în bărbatul acesta că îți va purta de grijă, dacă te-a amenințat că-ți face rău? Ahinoam scutură din capul ei tot mai cărunt, iar cerceii ei prelungi de culoarea turcoaz se legănară odată cu fiecare mişcare a capului. David va muri curând, oricum, dacă tatăl tău îşi va vedea îndeplinite poruncile. Se apropie mai mult de pat şi îşi puse o mână pe brațul lui Mical. Lasă-l pe rege să aibă grijă de fetița lui mai mică, Mical. Fă-ți şi tu partea la căsătoria asta. E pentru protecția ta.

Mical fu cuprinsă de furnicături prin tot corpul. Nu se putea hotărî dacă avea să leşine sau să i se facă rău. Minciuna pe care o spusese pentru a se apăra împotriva tatălui ei l-o fi făcut pe acesta să creadă că trebuia să o dea altui bărbat? Îşi pierduse oare căsătoria din cauza fricii?

Se întoarse pe burtă şi îşi apăsă perna peste buze pentru a-şi înăbuşi hohotele ce se înteţeau în ea. *O, David!*

Ce făcuse?

— Şi cum te simţi acum că te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu-l vrei, surioară? Aş spune că primeşti ceea ce meriţi. Merab veni până în locul în care stătea Mical, între holul principal şi curtea centrală.

Senzaţia de greaţă de mai înainte o cuprinse din nou pe Mical.

Îşi duse o mână la mijloc, în efortul de a-şi înfrânge greaţa indusă de frică şi de a înfrunta privirea triumfătoare a lui Merab.

— Ce tot spui?

Buzele lui Merab afişară un zâmbet superior.

— O, haide, Mical. Ştii că eu eram cea care trebuia să mă căsătoresc cu David şi tata a aflat ca prin minune de interesul lui Adriel faţă de mine şi m-a logodit cu el. Acum mă întreb şi eu, oare cine i-o fi şoptit ideea asta la ureche? Adriel spune că tata a venit la el. Dar tatei cine i-o fi spus?

— Oricare dintre slugi putea să-i fi dat ideea asta.

— Tu erai însă singura care ai avut un motiv s-o faci.

— Vrei să spui că din câte ştii tu. Picioarele lui Mical îi tremurau de încordare. Ar fi trebuit să îi spună lui Merab adevărul. Oricum acum nu mai conta. Nu ştiu de ce eşti atât de supărată. Adriel te iubeşte. Iar dacă Paltiel m-ar iubi, m-ar duce înapoi la David. Privirea lui Mical alunecă dincolo de sora ei şi-şi coborî vocea. Şi-apoi, tu nu-l iubeai pe David aşa cum îl iubesc eu.

— Nu ai nici cea mai mică idee ce simţeam pentru el. Tonul răstit al lui Merab o fulgeră pe Mical prin inimă.

O privire pierdută trecu prin ochii întunecați ai lui Merab şi îşi cuprinse pântecul cu mâinile, într-un gest protector. Mişcarea aceasta aruncă o săgeată de gelozie în sufletul lui Mical.

— Lasă-mă în pace, Merab. Ştia că în tonul vocii ei se simțea durerea şi se sufocă în timp ce se lupta cu lacrimile.

Merab studie fața surori ei multă vreme.

— L-ai câştigat prin şiretlic pe David, Mical. Iar acum Paltiel a făcut acelaşi lucru cu tine. Sper că eşti fericită.

Se îndepărtă, iar cuvintele ei pline de amar se pierdură în notele discordante ale instrumentelor pe care muzicienii tocmai şi le acordau. Mical îşi adună veşmântul multicolor mai strâns în jurul trupului, scuturată brusc de o înfiorare rece.

Muzicienii, care între timp îşi pregătiseră instrumentele, începură unul dintre cântecele de nuntă, iar tatăl ei îşi făcu apariția în curte, înveşmântat în toată ținuta regală.

O atingere pe umăr o făcu să tresară. Se întoarse spre a-l privi pe Benaia.

— Ce pofteşti, Benaia? Nu ai făcut încă destul?

Privi fața uriaşă a tânărului, mirată de durerea pe care i-o citea pe chip.

— Iartă-mă, prințesă. Îi făcu un semn să vină mai în umbră, iar privirea lui precaută căută în jur înainte să se oprească asupra ei. Dacă pot cumva, voi încerca să te duc la David.

Mical clipi cu ochii în flăcări şi rămase privindu-l cu gura căscată.

— Cum?

Nu o ajutase atunci când venise Paltiel după ea.

— În timpul ceremoniei, înainte ca Paltiel să te conducă în cortul de nuntă, eu te voi păzi. Aşteaptă semnalul meu.

— Nu o să reuşeşti niciodată să treci de soldații tatălui meu, Benaia. Păzesc fiecare intrare ca o haită de şacali.

— Am aranjat totul, prințesă. Ai încredere în mine.

Sunetul clar de paşi grăbiți îl făcură pe Benaia să țâşnească în jos pe hol, făcându-se nevăzut.

— Eşti gata, dragă? Mama ei îşi făcu apariţia în cadrul uşii, spulberându-i lui Mical orice speranţă şi readucându-i toate temerile. E timpul să te alături soţului tău în *chuppah*.

Mical îşi lipi buzele lucioase între ele şi încuviinţă din cap, recunoscătoare că nu i se cerea să vorbească. Nu îi venea să creadă că le permitea să-i facă una ca asta. Chiar şi numai gândul la atingerea lui Paltiel îi făcea silă. Probabil că în timp îl putea convinge să o dea înapoi lui David.

Asta dacă se dovedea că nu putea avea încredere în Benaia.

Picioarele ca de plumb o purtară spre baldachinul unde Paltiel o aştepta, zâmbindu-i. Privi în jur şi-l descoperi pe Benaia la doar câţiva paşi depărtare de tatăl ei. Făcu un semn cu capul în direcţia ei, înainte ca ea să privească înapoi la Paltiel. Când se opri lângă el, acesta îşi trecu un colţ al veşmântului pe după umerii ei şi promise solemn să o iubească şi să o ocrotească.

— Duceţi-vă de îndată în cortul de nuntă! spuse tatăl ei. Inima lui Mical tresări, iar pielea de pe braţe i se făcu de găină. Se întoarse şi-l văzu pe tatăl ei cu ochii lui nebuni scânteind. Acesta nu era un mod adecvat de a începe o nuntă. Benaia nu avea să reuşească niciodată să o răpească, dacă nu apuca să urce pe estradă şi să îi salute pe toţi cei ce veniseră să îi ureze de bine.

— Acum! Vocea tatălui ei deveni mai intensă. Privi spre ei doi, îi apucă de braţe şi-l privi ferm pe Paltiel. Trebuie să-ţi îndeplineşti jurământul de îndată! Trebuie ca David să o deteste cât mai repede! Acum!

Mical îl căută frenetic pe Benaia din priviri. Unde dispăruse? Printre lacrimi, Mical privi la profilul lui Paltiel. Capul i se plecase înainte în acceptare.

— Da, Măria Ta.

— Bine. Tatăl ei făcu un pas înapoi, lăsându-l pe Paltiel să o ia pe Mical de mână şi să o tragă după el în cortul de nuntă. Când şi când, câte un tuşit sau un hohot penibil de râs se desprindea din mulţimea stupefiată. Toba începu să bată în cadenţa ei constantă, amintindu-i de momentele petrecute cu un an înainte, când o luase David de pe estradă. Simţise atunci cum încântarea curgea

prin degetele lui, cu care i le cuprinse ferm pe ale ei. Mâinile lui Paltiel erau lipicioase şi se întrebă ce gânduri îi treceau acum prin minte. Cum avea să îl convingă să aştepte în timp ce tatăl ei stătea de gardă afară? Şi unde era Benaia?

Paltiel deschise cortul şi îi făcu lui Mical semn să intre pe sub braţul său ridicat. Se aplecă în cortul luminat de lumânări şi o mie de amintiri romantice o asaltară. Când cortul se închise la loc şi Paltiel se apropie de ea în mijlocul încăperii, ea se trase înapoi, dorindu-şi să poată trece în fugă pe lângă el şi pe lângă tatăl ei, până la David. Dacă ar fi avut un cuţit, ar fi sfâşiat materialul din care era făcut cortul şi s-ar fi strecurat afară, departe de noaptea asta îngrozitoare. În schimb, stătea rigidă în picioare, dorind ca el să păstreze distanţa.

— Ţi-e frică de mine, Mical? Tonul tandru al lui Paltiel o luă prin surprindere. El făcu un pas spre ea, apoi altul, până când ajunse doar la un braţ depărtare. Degetele lui îi atinseră o şuviţă a părului ei şi i-l strecură după ureche. Ea se întoarse, stânjenită şi derutată. De ce îi provoca senzaţii plăcute atingerea lui?

— Stai departe de mine, Paltiel.

Tăcere.

— Dă-i drumul, Paltiel. Îi aparţine lui David.

Benaia! Probabil că se strecurase prin partea din spate a cortului. Speranţa îi renăscu, iar Mical făcu un pas în direcţia vocii şoptite a lui Benaia.

— Nu fi prost, Benaia. Nu trebuie să spun decât un cuvânt, şi gărzile lui Saul te vor face bucăţi. Nu aveţi scăpare niciunul dintre voi. Chiar crezi pe bune că aş fi atât de nesăbuit şi să nu mă supun regelui?

— Nu poţi face asta. E soţia altui bărbat!

Bătăile tobelor le mască schimbul încins de vorbe şoptite, până când Paltiel ridică tonul.

— Dacă nu pleci acum, Benaia, chem imediat gărzile şi îi pun să te scoată din Ghibea. Te sfătuiesc să dispari, înainte ca regele să-ţi facă ceva mai grozav decât va cunoaşte Mical vreodată din mâinile mele.

Mical îl studie pe străjerul cel tânăr, iar inima i se făcu mică. În ciuda forței sale evidente şi a dimensiunii gigantice, era în inferioritate numerică. La fel ca David, singura lui opțiune era să fugă din calea pericolului.

— Trebuie să pleci, Benaia. Şi Dumnezeu să fie cu tine. Ea-i întâlni privirea îndurerată şi se sili să zâmbească, cu spatele la Paltiel. *David.* Gura ei formă cuvântul şi văzu încuviințarea abia perceptibilă a străjerului. O clipă mai târziu dispăru prin partea din spate a cortului, lăsând-o din nou singură cu Paltiel.

Mâna pe care i-o puse Paltiel pe umăr o făcu să tresară. Țâşni spre partea din spate a cortului.

— Nu mă atinge, Paltiel.

Văzu nerăbdarea din ochii lui negri, mocnind. Făcu un pas spre ea.

— Nu se poate, Mical. Tatăl tău aşteaptă.

Obrajii ei luară foc, apoi îşi îndreptă privirea spre el.

— N-are decât. Te rog, Paltiel. Dacă mă iubeşti, du-mă la David. Ura emoțiile din vocea ei.

Privirea lui ce trădă dintr-odată compasiune şi milă o mângâie şi o irită totodată.

Ajunse şi mai aproape de ea şi începu să se joace cu vălul ei.

— Nu vreau să te duc la David, Mical. Şi-apoi, de ce aş vrea să te dau unui bărbat care te-a părăsit? Unul care va fi oricum mort în cel mai scurt timp? Chiar vrei să aştepți până vei fi văduvă ca să-mi împărtăşeşti dragostea?

Ea-şi plecă genele şi studie părul lui de culoarea nisipului ce i se încârlionța în capătul mânecilor veşmântului său dungat. Lacrimi tăcute atârnau de genele ei. Degetele lui Paltiel îi cuprinseră obrazul cald înainte să-i îndepărteze vălul din păr. Ea rămase încremenită în timp ce el îi scotea pieptenii din cosițele ei lungi, iar lacrimile începură să i se rostogolească pe brațul lui.

În ciuda mişcărilor sale pline de tandrețe, lacrimile lui Mical nu se mai opreau. Iar când îşi încinse la loc veşmântul şi ieşi din cort în râsetele nestăvilite şi aplauzele prietenilor lui şi ale tatălui ei, Mical plângea.

19

— David... Unchiule... iată-te.

David ieşi de după o stâncă de deasupra peşterii de la Adulam.

— Ce este, Ioab?

— A venit un bărbat să te vadă.

— Am observat mulţimea de bărbaţi ce ni s-a alăturat. Voi coborî să îi întâlnesc pe toţi îndată. Privi în depărtare la priveliştea de culoarea teracotei, spre drumul şerpuit şi prăfuit din vale.

Ioab rămase cu braţele încrucişate, iar picioarele în poziţie autoritară.

— Totuşi, nu te-aş fi deranjat dacă nu ar fi fost important, David. Trebuie să te întâlneşti imediat cu omul acesta.

— Soseşte Saul?

— Nu.

— Atunci o să vin îndată. Îl îndepărtă pe Ioab cu o mişcare a mâinii şi se întoarse înapoi pe marginea stâncii, până când auzi sunetul paşilor nepotului său stingându-se în depărtare. Ioab îşi uita lungul nasului prea adesea în ultima vreme. Uneori David se întreba cine era cu adevărat la conducere. Oare familia sa va permite ca mezinul casei să se aşeze în faţă fără niciun comentariu? Se uită peste umăr la locul său tainic de rugăciune şi oftă.

O, Adonai, în Tine îmi pun toată încrederea. Nu mă lăsa să fiu niciodată dat de ruşine.

Se ridică în picioare, cu braţele ridicate, cu privirea plină de dor îndreptată înspre cer.

Scoate-mă din laţul în care m-au pus, pentru că Tu eşti puterea mea. În mâna Ta îmi încredinţez sufletul.

Pacea se lăsă peste sufletul său, întărindu-i siguranţa de sine.

Tu m-ai răscumpărat, o, Doamne, Dumnezeul adevărului.

Cu uşurinţă şi sigur pe el, David coborî la vale şi intră în gura celei mai mari peşteri. Un foc mocnea în centru, aproape de intrare, unde erau adunaţi câţiva oameni. Îl văzu pe Ioab, care sări în picioare în momentul când privirile li se întâlniră şi-i făcu un semn lui David să vină în locurile mai întunecate ale peşterii. David luă o torţă de lângă foc şi o vârî în văpaia lui, apoi îl urmă.

— Pe aici. Ioab arătă spre un tunel ce cotea la dreapta. A călătorit două nopţi ca să ajungă aici fără nimic altceva decât hainele de pe el. Nu ştiam cât timp mai aveai de gând să petreci de unul singur în rugăciune, aşa că l-am pus pe îngrijitorul lucrurilor noastre să îi găsească o pătură şi să îl lase să se odihnească.

— Cât de neobişnuit pentru tine, nepoate. Îi aruncă o privire acidă lui Ioab, ignorând mustrarea subtilă din tonul acestuia.

— Măcar atât puteam şi eu face. Sarcasmul lui Ioab nu trecu neobservat de David.

— Şi cine este acest om?

— Străjerul lui Saul, Benaia. Ioab se opri din mers şi arătă cu capul spre un om întins sub o pătură, ce respira în mod egal, ca şi când ar fi dormit.

La apropierea lui David, străjerul se foi, iar când dădu cu privirea de David, se ridică în picioare.

— Domnul meu. Îngenunche la picioarele lui David. Am venit să îţi făgăduiesc cu juruinţă supunerea. Regele Saul a făcut ceva... Se opri un moment, iar umerii săi laţi se ridicară într-un oftat greu, ca şi când ce urma să spună îl îndurera nespus. Nu pot fi credincios unui om care nu respectă legea Dumnezeului lui Israel.

David începu să simtă cum îl trec toți fiorii pe ceafă, iar expresia de pe fața bărbatului îl umplu de o tensiune tulburătoare.

— Spune ce ai de spus, soldat.

Benaia se îndreptă şi îşi ridică o mână vânjoasă într-un gest al predării.

— Sunt slujitorul tău, domnul meu. Regele Saul nu este de încredere... nu după ce a făcut.

David citi în ochii lui Benaia un mesaj pe care nu era sigur că era dispus să-l descifreze. Îşi trecu o mână prin părul deja ciufulit.

— Ce a făcut? Spune-mi îndată.

Fața străjerului deveni abătută. Oare era milă în ochii săi? Sau furie?

— A anulat căsătoria ta cu fiica lui Mical.

— Ce a făcut nu are nicio valoare. Noi doi suntem căsătoriți în ochii lui Dumnezeu.

— După cum spuneam, domnul meu, regele nu respectă legile Dumnezeului nostru.

După cum o dovedea şi strădania neobosită a regelui de a-l ucide, dar asta nu era nimic nou.

— Atunci o să ne ducem să o recuperăm. Ia câțiva oameni cu tine, Benaia, şi strecoară-te până în Ghibea şi adu-o la mine. Am plătit un preț mare pentru ea. Îmi aparține. Cum Benaia nu se urni din loc, David spuse: Nu sta aşa acolo, soldat. Fă ce ți-am poruncit.

— Da, domnul meu. Dar mai este ceva ce trebuie să ştii.

Ceva se tulbură în sufletul său, o teamă atât de profundă încât simți că nu suporta să afle adevărul – şi totodată nu suporta nici să nu-l ştie. Un tremur îi cuprinse picioarele, iar fața i se aprinse.

— Spune-mi.

Benaia îşi plecă privirea în timp ce îşi găsea de lucru cu mâinile. David vroia să-i smulgă cuvintele şi în acelaşi timp să-i poruncească să nu mai vorbească niciodată. Luă încet aer în piept, silindu-se să-şi stăpânească nerăbdarea.

— Domnul meu, regele a dat-o pe soția ta altui bărbat. Acum două seri s-a căsătorit cu Paltiel, fiul lui Laiş din Galim.

Cuvintele sale rămaseră suspendate într-o tăcere apăsătoare. Plămânii lui David stăteau să explodeze, dorindu-şi cu ardoare o gură de aer. Torța licări ca şi când tot aerul s-ar fi scurs din acel spațiu strâmt şi riscau cu toții să moară prin sufocare. Se întoarse, gâfâind greu şi traversă în fugă tunelul întunecat spre gura văgăunii.

O, Adonai, nu Mical! Nu mi-ai luat totul? Casa, statutul, bunul său renume, cel mai bun prieten… Nu putea să i-o ia şi pe Mical.

Ce vrei de la mine, Doamne?

Ca un om beat, David se împletici afară din peşteră, trecând de sutele de oameni ce împânzeau locul, oameni care veniseră la el pentru a găsi scăpare. Dar el nu era scăparea nimănui. El nu era un păstor al oamenilor aşa cum crezuse Ionatan cândva. Nu-şi putea proteja nici măcar propria soție.

Mical.

Continuă să se împleticească, târându-şi orbeşte o mână după alta în timp ce se cățăra din nou pe munte. Stânci ascuțite îi tăiară palmele, şi prundişul îi răni genunchii. Indiferent la durerea usturătoare, David continuă să se cațere tot mai sus până ajunse la sanctuarul său, unde căzu grămadă.

Mical. O, Doamne, de ce?

Înainte de toate, nu ar fi trebuit să o lase în urma sa. Chiar şi acum, dacă ar fi avut măcar un pic de autoritate, ar fi trebuit să fie în stare să o ceară înapoi. Dar adevărul era că nu avea niciun fel de autoritate, nu avea nicio putere de decizie. Nu îi stătea în putere să anuleze ceea ce alesese regele să facă. Nu până nu ajungea el însuşi rege. Ceea ce se putea întâmpla mâine… sau peste zece ani de atunci înainte.

Îşi plecă fruntea în țărână şi îşi aruncă o mână de pământ pe cap. Era prea mult. Dacă acesta era prețul câştigării tronului, atunci nu şi-l mai dorea.

Depărtează-Te de la mine, Doamne. Nu sunt vrednic să fiu rege.

Fără a-şi mai putea stăpâni emoțiile, David se târî într-o crăpătură de stâncă mai retrasă şi vărsă.

20

Un an mai târziu

Mical se plimba agale dinspre parapet la cele două turnuri gemene, la scări şi înapoi. Acoperişul îi oferea în continuare un mic şi aparent loc de scăpare. Cel puţin aici se putea refugia de pe culoarele obscure şi din structura asemănătoare cu o închisoare a palatului, precum şi din casa pe care o împărţise cândva cu David – unde acum era silită să locuiască împreună cu Paltiel. În ciuda anului pe care-l petrecuseră împreună, Mical nu-l putea accepta pe acest bărbat drept soţul ei legitim, tolerându-i cu greu prezenţa şi atingerile.

Se apropie de marginea acoperişului privind spre drumul ce ducea spre poarta cetăţii. O viaţă întreagă trecuse parcă de la zilele când stătuse acolo aşteptând ca acel cântăreţ din liră să o mângâie, trecându-şi degetele delicate peste corzile inimii ei. Oare avea să-l mai revadă vreodată? Iar atunci, oare avea să o mai dorească?

Nervii ei întinşi la maxim erau chinuiţi acum de amintiri nedorite ale primei ei nopţi cu Paltiel şi rânjetul de încântare al tatălui ei ce a urmat după acel episod. De-ar fi plecat atunci cu David. Chiar în momentele acestea ar putea fi cu el, ascultând

cum corzile melodioase ale dulcii lui voci îi risipesc orice îngrijorare.

— Ce faci aici, Mical? Vocea aspră a lui Paltiel o făcu să tresară şi se întoarse cu faţa spre el.

— Cred că pot să mă duc unde poftesc în casa tatălui meu. La apariţia lui se simţi cuprinsă de furie. Cum îndrăznea să o deranjeze în locul ei atât de liniştit!

— Nu mai poţi. Veni mai aproape şi o prinse de braţ. Acum vii cu mine.

Ea se smulse din mâna lui şi îi scuipă în barbă.

— Lasă-mă în pace, Paltiel! Nu mă poţi controla.

El îşi şterse barba cu mâneca, apoi o privi fix, pironindu-i picioarele de pardoseala acoperişului.

— Tu ai înţeles greşit ce înseamnă un soţ, Mical. Poate că David a fost prea slab să-şi stăpânească soţia, dar eu nu sunt. O prinse de încheietura mâinii cu degetele ca-ntr-o menghină dureroasă şi o trase aproape de el, cât să-i simtă respiraţia fierbinte pe faţă. Te vei duce acolo unde-ţi spun eu să mergi şi vei face ce-ţi voi spune eu să faci, Mical. Şi nu te vei mai sui niciodată pe acoperiş. M-am făcut înţeles, nevastă?

Cum îndrăznea! Cum îndrăznea el, un simplu străjer, să-i spună ei, o prinţesă în Israel, ce putea şi ce nu putea să facă!

— De ce te porţi aşa cu mine, Paltiel? Ai primit ce-ai vrut. Îşi permise să-şi imprime o notă de emoţie în voce, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu am încredere în tine, Mical. Ai mai fugit, şi nu o dată.

— Şi asta nu m-a dus nicăieri. Tonul vocii ei deveni puţin mai strident. Te rog, mă răneşti.

El o trase mai aproape.

— Nu te rănesc, Mical. Încetează cu prefăcătoriile tale.

Ea-şi suci încheietura mâinii, într-o încercare lipsită de succes de a-l face să-şi slăbească strânsoarea.

— Şi tu mă răneşti pe mine! Că nu o pălmuise pentru faptul că îl scuipase în faţă o uimea. În cea mai mare parte a ultimul an se purtase îngrozitor cu el, pe când, dacă era sinceră cu ea însăşi,

în cea mai mare parte a timpului el făcuse tot ce putuse mai bine ca să fie binevoitor cu ea. Cu toate astea, ea nu trebuia să fie a lui. Şi nici nu vroia să fie.

— O să-ți trec deocamdată cu vederea lipsa de respect, Mical, cu toate că ar trebui să te pedepsesc pentru asta. Nu îți imagina că nu m-am gândit la asta. Se aplecă la urechea ei. Dar dacă nu-ți schimbi atitudinea, voi fi silit să iau alte măsuri.

Fiecare fibră a ființei ei tânjea să se smulgă din mâinile lui şi să fugă departe de el, dar rațiunea îi spunea că probabil era mai bine să se prefacă a fi supusă. Într-o bună zi, când avea să se întoarcă David după ea şi avea să ajungă regină, avea să-i răsplătească lui Paltiel pentru impertinența lui. Între timp, dacă dorea să obțină controlul, trebuia să cedeze din când în când.

— Îmi pare rău, domnul meu. Iart-o pe slujitoarea ta. Îşi plecă genele într-o mină umilă. Totuşi, nu înțeleg de ce nu mă laşi să vin aici sus.

Ochii lui Paltiel o priviră cercetător.

— Haide să spunem că nu ai nevoie să ți se reamintească trecutul. O sărută pe frunte. Înțelegi? Îşi slăbi strânsoarea şi o conduse spre scări.

— Da, domnul meu. Înțelegea ea prea bine. Asta nu însemna că trebuia să se supună.

Adieri reci de vânt de munte îi ridicau lui David turbanul de pe frunte, aşa cum stătea cu toiagul în mână şi urmărea drumul ce abia se zărea ca o linie filiformă îndepărtându-se dinspre stânci şi înaintând spre mare. O mare ce se vedea bine de pe dealurile Gatului, dar în adâncul deşertului, o simplă amintire pe cerul albastru şi lipsit de nori. Privirea îi zăbovi în acelaşi timp la orizontul îndepărtat. O, ce bine era să fii pasăre şi să zbori departe de locurile acestea. Răsuflă uşor. Cel puțin refugiul acesta le oferea siguranță. După luni întregi petrecute la Adulam şi călătoria sa de la Moab spre Mițpa pentru a-şi duce părinții în siguranță,

se simțea bine să se poată odihni fără să trebuiască mereu să privească în spatele său. Chiar dacă Saul reușea să îl convingă pe fiecare locuitor din Israel să-l atace aici, nu aveau să reușească niciodată să escaladeze neobservați stâncile de pe versanții fortăreței montane.

Își mută privirile de la priveliștea reconfortantă și privi în jos la cetatea aglomerată din vale. Contingentul său de șase sute de oameni era acum plin de femei și copii, generând mai degrabă o comunitate decât o atmosferă militară.

De i s-ar fi putut alătura și Mical aici. Faptul că trecuse deja un an de când o pierduse... Știrea pe care i-o adusese Benaia continua să-l îndurereze și îl deranjă să constate că îi permisese să aibă un asemenea control asupra lui. Venise momentul să o uite și să-și ia o altă mireasă. Dacă Adonai mai intenționa să-l facă rege, o promisiune de care din când în când se îndoia, iar alteori se agăța, atunci avea nevoie de o soție care să-i dăruiască fii.

Regele a dat-o pe soția ta altui bărbat.

Pumnii i se încleștară involuntar, iar maxilarul i se încordă. Se uită pierdut la priveliștea dinaintea lui și oftă. Da, avea nevoie de o soție. Dar cine? Cedând impulsului, se întoarse și începu să coboare încet din postul său de veghe. Trecu pe lângă un grup de femei ce stăteau în jurul unui foc, măcinând boabe de grâu. Ceva mai departe de ele, un alt grup de femei ședeau pisând o scoarță uscată de copac. Mireasma de mirodenii persista în praful roșcat ce se ridica în jurul lor, iar David se opri, încercând să-și aducă aminte de ceva de demult. Ridicându-și privirile, dădu cu ochii de Ioab se venea înspre el.

— Ioab, ia miroase asta. Trase aer pe nas și arătă spre cel de-al doilea grup de femei. Unde am mai mirosit eu parfumul ăsta înainte?

Ioab ridică o sprânceană în direcția lui David.

— Scorțișoara este un condiment obișnuit, David. Ai mirosit așa ceva toată viața ta. Privirea lui întrebătoare se încruntă ușor. Te simți bine, unchiule?

David se scărpină în barba dezordonată.

— Totuşi, am mai mirosit asta undeva. Venea de la o femeie, ca şi când pielea sau părul ei ar fi fost înmiresmate cu parfumul acesta.

Ioab făcu acum ochii mari şi zâmbi.

— Femeile amestecă deseori tot felul de mirodenii pentru a crea parfumuri atrăgătoare, domnul meu. Probabil că ai mirosit-o pe vreuna dintre ele.

David scutură din cap şi-şi înfundă mâinile în faldurile veşmântului său. Privirea sa se plimbă peste grupul de oameni, cu gândurile zbârnâindu-i. O clipă mai târziu se lovi peste coapsă.

— Samuel! Am mirosit-o ultima oară când l-am văzut.

— Păi, sigur, untdelemnul pentru ungere al lui Samuel era condimentat cu scorţişoară, spuse Ioab. Expresia lui îndoielnică îl făcu pe David să chicotească. Nu prea cred că ungerea ta a fost ceva amuzant, domnul meu.

David redeveni serios, dar continua să zâmbească neputându-se stăpâni.

— Nu, nu, nepoate, nu la asta mă refer. Când fugeam de Saul, m-am dus să-l văd pe Saul, şi acolo am întâlnit o fată la fântână. Cum o chema? Se scărpină pe creştetul său acoperit cu turban. Ahinoam! Da, îmi amintesc, pentru că la fel o chema şi pe mama lui Mical. Îl privi pe Ioab. Era din Izreel, dar locuia cu unchiul ei în Rama.

— Şi? Ioab începu să bată nerăbdător din picior.

— Şi vreau să te duci să mi-o aduci. Dacă nu o pot avea pe Mical, trebuie să-mi iau altă nevastă. Pulsul lui David crescu şi, pentru prima oară după luni de zile, începu să nutrească speranţă.

— Dar dacă este promisă altuia? întrebă Ioab. David îşi împreună mâinile deasupra toiagului său. Ioab avea dreptate. Fata fusese bună de măritat încă de când o întâlnise cu mai bine de un an înainte. Şansele ca ea să fi fost disponibilă erau mici.

— Evident, atunci va trebui să găsesc pe altcineva. Se îndepărtă cu doi paşi de Ioab, apoi se întoarse brusc. De obicei nu-mi ieşi în întâmpinare să mă saluţi – ce vroiai de la mine?

Ioab se uită peste umăr, apoi se întoare şi el şi îl privi pe David în ochi.

— A venit un proroc să te vadă.

David privi dincolo de Ioab. Profetul Gad, unul din ucenicii lui Samuel, se apropia hotărât de el. David trecu pe lângă nepotul său şi-l îmbrăţişă pe Gad, sărutându-l pe fiecare obraz. Ioab veni din spatele lui David, salutându-l pe proroc cu un semn al capului.

— Bine-ai venit. David făcu un pas într-o parte, spre a-l privi pe om. Ce te aduce la umilul nostru sălaş? Îşi roti braţul într-o mişcare largă şi cuprinzătoare spre casele din jur care deveniseră satul lor.

— Domnul m-a trimis.

David studie o clipă faţa profetului, fiind cuprins de o nelinişte:

— S-a întâmplat ceva cu părinţii mei? Regele Moabului m-a asigurat de protecţia sa când i-am dus acolo, dar dacă le-a făcut vreun rău…

— Părinţii tăi sunt bine, îl întrerupse Gad, cu privirile scânteietoare fixându-l hotărât pe David.

— Atunci este vorba de Ionatan? Sau de Mical? Inima începu să-i gonească.

— Sincer, nu ştiu cum le merge lor, David. Nu am auzit nimic.

Pieptul lui David se ridică şi se lăsă într-un oftat adânc.

— Atunci ce doreşte Domnul?

Ai încredere în Mine, David.

Gândul acesta îi veni în minte, aducând cu sine un val de pace.

— Domnul spune să părăseşti acest refugiu. El vrea să te întorci în Israel.

— Acolo unde Saul să ne poată găsi cu uşurinţă, făcu Ioab.

David se uită la nepotul său, apoi se întoarse cu ochi serioşi la Gad.

— Vom pleca în zori. Indiferent ce doreşte Domnul, aşa vom face.

Corturile din piele neagră de capră erau uşor camuflate printre copacii pădurii din Heret, oferindu-i lui David puțină alinare. Nu era cel mai îmbietor loc să aduci o mireasă, însă Ahinoam păruse încântată de perspectiva de a se căsători cu el, în ciuda circumstanțelor.

O privi acum în timp ce stătea şi înlătura scoarța de pe o bucată zdravănă de lemn de măslin pentru a-i ciopli din ea un fluier unuia dintre tineri, care promitea ca muzician. Ea îşi ridică privirea de la mojar şi pistil pentru a turna grăunțele mărunțite într-un vas din pământ. Obrajii i se îmbujorară uşor când el îi zâmbi. Ea-i zâmbi la rândul ei, dar îşi întoarse repede privirile. Era mai timidă decât o ținea minte de la prima lor întâlnire, ca şi când s-ar fi temut permanent să nu-l supere cu ceva. Gândul acesta îl irită, dar îl dădu la o parte, convins că totul era doar în imaginația lui. Pur şi simplu se adapta la căsătorie şi avea să se obişnuiască în curând cu el. Cu toate acestea, dragostea lor nu avea nici dorința şi nici pasiunea pe care le trăise cu Mical.

Fu cuprins de binecunoscutul sentiment al trădării şi îşi plecă din nou capul asupra bucății de lemn de măslin. Adonai avea cu siguranță un scop pentru faptul că îngăduia ca lucrurile să continue în felul în care se derulau, exact la fel cum cu siguranță avea un motiv să-l mute din locul de refugiu în inima pădurii. Doar că şi-ar fi dorit să înțeleagă şi el care era acel scop. Ce câştig avea din faptul că se ascundea? Moartea sa nu avea să împlinească planurile lui Adonai, cu excepția cazului în care ungerea sa însemna ceea ce Samuel susținea că înseamnă.

Trase aer în piept şi-i dădu drumul apoi, trecându-şi degetul mare peste lemnul neted. Învățase deja prin greutăți că ascultarea de Adonai era mult mai de dorit decât să iei problemele în propriile tale mâini – aşa cum o văzuse atât de limpede în Gat – chiar dacă asta însemna să-şi piardă viața în acest fel. Cu toate că nu era chiar încântat la gândul de a ateriza deja în Şeol.

— David? Vocea lui Ioab se făcu auzită înainte ca nepotul său să-şi facă apariția dintre copaci.

— Ce este? Puse bucata de lemn deoparte şi se ridică în picioare, recunoscător de întreruperea gândurilor sale răscolitoare.

Ioab păşi înainte, cu faţa evident tulburată.

— Avem un musafir.

Un musafir nu era nimic neobişnuit. Bărbaţi nemulţumiţi din fiecare seminţie, în special din seminţia lui Iuda, i se alăturau mereu.

— Cine e?

— Abiatar, preotul.

Stomacul lui David se strânse.

— Du-mă la el. Ahinoam nu trebuia să fie martoră la motivul care l-o fi tulburând pe Ioab.

— N-am putut scoate nicio vorbă de la el, spuse Ioab. David îl urmă printre copaci spre luminişul de lângă cortul lui Ioab, unde un bărbat şedea lângă vatra rece. Poate că tu vei avea mai multă izbândă. Ioab arătă spre un om scund ale cărui braţe erau răsucite în jurul genunchilor săi plecaţi. David simţi o lovitură în pântec atunci când bărbatul îşi ridică fruntea spre a-l privi în ochi.

— Abiatar? Îl văzuse pe fiul preotului ajutându-şi tatăl cu jertfele în numeroasele sale vizite pe care le făcuse la Cort. Dar o singură privire îi spuse de această dată lui David că era vorba de ceva îngrozitor.

— Ce s-a întâmplat?

Tânărul îşi desprinse mâinile de pe genunchi şi îşi aruncă câţiva pumni de cenuşă şi pământ în părul şi barba deja încărcate de cenuşă. Abia atunci observă David şi veşmântul sfâşiat şi efodul preoţesc ce stătea întins la picioarele sale. Bărbatul rămase aşezat nemişcat, apoi începu să se legene uşor înainte şi înapoi, un geamăt abia auzit desprinzându-i-se de pe buze.

David se uită la Ioab, care ridică din umeri confuz, iar privirea sa întunecată reuşi să-i spună lui David mai mult decât ar fi reuşit cuvintele s-o facă. Pentru a şti cum să gestionezi o situaţie de criză sau cum să lucrezi cu oamenii, sau să ştii care este lucrul potrivit de spus ori de făcut în orice situaţie necesita înţelepciune – o înţelepciune mai mare şi mai adâncă decât tot ce învăţase el ca păstor, atunci când Dumnezeu îl învăţase să păstorească animale

neajutorate. Acum, mai mult ca oricând, avea nevoie de Adonai ca să-l învețe cum să-i păstorească pe oameni.

O, Adonai, dă-mi putere.

Își plecă trupul în țărână, îngenunche alături de Abiatar și-i puse o mână pe umăr. Geamătul omului deveni un bocet jalnic, iar David simți cum lacrimi de empatie îl podidesc și-i coboară pe obraji, umezindu-i barba. Când tânărul vărsă ultima lacrimă, își șterse obrajii uzi cu mâneca și-l privi pe David în ochi.

— Saul i-a ucis pe toți preoții din Nob, toate femeile și toți copiii, pe tatăl meu, pe mama mea, pe frații și surorile mele. Doar eu singur am scăpat să-ți pot spune toate astea.

Își imaginase că era de rău, dar când auzi ce se întâmplase în realitate... Fu cuprins de șoc, și rămase fără aer.

— Ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi, zise în cele din urmă David.

Abiatar începu să dea din gură, dar nicio vorbă nu se făcu auzită. David așteptă, bătându-l ușor pe bărbat pe umăr.

— E în regulă. Mai târziu, după ce mai trece ceva vreme, îmi poți povesti...

— Nu, vreau să-ți spun acum.

David încuviință din cap și se așeză mai bine, cu mâinile împreunate sub bărbie, acordându-i toată atenția lui Abiatar.

— Saul l-a chemat pe tata... Privi în altă parte și-și drese glasul. A vrut să știe de ce te-a ajutat tatăl meu când ai venit la el în urmă cu un an. Tatăl meu ți-a luat partea, așa că Saul a poruncit gărzilor sale să-l ucidă, pe el și pe toate rudeniile mele care-l însoțeau – pe ceilalți preoți. Pieptul i se ridică într-un oftat prelung. Străjile nu au vrut să o facă. Știau că bătrânul rege își pierduse mințile. Atunci Saul s-a întors către bărbatul care te-a trădat pe tine și pe tatăl meu.

— Doeg, edomitul. Știuse dinainte, nu? Stomacul lui David se strânse. Tu cum ai scăpat?

— Am fugit. Am văzut ce intenționa Saul să facă și am fugit. Niciun singur străjer nu m-a urmărit. Tata m-a silit să plec. Aș fi rămas cu el...

— Ai făcut ce trebuia. David rămase studiind copacii din spatele lui Abiatar, apoi în sfârşit înfruntă privirea tulburată a tânărului.

— Am ştiut când l-am văzut pe Doeg în ziua aceea că fără îndoială avea să-i spună lui Saul. Eu am pricinuit moartea tuturor celor din casa tatălui tău. Îşi întinse mâinile înaintea sa ca un gest al implorării. Îmi pare rău, Abiatar. David expiră încet când bărbatul încuviință din cap. Merita condamnarea bărbatului, nu iertarea lui. Rămâi cu mine, Abiatar. Nu-ți fie frică. Pentru că cel care caută să-mi ia viața mea caută să o ia şi pe a ta, dar cu mine vei fi în siguranță.

David îşi puse din nou mâinile pe umărul lăsat al lui Abiatar şi se ridică în picioare. Se îndepărtă de acolo, cu Ioab pe urmele sale.

— Vezi să aibă toate cele trebuincioase, îi spuse el lui Ioab, apoi se retrase în spatele cortului său.

Păstoritul mioarelor era mult mai puțin epuizant.

21

Doi ani mai târziu

După ce încălecă pe măgăruşul său şi-l lovi în coaste, Ionatan apucă pe o cărare îngustă ce traversa câmpul spre casa tatălui său. Rugăciunile îi zburau precum săgeţile spre cer. Zvonurile nu puteau fi adevărate. Trase de frâul dobitocului până îl făcu să se oprească, sări jos şi păşi maiestuos spre camera de audienţe a regelui.

— Ionatan, dar ce faci aici la ceasul acesta?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, Paltiel. Îl privi pe cumnatul său cu un dispreţ vădit. Nu-i stătea în fire să arate cuiva o antipatie făţişă, dar bărbatul acesta îl escrocase pe prietenul său şi, în ciuda celor trei ani de căsătorie dintre Paltiel şi sora lui, adevărul era în continuare acela că, indiferent ce ar fi putut întreprinde, nu avea să îmbunătăţească vreodată părerea lui Ionatan despre el.

— Te-a chemat regele? îl întrebă Paltiel, potrivindu-şi pasul după paşii mari ai lui Ionatan.

— Nu am nevoie de o invitaţie pentru a-l întâlni pe rege. Sunt moştenitorul direct la tron, în caz că ai uitat.

— Nu am uitat. Dar în schimb, toţi ceilalţi cred că tu ai uitat.

Ionatan se opri brusc. Se întoarse imediat cu fața spre inamicul său.

— N-am uitat intențiile tatălui meu. Am ales pur şi simplu voia Domnului în schimb.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Ionatan porni mai departe prin culoarul întunecat, cu Paltiel în urma sa.

— Cum poți fi sigur de voia Domnului, Ionatan? Dar dacă planurile Lui pentru tine sunt ca tu să fii rege? Dai la tot cu piciorul.

Ionatan ignoră ironia din replica lui şi deschise larg uşile spre camera de audiențe. Tatăl său şedea pe o platformă ridicată, supraveghind reprezentația unui cântăreț la fluier şi a unei dansatoare sumar îmbrăcate. Muzica se opri, iar mişcările dansatoarei se domoliră în timp ce Ionatan traversa pardoseala din piatră.

— Spune-mi că nu e adevărat, tată.

Saul se întinse după un ciorchine de struguri roşii şi luă un bob, aruncându-şi-l în gură. Ochii îi licăreau amuzați, schițând un zâmbet distrat.

— Ce să-ți spun că nu e adevărat, Ionatan?

Ionatan îl alungă cu un semn al mâinii pe servitorul care-l îmbie cu fructe.

— Am auzit că ai convocat oastea să se pregătească de război – nu împotriva unui vrăjmaş de moarte cum sunt filistenii sau moabiții, ci împotriva propriului tău ginere, credinciosul tău căpitan, David. Ce te aştepți să realizezi cu asta, tată? Să-l alungi cu desăvârşire din Israel? Nu poți face asta la nesfârşit.

— Nu pot? Eu, unsul lui Israel? Pot face orice îmi place, Ionatan.

— Nu poți, dacă prin faptele tale încalci legile lui Adonai.

— Nu am încălcat nicio lege.

Oare omul acesta nu avea nicio urmă de remuşcare?

— Tată, uciderea preoților nu a fost poruncită de Domnul…

— *Nu!*… Să nu care cumva să îi pomeneşti. Expresia feței lui Saul se întunecă şi privirile care-i scăpărau începură să clocotească.

— De ce? Din cauza vinovăției constante pe care o simți? Din cauză că durerea din capul tău şi sentimentul mizerabil pe care-l

ai este şi mai groaznic de când ai ucis optzeci de oameni nevinovaţi? Ionatan regretă modul neîndurător în care rosti cuvintele, dar în clipa aceea furia îl împinse înainte.

— Iar acum urmează să aduni oştile lui Israel şi să fugi după David ca să-l ucizi, când de fapt nu ai niciun motiv întemeiat să faci asta. Ştii că David va fi într-o bună zi rege. Şi el este unsul Domnului, tată. Eu vin după el. De ce te face asta să-l urăşti? Nu cu David te războieşti, tată. Îşi frecă o mână de ceafă. Ci cu Dumnezeu.

— Încetează! Urletul lui Saul îl străpunse la inimă pe Ionatan. Spusese prea mult. Dar nu-i păsa. Îl văzu pe tatăl său apucându-se cu mâinile de tâmple şi începând să geamă. David nu va mai veni să-i mângâie sufletul tulburat. Servitorii din casă aveau să îndure o noapte de cruntă agonie – ceva ce Ionatan făcuse de mai multe ori decât putea număra.

— O... Ionatan. De ce mă tulburi? Fac asta doar pentru tine.

Ionatan simţi cum îl părăseşte orice urmă de compasiune.

— Pentru mine? Aproape că răcni cuvintele acestea. L-ai ucide pe David pentru mine? Cu o ultimă privire la bărbatul care-i dăduse viaţă se răsuci şi năvăli spre uşă. Când ajunse la intrare, se opri şi privi peste umăr.

— Dacă m-ai iubi, tată, l-ai lăsa pe David să trăiască şi ai lăsa planul lui Adonai să se împlinească pentru noi amândoi.

Ignorând gemetele tot mai intense ce veneau din direcţia regelui, Ionatan ieşi val-vârtej din palat.

— Cum vei şti unde să-l găseşti pe David, domnul meu? Întrebă unul dintre oamenii lui Ionatan. Se spune că stă în cetatea de scăpare de lângă Marea Moartă.

— Nu, nu, a plecat de acolo de mai bine de-o lună. Chiar săptămâna trecută regele a primit vorbă că locuieşte în cetatea împresurată a Cheilei, spuse un altul.

— Eşti sigur? Credeam că s-a întors în sălbăticie după ce a plecat de la Cheila. Acestea fură vorbele unui al treilea dintre cei cinci bărbaţi care-l însoţeau.

Ionatan ascultă sporovăiala lor cu interes. O astfel de confuzie era exact lucrul de care avea David nevoie pentru a rămâne cu

un pas înaintea tatălui său. Privi în fața din umbră a slugii de la dreapta sa şi spuse:

— Nu am nicio îndoială că David a fost în toate cele trei locuri, în unele nu doar o dată. Dar sursele mele mi-au spus că David a fost văzut în pustia din Zip. Se ascunde în pădurile de acolo.

— Ce se întâmplă dacă te prinde tatăl tău din urmă? Ar putea să te ucidă şi pe tine, domnul meu, spuse al doilea slujitor.

— Tatăl meu nu-l va găsi niciodată pe David. Dumnezeu este cu el.

Ionatan tăcu şi-şi îmboldi măgarul înainte. Aveau să se odihnească după ce ajungeau mai aproape de David şi mai departe de oşti şi de un rege nebun.

Atingerea moale de pe brațul lui David îl smulse din somn. Tânăra lui soție dormea, iar părul ei şaten auriu îi curgea ca o cascadă peste brațele goale. Se foi, întorcându-se cu fața spre el. Când se lovi de pieptul lui gol, ochii ei negri, migdalați se deschiseră şi se întinse după pătură, ascunzându-se sub ea.

David chicoti şi îi spuse cu voce joasă:

— Ahinoam, sunt soțul tău. Nu trebuie să te porți ca o porumbiță speriată de fiecare dată când intri în patul meu. Râsul lui deveni mai zgomotos văzând privirea indignată din ochii ei.

— M-ai speriat doar, atâta tot. Îşi întoarse privirea de la el, iar pe obraji îi apărură pete stacojii.

— Ei bine, obişnuieşte-te cu asta, preaiubito. Nu o să scapi aşa uşor de mine.

Se întinse după ea, fără să-şi poată reprima amuzamentul. Luminile pale ale zorilor începură să se strecoare printre fisurile din tavanul peşterii. Restul taberei avea să se trezească în curând, inclusiv bărbații şi femeile ce împărțeau acest mic sălaş cu ei. Cu toate astea, îşi dorea să simtă căldura brațelor acestei fete încântătoare în jurul gâtului său, să-i simtă încă o dată buzele umede.

Ea chicoti când barba lui o gâdilă pe gât. El îi luă câteva şuviţe din părul ei moale şi le trecu printre degete. Oare într-adevăr nu erau căsătoriţi decât de-o lună?

— David? Ea-i întrerupse tentativa de a o săruta – tot o să mă mai vrei când vei fi rege – când îţi vei lua şi alte soţii?

— Cine spune că o să-mi iau alte soţii?

Ahinoam ridică din umerii ei supli, iar David o trase la pieptul său, sărutând-o pe frunte.

— Nu-ţi face griji pentru viitor, dragostea mea. Cine ştie ce ne poate aduce ziua de mâine? Tot ce ştiu este că acum te am pe tine. Şi de asta poţi fi sigură.

Se trase mai aproape de ea, iar buzele i le atinseră pe ale ei, apoi o voce abia şoptită îi strigă din gura peşterii.

— David? Eşti treaz?

David îşi ridică capul şi îi aruncă un zâmbet şmecheresc.

— Nu e decât Ioab. Poate că reuşesc să îl ignor puţin.

Ea chicoti din nou, acceptând sărutarea sa.

— David! Şoapta deveni mai tare, mai insistentă. Ai musafiri.

Fără voia lui, David se desprinse de Ahinoam şi o puse lângă sine. Se sculă în picioare, îşi trase tunica peste cap şi-şi încinse veşmântul cu o cingătoare din piele. Ieşi la gura peşterii fără să privească înapoi.

Cerul trandafiriu lumina vatra, iar David văzu un bărbat şezând în umbră. Când se apropie David, acesta se ridică în picioare.

— Ionatan! O emoţie bruscă, plină de amintiri, îi înmuie genunchii. Cum era posibil? Şi totuşi, iată-l că era aici.

— David! Frate. Ionatan îl apucă pe David de umeri, şi chiar în timp ce accepta sărutarea de întâmpinare a lui Ionatan, simţi lacrimile prinţului amestecându-se printre propriile sale lacrimi.

— Cum de m-ai găsit? David îi făcu semn lui Ionatan să se aşeze, observând cearcănele întunecate de sub ochii lui şi cutele adânci ce-i brăzdau fruntea.

— Oamenii trimit mereu rapoarte tatălui meu. Am surse loiale în palat care mă ţin la curent.

— Te rog, prietenul meu, spune-mi cum îți mai merge.

— Eu sunt bine, în situația dată. Tata nu are încredere în mine. Ionatan acceptă un burduf cu apă de la una din femei. Privi îndelung la el înainte să ia o gură sănătoasă de apă din el. Își petrece fiecare clipă de veghe încercând să te găsească, David. Crede că nu-și va putea găsi liniștea până nu ești mort. Dar greșește.

— Nu fi așa sigur, prietene.

Ionatan îl atinse pe David pe braț.

— Am toate motivele să fiu sigur. Vei fi rege peste Israel, iar eu voi fi secundul tău. Chiar și tata știe asta. Privi înapoi la burduful din piele de capră din mâna sa. Nu-ți fie frică. Tata nu va pune mâna pe tine.

— Mi-aș dori să am credința ta. David se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi și privi în foc.

— Nu ți-a turnat Samuel untdelemn pe creștet? Nu te-a scos Dumnezeu în siguranță din fiecare încercare până acum? Poate că tronul nu este încă al tău, dar va fi.

David încuviință din cap, în timp ce gândurile îi erau o încâlceală totală. De-ar fi putut împărtăși măcar încredințarea pe care o avea Ionatan.

— Poate că acesta este timpul în care El te pregătește. Ionatan îl studie, apoi privi dincolo de David, în depărtare. Nu știm întotdeauna de ce îngăduie Dumnezeu vicisitudinile. Știm că El dorește ca noi să avem încredere în El.

David se concentră asupra focului ce mocnea. Știa asta. Doar cu câteva luni în urmă, când profetul Gad venise în fortăreața lui, auzise vocea abia simțită a Domnului șoptindu-i tocmai acele cuvinte.

Încredere-te în Mine, David.

— Când vei ajunge la domnie, spuse Ionatan, promite-mi să te înduri de familia mea, de mine.

David își ridică fruntea. Ce era cu resemnarea pe care o citea pe fața lui Ionatan?

— Știi doar că nu ți-aș face niciodată rău, prințul meu. Dacă va îngădui Dumnezeu să domnesc ca rege, tu vei fi imediat după mine.

— Dar dacă mor...

— Nu vei muri. Gândul acesta însă îi străpunse inima lui David.

— Totuşi, dacă mor... te rog... ai grijă de Sarah şi de copiii care ni s-au născut. Promite-mi că vei fi îndurător cu cei din neamul nostru.

David înghiţi nodul greu ce i se puse în gât.

— Ai cuvântul meu, prinţul meu. Fie ca Dumnezeu să mă pedepsească, oricât de aprig vrea El, dacă îţi voi înşela vreodată încrederea.

22

Patru ani mai târziu

— Nimic nu va mai fi vreodată cum trebuie, Kezia.

Mical îşi luă pieptenele cu mâner aurit şi începu să-şi pieptene părul încâlcit. Toanele tatălui ei deveniseră mai rele de când poruncise uciderea preoţilor, iar când Paltiel se alăturase campaniilor militare împotriva lui David, Ionatan refuzase să mai pună piciorul în casa lor. Ea mergea să se întâlnească din când în când cu el în grădină, în taină, dar chiar şi atunci tensiunea şi amintirea vremurilor mai bune cu David făceau ca întâlnirile lor să fie cel puţin neconfortabile. Uneori toate amintirile şi tot stresul o făceau să-i vină să urle... sau să plângă.

— Lăsaţi-mă pe mine, stăpână. Kezia luă cu blândeţe pieptenele din mâinile tensionate ale lui Mical. Aceasta se prăbuşi pe un scaun jos şi puse oglinda pe masă. Nu-i mai păsa cum arăta.

— Unul dintre slujitori tocmai s-a întors de la palat, doamna mea, spuse Kezia într-o încercare evidentă să-i stârnească interesul.

— Mm-hm.

— Are veşti despre David.

Stomacul lui Mical făcu un salt cunoscut, dar se sili să mimeze indiferenţa pe faţă.

— Ce veşti? Şi te rog scuteşte-mă de poveşti interminabile.

Kezia îşi plecă fruntea, iar Mical crezu că o jignise pe fată, dar propriii ei nervi erau întinşi ca nişte corzi, gata să pleznească. Strânse din dinți, încercând să-şi domolească nerăbdarea.

— David a fost văzut în pustia Maon...

— Ştim asta deja, Kezia. E de luni întregi acolo, dacă sursele lui Ionatan spun adevărul.

— Da, dar în timp ce era acolo, s-a întâlnit cu unul dintre proprietarii bogați de acolo. El şi oamenii lui au păzit oile omului, şi când s-a terminat vremea tunsului oilor, a cerut plata pentru treaba făcută...

— Mi se pare rezonabil. Interesul lui Mical se înteți şi dădu din mână, zorind-o pe fată să vorbească mai departe.

— Da, ei bine, omul a refuzat să plătească orice compensație, şi se spune că David a fost gata să-l ucidă pe om şi toată casa lui.

Inima lui Mical se prăbuşi. Dacă David se răzbuna, revendicându-şi dreptul de a fi plătit pentru o activitate prestată, oamenii din Israel aveau să-şi schimbe părerea despre el. Dacă reacționa prin vărsare de sânge nevinovat, oamenii din oastea lui Israel aveau să se întoarcă împotriva lui, la fel cum atât de mulți îl părăsiseră pe tatăl ei când îi ucisese pe preoți. Fața lui Benaia, unul din puținele gărzi în care avusese încredere. Oare fugise şi el la David, aşa cum îl îndemnase ea?

Îşi duse o mână la stomac, încercând să-şi controleze starea de rău. Dacă David ucidea israeliți nevinovați, atunci nu putea fi rege niciodată. Iar dacă nu ajungea niciodată rege – aşa cum era Ionatan convins că avea să ajungă într-o bună zi – atunci nu avea să o poată lua niciodată înapoi, iar ea nu va fi niciodată regină.

— Şi? L-a ucis pe omul acela? Cuvintele îi ieşiră rigide şi sugrumate, iar Mical se dojeni că-i păsa atât de mult. David o părăsise, la urma urmei, şi îşi luase altă nevastă, dacă erau adevărate zvonurile. Cu toate acestea, nu putea nega sentimentul curios pe care-l simțea în inima ei când primea veşti despre el.

Kezia scutură din cap.

— Soția bărbatului l-a împiedicat.

— Ce vrei să spui?

— Bărbatul era nebun, după vorbele slugilor. Iar soția lui știa asta, iar când a auzit că David vine înfuriat, a încărcat măgarii cu proviziile pe care le ceruse David, ba încă mai mult, şi i-a ieşit în întâmpinare cu darul ei.

Umerii lui Mical se prăbuşiră înainte, cuprinsă de uşurare.

— O, bine. O scânteie de speranță îi licări în inimă. Poate că David avea să vină totuşi după ea, până la urmă.

— Nu-i numai atât, doamna mea.

Inima lui Mical tresări la auzul tonului ei.

— Mai este şi altceva?

Kezia încuviință din cap.

— Omul a murit la zece zile după ce soția lui i-a dat lui David proviziile. Când a murit el... Kezia făcu o pauză. În momente ca acesta, Mical ura felul dezlânat al fetei de a povesti – mai ales când o rugase să nu o lungească. Putea să pună să fie biciuită pentru asta, dar nu o lăsa inima să facă aşa ceva. În schimb, o privi în ochi pe fată, temându-se de ceea ce citea pe fața ei.

— David a cerut-o de nevastă pe femeie după ce soțul ei a murit. Iar ea a acceptat.

Depresia cu care se trezise nu putea fi asemuită cu disperarea tot mai adâncă ce părea să-i tragă sufletul undeva într-o groapă. De ce avea nevoie David de încă o soție? Şi cum putea accepta o altă femeie pe care nu o cunoştea şi să o lase pe ea, adevărata lui soție, să se prăpădească în casa unui alt bărbat?

Ca beată, Mical se împletici să deschidă geamul şi se prinse cu mâinile de cadrul lui. Lacrimi fierbinți îi ardeau gâtlejul. Poate că David nu o mai dorea. Putea fi adevărat? Dar o iubea! Dublase zestrea cumplită cerută de tatăl ei doar pentru a se căsători cu ea.

David a cerut-o de nevastă pe femeie.

Cum putea face una ca asta?

Nu te iubeşte. Dacă te-ar fi iubit, ar fi găsit o cale să te aducă înapoi la el.

Stătea rigidă, golindu-se de orice emoție. Era adevărat? Dacă David nu o iubea, de ce plângea după el an după an? De ce nu

îşi făcea căminul împreună cu Paltiel? Cel puțin lui îi păsa de ea, indiferent cât de rătăcit era în dragostea lui.

Cu degete tremurătoare, Mical trase draperia la o parte şi studie pământul de sub geamul ei de la dormitor, locul unde aterizaseră picioarele lui David şi de unde-i promisese că avea să se întoarcă după ea cu atât de mult timp în urmă. Nici o zi nu trecuse de când revenise acasă în care să nu privească locul acela şi să-L implore pe Dumnezeu să i-l aducă înapoi.

Ei bine, ajunge. Dacă David putea atât de uşor să o înlăture şi să îmbrățişeze o altă femeie – de fapt alte două femei – avea să-şi arunce şi ea deoparte dragostea ei pentru el. Când avea să se întoarcă Paltiel acasă din această urmărire a lui David – şi din acest război, indiferent cât de inutil, pe care tatăl ei îşi imagina că-l putea câştiga – ea avea să-i iasă în întâmpinare. Chiar dacă David avea să ajungă într-o bună zi rege, ea o terminase cu el.

Partea III

Filistenii s-au luptat cu Israel, şi bărbaţii lui Israel au luat-o la fugă dinaintea filistenilor şi au căzut ucişi pe muntele Ghilboa.
Filistenii au urmărit pe Saul şi pe fiii lui şi au ucis pe Ionatan, Abinadab şi Malchişua, fiii lui Saul.

1 Samuel 31:1–2

Astfel au pierit, în acelaşi timp şi în aceeaşi zi, Saul şi cei trei fii ai lui, cel ce-i purta armele şi toţi oamenii lui.

1 Samuel 31:6

23

Trei ani mai târziu

Întunericul nopții începu să se transforme încet într-o lumină difuză gălbuie, iar Paltiel păşi afară din cort în roua dimineții. Sandalele lui nu-i protejau aproape deloc picioarele de umezeala de pe jos, dar ignoră senzația răcoroasă şi trecu încet prin tabără până la marginea dealului. Umbla vorba că David se afla printre oştenii filistenilor. Paltiel începu să tremure şi-şi frecă ambele brațe, încercând să-şi liniştească nervii neliniştiți. Ce n-ar fi dat să fie cel care să tragă o săgeată drept în inima lui David. Dacă fusese atât de nesăbuit să plece şi să-şi lase soția singură doar pentru a-şi scăpa pielea, merita să moară. Şi-apoi, dacă David era mort, nu o putea cere niciodată pe Mical înapoi.

Sunetul unor paşi ce se îndreptau spre el îl făcură pe Paltiel să se întoarcă. Când dădu cu ochii de Saul, se plecă adânc.

— Regele meu.

Saul se apropie de marginea culmii, flancat de două santinele. Îi făcu un semn cu capul lui Paltiel, care se ridică şi se făcu un pas înapoi pentru a-l lăsa pe rege să aibă o vedere mai bună. Saul se uită la cerul ce începea să se lumineze, clipi de două ori, apoi îşi miji ochii, cu capul legânându-i-se dintr-o parte într-alta. Se opri

o clipă, apoi se împletici înapoi. Gărzile îl prinseră la timp să nu cadă.

— Sunteți bine, Măria Ta? Paltiel veni imediat mai aproape şi îşi lăsă un genunchi în pământ.

— Câți? Vocea răguşită a lui Saul se frânse în timp ce brațele continuau să-i tremure.

Paltiel îl cercetă pe rege o clipă, încercând să înțeleagă întrebarea acestuia.

— Ce anume, Măria Ta?

Tot trupul lui Saul începu să tremure acum, şi se străduia să vorbească.

— Cât... de... mulți... oameni?

Acum Paltiel înțelese, şi se întoarse spre a studia încă o dată oastea filistenilor. Câți soldați erau acolo? O sută de mii?

— Nu sunt sigur, Măria Ta, spuse el întorcându-se cu fața spre rege. Câteva mii cel puțin.

Trupul lui Saul tremura ca o frunză purtată de hamsinul deşertic* Paltiel nu-l mai văzuse niciodată atât de tulburat pe monarhul său. Imaginea aceasta îl tulbură, iar frica îşi fâlfâi iute aripile prin sufletul lui. Oastea nu-l putea urma în luptă dacă Saul însuşi nu era pregătit să-i conducă. Privi peste puzderia de corturi israelite. Dacă Saul nu-i conducea, Ionatan trebuia să preia cauza. Presupunând că Ionatan avea puterea de a o face.

— Ce ne facem? Vocea lui Saul care, de obicei, era atât de profundă şi puternică, nu mai era acum decât o tânguire jalnică în aerul încremenit al dimineții. Sunt prea puternici pentru noi.

— Ba sigur că nu, Măria Ta. Domnul este de partea noastră.

Saul se prăbuşi în țărâna umedă de rouă şi-şi îngropă capul în mâini.

— Chiar este? Îl privi pe Paltiel. Trebuie să-L întreb. Trimite după preoți, Paltiel. Trebuie să aflu dacă Domnul este de partea noastră.

---

* Hamsin – vânt fierbinte ce bate dinspre Egipt în Israel, numit şi Sirocco. Termenul de hamsin derivă din arabul hamsun, înrudit cu ebraicul hamishim, ambele însemnând 50, cu referire la numărul de zile în care se presupune că bate acest vânt, între lunile aprilie şi iunie (n.tr.).

Paltiel înghiți greu.

—Preoții sunt morți, Măria Ta.

Oare chiar uitase Saul că el însuşi poruncise să fie ucişi? Pietrele Urim şi Tumim se pierduseră şi ele fără urmă de atunci, probabil ascunse pe undeva de Abiatar, singurul supraviețuitor despre care nu se ştia nimic. Oare i le dusese lui David?

O disperare profundă începu să-şi facă loc în pântecul său.

Saul începu să se legene înainte şi înapoi, acoperindu-şi fața. Brusc se opri.

— Atunci un profet? Cu siguranță că este un profet în toată țara.

Paltiel ridică din umeri şi-şi întoarse privirea.

— Nu ştiu, Măria Ta. Samuel este mort, şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu prorocii pe care i-a învățat el.

La auzul unor suspine înăbuşite, Paltiel se întoarse tulburat, spre a-l descoperi pe rege plângând.

— Trebuie să aflu cumva. Dacă mi-ar vorbi mie, poate într-un vis. Ochii lui cenuşii clipiră şi încercară să se concentreze asupra lui Paltiel. Nu pot duce singur bătălia asta. Am nevoie de Domnul să-mi spună ce să fac.

Paltiel se holbă la bărbatul din fața lui, conştient dintr-odată de părul albit şi fața smochinită ale acestuia. Lui Saul îi era frică. Nu frica pe care i-o arătase lui David, frica aceasta, groaza aceasta, îl dezbrăca de toată demnitatea şi îl reducea la un simplu muritor de rând. Paltiel îşi ridică fruntea şi scrută întinderea taberei. Oamenii se puneau în mişcare. Curând toți aveau să afle despre incompetența lui Saul, de neputința lui de a conduce. Paltiel trebuia să facă ceva.

Mintea începu să-i lucreze febril, verificând câteva scenarii. Puteau să se retragă, până când regele se aduna cât de cât. Sau să le arunce o provocare ca şi cea în care David se luptase cu Goliat. Poate să îi aleagă doar pe câțiva care ar fi luptat pentru toți. Îl privi pe rege, cum continua să penduleze înainte şi înapoi ca un copil speriat. Nu, aveau nevoie de mai mult de atât.

Cu paşi nesiguri se trase deoparte de la Saul şi privi din nou spre oastea impunătoare a filistenilor ce flancau culmea dealului

din fața lor. Coifuri cu pene roşii apăruseră acum ici şi colo în peisaj. Tabăra se trezea la viață. Oare aveau să îi atace azi?

Paltiel începu să bată nerăbdător cu piciorul. Trebuia să se gândească la un plan. Dacă Dumnezeu nu avea să răspundă rugăminților regelui, trebuia să existe o altă cale de a ghici viitorul, chiar dacă nu una veridică, pentru a-i aduce puțină pace acestui om.

— Găsiți-mi o femeie care vorbeşte cu morții, ca să mă pot duce la ea şi să o întreb pe ea. Vocea scâncită a lui Saul ajunse la urechile lui Paltiel. Se întoarse neîncrezător spre a-l privi pe rege în față. După ce David plecase din Israel în urmă cu un an şi jumătate, să trăiască între filisteni, Saul îi omorâse pe toți cei care vorbeau cu morții, când demonii care-l chinuiau nu mai puteau fi mulțumiți cu nimic altceva. Mical îi spusese că tatăl ei credea că asta avea să-i dea o oarecare linişte, că prin asta avea să găsească trecere în ochii lui Dumnezeu. Paltiel pufni frustrat. Chiar îşi imagina Saul că Domnul îl putea binecuvânta cumva şi că acum avea să-i vorbească printr-o femeie care vorbea cu morții?

— Există o femeie dintr-aceasta în En Dor, Măria Ta, spuse unul dintre slujitori.

— Duceți-mă la ea. Vocea lui Saul suna deja mai sigură şi se sculă în picioare, iar picioarele devenind tot mai sigure pe măsură ce înainta spre Paltiel. Iar tu vei veni cu mine. Paltiel se simți încurcat sub privirile regelui.

— Dar Măria Ta, En Dor se află pe teritoriul filistenilor. Dacă ne văd?

Ochii întunecați ai lui Saul scăpărară, găsind deodată un scop.

— Vom merge noaptea şi ne vom da drept altcineva.

— Aş putea să vă duc eu până acolo, Măria Ta, spuse unul dintre străjeri. Un sentiment sinistru îl cuprinse pe Paltiel pe şira spinării la privirea goală, fără suflet a gărzii. Cei care vorbeau cu morții erau implicați în vrăjitorie, iar ăsta era un lucru cu care Paltiel nu vroia să aibă deloc de-a face.

— Bine, spuse Saul, care zâmbea acum. Poți să ne însoțeşti pe mine şi pe ginerele meu.

— Probabil că m-ar putea înlocui altcineva, Măria Ta. Paltiel ura tonul laş pe care-l avea în glas, dar misiunea aceasta era prosteasc㠎. Cum îi putea vreodată explica lui Mical ce făcuse?

Ochii lui Saul ce scăpărau ca jăraticul, redeveniră reci şi rămase privindu-l nemişcat pe Paltiel.

— Bine! răcni el şi plecă de acolo în trombă. Găseşte o altă slugă, spuse el gărzii, cineva vrednic să vină cu mine. Vom porni la apus spre En Dor.

Stomacul lui Paltiel se strânse într-un nod dureros, în timp ce totodată uşurarea îi relaxă umerii încordaţi. Cel puţin nu avea să ia parte la o acţiune atât de ridicolă. Şi cu toate astea, povestea aceasta îl tulbura. Saul nu trebuia să se ducă defel. Poate că, dacă ar reuşi să-l convingă pe Ionatan să conducă oastea, nu mai trebuia făcut nimic din toate astea. Oftă greu. Ionatan abia dacă-l putea suferi. Atunci Abner? Mintea i se tulbură. Nu, Ionatan era moştenitorul. Indiferent dacă bărbatul îl agrea sau nu, trebuia să i se spună ce se întâmplă. Trebuia să poată face ceva.

Nicio singură stea nu licărea pe cerul înnorat, cu toate că Ionatan căuta una, se ruga după un semn al luminii lui Dumnezeu care să-i răsară în suflet. Dar rugăciunile lui rămaseră fără răspuns, iar inima îl durea. Umbla încet prin faţa cortului său, mângâindu-şi barba din când în când, apoi se opri spre a privi spre miazănoapte, dincolo de tabăra filistenilor de la Sunem, spre cetatea En Dor. Chiar dacă tatăl său reuşea să ajungă până acolo, să se ducă şi să vină trecând pe lângă mii de oşteni filisteni, tot rău era că se lăsa pe mâinile unei femei păcătoase – care nu era nici mai mult, nici mai puţin decât o vrăjitoare!

Nu ar fi ajuns în încurcătura asta dacă tatăl său ar fi avut încredere în Adonai şi I-ar fi ascultat Cuvântul cu mult timp în urmă. David nu s-ar lupta împotriva lor, iar el, Ionatan, nu ar plănui să-i urmeze tatălui său pe tronul Israelului.

Ionatan își frecă ceafa, încercând să scape de o durere de cap îngrozitoare. Chiar nu-i păsa. A fi rege fusese întotdeauna ambiția tatălui său pentru el, nicidecum a sa. Apariția lui David pe scenă fusese aproape o ușurare.

Picioarele sale neobosite își croiră drum prin tabără spre locul unde foarte probabil avea să vină Saul în clipa când se întorcea. Își încinse brâul la mijloc. Cât mai dura? De ce îi îngăduise tatălui său să facă una ca asta? Propria sa aversiune față de Paltiel îl determinase aproape să-și astupe urechile în fața implorărilor tulburătoare ale bărbatului. Cu toate acestea, ce avea să se întâmple dacă Saul era prins și ucis pe drum spre En Dor sau de acolo înapoi?

Odinioară, cu mult timp în urmă, Ionatan și-ar fi putut asuma poziția de comandant militar, conducându-și oastea la victorie – în zilele când știuse fără nicio îndoială că Domnul era de partea lui. Dar acum nu mai putea fi sigur de asta.

Recunoașterea acestui lucru îi produse un tremur în ceafă, iar Ionatan se întinse și își răsuci capul într-o parte și-n alta, sperând să se poată relaxa puțin. Privi din nou spre miazănoapte și își mări ochii. Acolo, apropiindu-se încet prin întunericul ca smoala, erau trei oameni. Ionatan trase adânc aer în piept și făcu doi pași înspre ei. Câteva clipe mai târziu, tatăl său se prăbuși grămadă la picioarele sale, plângând.

Ionatan privi la fața cenușie a celor două santinele care-l însoțiseră pe Saul, iar inima i se făcu mică.

— Ce s-a întâmplat?

Una dintre gărzi scuturâ doar din cap, cu albul ochilor lucindu-i în razele lunii. Celălalt străjer spuse:

— Samuel a vorbit cu el. Rosti cuvintele direct și cât putu de repede, ca și când abia ar fi așteptat să se descarce.

— Samuel e mort, spuse Ionatan. Durerea de cap i se înteți. Cum putea să vorbească un om mort?

— Femeia i-a chemat duhul, și acesta a vorbit cu tatăl tău.

Scâncetele lui Saul se domoliră și-și ridică fruntea acoperită de gluga mantalei spre a-l privi pe Ionatan în ochi. În clipa aceea, Ionatan văzu drept în sufletul tatălui său.

Saul avea să moară.

Asta era, nu-i aşa? Samuel prorocise moartea iminentă a tatălui său.

În schimbul tăcut de priviri, frica din ochii tatălui său se transformă în ceva ce aducea a tristeţe, iar puterea lui Ionatan se spulberă ca negura ce se risipeşte înainte de răsărit.

Amândoi aveau să moară.

Înghiţi nodul de plumb ce i se puse în gât. Nu ştiuse asta în tot acest timp? Nu o simţise în vântul fierbinte şi nu o ştiuse atunci când îi îmbrăţişase pe Sarah şi pe Mefiboşet în ziua când pornise la război?

Se îndepărtă de cei trei cu un mers clătinat, apoi îşi croi drum spre culme, privind spre vrăjmaşii care aveau să-i pună capăt zilelor.

Eşti acolo, David? Oare a ta va fi săgeata ce-mi va străpunge inima? O, Doamne, fă să nu care cumva să fie aşa!

Se prăbuşi în genunchi şi îşi îngropă faţa în mâini. Nu vroia să moară. Vroia să trăiască, să-şi mai ţină o dată soţia şi fiul în braţe, să-l vadă pe Mefiboşet crescând mare, să-l binecuvânteze pe genunchi. Lacrimile neplânse ameninţau să-l sufoce.

Să fugă şi să-şi scape viaţa?

Suspine negrăite îi sfârtecau trupul, storcându-i şi restul de vlagă, în momentele acestea când se războia cu gândurile lui tulburate. Îşi înălţă încet capul spre a mai privi o dată spre ceruri, cu ochii plini de lacrimi. Clipi şi le alungă. Inima i se încălzi la vederea puzderiei de stele, care fuseseră ascunse de ochii lui acum doar o clipă, iar acum licăreau ca nişte flăcări ce dansau pe cerul mai negru ca niciodată.

Încerci oare să-mi spui ceva, Doamne?

Fu cuprins instantaneu de pace, aceasta spulberându-i şi cea mai mică urmă de frică. Dumnezeu avea un plan, şi cumva, cu toate că poate asta presupunea sfârşitul vieţii sale pământeşti,

el făcea parte din planul lui Dumnezeu. Imagini cu Sarah şi Mefiboşet îi trecură din nou prin minte, dar pacea nu îl părăsise. Şi atunci îşi aminti de legământul făcut cu David.

David avea să fie rege curând. Şi se va îngriji de familia sa. Nu îi promisese el asta oare? Un zâmbet abia schiţat îi apăru pe buze, iar inima i se avântă spre stele. Dumnezeu nu avea să-l părăsească în mormânt. Dumnezeu avea în continuare grijă de sufletul său. Îşi ridică braţele spre ceruri şi începu să intoneze cuvintele lui David în minte.

Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea. Da, El este Stânca şi Ajutorul meu, Turnul meu de scăpare: nicidecum nu mă voi clătina. Pe Dumnezeu se întemeiază ajutorul şi slava mea; în Dumnezeu este stânca puterii mele, locul meu de adăpost.

Ionatan îşi plecă faţa în ţărână şi se închină.

24

— Vin filistenii! Repede, luați ce puteți şi intrați în palat. Trebuie să ieşim din Ghibea. Ioas dădea ordine la repezeală, împiedicându-se în dreptul lui Mical, care şedea brodând o tunică. Se oțărî la slujitori, apoi se suci spre Mical.

— Doamna mea, trebuie să vă grăbiți. Adunați tot ce puteți şi veniți cu mine.

Inima lui Mical îi bătea în piept, iar picioarele şi le simțea ca două pietre de moară, pironite de podeaua din lemn. Îl apucă pe Ioas de partea din față a veşmântului său.

— Ce tot spui tu acolo? Cum ar putea veni filistenii? Ar trebui să le stăm în cale!

Ioas scutură din cap.

— Nu de această dată, stăpână. Dacă am auzit bine, tatăl vostru şi frații domniei tale sunt morți cu toții, iar oastea filistenilor se îndreaptă în direcția noastră pentru a cuceri cât mai multe cetăți cu putință. Ținta lor este Ghibea. Îşi puse o mână peste a ei pentru a i-o îndepărta de pe veşmântul său şi pentru a o zori să pornească din loc, dar ea-şi încleştă şi mai puternic mâinile.

— Dar Paltiel? Ce s-a întâmplat cu soțul meu?

Ioas ridică din umeri.

— Nu am auzit nimic. Despre majoritatea celor morți nu vom şti decât peste o vreme. Rețineți ce e mai important, că Israelul nu are rege şi nici moştenitor la tron.

Ultimele cuvinte rostite de Ioas avură impact şi reuşiră să ajungă la ea în cele urmă. Tatăl ei şi fraţii ei erau morţi? Cum era posibil? Ionatan! O durere aprigă o cuprinse. Nu o simţise ea în privirea resemnată pe care i-o aruncase el ultima oară când plecase în război? Şi tata. Îşi găsise în sfârşit odihna? Sau demonii continuau să-l chinuiască chiar şi acolo în Şeol?

Ioas reuşi să-i desprindă degetele de pe veşmântul său şi o scutură de braţ.

— Trebuie să plecăm acum, Mical.

Privirea ei întunecată se limpezi când îşi auzi numele rostit, lăsă durerea la o parte şi intră în acţiune.

— Kezia, ajută-mă! Tânăra veni fugind şi amândouă începură să strângă haine şi alte lucruri trebuincioase în coşuri.

Ioas apăru în uşă, apoi aruncă o vorbă peste umăr.

— Să fiţi la palat înainte ca ceasul solar să ajungă la următoarea linie. Nu întârziaţi.

Mical fugi de la dulap la bufet, umplând un ultim coş cu mâncare.

— Să mergem.

La doar câţiva paşi după ce încuie uşa, Mical aruncă o ultimă privire la casa pe care o împărţise cu doi bărbaţi diferiţi în ultimii unsprezece ani din viaţa ei. Ce avea să se aleagă de locul acesta care găzduia atâtea amintiri? Atât de multe vise neîmplinite.

Simţi mâna Keziei pe umăr şi se întoarse spre a fugi împreună cu slujnica ei spre palat.

Mical simţi o mare uşurare în clipa când păşi pe poarta ce ducea în fortăreaţa tatălui ei. Cu siguranţă zidurile puternice din piatră vor reuşi să ţină departe oastea filistenilor ce ajungea tot mai aproape. Şi-apoi, un mare grup de oameni obosiţi ce cărau corturi şi alte provizii nu puteau călători prea rapid, nu? Pe de altă parte, era de la sine înţeles că uciderea regelui israelit şi a moştenitorilor acestuia îi însufleţise – la fel cum se întâmplase cu multă vreme în urmă, când David îl ucisese pe Goliat şi transformase oastea tatălui său din nişte femei cu genunchii înmuiaţi în războinici pătimaşi.

— Mical! Ajută-mă să-i duc pe băieți în căruță. Adriel o aduce pe Merab. Porunca răstită a lui Ahinoam o readuse pe Mical înapoi în prezent. Mical o privi pe mama ei, care îl ducea într-o mână pe Iacov care avea doi ani, iar cu cealaltă îl ținea hotărâtă pe Ruben, care avea patru ani. Îmbătrânise cu douăzeci de ani de când o văzuse Mical ultima dată, în urmă cu două zile. Mical veni repede lângă ea, îl luă pe Iacov din brațele ei şi-l apucă pe Ruben de mână.

— Unde sunt ceilalți? Mical îi cără pe Iacov şi pe Ruben la căruță, cu mama ei alături.

— Kezia, du-te şi adu-i pe băieții mai mari ai lui Merab. Doica lui Merab este cu micuțul Ioel. Kezia se îndepărtă în grabă. Mical îl sui pe Iacov în căruță şi se uită în ochii goi ai mamei ei.

— De ce nu putem sta aici? Zidurile ne vor proteja.

— Nu fi ridicolă, Mical. Tatăl tău e mort. Vrei să ajungi ca el?

Mical îşi îndreptă atenția la Ruben, închizându-şi urechile la cuvintele muşcătoare ale mamei ei. Îl sui pe copilul cu ochi mari în căruță, lângă fratele lui. În depărtare, un urlet cumplit săgetă aerul. Urmă un bocet de jale. Ce Doamne sfinte...?

Mical îl văzu pe Ioas aruncând un sac de grâne în căruță şi alergând în direcția de unde se auzea vaietul. Ce alt lucru îngrozitor s-o mai fi întâmplat acum?

După ce-l puse pe Ruben în căruța plină de paie, Mical le porunci micuților să privească înainte şi să stea cuminți acolo. Kezia apăru din spatele lor cu băieții mai mari ai lui Merab, urmată de doica lui Merab care-l purta pe cel mai mic în brațele ei.

— Malchi, Beni, suiți-vă lângă frații voştri. Tonul lui Ahinoam era din nou ferm, iar Mical observă poziția rigidă a maxilarului ei. Cei doi băieți săriră peste marginea căruței, de parcă ar fi fost o aventură pe cinste pentru ei.

— Mical, urcă-te lângă copii, şi ți-l dau şi pe cel mic. Oasele mele bătrâne nu vor putea suporta zgâlțâitul căruței.

Mical vru să protesteze, dar fu întreruptă de Riţpa, concubina tatălui ei.

— Am putea să venim şi noi cu tine, Mical? Ochii înfundaţi în orbite ai femeii trădau multele nopţi nedormite. Ea se întoarse spre Ahinoam. Sunteţi de acord, doamna mea?

Surprinsă, Ahinoam îşi întoarse privirea. Între cele două rivale la afecţiunea tatălui ei nu exista niciun fel de afecţiune. Umilinţa Riţpei o luă pe Mical cu totul prin surprindere. Însă încuviinţarea cu capul din partea mamei ei o uimi chiar şi mai mult.

— Trebuie să călătoreşti şi tu cu ceva.

Mical îşi ridică un picior şi începu să se suie în căruţă când auzi cum bocetele care-l făcuseră pe Ioas să o ia la fugă se aud tot mai de aproape. Îşi coborî un picior şi se întoarse. Ceea ce văzu îi azvârli inima în gât.

Mefiboşet!

Fugi repede la Ioas, apoi o observă pe Sarah şi pe slujnica lui agăţate de o parte şi de alta a lui. Gardianul îl căra pe fiul neputincios al lui Ionatan în braţele sale. Picioarele băiatului erau grotesc de diforme, având o poziţie anormală.

— Ce s-a întâmplat? E mort? Mâna lui Mical tremură când atinse părul negru şi cârlionţat al băiatului.

Sarah stătea în picioare, plângând în tăcere, cu o mână pe braţul fiului ei, iar privirea îndurerată, deprimantă a slujnicei o făcu curioasă pe Mical.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea din nou.

— Eu l-am scăpat! scânci slujnica lui Sarah. Fugeam... şi el tocmai se trezise din somn... nu am văzut ghiveciul de flori... Izbucni în lacrimi. Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să-l las să umble singur. Numai eu sunt de vină.

Ioas trecu pe lângă Mical cu băiatul în braţe şi-l întinse într-o altă căruţă, poziţionată în faţa celei în care avea să călătorească Mical şi băieţii lui Merab. Sarah urcă în ea şi îngenunche alături de băiat, cu lacrimile revărsându-i-se pe tunica maronie.

Mical veni lângă căruţă şi spuse:

— Poate că cineva reuşeşte să-i îndrepte picioarele. Marta a fost întotdeauna pricepută la asta. Cu siguranţă îl poate ajuta.

Amintirea bucătăresei familiei îi aprinse o durere mai veche în inimă. Marta contribuise la vindecarea piciorului ei în urmă cu zece ani. Dacă mai era în viață, ar face acelaşi lucru pentru micuțul fiu al lui Ionatan.

Sarah îşi ridică ochii umezi pentru a întâlni privirea lui Mical.

— El e tot ce mi-a mai rămas. Se întoarse înapoi la fiul ei, cufundându-se în tăcere.

Porunca de a porni din loc veni de pe buzele lui Ioas. Mical fugi înapoi la căruța în care se aflau băieții lui Merab, se aşeză în paiele nearanjate şi luă copilaşul de la slujnica lui Merab. Ahinoam călarea singură pe spinarea unui măgăruş, iar grupul dezordonat îşi croi încet drumul ieşind pe poartă.

— Unde e Merab, mamă? Nu o putem lăsa aici, spuse Mical.

— Adriel este cu ea la capătul şirului. Se vor mişca mai greu din cauza stării ei. Dacă va fi să ne despărțim de ei, ea-şi doreşte ca băieții să-i fie în siguranță.

Privirea lui Mical se lăsă peste grupul format din rude şi slujitori, înghesuiți unii într-alții, luptându-se cu panica în graba lor de a scăpa de o soartă necunoscută. Zări în depărtare creştetul lui Adriel şi nu putu decât să şi-o imagineze pe Merab zăcând în căruța pe care o conducea acesta. Sunetul scos de un micuț care îşi sugea degetul o făcu pe Mical să-şi întoarcă privirea la copilaşul pe care-l ținea în brațe. Oare ce trebuia să facă dacă un copil vroia să mănânce? Nu născuse şi nu hrănise niciodată un copilaş. Era o amărăciune pe care o purta în suflet cu un regret continuu. Din când în când reuşea să uite de dorul ce-l avea pentru un fiu, atunci când era într-o stare de somn fără vise. Dar în ceasurile ei de veghe, nu trecea o zi în care brațele ei pustii să nu tânjească de dorul de a purta un copil.

Oare aceasta era pedeapsa lui Dumnezeu pentru faptul că se căsătorise cu Paltiel? Avea să rămână stearpă pentru totdeauna doar pentru simplul fapt că-şi bătuse joc de legămintele de soție pe care i le rostice lui David? Mângâie obrazul grăsuț al copilului şi se luptă cu lacrimile. De unde-i veneau gândurile astea? O durere amară o săgetă în timp ce căruța o hurducăia într-o

parte şi-n alta. Învățase să-l iubească pe Paltiel. Dar ce avea să se întâmple dacă şi el era mort alături de tatăl şi frații ei?

Fața lui Ionatan îi apăru în fața ochilor, vocea lui blândă, calmă, vorbindu-i în şoaptă din amintiri. Încrede-te în Domnul, Mical. Indiferent ce se întâmplă, aşteaptă ajutorul Lui.

Să aştepte ajutorul Lui? Cum putea să aibă încredere când tot ce iubea i se scurgea mereu printre degete ca grâul cernut? Îşi îngropă unghiile în faldurile păturii în care era învelit copilaşul şi îl strânse pe băiețaşul lui Merab aproape de obrajii ei umezi.

— Crezi că au primit mesajul, Abner? Oare familiile ne vor aştepta la Bahurim până când ajungem şi noi? Paltiel îşi târa obosit picioarele, încercând să țină pasul cu comandantul musculos al armatei înfrânte a lui Israel.

— Se vor mişca anevoios cu femeile şi copiii, dar dacă alergătorul a ajuns la ei, se vor duce la Bahurim. Abner continuă să păşească hotărât înainte, dar în cele din urmă încetini pasul când Paltiel se aplecă înainte şi căzu în genunchi în țărână. Se duse la el.

— Ce-i cu tine, soldat? Eşti mai tânăr decât mine. Nu poți ține pasul?

Paltiel oftă greu, ținându-se cu mâinile de stomac.

— Se pare că nu.

Abner îi puse o mână pe umăr.

— Atunci trage-ți sufletul. O să te aştept. Se îndreptă spre marginea cărării şi se aşeză pe o buturugă.

Paltiel începu să respire mai rar şi se lăsă pe călcâie, sprijinindu-se cu ambele mâini de genunchi. Când îşi trase puțin sufletul, îşi şterse cu mâna fața suptă şi asudată.

— Ce ne facem acum că toți au murit?

Abner îşi şterse palmele de tunica mânjită de sânge.

— Îl mai avem pe Işboşet. Dacă putem convinge oamenii să se adune în jurul lui, putem păstra împărăția unită.

Stomacul lui Paltiel se chirci de spaimă şi tremura văzând în ce bucluc era. Se poate că Işboşet era sânge din sângele lui Saul, dar nu era capabil să conducă o împărăție. Israel avea nevoie de un rege puternic, de unul care putea uni cele douăsprezece seminții despărțite. Unul pe care poporul deja îl sărbătorea ca pe un erou. David.

Nu-i promisese Dumnezeu că avea să-i dea într-o bună zi împărăția? Ionatan îi amintise în mod repetat tatălui său acel lucru de fiecare dată când eforturile lor de a-l prinde se soldau cu un eşec. Fiecare situație în care David avusese ocazia să-l omoare pe bătrânul rege, el o preschimbase într-un gest de compasiune şi iertare. De fiecare dată David acționase mai mult asemenea unui rege decât o făcuse Saul.

— Oamenii s-ar putea să-l prefere pe un altul. Paltiel se uită la trăsăturile aspre ale lui Abner. Ce vei face dacă se vor îndrepta spre el?

— Te gândeşti la David.

— Da.

— E posibil.

— Deci cum îl vei împiedica să preia conducerea împărăției? Mai ales dacă Dumnezeu este de partea lui? Paltiel se aşeză înapoi în țărână, în timp ce sentimentul înfrângerii şi al disperării îl copleşeau.

Privirea neclintită a lui Abner îi amintea de Saul.

— Mai ales tu ar trebui să ştii că nu putem îngădui să se întâmple una ca asta. Asta dacă nu vrei să-ți pierzi nevasta în momentul când va ajunge pe tron.

Cuvintele lui îl împunseră ca şi când cineva i-ar fi lipit un dos de palmă. Ştia mai bine decât oricine altcineva că trăia cu nevasta altui bărbat într-o legătură nelegitimă. Dar nu o putea pierde. Nu acum. Niciodată. O iubea. Mai bine murea decât să o piardă.

— Nu-l putem lăsa să controleze Israelul. Paltiel îl privi pe Abner încuviințând din cap. Voi face tot ce trebuie să te ajut să-l împiedici pe David să ajungă rege.

25

— Paltiel! O, spune-mi că eşti chiar tu. Lacrimi de epuizare curgeau pe faţa lui Mical în clipa când căruţele se opriră trei zile mai târziu în Bahurim. Privi printre lacrimi la soţul ei înfrânt, fără să fie sigură dacă-şi putea crede ochilor.

— Mical? Vocea sugrumată de emoţie a bărbatului pe care învăţase să-l îndrăgească părea distantă, dar din două mişcări fu lângă ea, se întinse în căruţă şi o trase la el.

Sărutul lui îi deşteptă nervii amorţiţi, iar când îi dădu drumul, ea se aşeză înapoi, cu răsuflarea tăiată. Privi în jur la copiii care-i cerşeau atenţia, apoi înapoi la Paltiel. Obrajii i se îmbujorară sub privirea îndrăzneaţă a ochilor săi.

— Du-i pe copiii ăştia la mama lor, îi porunci el în şoaptă în timp ce degetele sale îi ştergeau lacrimile de pe obrajii uzi. Am nevoie de tine.

— Nu pot.

— Cum adică, nu poţi? Du-i pur şi simplu, Mical. Ea înghiţi greu. Uneori Paltiel avea pretenţii prea mari.

—Te rog, Paltiel, trebuie să am grijă de ei. Merab nu se simte bine, ştii, iar din cauza drumului au apucat-o durerile facerii înainte de vreme. Mama îşi face griji pentru ea.

Paltiel o strânse uşor de braţ şi se aplecă să o sărute pe obraz.

— Atunci du-i la culcare. Ne întâlnim sus pe acoperiş.

După ce-i duse pe copii la culcare ceva mai târziu, Mical traversă sectorul principal al casei. Locuinţa, modestă ca întindere, îi aparţinea lui Şimei, un văr îndepărtat al tatălui ei – un bărbat care nu-l iubea pe David. Acesta îi primi cu braţele deschise, lăsându-i să se folosească după plac de locuinţa sa, apoi păstrând o distanţă discretă. Trebuia să fie recunoscătoare pentru faptul că exista cineva dispus să-i primească, dar ea nu-şi dorea să fie aici, nu-şi dorea să trăiască precum o refugiată.

Ajunse la capătul culoarului şi se opri înainte să intre într-o curte spaţioasă, deschisă. Doi palmieri împodobeau deschiderea, iar vasele cu anemone de diferite culori adăugau un plus de culoare la cenuşiul aleii din cărămidă şi al băncilor de calcar din curte.

— Cât rău crezi că vor face filistenii? Vocea timidă a lui Işboşet îi atrase atenţia lui Mical şi se rezemă de zid, trăgând cu urechea.

— Suficient cât să ne trebuiască după aceea o vreme să-i alungăm din nou, spuse Abner obosit.

Mical se uită pe furiş la poalele palmierului şi studie feţele celor aliniaţi la lumina torţei. Cei trei bărbaţi arătau epuizaţi cu totul, oboseala lor fiind în ton cu propria ei oboseală. Se împletici spre grupul micuţ şi se aşeză lângă Paltiel, rezemându-şi capul de umărul lui.

— Şi doar să strângem o oaste care să iasă la luptă ne-ar putea lua luni de zile, spuse Paltiel şi o trase pe Mical aproape de sine, într-o îmbrăţişare confortabilă. Felul cum s-au risipit toţi după ce a căzut Saul... nu am mai văzut niciodată aşa un haos.

— A fost şi David acolo? întrebă Mical fără să se gândească.

— Contează? Cuvintele lui Paltiel erau însoţite de o durere incontestabilă.

Cumva, conta.

— Presupun că nu, spuse Mical, cântărindu-şi cuvintele. Eram doar curioasă.

— Asta e o întrebare bună, Mical, spuse Abner, foindu-se pe bancă. Dacă David ar fi fost acolo, luptând împotriva lui Israel,

ar fi avut suficientă muniție împotriva lui ca să-l împiedice să câştige vreodată împărăția. Dar după cum se vede, nu a participat deloc. Nici între cei care au atacat, nici între cei care au fost atacați. Ceea ce face sarcina noastră cu atât mai grea.

— Dar nu imposibilă, insistă Paltiel.

— Chiar crezi că aş fi un rege bun? Nesiguranța lui Işboşet, trădată de tonul copilăresc al vocii sale, o făcu pe Mical să se simtă incomod. Fratele ei nu era capabil să conducă împărăția. Oricine i-ar fi aruncat o privire puțin mai analitică şi-ar fi dat seama de asta.

— Te vei descurca de minune, Işboşet. Tu doar trebuie să faci ce-ți spun eu şi totul va fi bine, spuse Abner, care se întinse şi-l bătu uşor pe braț pe bărbatul acesta.

— Nu sunt prost, să ştii. Rupse o floare din unul din ghivecele aflate lângă bancă şi începu să o strângă între degete. Oamenii îşi imaginează că sunt prost, dar de fapt nu sunt. Voi fi un rege pe cinste – un rege mai bun decât tata, pentru că eu nu mă închin la idoli. Murmură cuvintele mai mult pentru sine, iar Mical îşi ridică fruntea spre a-l privi mai întâi pe Paltiel, apoi pe Abner. Işbi era foarte strict în ce privea faptul că nu se închina la idoli, dar asta nu-l califica drept candidat valid pentru tronul împărăției. Chiar aveau de gând să facă una ca asta? Cu siguranță că da, dacă vroiau să-l împiedice pe David să ajungă pe tron.

Ea se ridică de pe locul ei şi părăsi curtea, cățărându-se în cea mai mică cameră de oaspeți de pe acoperiş în aşteptarea lui Paltiel. N-aveau decât să discute despre planurile lor ridicole. Poate că reuşea să nu se mai gândească la toate astea şi să adoarmă înainte ca Paltiel să i se alăture.

Pătura aspră din păr de capră atinse obrazul lui David, suprafața sa aspră reuşind să scuture ceva din praful de pe barba sa. Atingerea aceasta îl trezi dintr-un somn superficial şi aruncă pătura neagră de pe el, iritat. Dar durerea lăsase ca somnul să îl copleşească. Un bărbat nu putea vărsa mai multe lacrimi de atât.

Se întoarse pe spate, îşi cuprinse ambele mâini după cap şi privi în tavanul cortului. Ochii săi uscați, umflați după ce plânsese mereu şi mereu timp de şapte zile, amenințau acum să i se închidă. Şi-i închise, încercând să blocheze amintirea acelei zile oribile.

Norii de furtună de la orizont ar fi trebuit să-l avertizeze şi de fapt i-au pus sufletul în gardă. Dar fie că o ştiuse chiar atunci, fie că abia în momentul când îl zărise pe alergătorul singuratic intrând cu sufletul la gură în satul lor ars din temelii, David simțise că ziua aceea avea să îi schimbe viața pentru totdeauna.

Se răsuci pe o parte şi îşi aruncă un braț deasupra capului, apoi se aruncă iarăşi pe spate şi privi înspre peretele opus. Prin draperia subțire ce despărțea spațiul său de cel al soțiilor sale, David auzea respirațiile egale ale femeilor. Abigail dorise să-l consoleze, dar el avea nevoie să rămână singur o vreme. Avea nevoie de timp să mediteze.

Saul şi Ionatan erau morți.

Moarte. Era atâta finalitate în acest cuvânt. Duşmanul său de moarte nu avea să-l mai chinuiască vreodată. Iar prietenul său nu avea să-l mai mângâie niciodată. De ce trebuise să-i piardă pe amândoi?

Convins că somnul nu avea să-i mai vină, David se ridică de la pământ, se aplecă şi ieşi afară din cort, în noaptea înstelată. Țiclag, sălaşul său filistean din ultimul său an şi jumătate din viață, continua să răspândească miros de cenuşă, o dovadă a invaziei amaleciților care aproape că-l costase viața soțiilor sale şi ale familiilor tuturor celor care-l însoțeau. Mulțumea Domnului că nu fusese nevoit să îndure încă o pierdere.

Se duse pe câmp, trecând pe lângă şirurile de corturi care îi găzduiau pe oamenii săi şi familiile acestora. În mijlocul taberei pe care şi-o ridicaseră, gărzile şedeau în jurul unui foc ce ardea mocnit. Îl recunoscu pe Benaia, fostul străjer al lui Saul, acum propriul său ofițer loial.

— N-ai putut dormi, căpitane? îl întrebă Benaia. David se lăsă pe vine, întețind focul cu un băț din apropiere.

— Prea multe gânduri, Benaia. Prea multe întrebări mi se strecoară prin minte. Îl cuprinse brusc o mâncărime la ceafă şi se scărpină, dezlipindu-şi părul soios de pe gât. O baie în râu avea să-l împrospăteze. După şapte zile, era timpul să se spele.

— Presupun că ai auzit zvonurile că te vor încorona ca rege.

David îl privi pe străjerul vânjos, care-şi mişcă trupul înalt aşezat pe un buştean întins lângă foc.

— Am auzit ceva. Dar nu sunt sigur că acum este timpul Domnului.

— Tabăra geme de oameni din Israel şi din Iuda care îți jură credință. De ce alte dovezi ai nevoie, domnul meu?

David studie flăcările ce se înteţeau din nou, fascinat de limbile galbene şi portocalii ce păreau să lingă buştenii carbonizaţi.

— Îl voi întreba pe Domnul, Benaia. Atunci voi şti.

Se lăsă tăcerea între ei, iar gândurile lui David se reîntoarseră la Yahweh.

Arată-mi voia Ta, Domnul meu. Călăuzeşte-mi paşii. Îşi ridică privirea spre cerul ce strălucea şi oftă adânc. *Lasă-mă să ştiu dacă a venit timpul Tău să-mi dai împărăția.*

Umbrele tăcute ale răsăritului de un trandafiriu pal îl treziră pe David din poziția ghemuită în care dormise lângă foc. Cumva, locul acesta unde primise vestea morții lui Ionatan îi oferea multă alinare. Fu cuprins de pace şi simți că ziua aceasta avea să fie altfel, în ciuda durerii sale de neîmpărtăşit de care suferea de curând.

Se ridică înainte ca femeile să înceapă pregătirile pentru micul dejun, se strecură în cortul său pentru a-şi lua o tunică nouă şi se duse până la râul ce curgea în apropiere. După ce se spălă iute, îndepărtându-şi praful şi cenuşa din păr şi din barbă, ieşi pe mal şi-şi îmbrăcă tunica cea curată pe care i-o cususe Abigail. Îşi coborî privirea la modelul complicat reprezentat de frunze de palmier împletite într-o rețea de linii purpurii şi aurii ce împodobeau marginile hainei. Modelul îl făcu să se oprească. Tunica

aceasta nu era una obişnuită. Modelul acesta era pe măsura unui rege şi în spatele ei stăteau luni întregi de muncă neobosită.

Îşi aminti cuvintele pe care i le spusese Abigail curând după ce o luase să-i fie soție.

— Domnul te-a ales să fii rege, David. Trebuie să ai o garderobă care să se potrivească viitoarei tale poziții.

Deci la asta lucrase ea. În tot acel timp când o văzuse şezând împreună cu femeile, cosând – mereu şi mereu cosând. Îi cususe tunica lui de rege. Era posibil... oare ea...? Se urcă înapoi pe bancul de nisip şi apucă pe cărarea scurtă ce ducea la Țiclag, iar inima îi prinse a bătea mai repede.

— Bună dimineața, căpitane, îl salută Ioab din cealaltă parte a drumului.

— Da, bună dimineața, domnul meu, îi strigă un alt bărbat, unul dintre conducătorii unei seminții.

David îi semnală cu mâna pe cei doi bărbați şi pe cei dintr-un grup de alți oameni simpatizanți, salutându-i cu o mişcare a capului şi zâmbind înainte să intre în cortul său.

— Abigail?

Tăcere. Aruncă o privire în iatacul femeilor. Era gol. Probabil ieşiseră să aducă apă sau începuseră să pregătească mâncarea de dimineață. Îşi scoase capul din cort.

— Abigail! Dacă era prin apropiere, cu siguranță avea să-l audă de data asta.

— Da, domnul meu? Se ridică de lângă foc şi veni în fugă.

— Vino încoace. Ridică deschizătura cortului şi o trase înăuntru în iatacul său.

Părul ei castaniu şi bogat era strâns la spate ca să nu o deranjeze la lucru şi ascuns sub o eşarfă de un albastru pal, iar fața şi mâinile îi erau prăfuite cu făină. Ochii ei albaştri ca cerneala licăreau vioi, iar gura plină, exprimând o oarecare îngrijorare, gâfâia uşurel din cauză că venise în fugă.

— Ce este? S-a întâmplat ceva, domnul meu?

— Asta. David atinse cu o mână tunica ornamentată. La asta lucrai, nu?

Ea încuviință din cap, cu privirile plecate.

— Nu-ți place.

El o privi. Cum putea gândi una ca asta?

— Sigur că-mi place. Doar mă întrebam dacă există şi vreun veşmânt care să se potrivească cu ea.

Ea-i întâlni privirile, iar zâmbetul ei senin îi descoperi dinții albi şi regulați.

— O, sigur că da, domnul meu. Dă-mi voie să ți-l aduc. Înainte să apuce să-i răspundă ceva, ea se duse în celălalt capăt al cortului la rogojina pe care dormea şi scoase un obiect împăturit dintr-un coş împletit din nuiele. El veni după ea, iar când ea se întoarse brusc, aproape căzu peste el. O prinse de cot, iar ea-i aruncă un zâmbet stânjenit.

— L-am terminat acum două seri. Vroiam să ți-l dau mai curând, dar – desfăcu materialul purpuriu în timp ce vorbea – nu am reuşit să găsesc momentul potrivit.

David luă veşmântul ornamentat, regesc, din mâinile ei întinse şi studie fiecare broderie în lumina estompată. Undeva, în adâncul sufletului său, ştiu. Lucrarea lui Abigail simboliza timpul lui Dumnezeu. Iar acum, că Saul murise, era timpul potrivit.

Îşi vârî brațele prin mânecile generoase şi o lăsă pe Abigail să-l cuprindă în jurul mijlocului cu eşarfa aurie. Se duse repede la un alt coş aflat pe jos în cort, lângă paravanul ce despărțea cortul pe la mijloc, şi scoase o oglindă de aramă din el.

— E greu să vezi ceva în lumina asta. Poate că ar fi mai bine să ieşi afară la lumina soarelui? îl întrebă ea, iar ochii ei sfielnici îi întâlniră pe ai lui.

El îşi studie multă vreme imaginea reflectată de oglindă, apoi aşează oglinda pe jos şi o luă în brațe.

— N-am idee de unde ştii tu să faci haine atât de alese, dar... îți mulțumesc. Îi sărută dulceața buzelor ei umede şi uşor întredeschise.

Sărutul ținu mai mult decât ar fi vrut, dar nu se putu smulge din siguranța brațelor ei. Cumva știu că odată ce-i dădea drumul, cursul vieții lui avea să se schimbe, iar relația sa cu oamenii lui și cu nevestele lui avea să se schimbe pentru totdeauna.

— Dar nu crezi că ar aduce puțin a trufie să le port acum? Nimeni nu m-a încoronat încă rege. Continua să o țină aproape de el, lăsându-i creștetul să se odihnească la pieptul său.

Ea-și înclină ușor capul, privindu-l.

— Ai putea purta tunica și veșmântul tău de căpitan. L-am cârpit și l-am spălat pe cel pe care l-ai sfâșiat acum o săptămână. O haină de rege ascunsă sub un veșmânt umil ar fi o combinație bună, domnul meu.

David răsuflă ușor, apoi o sărută din nou.

— Întotdeauna ești atât de înțeleaptă, dragostea mea. Îi șterse făina de pe obraz cu degetul său mare. Îți mulțumesc.

Ea-l ajută să-și scoată brațele din veșmântul de rege și apoi îl împături cu grijă, punându-l deoparte pentru o zi mai potrivită.

— Cu plăcere, domnul meu. Netezi cu drag broderia și rămase în picioare cu fața la el.

O cuprinse cu mâinile de umeri, iar emoția îl copleși în timp ce-i studia profunzimea privirii. Ce binecuvântare de la Domnul fusese această femeie pentru el. Întâi de toate, îl împiedicase la timp să ucidă niște oameni nevinovați. Apoi reușise cumva să le ajute pe femeile răpite să nu intre în panică, atunci când el nu fusese în preajmă pentru a le proteja. Iar acum îl pregătea pentru viitoarea sa funcție de conducere fără să i se ceară asta, dăruindu-i-se umilă.

Oare Mical ar fi făcut același lucru? Gândul acesta îl tulbură. Vinovăția i se îngemăna cu furia de fiecare dată când se gândea la prima lui soție – prima dragoste a inimii sale. Ar fi trebuit să se întoarcă după ea. Și ea ar fi trebuit să-l aștepte.

David își închise ochii, sperând ca gestul acesta să-i înăbușe vinovăția tulburătoare ce-i chinuia mintea. Își trecu un braț pe după umerii lui Abigail, o conduse până la intrarea cortului, apoi o sărută din nou tandru pe obraz.

— Aşteaptă-mă deseară, iubita mea.

— Da, domnul meu. Îi aruncă un zâmbet de preţuire şi se aplecă sub deschizătură, lăsându-l pe David singur.

26

Pământul se cutremură. Galop de cai se auzea tot mai aproape. Praful se ridică în aer, înecând-o. Pleacă. Fugi, Mical, fugi!

Fulgerul spintecă cerul. Pumni izbeau în uşa de la intrare. Ţipete violente.

Grăbeşte-te, Mical!

Veneau după ea.

Respira sacadat, ca bătăile tobei ce se auzeau în depărtare înainte ca o oştire să pornească la luptă. Se luptă să ia o gură de aer. O, ajutor!

Simţi o mână pe braţ. O scuturare blândă.

— Mical, trezeşte-te! Mă auzi! Trezeşte-te când îţi spun. Paltiel o prinse de cot, iar Mical se ridică în şezut, cu ochii neliniştiţi, iar teama îi contracta fiecare muşchi.

— Unde sunt?

— În Bahurim, cu mine, spuse Paltiel mângâind-o blând pe obraz.

Mical clipi, încercând să-şi limpezească privirea. În dosul lor se auzea ceva ca nişte ţipete înăbuşite.

— Ce a fost asta? Inima ei refuza să îşi încetinească ritmul nebunesc.

— Liniştește-te, Mical. Ai visat urât. Acum totul e în regulă. Degetele lui Paltiel o mângâiară pe brațul dezgolit. Totul va fi bine.

Țipătul înăbuşit se auzi tot mai clar, intensificând frica lui Mical.

— Şi atunci asta ce a fost? insistă ea. Dintr-o singură mişcare sări de pe rogojina pe care dormeau şi fugi la uşă. Dacă el nu vroia să-i spună, avea să afle singură.

— Mical, aşteaptă! El fugi pe urmele ei, dar ea cobora deja scările în fața lui. Țipetele se preschimbară în gemete chinuitoare.

Merab!

Traversă curtea spre încăperea pe care o ocupau Merab şi Adriel. Merab stătuse în pat toată săptămâna de când ajunseseră la Bahurim, durerile naşterii venind şi plecând, lăsând-o epuizată şi slăbită. Oare i se născuse în sfârşit copilul şi nu supraviețuise? Gândul acesta îi făcu stomacul să i se strângă de groază. Îşi încetini pasul la apropierea mamei ei.

— Mical. Vai de mine, draga mea, ce ne facem? Ahinoam se prăbuşi în brațele lui Mical. Nesigură pe picioarele ei, acum după ce se trezise atât de brutal din somn, Mical aproape îşi pierdu echilibrul, însă mâinile lui Paltiel o prinseră. Ea-i aruncă o privire recunoscătoare, apoi se concentră din nou asupra mamei ei.

— Ce tot spui, mamă? Ce s-a întâmplat cu Merab?

Ahinoam reuşi să-şi redobândească puțin din prestanță şi făcu un pas înapoi, ducându-şi o mână la obrazul veştejit.

— Trebuie să vii şi să ne ajuți, Mical. Cred că o pierdem.

— Vai de mine! Mical năvăli spre uşa închisă, surprinsă să-l descopere pe Adriel lângă Merab, plângând. Țipetele şi gemetele veneau de la el? Studie fața palidă a lui Merab în lumina candelei. Respirația îi era abia perceptibilă şi toată culoarea îi dispăruse din obrajii cândva trandafirii. Aşternutul pe care zăcea era îmbibat cu sânge.

Adriel îşi ridică ochii chinuiți şi-i întâlni privirea, confirmând ceea ce inima ei îi spusese că era adevărat. Merab se stingea.

O, Doamne, nu Merab. Nu acum.

Mical îşi simți corpul păşind înainte aproape împotriva voinței şi îngenunche lângă Merab, de marginea opusă lui Adriel.

Cuprinse mâna inertă şi rece a lui Merab în palmele ei şi se aplecă înainte spre a-i săruta obrazul.

— O, Merab. Nu mă părăsi. Te rog... nu ştii cât de mare nevoie am de tine? Uimitor cât de adevărate deveniseră cuvintele acestea de-a lungul anilor, de când dispăruse David din viaţa lor. Studie faţa palidă a lui Merab.

Pleoapele femeii tremurară uşor, apoi se deschiseră puţin. Îi aruncă lui Mical un zâmbet sfârşit, iar cuvintele îi ieşiră încet de pe buze.

— Întotdeauna ţi-ai dorit copii, Mical. Uneori ei... îţi pot... aduce moartea.

Mical clipi repede, reprimându-şi un val de lacrimi.

— Nu! Te poţi face bine. Ai nevoie doar de ceva timp. O strânse pe Merab de mână.

— Ai grijă... de fiii mei, Mical... de dragul lui Adriel. Merab reuşi cu greu să rostească ultimele cuvinte printre buzele pământii şi uscate, înainte să se prăbuşească înapoi în aşternuturi, cu fruntea scăldată de sudoare. Efortul de a vorbi o vlăguiseră de puteri, iar Mical îşi reţinu cuvintele pe care dorea să le spună, ca prin ele să nu o epuizeze de tot pe sora ei.

Înmuie o bucată de pânză în apă călduţă şi i-o puse lui Merab pe frunte, privind în acest timp la creştetul plecat al lui Adriel, îngropat lângă braţul inert al surorii ei. Merab nu trebuia să moară.

O, Doamne, Te rog nu o lăsa să moară.

Lacrimi amare se rostogoleau pe obrajii umezi ai lui Mical şi îşi reţinu impulsul subit de a ţipa, de a-şi ridica pumnul în aer şi de a se răsti la Dumnezeu, dacă o fi ascultând-o.

Un sunet horcăit se auzi din gâtul lui Merab.

— O, nu! Ţi-am spus că o pierdem. O, copila mea! Ahinoam veni repede la ele, aruncându-se peste trupul nemişcat al lui Merab.

— O, Doamne... Merab, te iubesc! Vocea profundă a lui Adriel se ridică peste bocetele mamei ei şi se aplecă asupra soţiei lui, cu faţa plină de lacrimi, spre a-i săruta obrazul.

Mical îi privi pe cei doi, incapabilă să se mişte sau să spună ceva. Simți mâna lui Paltiel pe umărul ei şi îşi ridică ochii să îl privească.

O auzi pe Merab horcăind o dată, apoi a doua oară, iar apoi trupul i se mai încordă o ultimă oară, apoi se făcu moale şi se stinse. Aproape instantaneu mama ei începu să se tânguie, iar gemetele lui Adriel se făcură auzite prin toată casa, trezindu-i pe toți cei care mai dormeau până atunci. Mical continua să privească, dorindu-şi fierbinte să poată plânge şi să se poată tângui alături de ei, dar niciun sunet nu îi ieşea din gâtul sugrumat. Îi întoarse spatele lui Paltiel care o privea îngrijorat şi fugi din încăpere.

— Acesta este locul, domnul meu. Benaia, căpitanul gărzilor personale ale lui David, îşi aduse dobitocul lângă al lui David şi arătă spre o casă încăpătoare, construită pe o mică înălțime străjuită dintr-o parte de o pădurice luxuriantă de măslini, iar de cealaltă parte, de grădini terasate. Un loc potrivit pentru un rege, nu crezi?

David admiră priveliştea. Zări o siluetă privind de la o fereastră, care se făcu imediat nevăzută, ascunzându-se după o draperie, iar o clipă mai târziu năvăli afară pe uşa din față. Un bărbat scund, ce începuse să chelească, coborî repede şi zâmbitor treptele din piatră, atât cât îl lăsau picioarele sale îndesate. Se opri când ajunse lângă David şi se plecă de trei ori cu fruntea până la pământ.

— Bine ai venit, Măria Ta. Numele meu este Huşai, architul. Îți urez bun venit în Hebron.

David îşi trecu piciorul peste spinarea măgarului său şi sări jos. Păşi înainte şi-l sărută pe Huşai pe ambii obraji.

— Îți mulțumesc, Huşai.

Bărbatul făcu un pas îndărăt, ca şi când ar fi gândit că nu merita o asemenea primire ca de la egal la egal. Îşi redobândi demnitatea râzând scurt.

— Da, iacătă, sunteți bine-venit, domnul meu. Vă rog, de ce nu intrați să vă odihniți nițel? Haideți să vedeți locul pe care bătrânii lui Iuda l-au pregătit pentru domnia ta.

David îi făcu un semn cu capul lui Benaia, iar cei doi îl urmară pe Huşai în casă.

— Când ai fugit de Saul şi am înţeles că Dumnezeu nu avea să îngăduie bătrânului rege să îţi facă vreun rău, fraţii tăi din Iuda au hotărât să înceapă să îţi zidească o casă. Ei au crezut, la fel ca mulţi alţii din Israel, că tu ai fost ales de Cel Preaînalt ca într-o bună zi să ne fii rege. Aşa că noi toţi am început să dăm tot ce putem pentru a asigura materialele necesare înălţării unei case pentru tine, atunci când va veni vremea.

După care păşiră peste pragul casei şi pătrunseră într-o încăpere spaţioasă.

Huşai îi îndemnă să înainteze şi deschise înaintea lor două uşi din lemn masiv de stejar, introducându-i într-o cameră de audienţe imensă, cu o estradă înălţată într-un capăt. David privi în jur la spaţiul ce avea un aer încărcat de veselie, cu ferestre înalte prin care lumina după-amiezii se revărsa peste podeaua din lemn. Fu copleşit de un sentiment de umilinţă şi uimire.

— E mai mult decât aş fi putut cere sau visa, Huşai. Dar cum de ai ştiut toate lucrurile acestea? Cum ai putut şti că voi dori mai multe geamuri şi podele din lemn şi toate astea?

Huşai se apropie de David şi zâmbi.

— Oamenii din Iuda ştiau că eu sunt un arhitect cu experienţă. Am fost în palatul lui Saul – am fost prieten cu bărbatul care a proiectat locul acela înfiorător. Saul avea un trecut ce abunda în stări sufleteşti întunecate. Niciodată nu a avut cu adevărat încredere în cineva. Cred că şi-a construit o fortăreaţă în care să se păzească de vrăjmaşi. Păcat că nu şi-a dat seama că cel mai de temut dintre vrăjmaşii săi se cuibărea în pieptul lui. Îl privi pe David. Am presupus că vei dori ca locuinţa ta să fie exact opusul locuinţei bărbatului care a încercat să te ucidă.

David îşi ridică degetele bătătorite pentru a-şi mângâia şuviţele moi din barbă, studiindu-l pe bărbatul remarcabil pe care Domnul i-l pusese înaintea sa.

— Cât de înţelept eşti, Huşai. Îi puse o mână pe braţul omului. Mulţumesc.

Faţa lui Huşai căpătă o nuanţă stacojie şi-şi coborî creştetul.

— O, nu-i mare lucru, domnul meu. Dar vă mulțumesc pentru laude. Își ridică privirea, iar expresia feței i se lumină dintr-odată. Nu doriți să vedeți și restul casei?

David își înăbuși impulsul de a chicoti. Deja îi plăcea mult omul acesta.

— Sigur, spuse el, bătându-l ușor pe spate pe Huşai. Condu-ne.

Pe Mical o durea spatele în timp ce lucra în mojar cu mâna, apăsând cu putere în pistilul aspru de piatră. Lângă ea, un vas de lut era plin cu boabe fragede de grâu, iar Mical aruncă o privire la movila tot mai înaltă de făină și oftă. Ar fi preferat să soarbă un ceai de lămâie sau să coacă prăjiturele dulci în bucătăria ei decât să se omoare aici cu munca ce le revenea de obicei slugilor.

— Nu doriți să fac eu asta acum, stăpână? o întrebă Kezia din locul ei de lângă Mical. Mișca înainte și înapoi un ciur din lut, cernând tărâțele de miezul zdrobit. Aș spune că v-ar prinde bine o pauză.

Mical se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul băncii din piatră, îndepărtându-și șuvițele de păr ce-i căzuseră în față, și zâmbi acru.

— Faptul că mă concentrez aici nu-mi lasă gândurile să o ia brambura în altă parte. E mai ușor să mă descurc cu durerea din trupul meu decât cu durerea din inimă. Își suflecă mânecile veșmântului și își duse amândouă mâinile la spatele care o durea, îndreptându-se. Părea să fi trecut o veșnicie de când o îngropaseră pe Merab și copilul ei nenăscut și în același timp, părea imposibil să fi existat aievea. Poate că, dacă va continua să se țină ocupată, putea să ignore mai departe suferința ce nu-i dădea pace.

În depărtare se auzi zgomot de copite, iar ea se încordă. Schimbă o privire cu Kezia.

— Cine să fie oare de călărește atât de repede? se miră Kezia.

Mical se ridică în picioare și traversă curtea până în fața casei. Îi zări pe Paltiel, pe Abner și pe Adriel ieșind în drum ca să-l întâmpine

pe călărețul singuratic.. O teamă nespusă i se strecură deodată pe sub piele, iar mâna îi tremură pe funia de la uşă. Nu putea auzi ce spunea solul, aşa că ieşi pe uşă, chinuindu-se să audă ceva.

— Nu mai sunteți în siguranță aici. David şi trupele lui s-au mutat în Hebron. Oamenii din Iuda l-au încoronat rege peste ei, spuse solul, iar brațele sale indicau agitate spre nord-est. Trebuie să fugiți de aici înainte ca David să trimită oameni care să-i ia prizonieri pe toți cei ce au mai rămas din casa lui Saul.

Mical îl văzu pe Abner scoțând o monedă din punga de la cingătoare şi punând-o în mână bărbatului.

— Vom pleca imediat, spuse el.

— Încotro să ne ducem? întrebă Paltiel după plecarea omului.

Abner spuse ceva fără ca Mical să înțeleagă ce. Nu că i-ar fi păsat ce avea să spună. Şi ce dacă îi prindea David pe ei toți? Nu avea să-i omoare. Nu-şi putea imagina ca el să le facă vreun rău celor din familia ei. Suferiseră deja suficient cu toții. Îl privi pe furiş pe soțul ei. Şi totuşi... poate că nu avea să arate prea multă îngăduință față de Paltiel.

Ca şi când i-ar fi putut citi gândurile, Paltiel se întoarse brusc spre ea şi traversă curtea din față.

— Ai auzit?

Ochii lui întunecați îi trădau teama. Ea încuviință din cap.

— Unde ne ducem?

Paltiel o apucă de braț şi o duse repede în casă.

— Abner a verificat toate alternativele pe care le avem, trimițând iscoade prin tot Israelul. El vrea să ne ducă cât mai departe posibil de David.

— Departe de Iuda, vrei să spui.

Nerăbdarea îi transmise asprime în glas.

— La cel mai îndepărtat hotar al Israelului, la Mahanaim. Ai vreo problemă cu asta?

Nu-i scăpă durerea din tonul vocii sale.

Resemnarea o făcu să se simtă dintr-odată obosită.

— Pur şi simplu m-am săturat de toate astea, Paltiel. Vreau să mă duc acasă. Vreau să-i văd pe Abba, pe Ionatan şi pe Merab şi

pe Abinadab şi pe Malchişua. Nu vreau să-i cresc eu pe cei cinci băieţi ai lui Merab. Îmi doresc propriii mei copii. Există atât de mult război şi ură, şi nimic nu iese niciodată bine. Ea se uită la el, observând licărirea tandră din ochii lui.

Îi cuprinse obrazul cu o mână.

— Ştiu că a fost greu pentru tine, dragostea mea. Vreau să te duc departe de aici, acolo unde nimic nu te mai poate răni din nou.

Ea încercă să zâmbească, dar ştiu că în efortul acela nu pusese decât jumătate de suflet.

— Asta e cu neputinţă, Paltiel. Fără să privească înapoi, Mical îi întoarse spatele şi se duse să-şi strângă lucrurile pentru călătoria grabnică ce avea să-i ducă departe de Bahurim.

27

Un an mai târziu

— Ce se mai aude despre Abner şi casa lui Saul? David îşi duse cupa din argint la buze şi sorbi din vinul de struguri de curând fermentat. Îşi întinse picioarele înaintea sa şi le ridică pe un scăunel. Umbrele înserării începură să se întindă prin odaia de zi neprotocolară din casa sa, iar un slujitor trecu prin faţa lor cu o torţă mică pentru a aprinde candelele.

— Familia lui Saul s-a aşezat foarte stabil undeva departe, la miazănoapte, la Mahanaim, iar Abner continuă să adune tot Israelul în jurul lor acolo. Ioab înghiţi o gură sănătoasă dintr-o cupă asemănătoare şi îşi şterse ultima picătură de la gură cu dosul mâinii. Ştii că Abner nu se va da înapoi de la nimic pentru a-l încorona pe Işboşet rege în locul lui Saul.

David studie lichidul roşu şi spumos din pocalul lucitor, dorindu-şi ca răspunsurile la problemele lui din prezent să poată fi găsite în adâncimea acestuia.

— Ionatan mi-ar fi încredinţat împărăţia fără discuţie.

De ce nu rămăsese în viaţă întâiul născut al lui Saul? Işboşet va executa fără crâcneală tot ce-i va spune Abner să facă.

— Iar Abner nu vrea să renunţe la o asemenea poziţie influentă. Nu m-aş mira să aflu că dorinţa de a fi rege este doar a lui. Ioab mai

sorbi o dată din pocal, apoi puse cupa goală pe masă. Se ridică de pe scaunul din lemn pentru a începe să traverseze încăperea spațioasă.

David ridică din sprâncene şi-şi privi amuzat nepotul. Era impertinent şi nerăbdător.

— Liniştește-te, Ioab. Împărăția va fi a mea la vremea hotărâtă de Dumnezeu. Nu m-a adus El până aici?

Ioab se opri din mers şi-l privi pe David cu ochi mari.

— Dar domnul meu, nu ai voie să-l desconsideri pe Abner. Este odios de şiret, iar viclenia din el ți-l va face un vrăjmaş mai aprig decât ți-a fost Saul vreodată.

David puse cupa din argint pe masă lângă el şi-şi cuprinse mâinile sub bărbie.

— Văd prea bine ce face Abner, nepoate. Ai uitat că m-am căsătorit cu o rudă de-a lui. Ca să nu mai spun că am luptat sub comanda lui ani de zile.

Ioab se întoarse şi-şi reluă locul. Se aplecă înainte, sprijinindu-se cu coatele de genunchi.

— De ce nu ai zădărnici planurile lui Abner înainte să ajungă mai departe? Trimite-i un duşman prin uşa din spate.

— Adică? David privi în ochii cenuşii ca mărgelele şi la obrajii ciupiți de vărsat ai lui Ioab. Privirea lui înverşunată putea speria un copil, iar scânteierile ucigaşe din ochi, până chiar şi pe un om mare. Bine măcar că acest supus ţâfnos era de partea lui, şi nu în cealaltă tabără.

— Fă o alianță.

Cuvintele lui îl luară pe nepusă masă pe David, şi se lăsă înapoi în pernele scaunului său.

— Ce fel de alianță?

Mustața neagră şi stufoasă a lui Ioab tresări, în timp ce pe buze îi apăru un zâmbet răutăcios.

— Regele din Gheşur poate că va dori să îşi păstreze pacea în țară.

Gheşuriții se numărau printre vrăjmaşii Israelului. Unele dintre cetățile lor din sud fuseseră spulberate de David şi de oamenii săi când locuiseră între filisteni. Nu era o idee prea strălucită ca

regele gheşuriților să afle amănuntele acelor expediții. Nu dacă îşi doreau să facă din el un aliat.

— El ştie de isprăvile noastre din trecut?

— Mă îndoiesc. Se teme de tine, acum că Iuda te-a încoronat rege.

— Crezi? David îi aruncă o privire mirată lui Ioab. Se părea că Ioab avea o mulțime de informații, dar nu avea de gând să se sfătuiască doar cu el. Poate că ar trebui să îmi întrunesc toți sfetnicii, să vedem dacă ei sunt de acord.

Ioab se lăsă pe spate şi-şi încrucişă brațele la piept.

— Privilegiul tău, desigur.

David pocni din degete, iar un slujitor veni imediat lângă el.

— Cheamă-i pe Huşai, architul, pe Benaia, pe Abiatar, preotul, şi pe Abişai, să ni se alăture.

— Da, Măria Ta, spuse sluga şi ieşi imediat din încăpere.

Puțin mai târziu, David se adresă tuturor.

— Fraților, am aflat că Talmai, regele din Gheşur, ar vrea să intre în grațiile noastre. Mai mult, mi s-a spus că Abner îşi adună o oştire la Mahanaim şi, după cum ne aşteptam, are de gând să-l încoroneze pe Işboşet rege în locul lui Saul. Ni s-a sugerat să încheiem o alianță între împărăția mea şi cea a gheşuriților – pentru a avea un aliat la nord de Abner. Spuneți-mi, voi ce părere aveți despre asta?

— Ce fel de alianță? întrebă Abiatar. Sunt păgâni, la o adică.

— Am putea să îi ajutăm, iar ei să ni se alăture în defensivă. Nu mai întreprindem alte raiduri în satele gheşuriților, spuse David, jucându-se cu ciucurii perniței ornamentale de lângă el.

— Talmai se teme de noi, interveni şi Ioab. Şi nu cred că i-a păsat vreodată de Saul. Nu este încântat să afle că fiul lui Saul a tăbărât în curtea din spate a împărăției sale, mai ales când există posibilitatea ca Israelul să se unească şi să-l numească rege. Dacă nu mă înşel, Talmai s-ar bucura să ştie că suntem dispuşi să apărăm mica lui împărăție împotriva oştirii lui Abner.

— Abner a început să recucerească teritoriile pe care le-au ocupat filistenii, comentă Abişai.

— Dar e o chestiune ce se derulează încet, spuse Ioab care se ridică şi începu din nou să măsoare încăperea la pas. În anul în care David a împărățit în Iuda, Abner a adunat mai puțin de jumătate din oştirea pe care o avea înainte să fie ucis Saul şi nu au recucerit decât o singură cetate de atunci încoace.

— Eu mă tem că, dacă îi dăm suficient timp, îşi va aduna puterile şi va recuceri şi celelalte cetăți, în special Ghibea, spuse Benaia şi luă prăjitura cu stafide pe care i-o oferea o slugă.

— Crezi că se va întoarce acolo? întrebă Abiatar.

— Nu curând. Abner nu este prost. Nu ar accepta să fie atât de aproape de Hebron. Ştie că puterea lui David creşte mereu, cu fiecare nouă zi. Dumnezeu este de partea noastră, iar Abner ştie asta. Ioab se opri şi ridică un alt pocal cu vin de pe o tipsie de argint şi luă o înghițitură sănătoasă. Dar cred totuşi că ar trebui să ne unim cu Talmai. Ți-ar întări împărăția, David. Se întoarse cu fața spre unchiul său. În orice caz, nu are cu ce să ne strice.

David ascultă la discuțiile ce continuară în jurul său şi rămase pierdut pe gânduri. Dacă Abner nu ar fi reuşit să plece atât de repede, ar fi reuşit să şi-o aducă înapoi pe Mical. După cum arătau lucrurile acum, probabil că avea să fie nevoit să se lupte din răsputeri pentru a-şi cere înapoi ceea ce i se cuvenea şi era a lui. Iar ea era a lui. Plătise un preț de sânge pentru ea. Şi-apoi, dacă o readucea acasă la sine, avea mai multe drepturi să pretindă tronul. Dar totuşi, cum putea să obțină asta fără să producă şi mai multe pierderi în casa familiei lui Saul? Îşi trecu o mână prin părul ce-i cădea pe umeri şi oftă. Trebuia să existe o cale.

— Unchiule? Ne auzi? Vocea lui Ioab se făcu auzită peste discordanța gândurilor lui.

— Mă gândeam. Privi în jur, tăcând şi privindu-l cu atenție pe fiecare dintre ei. Vreau să o aduc pe Mical acasă.

Cuvintele sale fură urmate de tăcere.

— Şi ce are asta a face cu încheierea unei alianțe cu Talmai, Măria Ta? întrebă Benaia ezitând evident.

David îşi mângâie barba, eschivându-se. După fețele lor, probabil că-şi imaginau că-şi pierduse mințile.

— Nimic, probabil. Dar îmi va întări pretențiile la tronul lui Israel. Ideea este să o luăm de lângă Abner fără vărsare de sânge.

Huşai scutură încet din cap.

— Nu eşti de acord, Huşai?

— Nu mi se pare potrivit momentul de față, Măria Ta. Ai putea, după cum spui, să ți se pară că te va ajuta să uneşti împărăția. Dar cu Abner care evident încearcă să îți zădărnicească toate planurile de a deveni rege în locul lui Saul, te-ai putea trezi că se ridică împotriva ta seminția lui Beniamin, şi poate şi altele, dacă faci una ca asta prea curând.

— Abner va vedea fără îndoială o declarație de război în asta, spuse Benaia. Străjerul cu umerii lați se aplecă înainte pe locul său, cu ochii săi negri ațintiți la David. Nu cred că îți doreşti un război civil pornit din mâinile Măriei Tale.

— Poate că războiul este inevitabil, spuse Ioab, frecându-şi palmele una de cealaltă.

— Deci, la ce fel de alianță te gândeşti atunci? îl întrebă David, schimbând intenționat subiectul. Nu avea niciun rost să insiste asupra unei cauze pierdute.

— Se zvoneşte că Talmai ar avea o fată. Ioab îşi lăsă corpul agil să cadă pe un scaun cu spătarul înalt. Dacă te-ai însura cu ea, ai realiza o alianță mai puternică decât orice altă înțelegere trecută-n pergament.

— Se spune că fata este deosebit de frumoasă, Măria Ta, adăugă şi Abişai.

David se întinse după cupa sa din argint.

— Vreți să-mi iau încă o nevastă?

— Nu e orice fel de nevastă. E prințesă, spuse Ioab.

— Ca şi Mical? David luă o gură din vinul roşu, brusc dorindu-şi să poată bea suficient cât să o uite pe femeia aceea. Tu crezi că ar trebui să-mi fac un harem, Ioab? Trei neveste îmi dau destule bătăi de cap. De ce ar trebui să mă încurc cu şi mai multe femei?

— David are dreptate. Iar legea lui Adonai îl avertizează pe rege să nu-şi ia prea multe neveste, ca să nu-i întoarcă inima de la El, spuse Abiatar. Preotul îi citise legea lui David atunci când

fusese încoronat rege peste Iuda, iar aducerea-aminte a acesteia nu făcu decât să crească opoziția lui David.

— Dar câtă vreme ele nu-i întorc inima de la Yahweh, care e problema? Cu siguranță că El ştie că alianțele politice pot evita multă vărsare de sânge. Cuvintele lui Abişai reuşiră să strecoare îndoiala în gândurile confuze ale lui David.

— Da, şi în timp ce vrăjmaşii mei evită astfel de probleme, casa mea suferă din această cauză. David se încruntă. O casă plină de femei nu este neapărat o binecuvântare, nepoate.

— Atunci le construieşti odăi, le dai slugi şi copii, şi le chemi doar atunci când inima ta pofteşte astfel. Unii bărbați sunt fericiți cu un astfel de aranjament. Ioab îşi încrucişă brațele la pieptul vânjos şi îi aruncă lui David zâmbetul său prostesc şi superior. În ce mă priveşte, nu văd care ar fi problema.

Bărbații începură să râdă pe înfundate, iar David reuşi să zâmbească sec. Rămase privind lung restul licorii sângerii din pocal. Ei nu înțelegeau. Nu-l interesa să se căsătorească cu o altă femeie. O găsea pe Ahinoam fermecătoare şi pe Abigail atrăgătoare atât fizic, cât şi spiritual, iar când avea să recapete dragostea lui Mical, casa lui avea să fie întreagă. O altă femeie nu avea decât să îi complice şi mai mult viața.

Oftă, frecându-şi încheietura degetelor de-a lungul tapițeriei pe care i se sprijinea brațul. Când îşi ridică privirea, întâlni ochii curioşi ai celorlalți şi ştiu că, dacă refuza oferta lor, împărăția lui nu începea bine. Deşi unii aveau impresia că, dacă eşti rege puteai face tot ce pofteşti, îşi dădea seama că în acelaşi timp trebuia să facă şi pe placul sfetnicilor săi.

— Poate că e în regulă să mă întâlnesc cu Talmai, spuse el, silindu-se să zâmbească. Trimiteți soli în Gheşur şi stabiliți termenii alianței. Dacă este de acord… Făcu o pauză, dorindu-şi să poată anula ceea ce urma să spună. Dacă e de acord, spuneți-i că voi socoti înțelegerea pecetluită când mă voi însura cu fiica lui.

Mical se aplecă peste salteaua din lână pe care dormea Ioel, rezistând impulsului de a-l mângâia pe părul lui maroniu şi moale. O durea spatele după ce stătuse atât de mult în genunchi lângă el în ultimele zile, înmuind mereu bucata de pânză în apă rece şi implorându-L pe Dumnezeu să-i scadă febra, când brusc se simți la fel ca una dintre cârpele umede pe care le storsese mereu şi cu care răcorise trupul lui Ioel zi şi noapte.

Se uită îndelung la pieptul băiatului care se ridica uşor, bucuroasă că în sfârşit adormise liniştit. Cel puțin respirațiile nu-i mai erau atât de chinuitoare, iar febra îi scăzuse dintr-odată în după-amiaza aceea. Poate că reuşea şi ea să doarmă puțin.

Se ridică în picioare clătinându-se şi-şi îndepărtă şuvițe umede de păr de pe fața transpirată. Gândul de a pierde încă un membru al familiei o paraliza în interior. Din fericire, Dumnezeu părea să se fi îndurat de această dată. Ioel avea să se facă bine şi avea să se întoarcă acasă la tatăl său, iar ea îşi putea relua îndatoririle de soție față de Paltiel. Uneori aceste episoade intermitente în care trebuia să fie mamă o vlăguiau de toate puterile. Cu toate că nu era singura responsabilă de copii, nu era sigură că dorea să se angajeze să-l ajute pe Adriel să-şi crească cei cinci băieți. Ar fi fost mai bine să fie ai ei, carne din carnea ei, şi să-i fi născut ea pe rând, pe fiecare.

Copilul continuă să respire regulat, iar Mical se strecură afară din încăpere. Se duse în camera de zi mai mare, apoi ieşi în curtea interioară pe uşă. Un vânt mângâietor îi atinse obrajii fierbinți, ca o blândă dezmierdare. Ultimele dâre oranj şi trandafirii de lumină brăzdau orizontul îndepărtat, înfăşurând tot cerul cu panglici de culoare. Adora momentul acesta al zilei. Cumva, prin comparație, lumea ei părea mai neînsemnată, problemele ei minuscule spulberându-se în fața imensității spațiului.

Oftând greu, se întoarse şi reintră în casă. Scufundă o tigvă într-un vas de pământ plin cu apă şi sorbi lichidul călduț. Casa era cufundată într-o liniște sinistră, cum Kezia era plecată în vizită la familia ei, iar Paltiel era dus în război. Oare ce făcea David acum? Şi de ce îi alergau mereu gândurile la el, ori de câte ori se trezea singură? Zvonul că îşi mai adăugase două soții la

haremul său se răspândise rapid. Nu ar fi trebuit să-i pese, de fapt. Dar cu toate astea, inima i se strângea tăcută de durere de fiecare dată când şi-l imagina în braţele altei femei.

Goli apa din tigvă şi o puse pe masă lângă un vas acoperit, în care creştea aluatul. Paltiel avea să se lupte pentru ea până la ultima suflare, dar gândul acesta nu o consola cu nimic. Poate că obosise, nimic mai mult. Viaţa era prea grea. Durerea prea reală. Iar Dumnezeu nu mai întorcea lucrurile în favoarea ei. Se duse în dormitor, se întinse pe rogojina ei din colţ şi-şi închise ochii în timp ce flacăra candelei pâlpâi într-o nişă din perete. Dacă David reuşea să ajungă rege al întregului Israel, ce avea să spună ea dacă avea să se trezească în faţa lui şi-l vedea înveşmântat în hainele pe care le purtase cândva tatăl ei? Dacă se întorcea la el, avea să o facă oare regina lui?

În minte o revăzu pe fetiţa al cărei vis fusese să se căsătorească cu un bărbat care avea să fie rege într-o bună zi. Fata aceea nu mai exista.

Mical se trezi dintr-un somn agitat. Era deja dimineaţă? Aruncă o privire pe geamul deschis, dar nu văzu niciun semn că s-ar fi ivit zorile. Tăcerea din miezul nopţii se înfăşură ca un giulgiu în jurul casei, şi Mical simţi cum i se face pielea de găină de frică.

Se strădui să asculte. Oare zgomotul ce se auzea departe erau copite de cai? Se sprijini într-un cot. Sosea cineva. Oare Paltiel se pornise la drum pe timp de noapte?

Inima i se făcu mică de teamă, se duse la uşă şi verifică ranga ce bloca intrarea. Poate că trebuia să încuie şi fereastra.

Traversă camera în vârful degetelor, sperând să nu-l trezească pe Ioel. Privi încă o dată afară în întunericul de nepătruns. Chiar şi luna arunca doar puţină lumină pentru a-i dezvălui pe musafirii nepoftiţi. Închise obloanele la geam.

Cu inima bubuindu-i în piept, Mical se lipi de zid şi trase cu urechea. Caii se opriră chiar în faţa uşii lor, după care auzi sunet de paşi apropiindu-se în fugă. Se aştepta ca cineva să bată cu putere în uşa din lemn, însă doar un ciocănit uşor ajunse în schimb la urechile ei. Se apropie cu paşi nesiguri de uşă.

— Mical? Vocea inconfundabilă a lui Paltiel se făcu auzită prin uşă.

Degetele tremurătoare ale lui Mical începură să mişte zăvorul până reuşi în cele din urmă să-l tragă, deschizându-i uşa lui Paltiel, lui Abner şi altor câtorva oameni. Braţele însetate ale lui Paltiel o traseră la pieptul său, strângând-o într-o îmbrăţişare care îi trăda teama de a-i mai da drumul.

— Ce faceţi aici la ora asta? Credeam că sunteţi o ceată de tâlhari. Mical se strădui să-şi poruncească inimii să revină la un ritm normal.

— Venim de pe câmpul de luptă, spuse Paltiel, trăgând încet aer în piept. Ne-am strecurat până la locul unde erau legaţi caii noştri şi am venit cât am putut de repede acasă.

Ea-i studie fruntea brăzdată de cute adânci, încercând să desluşească expresia feţei sale în lumina slabă de afară.

— Să înţeleg că nu e de bine.

— Oştirea lui David a reuşit să ucidă de nouăsprezece ori mai mulţi oameni decât noi, spuse Abner posac.

— Mai rău decât orice, Abner a fost silit să-l ucidă pe Asahel, fratele lui Ioab. În ochii lui Paltiel licări spaima. O privi pe Mical şi o apucă de umeri. Întinde câteva aşternuturi pentru oaspeţii noştri, Mical. Abner şi oamenii săi vor dormi aici până în zori.

Porunca lui subită o vlăgui de putere. Era prea obosită ca să i se mai şi poruncească pe deasupra. Dar nu ajuta la nimic să vocifereze. Nu erau slugi care să facă treaba asta în locul ei, aşa că se duse într-un colţ al încăperii pentru a lua o grămadă de pături. Le întinse pe podeaua din lemn şi se strecură tiptil înapoi în cameră cu Ioel.

Sunetul înăbuşit de voci o ţinu trează toată noaptea şi se trase mai aproape de uşă pentru a auzi ce spuneau.

— Ştii că viaţa ţi-e în pericol acum, spuse Paltiel. David sau Ioab se vor răzbuna cu siguranţă pentru moartea lui Asahel.

— Şi-ţi imaginezi că eu nu ştiu? Mical auzi amărăciunea din vocea lui Abner.

— Cu atât mai multe motive avem să-l împiedicăm pe David să împărătească peste toată țara, spuse Paltiel căscând.

— Işboşet nu va obține niciodată supunerea pe care o are David din partea oamenilor. Vocea lui Abner deveni atât de înceată încât Mical trebui să se lipească mai mult de uşă, chinuindu-se să audă.

— Trebuie! David nu poate fi rege aici.

Ieşirea soțului ei fu urmată de tăcere, iar Mical îşi ținu respirația, tânjind să ştie ce gândea Abner.

— Nu te aprinde, Paltiel. Mă gândesc deja la o soluție.

Ce soluție? Lui Mical îi venea să năvălească în odaie şi să le ceară să-i răspundă imediat. Dar vocile bărbaților se stinseră, şi înainte să-şi dea seama, respirațiile lor regulate fură singurele care se mai auziră în tăcerea nopții.

Era evident că Abner şi Paltiel se temeau acum şi mai mult de David decât o făcuseră înainte să pornească în război împotriva lui. Iar Abner avea dreptate. Fratele ei nu avea niciodată să fie capabil să păstreze tronul în fața personalității fermecătoare a fostului ei soț. Şi-apoi, nu Dumnezeu Însuşi îi promisese tronul lui David? Însă exista pericolul ca şi Abner şi Paltiel să moară în cazul în care David reuşea să ajungă rege. Gândul acesta îl înfioră.

Se strecură înapoi în aşternutul ei lipit de perete, din camera lui Ioel. Băiatul se întoarse pe cealaltă parte în somn, iar Mical îşi întinse trupul istovit lângă al său şi-şi închise ochii. Umbrele trandafirii ale zorilor se întindeau deja la orizont când Mical reuşi în cele din urmă să adoarmă, întrebându-se neobosit în gând cât timp se mai puteau opune planurilor lui Adonai.

28

Şase ani mai târziu

Un tunet răsunător prefață furtuna ce se anunța, iar Paltiel se întrebă dacă era posibil ca cerul să simtă furtuna din propria sa inimă. De-ar fi putut face ceva pentru a-şi asigura viitorul cu Mical. De ce era aşa de paralizat de frică?

Se ridică în picioare, sub acoperişul jos şi plat al locuinței spațioase a lui Işboşet, nehotărât ce să facă în continuare. Trecuseră şase ani de când începuse războiul civil în împărăția lui David, de la ziua aceea fatidică în care Abner îl omorâse pe Asahel, nepotul lui David. Reuşiseră în sfârşit, după patru ani de conflicte, să adune suficienți susținători pentru a-l încorona pe Işboşet ca rege. Dar nu suficient de repede. Iar împărăția sa fusese nesigură încă de la bun început.

Paltiel se înfioră. Cât de multe bătălii dăduseră el şi Abner care se soldară cu puțin succes sau cu înfrângeri decisive? Cât de mulți dintre oştenii lui Israel muriseră încercând să-i oprească pe oamenii lui David de la înaintare? Cu toate astea, împărăția lui David se întărea tot mai mult, iar soluțiile promise de Abner nu-i duseseră nicăieri.

Se retrase şi mai mult sub protecția acoperişului, observând gărzile instalate la toate intrările. Işboşet se temea pentru viața sa –

când atenția nu-i era abătută la mâncare şi băutură şi plăceri care nu aveau nimic de-a face cu siguranța împărăției. Noul rege se trezea abia târziu – ceea ce nu era neobişnuit – iar Paltiel se întrebă dacă Abner avea aceeaşi problemă şi în dimineața aceasta.

Norii se mişcau şi alergau pe bolta cerească odată cu vântul care se întețea. Paltiel îşi prinse faldurile veşmântului şi şi-l strânse mai tare în jurul gâtului, scanând scurta distanță dintre casa lui Işboşet şi cea a lui Abner. Între cele două clădiri mai mari, se aflau câteva clădiri mai mici dispuse în forma literei L, în care locuiau soția lui Saul, concubina lui, Riţpa, şi soțiile lui Işboşet, şi care formau o legătură între locuința regelui şi a generalului său. Casa lui Abner continua forma de L ca un braț mai lung, ca şi când casa generalului ar fi fost de aceeaşi importanță cu a regelui lui Israel. Sălaşul era cu totul diferit în comparație cu fortăreața lui Saul. Dar apoi, Işboşet nu era războinicul şi liderul care fusese tatăl său.

Şi cea mai mare parte a Israelului ştia asta.

O rafală subită de vânt îl biciui pe Paltiel peste față în timp ce ploaia arunca stropi mari pe pietrele ce pavau curtea. Cu colțul ochiului zări o licărire roşie şi-şi întoarse capul spre clădirile învecinate. Oare Abner era cel care tocmai părăsea locuința Riţpei? Roba nouă şi roşie a generalului îl evidenția în orice mulțime, iar Paltiel îşi miji ochii, pentru a se asigura că într-adevăr el era acela.

Ba bine că nu. În ciuda ploii, Abner nu părea să se grăbească. De fapt, îşi ridică bărbia şi-şi îndreptă umerii, mergând țanțoş ca un mire care tocmai ieşise din cortul său de nuntă. Era cu putință să-şi fi petrecut noaptea cu Riţpa? Un astfel de gest era aproape acelaşi lucru cu a ridica pretenții la împărăție! Aceasta era soluția finală a lui Abner – să preia conducerea ca rege?

Paltiel se rezemă cu o mână de zidul de cărămidă, cu inima bătându-i cu putere în piept. Dacă Abner prelua tronul, presupunând că Israelul l-ar fi urmat, poate că aveau o şansă în fața lui David.

Răpăiala apei ce cădea pe acoperiş îneca orice alt sunet, iar Paltiel făcu un pas înapoi, ferindu-şi hainele de stropii de apă

ce i le umezeau. Se lovi de un trup vânjos şi se întoarse imediat, întrebându-se cine s-o fi strecurat până lângă el fără să-l observe. Privirea pătimaşă a lui Işboşet, exact ca a tatălui său, îl ţintui locului.

— Oare mă înşeală ochii sau tocmai l-am zărit pe Abner ieşind din casa concubinei mele?

Paltiel înghiţi în sec. Nu se temuse niciodată de Işboşet. Bărbatul nu părea să posede capacitatea de a provoca teamă cuiva. Dar acum, veninul din tonul lui şi braţele încrucişate îi trădau determinarea cumplită care putea distruge orice în cale.

— Se poate. Nu poţi spune cu siguranţă de la depărtare, minţi Paltiel.

Işboşet scutură din capul său cărunt.

— Ba da, se poate, Paltiel. Făcu o pauză. Abner râvneşte la tronul meu.

Ochii căprui ai lui Işboşet scăpărară de furie înainte să se întoarcă şi să apuce pe culoarul ce ducea la sala sa de audienţe. Prin ploaia ce începuse să se domolească, Paltiel privi înapoi peste umăr spre casa lui Abner. Generalul stătea sub bolta ce străjuia intrarea şi zâmbea.

Umbre schimbătoare alunecară peste zidurile din sala de audienţe a lui Işboşet. Doar puţine candele erau aprinse, în ciuda luminii mohorâte de afară, iar pielea lui Paltiel se înfioră de groază.

— Când vom ajunge la tron, să faci ca mine, îi porunci Abner în şoaptă.

— Nu fac întocmai? Cuvintele acestea avură un gust amar în gura lui Paltiel.

Abner îl privi neînduplecat. Las' să fie supărat. Dacă nu ieşea bine, nu era nimeni altcineva de vină decât el însuşi. Şi-apoi, ar fi drăguţ dacă i-ar fi spus şi lui despre ce era vorba.

Se opriră la câţiva paşi de estrada înălţată pe care şedea Işboşet, iar faţa îi luase o expresie sumbră.

— De ce ai intrat la țiitoarea tatălui meu? întrebă Işboşet. Încerci să-mi iei tronul. Pieptul său slab se înfoie, iar bărbia sa dublă se întinse înainte.

Abner îşi încrucişă brațele la pieptul său vânjos.

— Ce sunt eu, un cap de câine din Iuda? Astăzi îmi arăt credincioşia față de casa lui Saul, tatăl tău, a fraților lui şi a prietenilor lui, prin faptul că nu te-am dat pe mâinile lui David, iar tu vii şi mă învinovățeşti azi de o vină în ce priveşte o femeie?

Işboşet se apucă de brațele laterale ale jilțului său, iar culoarea de obicei măslinie a pielii sale păli. În ochii săi apăru teama şi păru incapabil să-i dea un răspuns lui Abner.

În încăpere se lăsă tăcerea, iar Paltiel strânse din dinți, simțind furia lui Abner. Generalul voinic stătea încremenit, iar singurul semn care-i trăda indignarea era un spasm al ochiului său stâng.

Abner făcu un pas spre Işboşet, făcându-l pe bărbat să se chircească în fața lui.

— Aşa să-mi facă mie Dumnezeu, şi încă şi mai rău de atât, spuse Abner cu tonul vocii jos şi amenințător, dacă nu îi voi face lui David aşa cum i-a promis Domnul – îi voi da împărăția din casa lui Saul şi voi statornici tronul lui David peste Israel şi Iuda, de la Dan până în Beerşeba.

Paltiel începu să respire mai repede, iar fața lui Işboşet păli şi mai tare, dacă se putea mai mult de-atât. Ce era asta? Abner îşi pierduse mințile?

Işboşet se lăsă pe spate în jilțul său şi îşi încleştă mâinile în poală. Muşchii feței i se contorsionară de frică şi începu să se legene înainte şi înapoi. Buzele îi erau strâns lipite între ele, iar Paltiel îşi dădea seama că nu avea să-i răspundă nimic lui Abner. Abner fusese cel care îl încoronase pe Işboşet şi-l urcase pe tron, iar Abner putea să-i ia înapoi toate astea.

Sunetul scos de sandalele din picioarele lui Abner pe dalele de piatră îl scoase pe Paltiel din stupoarea în care căzuse. Dacă Abner se ducea de partea lui David, probabil că avea să o ia şi pe Mical cu sine. Mobilizat de o frică mai mare decât cea pe care

tocmai o arătase Işboşet, Paltiel fugi după Abner. Îl ajunse din urmă în curtea exterioară.

— Abner, aşteaptă!

Abner se opri din mersul său rapid şi se întoarse. Paltiel veni repede lângă el.

— Doar nu vorbeşti serios. Nu?

Ochii întunecaţi ai lui Abner erau plini de hotărâre.

— Ai auzit vorbele mele, nu?

— Dar... mă gândeam că motivul pentru care ai intrat la Riţpa a fost acela că doreai să preiei tronul chiar tu. Nu vrei să conduci ţara? De ce să i-o dai lui David? Nu-l putem lăsa să câştige. Paltiel se lupta cu ispita de a se prăbuşi la pământ şi de a izbucni în plâns.

Ochiul stâng al lui Abner începu din nou să tresară, iar Paltiel crezu că zăreşte o oarecare îmblânzire în ochii lui. Mâna puternică a generalului îl apucă de umăr.

— Iniţial, acesta a fost planul meu. Nu am lucrat eu cot la cot cu tine ca să-l strângem laolaltă pe tot Israelul în toţi aceşti ani?

Paltiel încuviinţă din cap, urând senzaţia pe care o avea în ochi de la lacrimile ce dădeau să-l podidească.

— Dar cum stăteam acolo şi-l priveam pe Işboşet... ei bine, mi-am dat seama că omul acesta nu a fost sortit niciodată să fie rege. Iar Dumnezeu a promis ţara lui David, doar ştii. După ce am pierdut atât de mulţi oameni în faţa lui, cred că a sosit timpul să vadă împlinirea promisiunii lui Dumnezeu.

— Iar dacă tu îl ajuţi la aceasta, vei fi al doilea la putere. Înţelese subit şi limpede totul, lacrimile i se spulberară, iar furia i se înteţi.

Abner îşi luă mâna de pe umărul lui Paltiel şi se încordă.

— Dacă se va întâmpla aşa, prea bine. Dar nu-i voi permite vărului meu să-mi spună ce pot să fac şi ce nu. Zilele lui Işboşet ca rege sunt numărate. Apoi îi întoarse spatele lui Paltiel şi plecă.

Paltiel rămase privindu-l pe Abner cum se îndreaptă spre casa gărzilor şi spre grajduri. Înainte ca soarele să ajungă la apus, generalul avea să fie pe drum spre a-i distruge definitiv viaţa lui Paltiel. Se simţi cuprins de deznădejde, iar apoi de o indignare mocnită.

Doar pentru faptul că Abner se ducea la David nu însemna că lucrurile trebuiau să se schimbe. Poate că acum era momentul să o scoată pe Mical din Israel – departe de stăpânirea lui David.

Cu o fărâmă de speranță, se întoarse în direcția opusă şi fugi tot drumul până acasă.

Un hârşâit continuu pe piatră se amesteca cu țipetele şi râsetele pline de voioşie ce se auzeau în depărtare. Copiii lui Adriel fugeau prin curte în timp ce Kezia şedea lucrând la piatra de moară. Mical stătea în genunchi cu ciurul din lut în mâini şi cernea grăunțele pentru pâinea ce trebuia coaptă la cină, privind făina fină ce creştea într-o movilă la picioarele ei. Îşi găsea alinarea în familiaritatea acestor sarcini casnice. După cei şapte ani de când plecase din Ghibea şi din fortăreața tatălui ei, privilegiile vieții la palat deveniseră o amintire scumpă, dar atât de îndepărtată acum.

— Vino imediat încoace, Benni. Atât îți spun! Vocea stridentă a lui Iacov se făcu auzită în toată curtea. Mătuşă Mical! Veni repede în fugă şi se opri brusc la doar câțiva paşi de oala cu făină proaspăt cernută.

— Ce este, Iacov? Mical îşi suflă o şuviță de păr din ochi.

— Benni mi-a luat arcul şi nu vrea să mi-l mai dea înapoi! Nu pot să învăț să trag cu arcul ca şi unchiul Ionatan dacă nu mă antrenez. Văicăreala copilului atinse o coardă sensibilă în inima lui Mical. Penultimul dintre copiii lui Merab îi amintea cel mai mult de Ionatan.

— O să vorbesc cu Benni, bine? Privi peste câmp, acolo unde cel de-al doilea fiu al lui Adriel stătea cu arcul ridicat deasupra capului, tachinându-l pe frățiorul său mai mic. Era pe punctul să-şi ridice brațul şi să-i facă semn să vină la ea, când zări un bărbat ce se apropia în fugă de casă.

Se apropie, iar Mical recunoscu paşii frenetici ai lui Paltiel. Ceva nu era în regulă. Simți cum cineva o trăgea de mâneca hainei.

— Uite că fuge acum, mătuşă Mical.

Privirea lui Mical se îndreptă spre Benni şi-l văzu traversând câmpul în fugă, spre casa tatălui său, departe de ea. O clipă mai

târziu îşi suci capul în direcţia lui Paltiel. Citi în expresia feţei lui ceva ce îi făcu inima să-i bată într-un galop sălbatic.

— O să ne ocupăm puţin mai târziu de asta, Iacov. Fugi şi joacă-te, şi fii cuminte, pentru mătuşa ta Mical, bine? Abia dacă îi aruncă vreo privire în timp ce-l mângâie uşor pe cap. Soarele dimineţii îi încălzea deja obrajii îmbujoraţi în timp ce se ridică şi-şi îndreptă atenţia spre Paltiel, care ajunse cu paşi iuţi lângă ea. Mical continua să ţină ciurul din lut în mâini.

— Trebuie să plecăm imediat, izbucni Paltiel, aplecându-se înainte şi trăgând cu nesaţ aer în piept. Strânge-ţi lucrurile. Mă duc să aduc măgarul şi căruţa.

Mical îl privea cu ochi mari. Îşi ieşise din minţi? Îşi ridică mâna liberă spre a-i atinge braţul transpirat.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat?

Paltiel trase încă o gură de aer, îşi smulse turbanul de pe cap şi-şi trecu degetele prin părul de culoarea nisipului.

— Abner a plecat la David. Dacă va obţine ce şi-a pus în cap, şi ştii că exact asta se va întâmpla, tot Israelul va ajunge sub conducerea lui David. Trebuie să te scot de aici.

Ciurul alunecă din mâna lui Mical, căzând cu zgomot pe pietrele ce pavau curtea.

— Credeam că Abner urmărea să fie el însuşi rege.

— Aşa credeam şi eu. Dar a avut o ciocnire cu Işboşet şi se pare că s-a răzgândit. Şi-apoi, dacă reuşeşte să convingă tot Israelul să-l urmeze pe David fără vărsare de sânge, ar putea ajunge al doilea în toată împărăţia. Se pare că generalul s-a hotărât să ţintească mai sus decât să cârmuiască doar unsprezece triburi.

Lui Mical nu-i scăpă sarcasmul din tonul lui Paltiel, dar în acelaşi timp, gândurile i se îndreptară spre David şi la posibilele consecinţe ale domniei lui peste regatul unit. Evident, Paltiel era convins că mariajul lor era în pericol.

— M-ai auzit, Mical? Trebuie să plecăm din Mahanaim. Odată ce Abner se va fi întâlnit cu David, nu se poate şti ce urmează să se întâmple cu familia lui Saul. Dacă David va fi în toane rele, ar putea porunci să fim omorâţi cu toţii. Trebuie să te protejez. O apucă de

braţ şi încercă să o facă să se ducă mai repede în casă. Kezia, începe să faci bagajele imediat, îi porunci el privind-o peste umăr.

Mical stătea încremenită, ţinându-şi echilibrul.

— David nu va face rău familiei mele, Paltiel. Dacă ar fi vrut să facă asta, ar fi făcut-o demult.

— Da, dar mi te-ar putea lua de la mine. Dacă plecăm din Israel, el nu mai are nicio putere asupra noastră.

Expresia feţei lui afişa o durere atât de profundă încât Mical îşi simţi inima sângerând şi ar fi vrut să-l poată consola. Dar o altă parte din ea o făcea să rămână locului. Indiferent dacă se vedea sau nu, ea rămăsese în continuare o prinţesă în Israel. Nu vroia să trăiască în exil, într-o ţară străină.

— Nu plec nicăieri, Paltiel. Tu n-ai decât să pleci dacă trebuie, dar eu nu-mi pot părăsi ţara în care m-am născut.

— Dar, Mical… Te-aş putea pierde. Vocea lui deveni mai stridentă, încărcată de emoţie.

— Sunt fiică de rege, Paltiel. Nu aş fi mai în siguranţă în altă ţară decât sunt acasă, în ţara mea. Şi-apoi, poate că David a uitat de mine. În cazul ăsta, nu trebuie să ne îngrijorăm de nimic. Da, se întâmplă că între timp trebuie să mă şi ocup de cinci băieţi, aşa că nu plec nicăieri. Nu mai vorbise atât de aspru cu el din primele zile ale căsătoriei lor, când încă era îndrăgostită de David.

— Căsnicia noastră nu înseamnă chiar nimic pentru tine, Mical?

Ea-l privi în faţa crispată de durere şi se luptă cu imboldul de a-i sări în braţe şi de-ai promite orice. Prea multe lucruri atârnau în balanţă. Prea multe erau în joc.

— Nu ştiu dacă într-adevăr căsnicia noastră este în pericol, dragul meu. Haide să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. Te rog. Atunci îl atinse pe braţ şi îşi ţinu respiraţia când el o cuprinse dintr-odată într-o îmbrăţişare năvalnică, pătimaşă.

— Te iubesc, Mical. Cred că greşeşti prin faptul că nu-ţi faci griji, şi ar trebui să îţi poruncesc să îmi fii supusă. Făcu o pauză, iar ea-i văzu mărul lui Adam ridicându-i-se şi apoi coborându-i în gât. Dar de dragul tău… voi aştepta câteva zile. Să vedem ce face Abner. O ţinu în faţa lui. Sper doar că nu voi apuca să regret asta.

29

O adiere răcoroasă gâdilă părul de pe brațele lui David în timpul plimbării sale de seară prin curtea rezervată soțiilor şi odraslelor sale. O înşiruire de uşi dădeau înspre curte, desemnând diferitele apartamente pentru cele acum şase femei din haremul său. Era ciudat cum, după ce şi-o luase pe Maaca, prințesa gheşurită, le luase pe celelalte fără să mai stea prea mult pe gânduri. Obținerea bunăvoinței altor triburi şi popoare părea un beneficiu imens în schimbul unui preț atât de mic.

Iar Dumnezeu îl binecuvântase. Şase fii şi o fiică scumpă i se născuseră la Hebron. Ce altă dovadă mai clară decât aceasta că Domnul întărea casa lui, stârpind-o în tot acest timp pe a lui Saul?

Se aşeză pe banca din piatră aflată în mijlocul curții şi privi la frumusețea grădinii dimprejur. Una dintre uşi se deschise scârțâind, şi un copilaş cu părul negru îşi scoase capul pe uşă. Văzându-l pe David, năvăli afară şi veni imediat în fugă la el.

— Abba! țipă el, sărind în poala lui David. Îl cuprinse pe după gât cu brațele lui grăsuțe şi îl strânse cu putere într-o îmbrățişare.

David chicoti, îmbrățişându-l la rândul său pe copilul exuberant.

— Abşalom. Îl sărută pe frunte şi începu să-l salte pe genunchii săi. Şi ce-ai mai făcut tu azi, fiul meu?

Băiatul îşi ţuguie imediat buzele, îmbufnat.

— Pot să mă joc *afală* pe câmp, Abba? Mama spune că nu, că mă *muldălesc*!

David se simţi brusc cuprins de indignare, şi pentru o clipă îi veni să năvălească în locuinţa Maachei şi să-i ceară imediat explicaţii de ce îi interzicea fiului său simplele lui plăceri de copil. Nu vroia să-şi vadă fiii crescuţi ca pe nişte femei vlăguite. Murdăritul făcea parte din procesul normal prin care un băiat devenea bărbat.

— Abba?

Mânuţa durdulie a lui Absalom îl prinse de mânecă.

Înainte ca David să apuce să-i răspundă, alte uşi se deschiseră şi alţi doi fii ai săi apărură lângă el.

— O să discut cu mama ta despre asta, îi promise el lui Absalom, ciufulindu-i cârlionţii negri şi deşi de pe creştet.

Continuă apoi să-l legene, în timp ce Amnon, întâiul său născut, şi Chileab, cel de-al doilea fiu al său, se apropiară de el.

— Bună seara, Abba, spuse Amnon, cu privirile plecate. Stătea deoparte, timid, aproape temându-se să rostească ceva – un gest care-l deranjă pe David. Trebuia să discute cu Ahinoam despre felul în care-l creştea. Întâiul născut din coapsa lui trebuia indiscutabil să fie moştenitorul tronului său, însă Amnon nu-i părea a fi genul de copil care să posede calităţile unui rege.

— Ce mai faci, Amnon? întrebă David, silindu-se să-i zâmbească băiatului.

— Bine, mulţumesc. Îşi plecă din nou privirea.

David îşi îndreptă atenţia spre Chileab.

— Şi ce mai face Chileab în seara aceasta minunată?

Ochii băiatului sclipeau, iar zâmbetul îi era luminos. Păşi în faţă şi se căţără pe celălalt genunchi al lui David, apoi se aplecă înainte spre a-l săruta pe David pe obraz.

— Întotdeauna mă simt cel mai bine când eşti aici, Abba.

Chileab îi dădea de furcă lui David. Trupul copilaşului de cinci ani era prea slab, prea pipernicit. Dacă nu s-ar fi întâmplat accidentul acela… Se sili să nu se gândească acum la asta.

David îi strânse la piept pe cei doi băieți, apoi își ridică privirea și le văzu pe Ahinoam și pe Maaca apărând din locuințele lor. Maaca o ținea în brațele ei pe Tamar. David fu pe punctul de a-i da jos din poala sa pe cei doi fii ai săi, când cineva se apropie în grabă de el. Își ridică privirea și se întoarse spre a vedea cine e intrusul. Era credinciosul său străjer, Benaia.

— Măria Ta, îmi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie să veniți imediat, spuse Benaia, și respiră repede.

Benaia nu se agita ușor, iar David îi citi expresia feței ca pe un sul de pergament. Simți din nou sărutul lui Chileab pe un obraz, și cum acesta alunecă jos, însă Absalom continua să i se agațe de gât.

— Pot să vin cu tine, Abba? întrebă el în șoaptă.

David îl privi pe copil în ochii săi negri, exact ca ai mamei lui. Copilul acesta avea un fel de a-i ajunge la inimă. Poate că era frumusețea sa uimitoare. Poate că băiatul știa pur și simplu cum să-i manipuleze corzile inimii.

— Te log, Abba!

De obicei David ceda în fața implorărilor sale, dar îl auzi în spatele său pe Benaia dregându-și glasul, și o singură privire pe care i-o aruncă bărbatului îl făcu să se răzgândească.

— Nu, Absalom. De data asta nu. Abba o să te lase să vii la curte într-o altă zi. În seara asta probabil că o să ne lungim până după ora ta de culcare. O privi pe Maaca, implorându-i sprijinul din priviri, ușurat când ea se apropie și-i întâinse mâna copilului.

— Vino cu mine, Absalom. Abba are treburi importante. O să vină mai târziu, când va putea. Îl luă pe băiat de mână când îl puse David jos, apoi îi aruncă lui David un zâmbet îmbietor. Știa că îl așteaptă să se întoarcă la ea în seara asta. El privi în altă parte, refuzând să vadă mesajul ascuns pe care ea i-l transmitea, apoi îl urmă pe Benaia înapoi în casă.

După ce-și îmbrăcă veșmântul de rege, David se îndreptă cu mișcări repezite în sala sa de audiențe îmbrăcată în lambriuri de lemn, apoi își ocupă locul pe un tron tapisat. Torțe fuseseră aprinse și amplasate în vase din lut pe toți pereții în timp

ce soarele începuse să apună peste cetate. Benaia stătea de strajă la intrare în timp ce scribul lui David veni repede şi se aşeză la masa lui, luă un beţişor roşu şi îşi pregăti un sul de pergament. Indiferent ce avea să se întâmple în seara aceasta aici, probabil că avea o semnificaţie aparte, iar David dorea să se consemneze totul.

Prin ferestrele deschise se auziră paşi ce mărşăluiau pe cărarea din piatră. Privirea lui David se îndreptă înspre zgomotul acela de paşi. Doi bărbaţi veniră în grabă la uşă şi îngenunchează înaintea lui Benaia.

— Avem un mesaj pentru Măria Ta, regele David, de la Abner, fiul lui Ner.

Benaia încuviinţă cu capul şi se dădu la o parte din uşă. David se aşeză mai drept pe tronul său în timp ce cei doi oameni traversară sala în lungime, iar sandalele le răsunau pe podea, după care se aruncară înaintea lui.

— Ridicaţi-vă, spuse David după o pauză corespunzătoare. Ce mesaj îmi aduceţi?

— Abner, fiul lui Ner, ne-a trimis. El a spus aşa: „A cui este ţara asta? Fă un legământ cu mine şi, cu adevărat, mâna mea îţi va pune tot Israelul la picioarele tale."

David îl privi în ochi pe cel ce-i vorbea, iar mintea îi lucra febril. Era evident că Abner îşi dorea un loc proeminent în împărăţia sa, altfel nu ar fi spus aşa ceva. După toţi anii aceştia, unirea casei sale cu casa lui Saul avea în sfârşit să aibă loc.

Ceea ce însemna că în sfârşit Mical putea să îi fie înapoiată.

Ce alt mod mai bun de a dovedi unitatea semiţiilor? Mical reprezenta trecutul său şi prima împărăţie a lui Israel. Aducerea ei înapoi avea să îndrepte tot răul care îi fusese pricinuit şi avea să dea poporului un motiv întemeiat să-l accepte fără discuţii.

Privirea îi alunecă de la unul la celălalt şi se aplecă înainte, apucându-se cu mâinile de braţele scaunului.

— Spuneţi-i aşa lui Abner: „Bine. Voi încheia un legământ cu tine. Dar îţi cer un lucru: nu vei vedea faţa mea decât dacă mi-o aduci pe Mical, fiica lui Saul, atunci când vei veni la mine."

Le făcu semn să plece apoi, iar când se făcură nevăzuți, bătu din palme şi-l chemă pe Benaia la sine.

— Da, Măria Ta, spuse Benaia îngenunchind în fața lui şi plecându-şi creştetul.

— Trimite îndată solii mei la Işboşet. De vreme ce Abner e atât de grabnic să-mi primească favorul, să facă şi regele lui Israel la fel.

— Şi ce să-i spună solul, Măria Ta?

David îşi mângâie barba, iar gândurile începură să-i deruleze o mulțime de amintiri.

— Spune-i…

Făcu o pauză, copleşit de importanța celor ce tocmai se întâmplaseră. Mical venea acasă.

— Spune-i, începu el din nou după o pauză susținută: „Dă-mi-o pe soția mea Mical pe care mi-am răscumpărat-o cu o sută de prepuțuri de filisteni."

Benaia îl privi pe David în ochi şi încuviință cu capul.

— Cum doreşti, Măria Ta. Aşa vom face.

Mical şedea în colțul casei ei, cârpind unul din veşmintele mai vechi ale lui Iacov. Împunse acul în material, timp în care îi auzea pe copii ciorovăindu-se şi râzând în curte. Mical mustăci în timp ce trase ața. Trecuse o lună de când Abner trecuse de partea lui David şi, cu toate astea încă nimic nu se întâmplase. Poate că lucrurile aveau să se întoarcă înspre binele ei până la urmă.

Kezia stătea la masa din bucătărie, întinzând aluatul în bucăți pătrate, umplându-le cu curmale şi stropindu-le apoi cu miere. La sunetul de voci bărbăteşti din curte, Kezia îşi ridică privirile de la lucrul ei, iar degetele lui Mical încremeniră.

— Ce este, Kezia?

Tânăra femeie privi afară pe geam, iar la expresia îngrijorată a feței ei, Mical lăsă tunica în coş şi se ridică în picioare, netezindu-şi veşmântul cu mâini tremurătoare. Inima îi stătu în loc când cineva ciocăni cu putere la uşă.

Mical o privi pe Kezia, care se făcu mică într-un colț. Nu avea să-i fie de niciun ajutor. Mical răsuflă încet, apoi își forță picioarele lipsite de vlagă să păşească înainte. Când deschise uşa, fu uimită să dea cu ochii de câteva străji israelite.

— Da? Îi cercetă cu privirea pe bărbații din fața ei, observând însemnele regeşti ale fratelui ei pe veşmintele lor şi pe tunici. Gărzile acestea nu erau unele obişnuite.

— Regele Işboşet a poruncit ca Mical, fiica lui Saul, să se pregătească să plece din Mahanaim. Ea-l va însoți pe Abner, fiul lui Ner, la Hebron, pentru a se uni din nou cu soțul ei, regele David. Străjerul rosti vorbele monoton şi scorțos, ca şi când le-ar fi exersat de nenumărate ori.

Mical îl privi pe bărbatul acesta, observând vag o altă siluetă ce se îndrepta în fugă spre casă peste câmp.

— Să mă întorc la David? Acum? Nu putea fi adevărat. Şi apoi, nu putea pleca. Avea o viață aici, iar copiii lui Merab aveau nevoie de ea.

— Da, prințesă. Abner a trimis soli la David, iar primele sale cuvinte au fost acelea că Abner nu va putea să-i vadă fața până nu te va aduce cu sine. Apoi David a trimis soli la Işboşet, ocolindu-l pe Abner, poruncind să te întorci la el. Fratele tău ne-a trimis la tine imediat după ce oamenii lui David au ajuns la Mahanaim.

David vroia ca ea să se întoarcă? Înainte ca vreun alt gând să apuce să-i treacă prin minte, Paltiel ajunse la ea, cu suflarea tăiată.

— Ce se petrece aici? Îi privi pe străjeri drept în față, păşind înaintea lui Mical şi împiedicând-o să-i mai vadă.

— Regele Işboşet ne-a trimis să o ducem pe Mical la Abner. Îl va însoți la Hebron pentru a-i fi dată înapoi regelui David.

Mical auzi cuvintele din nou, dar acestea încă nu reuşiseră să pătrundă cu adevărat în sufletul ei. Însă când îl văzu pe Paltiel întorcându-se îngrozit spre ea, realitatea îi trezi toate simțurile.

— Nu ți-am spus eu? Fața i se schimonosi de durere, iar inima lui Mical tresări îndurerată. Ți-am spus că trebuia să plecăm din

Israel. Ştiam eu că David avea să procedeze aşa. Nu ți-am spus? O îmbrânci pe Mical în casă şi trânti uşa în nasul străjerilor. Mical se împletici înapoi, menținându-şi cu greu echilibrul. Se prinse de marginea mesei, privindu-l stupefiată şi mută pe Paltiel. Acesta veni înainte şi căzu în genunchi, prinzând-o de picioare şi plângând.

— Nu poți pleca, Mical. O să-i mituiesc pe străjeri. Putem fugi. Te rog, nu pleca de la mine.

Cum putea? Cum putea David să se aştepte din partea ei să îl părăsească pe un bărbat care îi fusese soț aproape şaptesprezece ani? Căsnicia ei cu David se petrecuse cu atât de mult timp în urmă încât parcă nu fusese decât un vis trecător. Pe atunci nu era decât o fetişcană.

O fată cu ambiții şi doruri pe care îşi imagina că David i le putea împlini. Însă tatăl ei îi spulberase toate visele când o zvârlise în brațele lui Paltiel. Prea mult timp trecuse de atunci ca ea să mai creadă că visele acelea mai erau realizabile.

Un bubuit în uşă îi întrerupse gândurile ce i se răzleteau care încotro. Străjile nu aveau de gând să plece. Paltiel o ținea în continuare de picioare şi plângea, iar Mical stătea imobilizată, cu sentimentele într-o încâlceală de nedescris.

— Să deschid uşa, doamna mea? o întrebă Kezia în şoaptă la ureche pe Mical. N-o auzise când se apropiase de ea. O privi, apoi îşi plecă ochii la Paltiel. Bubuitul insistent continuă.

— Dacă nu ieşi, prințesă, te vom lua cu de-a sila, strigă una dintre gărzi.

Mical îi făcu un semn cu capul lui Kezia, care se strecură tiptil pe lângă Paltiel şi deschise uşa. Gărzile intrară în casă, unul îi descleştă degetele lui Paltiel din jurul gleznelor lui Mical. Iar Mical se întoarse şi se îndreptă spre dormitor.

— Lăsați-mă să-mi strâng lucrurile, le spuse ea peste umăr.

Fu cuprinsă brusc de urgența situației, ştiind acum că nu avea de ales, Mical îşi luă tunicile curate din cuiele bătute în pereți şi îşi adună toate borcanele cu farduri într-un coş de paie. Păturile şi aşternuturile, toate vasele şi tacâmurile de prin bucătărie şi

toate cele necesare curăţirii nu aveau să-i fie de niciun folos unei prinţese la palat. Îşi roti încă o dată privirile prin cameră, apoi îşi luă coşul şi desaga şi se duse în camera de zi. Ochii ei trecură în revistă suprafaţa mică a încăperii şi se opriră asupra obiectelor de cusut de lângă scaunul din colţ. Cu paşi repezi se duse acolo şi-şi luă coşul de cusut, scoase tunica neterminată a lui Iacov din ea şi o lăsă pe scaun.

Cercetă încă o dată fiecare zonă din casă în timp ce trecea dintr-o încăpere într-alta. Paltiel şedea prăbuşit într-un colţ, iar faţa îi era schimonosită de durere. Îi aruncă o ultimă privire plină de iubire, apoi îi făcu gărzii un semn cu capul.

— Sunt gata, spuse ea, silindu-se să-şi întoarcă privirile de la soţul ei care hohotea în tăcere. Nu, staţi puţin. Se întoarse spre Kezia. Tu vii cu mine. Strânge-ţi lucrurile.

— Da, doamna mea.

Străjerul începu să bată din picior, nerăbdător.

— Abner aşteaptă.

Mical îşi strânse gura iritată.

— Las' s-aştepte. Slujitoarea mea vine cu mine.

Kezia dădu fuga până în casă şi se întoarse lângă Mical în doar câteva clipe.

— Acum putem pleca, doamna mea.

Mical îl urmă pe străjer, trecând pe lângă Paltiel, după care ieşi din casă. Cei doi copii mai mici ai lui Merab alergau în continuare şi se jucau de-a vânătorii pe câmpul învecinat. Se opri. Cum îi putea părăsi? Cum era posibil ca ceea ce începuse iniţial ca o povară cu care o încărcase sora ei pe patul de moarte să ajungă o ocupaţie care avea să-i lipsească? Lacrimile ce începură să-i înţepe dintr-odată ochii o usturau în gât. Iacov şi mai ales Ioel îi cuceriseră inima în îmbrăţişările lor pline de iubire.

— Pot să-mi iau rămas-bun? întrebă ea când străjerul se opri şi se întoarse s-o privească.

Încuviinţă scurt din cap, după care se opri. Ducându-şi ambele mâini la gură, îi chemă pe copii la el.

— Ce se întâmplă, mătuşă Mical? întrebă Ioel.

— Da, de ce ne-ai oprit din joc? Iacov îl privi pe străjer cu încruntare.

Mical îngenunche şi îi privi pe amândoi în ochi, aproape sugrumată de emoţie. Îşi lăsă coşurile jos şi îi trase pe copii lângă ea.

— Plec, şi nu ştiu dacă vă voi mai vedea vreodată. Simţea cum o podideşte plânsul, dar îşi înăbuşi implusul de a ceda emoţional în faţa copiilor. În schimb, îi strânse cu putere la piept, apoi le dădu repede drumul.

— De ce pleci, mătuşă Mical? întrebă Iacov, luptându-se la rândul său să nu plângă. Nu poţi să pleci. Cine o să-mi panseze juliturile?

— Sau cine să ne mai facă plăcinte cu stafide? spuse Ioel plângând nestingherit.

— Sau cine să-mi coase tunicile?

— Sau să aibă grijă de noi când suntem bolnavi?

Mical îşi ridică o mână în faţa protestelor lor.

— Eu mă întorc la soţul meu, David. Vă aminţi că v-am povestit cum m-a luat de la el bunicul vostru, regele Saul?

Amândoi încuviinţară deodată din cap.

— Ei bine, bunicul Saul nu avea niciun drept să facă asta. Vedeţi voi, David a plătit un preţ mare pentru ca să se căsătorească cu mine, iar acum că Abner este de partea lui David, David vrea să mă întorc la el.

Iacov începu să plângă de-a binelea.

— Nu-mi place de David.

— Regele David, îl corectă străjerul. Şi ai face mai bine să-ţi placă de el, pentru că el va conduce toată împărăţia. Şi nu-i plac deloc băieţii obraznici.

Mical se cutremură când văzu privirea îndurerată şi plină de furie a lui Ioel şi se întoarse spre străjer, cu faţa arzându-i.

— Mă îndoiesc că ai tu vreo idee de cine îi place lui David şi de cine nu. Eu te sfătuiesc să-ţi păstrezi comentariile tale urâte pentru tine. Nu-i venea să creadă că vorbea aşa, dar îi trecu prin minte ideea că va avea o oarecare autoritate ca şi soţie a lui David. Şi atunci de ce să nu şi-o exercite deja de pe-acum.

Îşi întoarse capul când văzu privirea stupefiată a străjerului şi se uită la cei doi băieţi mâhniţi. Îi îndepărtă părul de pe frunte lui Iacov, apoi îi cuprinse obrazul lui Ioel în palmă.

— Dacă voi putea, îl voi ruga pe regele David să vă lase să veniţi să mă vizitaţi din când în când. E bine aşa?

Ei încuviinţară amândoi din cap, fără să mai spună nimic.

— Dar dacă nu pot, să vă purtaţi frumos cu tatăl vostru. Va avea nevoie de voi să fiţi mai cuminţi acum, iar bunica voastră va veni probabil să locuiască cu voi. Vă place asta, nu-i aşa?

— Da, spuse Ioel încetişor. Dar mai bine ar fi dacă ai rămâne tu. Se aruncă în braţele lui Mical, iar de data asta ea nu-şi mai putu reţine lacrimile. Îl ţinu strâns la pieptul ei în tăcere în timp ce Iacov îi privea, cu o faţă acră.

— E bine aşa, ce spui, Iacov? spuse ea în cele din urmă, dezlipindu-se de Ioel.

El ridică din umeri, dar când ea insistă, el se agăţă atât de năvalnic de gâtul ei încât crezu că are s-o sugrume.

— Tot nu-mi place de David, îi spuse în şoaptă. Când o să cresc mare, o să-l fac să-i pară rău că te-a luat de la noi.

Îl desprinse pe băiat de ea şi-l privi uimită. Înainte să apuce să se gândească ce să-i răspundă, Iacov se întoarse şi fugi peste câmp fără să mai privească înapoi. Ioel o privi cu o nehotărâre fătişă pe trăsăturile gingaşe, dar în final se întoarse şi el şi ţâşni după fratele lui.

Paltiel ieşi împleticindu-se afară din casă, cu ochii umflaţi.

— Nu pleca, Mical. Cuvintele îi ieşiră gâtuite, abia auzite. Agonia ce-l cuprinsese acum că ea îl părăsea îi cutremură inima. Ţinea mult la Paltiel. După şaptesprezece ani, în ciuda felului în care începuseră, cum putea să uite pur şi simplu tot ce împărţiseră împreună?

— Îmi pare rău. Îi atinse obrazul, simţind umezeala din barba lui. Ochii lui erau în continuare încărcaţi cu lacrimi. Nu pot face nimic.

Privirea lui îi spunea că nu o crede, însă cu toate astea nu ar fi putut face nici ce-i ceruse el şi să plece din Israel. Undeva în

adâncul sufletului ei, încă îl iubea pe David. Faptul că el o dorea înapoi schimba felul în care ajunsese să se gândească la el. Nu o uitase. Poate că încă o iubea.

Îşi luă coşurile şi îl urmă pe străjer până la măgăruşii care aşteptau, lăsându-i pe bărbaţi să-i lege bagajele de-o parte şi de alta a animalelor. Plânsul încetişor al lui Paltiel continuă în urma ei, şi-l privi peste umăr. Ochii li se întâlniră, dar ea privi repede în altă parte.

— Să mergem, porunci ea, suindu-se pe una din dobitoace. Kezia se aşează pe cealaltă. Duceţi-mă la David.

Partea IV

Astfel toți bătrânii lui Israel au venit la împărat, în Hebron, şi împăratul David a făcut legământ cu ei la Hebron, înaintea Domnului. Şi au uns pe David împărat peste Israel.

2 Samuel 5:3

Pe când chivotul Domnului intra în cetatea lui David, Mical, fata lui Saul, se uita pe fereastră; şi, văzând pe împăratul David sărind şi jucând înaintea Domnului, l-a disprețuit în inima ei.

2 Samuel 6:16

30

Două luni mai târziu, de la postul său de veghe de pe acoperiş, David zări în depărtare caravana lui Abner ce intra prin porţile cetăţii Hebronului. Îşi duse o mână la ochi, spre a umbri soarele ce se înălţase deja la mijlocul cerului, şi numără măgarii, căutând cu privirile. Veşmântul sângeriu al lui Abner ieşea în evidenţă dintre toate. David studie îndelung atitudinea pe care o arbora bărbatul când se apropie de gărzi, aproape temându-se să se uite la obiectul dorinţelor sale – femeia care călărea imediat după Abner.

Mical.

Când se gândi la numele ei, ochii îi alunecară spre ea aproape fără voia lui, ca o molie atrasă de o lumină ademenitoare. Era prea departe pentru a-i distinge limpede trăsăturile feţei, iar în timp ce grupul trecu prin uşile din lemn şi se îndreptă spre locuinţa regală, David făcu un pas înapoi, nedorind ca ea să-l vadă. Încă nu. Avea să o vadă destul de curând.

Continuă să urmărească această caravană până când ajunseră la colţul casei sale, apoi se întoarse şi coborî treptele ce-l duseră până în faţa sălii sale de audienţe, cu Benaia alături.

— Doreşti ca prinţesa Mical să fie adusă de îndată în locuinţa ta, Măria Ta?

Îl privi pe David, el însuşi ascunzându-se după o mască de stoicism.

David se opri în faţa uşii, unde se aflau stegarii şi trâmbiţaşii care aşteptau să îi anunţe sosirea.

— Prezintă-i locuinţa pe care i-am pregătit-o. O voi chema atunci când voi fi gata.

— Bine, Măria Ta.

David îşi ocupă locul pe tronul aurit, în timp ce scribii şi slujitorii săi se aşezară pe locurile de la mese sau împrejurul sălii. Câteva clipe mai târziu, Abner, urmat de douăzeci de conducători din Israel, traversară sala şi se plecară la picioarele lui David.

— Fie ca Măria Ta, regele David, să trăieşti veşnic. Abner se ridică, rămânând cu un singur genunchi pe podea, cu capul plecat.

David îşi întinse sceptrul regal spre bărbat.

— Vii în pace, Abner?

— Da, în pace, Măria Ta. Am adus-o pe soţia ta Mical cu mine. Şi voi face mai mult de-atât. Mă voi ridica, mă voi duce şi voi strânge tot Israelul la picioarele Înălţimii Tale, regele, ca să poată face legământ cu tine, şi ca tu să poţi conduce tot Israelul după buna plăcere a inimii domniei tale. Ochii întunecaţi ai lui Abner îi întâlni pentru o clipă pe ai lui David, apoi şi-i plecă din nou, cu reverenţă.

David bătu din palme. Un slujitor veni la el imediat.

— Porunceşte, Măria Ta.

David îl privi pe Abner, apoi pe slujitorul său.

— Pregăteşte o masă de sărbătoare pentru oaspeţii noştri. Vom prânzi împreună.

— Da, Măria Ta. Slujitorul se îndepărtă îndată.

— Veţi prânzi împreună cu mine, spuse David zâmbind. Apoi te voi lăsa să faci precum ai spus.

Abner îşi ridică din nou privirile şi se sculă în picioare.

— Îţi mulţumim, Măria Ta. Acceptăm bucuroşi ospitalitatea domniei tale.

— Prinţesă Mical, vă rog să mă urmaţi, spuse un străjer.

Mical încuviinţă din cap, prea emoţionată să vorbească. Străjerul îndepărtă desaga şi coşul legate de-o parte şi de alta a

măgarului şi o ajută să descalece. Kezia o urmă îndeaproape, iar cele două trecură tăcute prin curtea înconjurată de ziduri din cărămidă. Flori plantate de-o parte şi de alta a cărării înfrumuseţau locul, şi se opriră în dreptul unei uşi înguste săpate în zid. Străjerul bătu de două ori. O femeie scundă, uscată îşi făcu apariţia, îmbrăcată într-un veşmânt simplu, colorat în măsliniu şi roşcat, legat la mijloc cu o eşarfă maronie. Vălul ei dungat şi asortat îi acoperea cea mai mare parte din părul cărunt şi subţire, iar braţele îi erau încrucişate la piept într-o poziţie de aşteptare. O măsură pe Mical din cap şi până în picioare, apoi oftă.

— Încă o soţie, Elias? Scutură din cap. Pe asta unde s-o mai punem?

Străjerul îşi drese glasul.

— Aceasta este prinţesa Mical, Ana. Regele o aşteaptă.

Ana dădu repede din cap, înţelegând totul.

— Da, da, desigur.

Îl alungă pe Elias rapid cu o fluturare a mâini, ca şi când ar fi alungat o muscă, apoi o măsură din nou pe Mical din cap şi până în picioare.

— Veţi dori să faceţi o baie în *mikvah* şi să vă schimbaţi de hainele prăfuite de pe drum, înainte să intraţi la rege. Veniţi cu mine.

Mical o urmă pe bătrână când traversă o altă curte, printr-o mulţime de încăperi legate între ele.

— Aceasta este curtea familiei. Braţul lui Ana arătă spre o curte interioară în care dădeau câteva uşi, care era de fapt un spaţiu verde generos. Aici vine regele să-şi întâlnească soţiile şi copiii.

Soţiile şi copiii. Ştia asta. Pe tot drumul de la Mahanaim, în tot timpul cât Paltiel îi însoţise cu văicărelile lui până la Bahurim, unde Abner îl trimise în cele din urmă acasă; prin tot ţinutul deluros străbătut de Iordan; când traversase râul; apoi când trecuse pe lângă Ierusalim şi pe lângă ţinutul natal al lui David, pe lângă Betleem şi până în Hebron, Mical îşi spusese că nu avea să fie singura soţie a lui David. Dar faptul că şi-o spusese şi faptul că acum vedea totul cu ochii ei erau două lucruri absolut diferite.

Ce avea să facă atunci când va fi silită să împartă cu ele masa şi dragostea lui David?

— Iar aceasta este locuința ta. Ana deschise o uşă, apoi făcu un pas înapoi.

Mical intră cu grijă. Oare avea să o aştepte David înăuntru? Dar era ridicol. Doar se întâlnea cu Abner acum. Privi în jur, observând cu admirație divanurile tapisate şi scaunele capitonate cu perne ce stăteau în jurul unor măsuțe ornamentale, pe care se aflau candele decorative cu ulei. Lâna moale de miel îi gâdila plăcut picioarele încălțate în sandale, iar prin geamul situat în celălalt capăt al locuinței se revărsa lumina în interior, ceea ce îi conferea încăperii o senzație de deschidere.

Se duse la una dintre ferestre şi privi afară, într-o grădinuță plină de flori în culori strălucitoare – la doar o aruncătură de piatră de uşa din spate.

— Asta este pentru mine?

— Da, Măria Ta. Regele a construit-o pentru tine imediat ce a urcat pe tronul lui Iuda. Este destinat special pentru folosință privată.

Uimirea lui Mical se transformă brusc într-o emoție copleşitoare, iar gâtul începu să o doară de efortul pe care-l făcea să nu plângă.

— Şi celelalte femei au câte o grădină?

Trebuia să ştie.

Ana ridică din umeri.

— Fiecare are câte ceva ales de rege anume pentru ele. Nu pot spune ce anume.

Răspunsul ei nu o mulțumi, dar Mical îşi ținu gura, temându-se că vorbele nu aveau să îi iasă din gâtlej decât ca nişte şoapte sugrumate.

— Regele David zice să vă faceți comodă, spuse Ana şi se duse spre uşă. Kezia se dădu la o parte din drumul ei şi veni lângă Mical. Va trimite după domnia ta când va fi pregătit. Se întoarse şi ieşi din locuință.

— Mâncarea este excelentă, Măria Ta, comentă Abner, ducând pocalul din argint la gură. Dacă îți hrăneşti vrăjmaşii cu aşa mâncăruri deosebite, ți-i vei preschimba uşor în prieteni.

David chicoti uşor.

— Şi-atunci, ca să evit vărsarea de sânge, aş face mai bine să-mi hrănesc vrăjmaşii sau să mă însor cu fetele lor, nu? Presupun că în felul acesta cel puțin unul dintre noi va fi fericit. Întrebarea este care dintre noi?

Zâmbi când Abner începu să râdă cu poftă şi lovi cu palma în masă. Chicote şi hohote de râs se auzită prin toată sala spațioasă, cu toate că David se întrebă dacă vreunul dintre ei îşi dădea seama cât adevăr se ascundea în spatele glumei pe care încercase să o facă. Îşi ridică o mână şi se făcu tăcere.

— Totuşi, să se ştie astăzi că aici nu avem niciun vrăjmaş. Voi încheia un legământ cu Israelul. Adu-mi-i pe bătrânii din țară, iar eu îi voi conduce în pace.

David rupse o bucată de pâine în două, luă puțină sare între degete şi o presără peste fiecare jumătate.

Abner redeveni serios şi se întinse să ia jumătatea de pâine de grâu pe care i-o oferea David.

— Voi merge prin toată țara, de la Dan şi până la Beerşeba, şi voi aduce tot Israelul la tine, împlinind promisiunea pe care Domnul i-a făcut-o Măriei Tale, de a-ți da toată împărăția.

David luă cealaltă jumătate din pâinea frântă şi muşcă din ea. Mestecă încet, privindu-l pe Abner cum făcea la fel. Se uită la general, care dădu din cap, semn că înțelegea momentul. Faptul că mâncau împreună semnifica acceptarea. Pâinea şi sarea dintre ei însemna un legământ de loialitate, în ciuda neînțelegerilor din trecut.

— Du-te în pace, spuse apoi David când masa luă sfârşit. Îl îmbrățişă pe Abner, sărutându-l pe amândoi obraji. Abner îl sărută la rândul lui, apoi îşi plecă fața până la pământ.

— Aşa să-mi facă mie Dumnezeu şi încă şi mai rău de nu mi-oi ține cuvântul. Se întoarse, urmat de oamenii săi şi părăsi casa lui David.

După ce făcu o baie relaxantă în *mikvah*, Mical se întoarse în locuința ei, continuând să se minuneze de grandoarea din jur. Casa în care crescuse nu se putea compara cu decorațiunile din această locuință spațioasă. Păşi peste covoare pluşate în dormitorul separat. I se tăie respirația. Încăperea arăta exact la fel cu cea din casa pe care o împărțise întâia dată cu David, în Ghibea.

Picioarele nesigure o purtară spre o masă din lemn unde simți sub mâini suprafața netedă, lustruită. Borcane cu rimel şi fard de obraji erau aşezate exact pe locul unde se aflau în fosta ei casă. Fiecare detaliu rămăsese la fel, până chiar şi oglinda din aramă şi pieptenele cu mâner din aur.

O, David.

Ochii ei cercetară camera. Un geam acoperit cu perdele albe şi subțiri se afla exact pe acelaşi zid pe care se aflase şi în fostul lor dormitor, la fel şi geamul pe care ieşise David din viața ei cu atât de mulți ani în urmă. Se ridică şi se îndreptă spre geam pentru a privi afară. Priveliştea însă nu era aceeaşi. De data asta dădea într-o grădină superbă înconjurată cu ziduri, creată anume pentru ea.

— Îți place? Vocea bărbătească o făcu să tresară. Dar nu uitase niciodată timbrul acela melodios. Este totul aşa cum te aşteptai, Mical?

Paşii lui erau înfundați de covorul moale, dar simțea cum prezența lui umple încăperea. Se întoarse încet, iar inima îi bătea cu putere. El se apropie la doar un pas de ea.

— E mult mai frumos, spuse ea, măsurând cu privirea fiecare bucățică din veşmântul său regesc. Părul îi era tot negru, sub coroana din aur şi bătută cu nestemate, iar ochii săi – de nepătruns şi tainici. Veşmântul său purpuriu şi brodat i se potrivea de minune, iar trupul său musculos radia autoritate şi forță. Atât de diferit de tânărul soț care cândva se temea pentru viața sa. Prin urmare, eşti rege acum.

— Da.

David stătea nemişcat, privind-o fără ocolişuri.

— Şi ai şi-un harem.

— Am alte soții şi copii, da.

Ea îşi întoarse privirea, încercând să-şi ascundă lacrimile usturătoare. În sufletul ei se dădu o luptă până când simți degetele lui David luându-i o şuviță din părul despletit şi trecându-i-o peste umăr. Mâna i se îndreptă spre bărbia ei şi o sili să-l privească din nou. Cu inima bătându-i sălbatic ca a unei gazele sub atingerea lui, îi întâlni privirea şi nu se mai putu întoarce.

Degetul său mare îi mângâie cu o mişcare circulară obrazul înfierbântat, şi înainte să se gândească ce să zică, o trase la pieptul său şi îşi plecă buzele spre ale ei. Sărutul său fu nesigur, mai mult o tentativă. Se desprinse de ea, şi îi cercetă fața.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el, cu vocea răguşită.

— M-am gândit şi eu adesea la tine. Se simți iarăşi ca o fată de cincisprezece ani, îndrăgostită de acest bărbat atrăgător pe care acum îi era greu să-l considere drept soțul ei. Trecuse atât de mult timp. Iar ea se simțea ca o trădătoare necredincioasă.

El îi mângâie din nou obrazul şi-l lăsă să-şi treacă degetele prin părul ei.

— Eşti la fel de frumoasă ca în ziua când ne-am întâlnit.

Fiecare atingere a lui îi provoca fiori de plăcere prin tot trupul.

— Ai crescut şi ai devenit atât de distinsă şi frumoasă.

Un zâmbet dădu să se arate în colțul gurii ei.

El îi răspunse cu un zâmbet generos, apoi redeveni serios şi o trase mai aproape, buzele sale tânjind după ale ei. De această dată, toată sfiala se spulberă, iar amândoi îşi amintiră de pasiunea lor apusă. Gândurile lui Mical o trimiseră înapoi la săptămâna nunții ei şi la prețiosul an pe care-l trăise cu David ca soție. Cu siguranță puteau reînvia dragostea lor pierdută şi puteau trăi din nou în înțelegere. Cu siguranță, în timp, avea să facă din ea regina lui.

Cu o îndrăzneală nouă, Mical luă coroana de pe capul lui David, un gest ce-i amintea de prima lor noapte împreună.

Gestul ei îl făcu pe David să își strângă brațele cu mai multă forță în jurul ei și hohote de râs i se rostogoliră de pe buze. În inima lui Mical încolți o nouă speranță și îi returnă sărutarea.

Bum! Bum! Bum!

O bătaie hotărâtă în ușa din stejar o făcu să tresară, iar pe David să-și retragă degetele din părul ei. O sărută încă o dată, ca și când n-ar fi plecat de bunăvoie, apoi se desprinse din îmbrățișarea ei, cu o încruntare.

Bum! Bum! Bum!

— David!

David privi înspre ușă și se îndreptă în direcția ei, apoi păru să se răzgândească și o luă de mână, trăgând-o după sine. Îi dădu drumul abia în camera de zi de lângă ușă și îi aruncă un zâmbet pasional.

— Viața unui rege nu-i a lui.

Privirea lui sugera faptul că tocmai ea, înainte de oricine altcineva, trebuia să înțeleagă asta, iar ei nu-i scăpa supărarea care-i creștea cu fiecare pas înspre ușa ce bubuia. Ea se strecură după el, curioasă. Cum avea să reacționeze la o asemenea întrerupere?

Atitudinea lui radia o autoritate pe care nu o văzuse niciodată înainte și care o umplea de încântare.

El apucă mânerul și deschise brusc ușa, ferindu-se de pumnul lui Ioab care tocmai se pregătea să bată din nou.

— Ai face bine să ai un motiv întemeiat să mă deranjezi în spațiul meu privat, Ioab. De fapt ce faci aici atât de curând? Credeam că ești plecat într-o deplasare.

— Am terminat devreme, spuse Ioab. Turbanul i se clătina dintr-o parte într-alta, într-o încercare evidentă de a privi pe lângă David, care-l împiedica să vadă ceva din cameră sau pe ea. Ea se trase mai departe de David, dar suficient de aproape pentru a auzi totul. David păși înainte, împingându-l pe Ioab înapoi un pas și închizând ușa după sine. Mical își lipi urechea de ușă și ascultă schimbul aprins de cuvinte dintre ei.

— Ce ai făcut? Tonul lipsit de respect al lui Ioab o surprinse.

David nu îl putea stăpâni pe nepotul său? De ce l-ai trimis pe Abner deja de la tine? Cu siguranță nu ți-ai dat seama că Abner, fiul lui Ner, a venit să te înșele, să știe când vii și când pleci și să afle tot ce faci.

Mical se străduia să asculte, cu inima bătându-i cu putere în piept.

— Abner a venit în pace, Ioab, aducând dovezi în sprijinul sincerității sale.

— Simplul fapt că fiul lui Ner ți-a adus-o înapoi pe fiica lui Saul nu înseamnă că și-a dovedit sinceritatea. A dovedit doar cât de mare îi este puterea de influență și cât de arzătoare dorința lui de mai mult.

— Abner și-a folosit influența pentru a-mi îndeplini porunca, spuse David cu voce joasă, dar încordată. Ceva ce ai face bine să înveți și tu să faci, nepoate.

Bun. Bine făcea David că-l punea la punct pe neobrăzatul lui de nepot.

Ioab aruncă o sudalmă suficient de tare încât ea să-l audă și înainte ca pașii lui să răsune pe cărarea din piatră din curte și apoi să se stingă în depărtare. Se lăsă tăcerea, apoi se îndepărtă de ușă. Oare avea David să se întoarcă acum la ea?

— Vreți să pun să fie urmărit, Măria Ta? Vocea limpede a lui Benaia îi atrase atenția și se rezemă din nou de ușa închisă. Cuvintele lui Benaia erau înțelepte, dar oare avea David să plece urechea la spusele lui? David ar face bine să îl numească pe Abner în locul lui Ioab și să-l trimită pe nepotul lui înapoi în Betleem, acolo unde-i era locul.

— Are nevoie de puțin timp să se răcorească, spuse David. Clanța de la ușă se lăsă în jos, iar ea făcu un pas în spate, uimită de faptul că David nu acționase după înțelepciunea vădită a sfatului lui Benaia. Ai grijă să nu mai fiu deranjat din nou.

Înainte să se gândească la ce să facă sau să spună, ușa se deschise, iar David intră în încăpere, închizând ușa după sine. O privi, evident cu gândurile în altă parte, apoi scutură capul ca pentru a-și alunga departe toate gândurile și zâmbi.

— Nepotul tău a ajuns puternic, spuse Mical când el se apropie şi îi luă mâna într-a lui. Îmi amintesc de vremea când era doar un străjer costeliv mereu în umbra ta şi sub comanda tatălui meu.

David îşi netezi faldurile veşmântului cu mâna liberă, apoi o privi, cu o expresie de nepătruns pe faţă.

— Ioab este comandantul oştirilor mele. S-a dovedit a fi un căpitan competent şi are o conduită militară de excepţie.

— Dar cu toate astea, nu este cel mai respectuos supus al tău. Mical zâmbi uşor, încercând să-l binedispună. Îi fu recunoscătoare pentru zâmbetul abia mijit şi vulnerabil pe care i-l oferi el în schimb, amintindu-i de flăcăul cu care se căsătorise. Îi vei da lui Abner poziţia aceasta atunci când împărăţia va fi unită? Trebuie să recunoşti, este mai în vârstă şi mult mai experimentat decât Ioab.

David îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă. O trase atunci lângă el şi începu să-şi plimbe degetul arătător peste materialul subţire al veşmântului ei de un albastru pal.

— Astfel de lucruri nu ar trebui să te preocupe pe tine, dragostea mea. Lasă problemele politice în seama mea. Se aplecă să o sărute, dar ea se încordă şi se trase deoparte. Traversă încăperea spaţioasă şi se uită spre grădină, însă nici chiar culorile acelea strălucitoare nu reuşiră să aducă bucurie în sufletul ei amărât. De ce o irita oare atitudinea lui?

David rămase în locul de unde plecase ea. Tăcerea se lăsă ca o negură între ei. Apăsarea ce era acum între ei aproape o sufocă şi se strădui să ia aer în piept. Cum îndrăznea să o trateze ca pe o femeie oarecare! Era fiică de rege şi prinţesă în Israel. Cu siguranţă că trebuia să aibă un cuvânt de spus în probleme de acest fel – mai ales dacă urma să o facă regina lui.

Prin atmosfera apăsătoare pe care ea o generase, pătrunseră voci de copii sporovăind în depărtare şi-i amintiră lui Mical de copiii lui Merab şi de casa ei din ultimii şapte ani, de când murise Merab. De ce o chemase David? Ce anume vroia de la ea şi celelalte soţii ale sale nu-i oferiseră deja?

O mână blândă pe umărul ei o făcu să tresară, iar ea-şi plecă fruntea, luptându-se cu sentimentele pe care i le crea mângâierea lui tandră. Când o întoarse cu faţa la el, ea înghiţi greu.

— Nu m-am hotărât încă cine va fi comandantul meu, recunoscu David. Dar nu am venit aici să discut astfel de lucruri cu tine, Mical. Tânjesc de prea mult timp după clipa asta ca să stric totul cu problemele împărăţiei. O privi în ochi, iar ea citi în el dorul pe care-l recunoscu, acelaşi de acum mulţi ani.

Faţa i se îmbujoră şi îşi plecă genele în faţa privirii lui. Îi simţi braţele posesive cuprinzându-i mijlocul, iar buzele sale atingându-i delicat obrazul, apoi acoperindu-i buzele întredeschise. Toată enervarea creată de părerile sale politice se spulberă în pasiunea de neuitat a tinereţii lor, iar Mical îl lăsă pe David să o poarte departe în intimitatea braţelor sale.

Umbrele înserării se lăsau încet dincolo de geamul dormitorului lui Mical, acompaniate de râsetele stridente de copii care răsunau în curtea familiei. David stătea în cealaltă parte a încăperii, legându-şi cu îndemânare eşarfa purpurie peste mijloc şi aşezându-şi din nou pe frunte coroana din aur. Îi zâmbi lui Mical, care stătea încă întinsă pe patul înălţat, cu cearşaful alb tras până sub bărbie.

— Trebuie să pleci, domnul meu? Dar ea ştia deja răspunsul. De ce trebuia să fie căsnicia ei cu David atât de diferită de data asta decât înainte? Acum el avea să fie mai distant, iar căsătoria lor avea şanse mai mici de a redobândi relaţia strânsă după care tânjea ea.

David îngenunche lângă ea şi îi mângâie faţa cu un deget.

— Ştii cât de aglomerată poate fi viaţa la palat, dragostea mea. Timpul unui rege este numai arareori al său. O sărută pe frunte. Sunt doar recunoscător că mi-am putut lua după-amiaza aceasta pentru a ne regăsi. Dacă te îmbraci pentru cină, te voi aşeza

chiar lângă mine la masa femeilor. Apoi îți voi prezenta palatul. Ce zici? Buzele sale le gustară din nou pe ale ei, iar Mical îngădui unui licăr de speranță să ia locul melancoliei în care tocmai alunecase.

— Voi fi acolo, domnul meu.

— Bine, spuse el, apoi se întoarse şi ieşi din locuință.

31

Sala spațioasă de banchete nu semăna deloc cu încăperea de piatră unde obișnuise tatăl lui Mical să-i întrețină pe demnitari și pe conducătorii semințiilor. Pereții din calcar erau văruiți în alb, iar tapițerii orientale multicolore adăugau o notă caldă întregului decor. Ferestrele de la celălalt capăt al încăperii lăsau razele portocalii ale serii de primvară să se împletească între torțele de curând aprinse prin toată încăperea.

Mical observă frumusețea încăperii cu o tot mai mare apreciere a gustului creativ al lui David. Cu siguranță se schimbase din păstorul modest pe care-l iubise în tinerețea ei. Cât de mult timp părea să fi trecut de atunci. Și atât de multe lucruri se schimbaseră.

În capătul sălii se afla o masă întinsă, încărcată de fructe și pocale cu vin așezate la oarecare distanță între ele. Lemnul mesei era acoperit cu o față de masă albă brodată cu un model de frunze de smochin purpurii și aurii, ce înconjurau iar și iar însemnul lui Iuda, un leu din aur. Se vedea desluşit că era masa regelui.

În stânga și în fața mesei regelui era o masă pătrată la care ședeau deja câteva femei și copii. Mical îl urmă pe Elias până în locul pe care David i-l rezervase ei, iar inima îi bătea sălbatic.

În comparație cu casa ei regală unde avusese o oarecare influență și control, aici se simțea ca o paria, ca una care tocmai fusese aruncată într-o furtună. Vânturile schimbării nu aveau să se mai potolească niciodată?

Cu pași nesiguri se apropie de masă și se așeză tremurând pe canapeaua tapisată pe care i-o arătă Elias.

— Cine e ea, mamă? Un puști cu păr negru și cârlionțat și cu ochii negri îndreptă un deget grăsuț în direcția lui Mical. De ce șade pe canapeaua mătușii Ahinoam?

Mical îl studie pe copilașul îndrăzneț înainte să o privească pe mama lui, care era o străină. Cu toate că rochia ei avea brodat pe ea modelul regal al celorlalte soții evreice ale regelui, tonul mai închis al pielii și trăsăturile feței îi trădau proveniența siriană sau aramaică. Aceasta o privi mândră în ochi pe Mical, până când în cele din urmă își întoarse privirea la copilul care vorbise.

Mical își întoarse la rândul ei privirea, ascultând vocile gălăgioase ale celorlalte femei ce răsunau cu ecou prin sală, în timp ce una câte una își ocupau locul la masă. O femeie cu părul mai deschis, cu un băiat slăbuț și sfios ascuns în spatele ei îi aruncă lui Mical o privire plină de dispreț înainte să își ocupe locul alături de ea. Se părea că lui Mical îi fusese oferit locul primei neveste, care de drept îi aparținea. Își ridică bărbia, ignorând privirile sfredelitoare ale celorlalte șase soții ale lui David.

O trâmbiță răsună, atrăgându-i atenția. Toți ochii se îndreptară spre ușa sălii de banchete, unde David mergea în urma trâmbițașului, a stegarilor și a străjilor înarmate spre locul care-i era rezervat.

Mical privi fanfara cu mult interes. Oare avea să i se adreseze aici? Avea să o aleagă dintre toate și să o așeze alături de el, ca regină? Gândul acesta o umplu de fiori calzi.

La urma urmei, își petrecuse după-amiaza cu ea, în ciuda altor solicitări ale timpului său. Și pregătise o locuință pentru ea, făcând-o să semene cu primul lor cămin. Cu siguranță pe ea o iubea mai mult decât pe aceste tinere frumoase.

În timp ce David se lăsă pe spate la masa lui bogat ornamentată, slujitorii începură să aducă tăvi de argint încărcate

cu friptură de miel, struguri roşii, fistic, migdale, curmale şi smochine. Mai întâi îl serviră pe rege, apoi pe bărbaţii aşezaţi împreună cu el la masa sa. Un slujitor scund, subţire, cu o tunică albă se apropie cu un burduf cu vin de pocalul încrustat al lui Mical, apoi umplu pocalul corespunzător fiecăreia dintre soţiile lui David. Femeile începură să pună mâncare în farfuriile copiilor lor, sporovăind între ele. Stomacul lui Mical se întoarse pe dos. Cum avea să supravieţuiască vreodată într-un harem unde nu era dorită – poate că era chiar urâtă? Cel puţin împreună cu Paltiel casa ei îi aparţinuse în exclusivitate.

Privi tava din argint încărcată cu delicatese, ce abunda în câteva dintre mâncărurile ei preferate. Oare dăduse David poruncă să fie pregătite în cinstea ei? Îi aruncă din nou o privire discretă, dar el era ocupat, discutând cu un bărbat pe care nu-l cunoştea şi care era aşezat alături de el.

Începu să mestece încet o boabă de strugure. Copiii îi aduceau aminte de Iacov şi de Ioel. O durere aprinsă îi străfulgeră inima la fiecare cuvânt pe care copiii îl rosteau puţin stâlcit.

O, David, de ce m-ai adus înapoi?

Ispita intensă de a o zbughi afară din sală şi apoi tot drumul înapoi până în Mahanaim aproape o sugruma. Gestul acesta cu siguranţă nu l-ar fi determinat pe David să o iubească mai mult.

— Trebuie să-l convingem pe David să vină iarăşi cu noi până la En-Ghedi. Nu crezi, Abigail?

Mical se aplecă uşor înainte, prefăcându-se că se întinde după o prăjitură cu stafide, şi ascultă.

— Mi-ar plăcea să mă întorc acolo, Ahinoam. Femeia numită Abigail îi tăie o bucăţică de carne unui copil ce arăta bolnăvicios. Apele i-ar face mult bine lui Chileab. Îşi ridică genele negre pentru a o privi pe Ahinoam, iar când făcu astfel, Mical îi surprinse privirea plină de interes.

Mical privi în altă parte. En-Ghedi era un loc frumos şi plin de verdeaţă, cu izvoare de apă proaspătă pe săturate şi un lac cu apă limpede ca şi cristalul. Fusese cândva acolo, în copilărie. Însă nu mersese niciodată împreună cu David, cum se dovedea că o făcuseră aceste femei.

Larma produsă pe pardoseală de o pereche de picioare ce alergau îi distrase atenţia lui Mical de la soţiile lui David. Un tânăr îmbrăcat într-un veşmânt militar se trânti gâfâind la picioarele lui David.

— Măria Ta, regele David, să trăieşti veşnic!

David se aşeză mai drept şi îi făcu un semn cu capul mesagerului.

— Vorbeşte.

Băiatul se lăsă pe călcâie.

— Măria Ta, îţi aduc veşti. Mă tem că sunt veşti proaste.

David îşi împreună mâinile înaintea sa.

— Grăieşte.

— Ioab, nepotul şi comandantul regelui şi fratele lui Abişai, l-a ucis pe Abner, fiul lui Ner, generalul armatei lui Israel.

Inima lui Mical se împovără. Gâtlejul i se uscă de spaimă, iar mâinile umede începură să-i tremure. Abner era mort? Abner controla cea mai mare parte din Israel. Abner era ultimul reprezentant din forul de conducere al tatălui ei în ţară. Mai mult decât atât, Abner era vărul ei – încă o pierdere în familia ei. Mical înghiţi pieliţa bobului de strugure ce-i rămăsese încă pe limbă şi aproape se înecă cu bucata aceea de fruct. Cât de mulţi alţi membri ai familiei ei trebuiau să mai moară în această interminabilă rivalitate pentru putere?

— Cum s-a întâmplat asta? Auzi vocea gâtuită a lui David şi se răsuci pe locul ei pentru a-l vedea mai bine.

— Ioab i-a trimis vorbă lui Abner să se întoarcă la Hebron. S-au întâlnit la poartă, unde Ioab l-a tras deoparte ca să vorbească

între patru ochi cu el. Însă în loc să vorbească cu el, Ioab l-a înjunghiat în stomac ca să răzbune moartea fratelui său Asahel. Cuvintele băiatului curgeau repede, ca şi când nu reuşea să le spună suficient de repede.

Privirea lui Mical alunecă de la sol la David. Faţa îi pălise şi se ridică încet în picioare.

— Unde e Ioab acum?

— E tot la poartă, Măria Ta, împreună cu fratele lui, Abişai. Oamenii lui aduc trupul lui Abner în curtea măriei tale. Ce porunceşti să facem, Măria Ta?

Obrajii lui David se colorară la loc devenind stacojii, iar ochii întunecaţi îi aruncau flăcări.

— Pregătiţi trupul lui Abner pentru îngropăciune. Şi trimiteţi după Ioab şi Abişai. Se uită spre geam. Îi vom strânge pe toţi locuitorii cetăţii şi la prima oră a dimineţii vom merge la mormânt. Pe sol îl lăsă să plece cu o mişcare a mâinii, apoi îl chemă pe Benaia şi pe încă un alt bărbat.

— Da, Măria Ta. Benaia se plecă înaintea lui.

— Asigură-te că Ioab şi Abişai ne însoţesc înainte de răsărit la înmormântare.

— Da, Măria Ta.

Mical îl văzu pe Benaia traversând sala până în curte. Mâncarea ce până mai acum câteva clipe fusese apetisantă îi părea acum respingătoare. Îi venea să-l urmeze pe bărbat şi să aştepte trupul lui Abner în curte, dar i se făcea rău şi doar la gândul acesta. Privirea i se întoarse spre David, care acum discuta în şoaptă cu bărbatul de la dreapta sa. Problemele i se înmulţiseră dintr-odată. Se ridică, văzând o notă de empatie pe feţele câtorva dintre soţiile lui David. Îşi îndreptă umerii. Nu avea nevoie de mila lor.

Cu paşi hotărâţi, Mical traversă sala de banchete, cu capul înălţat, cu bărbia înainte. Cu ochii lipiţi de uşă, se întoarse înapoi în locuinţa ei unde poate, dacă Dumnezeu era îndurător, avea să adoarmă şi să uite totul.

— Sfâşiaţi-vă hainele, îmbrăcaţi-vă în saci şi jeliţi-l pe Abner. Vocea limpede a lui David răsună prin curte, peste capetele celor adunaţi şi până în câmpurile dimprejur. Mical stătea lângă catafalc, privind la trupul inert al vărului ei care fusese cândva atât de animat, cu mâinile vârâte în faldurile veşmântului ei deja sfâşiat. Dâre de cenuşă îi brăzdau vălul şi îi cădeau din păr pe jos.

Sute de oameni din cetate se adunaseră în curte, cu Ioab şi Abişai în frunte. Trebuiau ucişi pentru ce făcuseră. Dar instinctiv Mical ştiu că David nu va porunci niciodată moartea lor.

— Împărăţia mea şi cu mine suntem nevinovaţi înaintea Domnului pentru vecie de sângele lui Abner, fiul lui Ner.

Mical se întoarse încet la sunetul cuvintelor lui David.

— Vina să cadă pe capul lui Ioab şi a casei tatălui său, şi pentru veci să existe în casa lui Ioab unul care să aibă o scurgere sau să fie lepros, care să se reazeme în toiag, sau care să cadă tăiat de sabie, sau căruia să-i lipsească pâinea.

Mical surprinse expresia de pe faţa lui David şi observă tonul aprins, recunoscându-i frustrarea. După câteva porunci scurte din partea lui David, Ioab şi Abişai conduseră alaiul afară din cetate până la o peşteră mare, aleasă ca loc de îngropăciune. David păşea în spatele catafalcului, cu capul plecat, însă când trupul neînsufleţit ajunse în dreptul ei, David îşi întinse mâna şi o luă pe Mical lângă sine.

Degetele sale calde îi cuprindeau palma, şi-i umplură ochii din nou de lacrimi. Îi simţea privirea care o studia, şi în timp ce mergeau, îi şopti la ureche:

— Îmi pare foarte rău, Mical. Nu asta a fost intenţia mea.

— Un rege nu poate şti întotdeauna ce au de gând supuşii lui, domnul meu. Îl privi în faţa schimonosită de durere, înăbuşindu-şi imboldul de a-i şterge cenuşa de pe faţă.

— Dar ar fi bine de-ar putea, spuse el încetişor, strângându-i mâna. Abner nu merita una ca asta.

David nu ştia cât de multe lucruri urâte spusese Abner pe seama lui în trecut. Dacă ar fi ştiut, poate că ar fi privit drept

bine-venită moarte sa. Dar Mical nu-i putea spune. Nu avea niciun rost să târască prin noroi numele familiei ei.

Când ajunseră la peşteră, David îi eliberă mâna şi îşi ridică braţele deasupra capului, plângând. Oare erau lacrimi adevărate? Însă ochii împăienjeniţi ai lui Mical nu îi permiteau să îl poată privi mai atent pe soţul ei.

— Oare era nevoie ca Abner să moară ca un mişel? Vocea lui David răsună peste toţi cei care boceau. Mâinile tale nu au fost legate, nici picioarele tale n-au fost în lanţuri. Aşa cum cade un om înaintea celor răi, aşa ai căzut şi tu.

Ar fi fost mai bine ca Abner să moară pe câmpul de luptă. Cel puţin ar fi fost o moarte onorabilă. Urmând exemplul lui David, Mical se aplecă, luă o mână de ţărână şi şi-o vărsă peste vălul din pânză de sac, amestecându-i-se printre lacrimi. Oamenii lui Abner rostogoliră piatra imensă de la gura peşterii, luară catafalcul şi purtară trupul fără viaţă al lui Abner în mormânt. Umerii lui Mical se cutremurară, şi-şi acoperi faţa cu mâini fremătătoare. Atingerea caldă de pe braţul ei o făcu să tresară, iar în clipa următoare David o cuprinse în braţele sale.

— O, David! I-am pierdut pe toţi, plânse ea lipită de pânza de sac în care era îmbrăcat David.

Îi simţi degetele mângâind-o uşor pe spate.

— Mă ai pe mine, preaiubita mea. O sărută pe obraz şi o ţinu multă vreme la pieptul său.

Nu-l avea cu adevărat. Nu aşa cum îl avusese cândva. Nu aşa cum îl dorea. Dar îşi ţinu gura. Îl lăsă să o conducă înapoi în palatul său regesc, unde o masă întinsă îi aştepta pe cei îndoliaţi. David personal o ajută să se aşeze şi luă loc alături de ea în curtea din faţa locuinţei sale.

— Măria Ta, bucatele vă aşteaptă. Pot să vă aduc ceva? Poate puţin vin? îl întrebă un slujitor.

— Da, Măria Ta. Trebuie să fiţi în putere, spuse un altul.

Un grup micuț se strânsese în jurul lor, ținând în brațe tăvi cu mâncare şi îndemnându-l pe David să mănânce.

David se ridică cu mâinile ridicate şi îi făcu să tacă.

— Dumnezeu să mă pedepsească de mă voi atinge de pâine sau de altceva până la apusul soarelui! Se uită la slujitorii săi. Mical îi observă pe Ioab şi pe Abişai la marginea grupului. Nu ştiți că azi în Israel a căzut un prinț şi un mare om? Azi sunt rob, cu toate astea sunt regele uns, şi aceşti bărbați, fiii Țeruiei, sunt prea aprigi pentru mine. Domnul va răsplăti celui rău după răul pe care l-a făcut.

Mical văzu admirația licărind în ochii oamenilor care-i înconjurau. Se uită la soțul ei, umflându-se de mândrie pentru devotamentul lui față de familia ei. Dacă ar fi putut să rămână împreună de la începutul domniei lui. Dacă s-ar fi putut refugia amândoi, ar fi rămas pentru totdeauna alături de el. L-ar fi putut influența pe David să lase pe altul să conducă oştirea sa – poate chiar pe Abner încă de la bun început. Atât de multe ar fi fost diferite astăzi, atâtea pierderi s-ar fi putut evita.

Când se aşează din nou lângă ea, aşteptând ca soarele să apună, ea-şi strecură mâna pe după brațul lui.

— Vei fi un rege bun, îi spuse ea în şoaptă, rezemându-se de el. Zâmbetul pe care i-l oferi el îi topi inima.

Un vacarm de sunete ajunse prin geamul deschis până în camerele personale ale lui David, trezind-o pe Mical dintr-un somn adânc şi odihnitor. Îşi întinse brațele deasupra capului, înăbuşindu-şi un căscat.

— Te-ai trezit în sfârşit, somnoroaso? David, care până atunci privise în jos la forfota celor prinşi cu lucrul din gospodăria lui, se întoarse şi se îndreptă spre ea. Tocmai mă pregăteam să mă îmbrac pentru curte. Se aşează lângă ea şi începu să îi traseze conturul feței cu arătătorul, înainte să se aplece să o sărute pe obraz. Ai dormit bine, dragostea mea?

— Mai bine decât am dormit de luni de zile. Îşi scoase o mână de sub păturile din lână de miel şi îi atinse părul fin şi cârlionţat de pe braţe. Intenţionezi să anunţi şi o regină la încoronarea ta, David? Chiar ar trebui să îi dai uneia dintre soţiile tale prioritate peste celelalte, să ştii. Ai scuti o grămadă de certuri.

Îl văzu mijindu-şi ochii şi colţurile bărbii sale ondulate şi maronii se ridicară într-un zâmbet. O mână puternică îi cuprinse obrazul, iar inima ei tresăltă la atingerea lui.

— Te întreci pe tine însăţi, Mical. Încă mai trebuie să reunesc toate seminţiile sub conducere mea. Moartea lui Abner a amânat totul, ştii doar.

— Da, dar vei fi rege. Ştii că aşa va fi. Cu siguranţă ai început deja pregătirile pentru ziua încoronării. Îi aruncă un zâmbet sfios şi-şi lăsă degetele să-i coboare pe braţul său. Cum sunt întâia ta nevastă şi fiica regelui defunct, cred că sunt cea mai îndreptăţită să mă ocup de asemenea atribuţii, tu nu crezi la fel, domnul meu?

Fusese atât de bun cu ea în săptămâna care trecuse de la moartea lui Abner, oferindu-i toate privilegiile unei prime soţii şi îi oferise timpul său în exclusivitate, ca şi când ar fi fost făcută abia de curând mireasa lui. Iar asta îi dădea îndrăzneala de a-i pune această întrebare.

Mâinile lui i le acoperiră pe ale ei şi-i duse degetele la buze.

— O să mă gândesc la asta, dragostea mea. Până atunci…

Bocănitul care se auzi inopinat în uşă curmă vorbele lui David. Se ridică să deschidă. Mical se strecură şi mai mult sub pături.

— Măria Ta, spuse Benaia suficient de tare încât Mical să-l audă, au venit doi bărbaţi de la curtea lui Işboşet să te vadă. Te aşteaptă în sala de audienţe.

— Mulţumesc, Benaia, vin îndată. Închise uşa în spatele gărzii care se retrase şi-şi luă veşmântul regesc dintr-un cui bătut în peretele opus.

Mical ieşi de sub pătură şi îşi luă propriul veşmânt de pe un scaun aflat lângă pat. Trebuia să se întoarcă în apartamentul

ei şi să se schimbe. Poate că solii veniseră drept de la fratele ei pentru a încheia un legământ între bătrânii seminţiilor şi David. Fără îndoială că până şi bietul Işbi avea să vadă înţelepciunea unui asemenea gest, acum că Abner murise. Asta dacă nu cumva Paltiel încercase să-l convingă de contrariu.

Maxilarul i se încleştă când îi veni gândul acesta supărător. Paltiel îşi petrecuse ani întregi ţinând-o departe de David. Dacă ar fi fost un om cât de cât cu capul pe umeri, nu ar fi luat-o niciodată de soţie. Gândul acesta o luă prin surprindere. Oare dragostea ei pentru Paltiel fusese deja întinată de resentimente? Cât de repede o făcuse David să-l uite pe bărbatul acela, readucându-i la viaţă visele şi dorinţele din tinereţe. Dacă l-ar fi putut convinge pe David să facă aşa cum îi ceruse…

Auzi paşii lui David care traversau podeaua din lemn şi se opriră în faţa ei.

— Ne vedem deseară, preaiubita mea. Promisiunea lui o încălzi şi-şi ridică bărbia spre a-i primi sărutarea înainte să iasă din încăpere.

Mical o porni în grabă pe culoarele casei regale, clăpăind zgomotos cu sandalele de pardoseala din plăci de marmură până la uşa locuinţei ei. Desfăcu iute zăvorul, recunoscătoare că reuşise să evite privirile iscoditoare şi stăruitoare ale celorlalte femei din harem. Dacă reuşea să obţină ceea ce-şi dorea, nu mai trebuia să aibă niciodată de-a face cu ele, cel puţin nu fără a avea anumite avantaje în faţa lor. Dacă devenea soţia favorită a lui David avea să primească totodată anumite privilegii.

— Ajută-mă repede să mă îmbrac, Kezia. Mical o surprinse pe femeie călcând o tunică proaspăt spălată. Astăzi trebuie să arăt mai bine ca oricând. Cred că vine fratele meu.

— Atunci e bine că tocmai ieri am spălat cel mai bun veşmânt al tău, doamna mea. Kezia luă haina de noapte a lui Mical din mâinile ei întinse.

— Da, ei bine, destul de curând voi avea veşminte încărcate cu ornamente scumpe şi bătute cu nestemate, care să-mi înlocuiască hainele cele vechi. O soție de rege trebuie să arate la înălțime.

— Da, doamna mea.

Între ele coborî tăcerea în timp ce Mical o lăsă pe Kezia să-i pieptene părul şi să i-l prindă în piepteni încrustați cu nestemate. Mical luă un borcan cu fard de pe masa din lemn şi începu să şi-l aplice pe obrajii deja îmbujorați, subliniind linia ce încheia colțul ochilor ei. Avea nevoie de mai mult fard să-şi acopere ridurile decât înainte.

— Te rog, Măria Ta, mai gândeşte-te! Strigătul răzbătu prin fereastra deschisă.

— Încercam doar să fim de ajutor…

Țipete chinuitoare spulberară liniştea, iar degetele lui Mical încremeniră într-o poziție fixă în jurul vasului din lut.

— Ce să fie asta, doamna mea? o întrebă Kezia în şoaptă.

— Nu îmi dau seama. Dar o senzație de greață îi cuprinse stomacul. Îşi desprinse cu silă degetele de pe vas, puse fardul pe masă şi se duse la geam.

— Nu văd nimic de aici. Mă duc în sala de audiențe. Fugi înapoi în dormitor şi ridică oglinda de aramă spre a-şi privi imaginea reflectată în ea, apoi se întoarse la Kezia. Arăt bine?

— Sunteți frumoasă, doamna mea.

Mical lăsă oglinda jos cu o bufnitură şi îşi luă sandalele, iar Kezia se aplecă să-i lege curelele. Îşi prinse fusta lungă în mâini şi parcuse din nou culoarele în grabă.

Sala de audiențe era ticsită cu bărbați care vorbeau cu vocile înăbuşite. David şedea pe o platformă înălțată, cu fața pământie, cu capul în mâini.

Senzația de rău îi strânse iarăşi stomacul. Parcurse sala lungă ca prin vis, trecând pe lângă sfetnicii şi dregătorii lui David până când ajunse la doar o palmă de un cearşaf împroşcat tot cu sânge, întins pe jos înaintea lui David. Ochii ei urmară dâra de sânge şi descoperiră capul rotund, păros al unui om, cu ochii privind în gol. Buclele moi purtau încă o coroană din argint.

Mical simți cum începe să se învârtă totul în jurul ei, iar genunchii i se clătinară. Ştia că de aici înainte avea să vadă fața aceea într-o mie de coşmaruri.

— Nu! urlă ea prăbuşindu-se în genunchi. Nu! Nu! Nu! Îşi izbi pumnii cu putere de podeaua pardosită. Nu!

— Mical. Vocea lui David ajunse la urechile ei şi se simți ridicată de pe jos şi purtată de nişte brațe puternice. Ce faci aici?

— Işbi. Cuvântul îi ieşi involuntar din gâtlejul pârjolit de durere. De ce?

— Două dintre gărzile lui l-au ucis. Trupurile le atârnă deja lângă fântâna din mijlocul Hebronului. Îl vom îngropa pe Işboşet în mormânt, alături de Abner. Îmi pare foarte rău.

Auzi cuvintele, dar se luptă cu realitatea. Îi pierduse pe toți. Fiecare frate de-al ei zăcea îngropat pe undeva. Urechile începură să-i vâjâie până când toate sunetele din jurul ei se contopiră undeva şi treceau acum pe deasupra sau pe dedesubtul ei, departe de ea.

— Mical, mă auzi? Presiunea din tonul lui David începu să cedeze, şi-şi simți trupul ridicat din nou. Duceți-o în locuința ei şi trimiteți după medic. Voi vedea de ea după ce-l îngropăm pe fratele ei.

— Da, Măria Ta. Cuvintele se auzeau tot mai neclar până când toată lumea lui Mical se cufundă în întuneric.

32

— Măria Ta, Mical aşteaptă să fie primită în audienţă la domnia ta. Benaia se plecă aproape de urechea lui David în timp ce se îndreptau de la casa regelui spre fântâna Hebronului, unde urma să aibă loc ceremonia încoronării. A trimis vorbă. Pare a fi ceva urgent.

David oftă greu şi-şi frecă ceafa cu o mână. Ultimele zile de la moartea lui Işboşet s-au dovedit fructuoase. Dumnezeu părea să reverse binecuvântări după binecuvântări peste el. Sentimentul familiar de umilinţă se întinse în el ca uleiul cald ce i-ar fi fost turnat pe păr şi picurat apoi pe barbă. Avea să simtă senzaţia aceea aievea peste două zile, când tot Israelul avea să-l ungă rege.

— A spus ce vrea? David se sili să se concentreze la cuvintele lui Benaia.

— Nu, Măria Ta. Dar cred că veţi afla destul de curând.

Nu mai vorbise de zile întregi cu Mical. Nu-şi mai văzuse de fapt pe niciuna dintre soţii şi nici pe vreun copil. Un singur om nu putea da mai mult de-atât, iar numeroasele sale soţii şi copii aveau tendinţa să-l stoarcă de toată vlaga.

David îşi ridică privirea în timp ce traversă curtea regală.

Mical şedea pe una din băncile de piatră, cu braţele încrucişate la piept, cu părul negru şi lucios ascuns sub un văl albastru ca cerul.

— Presupun că voi afla. Îşi încetini pasul şi se opri la o lungime de braţ de ea.

— Bună, dragostea mea. Benaia mi-a spus că doreşti să-mi vorbeşti. Îşi plecă trupul zvelt, dar obosit, pe bancă alături de ea, întorcându-se să o privească. Ce pot face pentru tine?

Genele negre ale lui Mical se plecară şi-şi împreună palmele în poală. Îşi drese vocea şi se uită la el.

— Încoronarea ta este aproape săvârşită, Măria Ta. Ai ales-o pe cea care-ţi va sta alături ca regină?

Deci asta era. Îşi dorea o poziţie politică mai mult decât dragostea? De asta nu se împotrivise deloc să se întoarcă la el, fără să-l mai pomenească vreodată pe omul care se căsătorise cu ea ca un afront la adresa lui David? Se asigurase că Paltiel nu avea să se mai apropie vreodată de ea, interzicându-i să plece vreodată din Manahaim, ameninţându-l cu pedeapsa cu moartea în caz contrar. Bărbatul acela era norocos că David nu pusese să fie omorât. Oare Mical se mai gândea la el?

David îi studie ochii negri, căutând un motiv ascuns în spatele cuvintelor ei.

— Dragostea mea nu-ţi este de ajuns, Mical?

Privi expresia de surprindere ce i se afişă pe faţă. Ce n-ar da să poată da timpul înapoi şi să o ia iarăşi de la început doar cu ea. Ea chiar nu înţelegea asta?

Mical începu să-şi facă de lucru cu tivul veşmântului ei, privindu-l în ochi în tot acest timp.

— Mi-ar fi de-ajuns dacă aş fi singura ta soţie, Măria Ta. Dar după cum stau acum lucrurile, mi-ai luat poziţia şi ai dat-o altor şase femei, apoi m-ai luat dintr-un cămin unde nu aveam nicio concurenţă. Cel mai simplu lucru pe care mi l-ai putea da ar fi un loc proeminent în viaţa ta.

Deci încă se gândea la el.

— Noi doi nu avem un moştenitor, Mical.

Acum o spusese. Gândul acela chinuitor îl tulburase de fiecare dată când se gândise în ultimele două săptămâni la cererea pe care i-o făcuse ea. În primul lor an de căsătorie pierduse o sarcină. Iar în cei şaptesprezece ani pe care îi trăise cu alt bărbat, rămăsese fără copii. Dar dacă nu-i dădea Dumnezeu fii?

El văzu obrajii ei bronzaţi luând o tentă trandafirie.

— Le-ai dat câte un fiu fiecăreia dintre celelalte soţii ale tale, David. Ai putea să-mi arăţi şi mie aceeaşi curtoazie şi să mi te dăruieşti mie până vom avea şi noi un fiu. Îmbujorarea de pe faţă i se transformase acum într-o privire pătimaşă.

— Crezi că eu sunt Dumnezeu, Mical? Nu-ţi pot promite asta. Un copil este darul Lui, nu al meu. David îşi trecu o mână peste gură şi peste barbă. Nu avea nevoie de discuţia aceasta acum. Însă până vei da naştere acelui fiu, nu voi putea să te numesc decât cu greu regina mea. De fapt, m-am gândit mult la treaba asta, Mical, şi nu am de gând să numesc pe nimeni în această poziţie deocamdată. Nu este nicio grabă şi am prea multe alte lucruri în minte. Bucură-te de privilegiile pe care ţi le-am dat şi las-o aşa, bine?

Îi văzu furia din priviri preschimbându-se într-un foc abia mocnit. Oftă nemulţumită.

— Deci nu vei numi pe nimeni?

Scutură din cap.

— Nu înainte să mă îndrume Domnul.

Al doilea oftat al ei păru mai liniştit. Îşi plecă din nou genele.

— Sau până când îţi voi dărui un fiu?

Inima lui David se înmuie cuprinsă de o compasiune subită. Cât de greu trebuia să-i fie să trăiască printre atâtea femei cu copii. Trebuia să-şi amintească să se revanşeze cumva faţă de ea.

— Până atunci, dragostea mea.

— Cât de bine şi plăcut este ca fraţii să trăiască împreună în pace. Este ca un untdelemn de preţ turnat pe cap, care se prelinge apoi în jos, pe barbă.

Degetele lui David ciupiră corzile lirei, cântarea desprinzându-se plină de recunoştinţă de pe buzele lui. Câteva ceasuri după ce ultimul bătrân dintre seminţii se întorsese în cortul său, parfumul înţepător de scorţişoară persista în uleiul ce-i cursese pe păr şi pe barbă. Fusese o ceremonie reuşită de încoronare.

— Răsună şi acum cântul acela prin toată cetatea, spuse Benaia, aşezându-se de cealaltă parte a regelui, în camera de primire confortabilă, păstrată anume pentru folosinţa personală a lui David. Ai cucerit inimile oamenilor cu pace, Măria Ta.

David îşi lăsă lira în poală şi-şi ridică fruntea. Câţiva sfetnici de-ai săi rămăseseră după festivităţile zilei, ca şi când niciunul dintre ei nu le vroia sfârşite.

— A fost un timp când credeam că ziua asta nu va sosi niciodată. David se lăsă pe spate pe canapeaua sa tapisată şi acceptă un pocal cu vin de la un slujitor cheretit, un dezertor al filistenilor.

— Chiar şi atunci când erai printre oamenii noştri, ştiam că ai fost chemat la ceva mai măreţ, Măria Ta. Fără îndoială, Dumnezeul tău a înfăptuit asta. Cel ce vorbise, Itai ghititul, se alăturase lui David cu şapte ani înainte, când ceruse protecţia regelui din Gat. Cei şase sute de oameni ai săi îl slujeau acum pe David ca mercenari.

— Îţi mulţumesc, Itai. Aceasta este lucrarea Domnului, şi ea este bună! Sorbi din lichidul răcoros şi puţin acrişor şi oftă. În sfârşit este pace.

— Nu sunt sigur că ne vom bucura multă vreme de ea, Măria Ta. Huşai vorbi dintr-un colţ îndepărtat al încăperii. Se apropie şi luă loc pe o sofa joasă. În ciuda bucuriei din Israel, sunt zvonuri de nemulţumiri între seminţii. Se pare că Israelul vrea să dispute cu Iuda dreptul lor de a te revendica.

— Asta-i ridicol, făcu Benaia, încrucişându-şi gleznele. Iuda l-a încoronat primul ca rege, şi are acelaşi sânge. Ce pretenţii au celelalte seminţii în afară de faptul că toate se trag din coapsa lui Iacov? Ei s-au supus casei lui Saul în toţi aceşti ani.

— Adevărat, dar unii nu o văd aşa. Şi într-adevăr, Măria Ta, spuse Huşai, întorcându-se de la Benaia la David, este o logică în

ceea ce spun ei. Israelul include toate cele douăsprezece seminții, iar dacă vrei să fii rege, atunci trebuie să le fii rege în egală măsură tuturor.

David își trecu un deget pe buza pocalului său de argint.

— Sunt cu totul de acord cu tine, Huşai. Şi ce propui? Privi în jur prin încăpere la mâna de oameni de acolo. Absența lui Ioab şi a lui Abişai sărea în ochi, pentru că cei doi căzuseră în dizgrație. Un nou sfetnic, Ahitofel ghilonitul, își oferise serviciile atunci când se întruniseră bătrânii pentru a-l proclama pe David rege. Iar tu ce spui, Ahitofel?

Ahitofel încuviință din cap în direcția lui Huşai.

— După tine.

Fața plină a lui Huşai se îmbujoră şi-şi împreună mâinile în poală. Sfetnicii aceştia probabil nu aveau să aibă aceeaşi părere, dar faptul că aveau puncte de vedere diferite putea fi un lucru bun.

— Eu cred că ai nevoie de un plan de a le uni – poate să alegi membri dintre toți conducătorii fiecărei seminții ca să slujească la curtea regelui. Dă-le poziții egale cu bărbații din Iuda care deja te slujesc, Măria Ta.

— E un început bun, spuse Ahitofel, iar părul său argintiu străluci în lumina celor douăsprezece torțe aşezate de jur împrejurul camerei. Dar cred că problema o va reprezenta locul în care e amplasat cartierul general, Măria Ta. Cred că trebuie să părăseşti Hebronul şi să găseşti o capitală mai neutră.

David lăsă pocalul din mână şi își împreună degetele sub bărbie.

— Şi unde vom găsi ceva neutru? întrebă Benaia, cu sprâncenele sale groase împreunate. Fiecare cetate din Israel aparține unei seminții. Dacă plecăm din Hebron pentru a merge, să spunem, în ținutul lui Efraim sau al altei seminții, oamenii din Iuda se vor simți ofensați.

— Benaia are dreptate, Măria Ta. Huşai se aplecă înainte în scaunul său, sprijinindu-se cu ambele mâini de genunchi. Asta dacă nu intenționezi să ieşi din Israel…

— Exact asta vom face. David se ridică în picioare şi se duse la fereastră, uitându-se afară spre apus. Se întoarse şi îi privi pe

oameni în față. Vom cuceri Ierusalimul şi îmi voi construi un palat acolo.

Anunțul său fu urmat de tăcere.

— Este vreo problemă, fraților?

Huşai scutură din cap.

— Se spune că Ierusalimul este de necucerit, Măria Ta. Cum vei escalada zidurile acelea?

— Eu cred că este o idee măreață, spuse Ahitofel. Sunt sigur că regele nostru va găsi o cale.

— Regele nostru are nevoie de oameni care să-l ajute să găsească acea cale, nu doar să-i dea asigurări nefondate, mârâi Benaia, însă David ignoră îngrijorările gărzii.

— Nu ne-a dat Domnul biruință asupra tuturor vrăjmaşilor noştri? David luă burduful greu cu vin şi se plimbă printre oameni, turnând în pocalul fiecăruia. Ierusalimul este al Lui, şi El ni-l poate da. Dacă vrea ca cetatea să fie a Israelului, El ne va arăta o cale pe care să o cucerim.

David îşi umplu pocalul său în urmă, apoi se aşeză pe divanul său şi sorbi, privind pe deasupra cupei la oamenii săi. Fu întâmpinat cu priviri ce trădau stânjeneală şi mirare.

— Ce? Credeți că regele vostru este prea mare pentru a vă sluji? Eu sunt în egală măsură slujitorul vostru şi regele vostru. Beți pentru un legământ în viitor. Pentru Israel! David îşi ridică pocalul, aşteptând până toți ceilalți oameni ai săi făcură la fel, apoi sorbi lung din el. Mâine vom face planuri de capturare a Ierusalimului.

Două săptămâni de la încoronarea lui David, Mical trecea prin sălile publice ale casei sale înaintând până la o verandă spațioasă ce dădea înspre o curte exterioară înconjurată cu ziduri. Slugile regelui umpleau curtea, iar drapele cu însemnele fiecărei seminții se unduiau în vântul uşor al dimineții. David stătea în picioare pe o platformă înaltă, cu brațele ridicate pentru a linişti mulțimea.

— Bărbați din Israel, astăzi vom porni să cucerim Ierusalimul.

Urale izbucniră din partea miilor de soldați ce umpleau toate câmpurile dimprejur. Printr-o mişcare a mâinii David le ceru linşte, iar Mical se apropie mai mult, curioasă. Auzise ce se vorbea, dar cine avea să conducă o asemenea acțiune? Ioab fusese alungat din cercurile apropiate ale lui David, iar Abner era mort.

— Oricine se va sui prin puțul de apă şi îi va birui pe iebusiți va fi căpetenie de oşti.

Anunțul făcut de David o surprinse pe Mical. Prin faptul că lăsa postul acesta accesibil oricui, chiar şi Ioab avea şansa de a fi repus în funcția din care fusese demis cu ceva vreme înainte. Mai multe porunci urmară cuvintelor uimitoare rostite de David, până când în final mulțimea se destrămă în grupuri şi divizii şi porniră la drum de la casa regelui, cu David în frunte.

Mical se sprijini de unul dintre stâlpii porții, cu mintea confuză. Dacă Ioab prelua din nou funcția de căpitan al oştirii lui David, acest lucru avea să reprezinte o palmă dată familiei ei, seminției ei. Cum putea chiar şi sugera un astfel de lucru, pentru ca apoi să îngăduie să se şi întâmple?

Furioasă, părăsi curtea şi se întoarse în iatacurile ei. Trebuia să facă ceva. Dar ea singură nu putea face nimic.

— Se-ntorc bărbații, doamna mea, spuse Kezia venind în fugă în grădinile private ale lui Mical, cu suflarea tăiată. Vin pe drum spre porțile regelui. Iar regele David este în fruntea lor.

Mical îşi lăsă broderia într-un coş de nuiele de lângă banca din lemn unde îi plăcea să şadă şi să aştepte să treacă timpul. Inima îi bătu mai repede la auzirea veştii şi se grăbi în urma Keziei spre curtea exterioară.

— Ştii cine este noul comandant? Ura să depindă atât de mult de o slujnică pentru a afla o informație, dar chiar şi după ce trăia de luni de zile în haremul regelui, nu îşi făcuse prietene dintre egalele ei, celelalte soții ale lui David.

— Nu am auzit, doamna mea.

Căldura verii o copleşi pe Mical când ieşi pe veranda acoperită şi urmări procesiunea oastei care se întorcea acasă în sunet de fanfară. Locuitorii cetății se aliniaseră de-a lungul străzilor ce duceau la casa regelui, la fel cum făceau pe drumul din Ghibea când domnea tatăl ei. Singurul lucru care lipsea era refrenul acela fatidic.

Văzu alaiul intrând în curte. Bărbații strigau, iar copiii lui David dansau în jurul lor. Celelalte soții li se alăturară acum, aliniate pentru a-l întâmpina pe David. Mical stătea în spate, fără să-i pese că era înghesuită laolaltă cu ceilalți. În schimb, privi în grupul de bărbați, căutând persoana pe care o ura atât de crunt. Dacă Ioab cucerise cetatea şi preluase comanda, acum avea să poarte însemnele comandantului şi să se afle între numeroşii dregători ai lui David.

Îl zări pe Benaia, păzindu-l credincios pe rege. Ieşi din umbră în curtea însorită şi se duse la străjer.

— Benaia, pot să vorbesc puțin cu tine, te rog?

Străjerul o privi uşor surprins, apoi veni un pas mai aproape de ea, atent.

— Ce pot face pentru domnia ta?

— Te rog, spune-mi cine este comandantul oştirii.

Îşi ținu respirația, privindu-i fața imensă.

— Ioab a cucerit cetatea prin puțul de apă. Regele l-a reînvestit ca şi comandant al oştirilor lui Israel.

Mical privi dincolo de Benaia, zărindu-l în sfârşit pe Ioab în mulțime. Chiar şi de la distanță, nu-i scăpă aroganța cu care îşi țintea bărbia ridicată sau strălucirea trufaşă din ochi. Se împletici făcând un pas înapoi şi simți o mână pe brațul ei.

— Mical, dragostea mea, vino şi tu cu celelalte femei. David o luă pe după umeri, întorcând-o cu fața la el. Am cucerit Ierusalimul! Vino în sala de banchete şi bucură-te împreună cu noi. O privi în față, cu fruntea uşor încruntată, nedumerit.

Ieşind din starea de stupoare care o cuprinsese brusc, Mical îl privi pe David în ochi, frustrată de bucuria pe care i-o citea în priviri. Reînvestirea lui Ioab nu îl deranja câtuşi de puțin. Probabil chiar se bucura de asta.

— De ce l-ai făcut pe Ioab din nou comandant? Vorbi încet, nedorind să-i strice ziua, în ciuda faptului că el i-o stricase pe a ei.

El o privi mirat şi îi dădu drumul.

— El a câştigat pe drept poziția asta, Mical. Nu am putut face nimic în privința asta.

Se întoarse dând să plece de la el, dar el o prinse de mână şi o ținu cu putere.

— Nu-ți bate capul cu problemele politice, Mical. Încerci să controlezi ceva ce este peste puterile tale. Se apropie mai mult de ea şi-şi plecă creştetul lângă al ei. Vino, bucură-te de festin, dragostea mea. Aceasta e o zi mare pentru Israel.

Mical încuviință din cap şi oftă.

— Cum spui, domnul meu. N-avea decât să creadă că ea era de acord cu alegerile lui. Nu avea niciun rost să-l înfurie acum. Dar nu avea să-l ierte niciodată.

33

Cinci ani mai târziu

— Aici erai, Măria Ta. Benaia ieşi din umbră şi traversă acoperişul palatului lui David din Ierusalim, venind până lângă David la marginea parapetului. Huşai şi Ahitofel sunt aici şi doresc să te întâlnească.

David îl salută pe străjer cu o uşoară înclinarea a capului.

— Este o cetate frumoasă, nu-i aşa, Benaia?

— Da, Măria Ta – iar acest palat este nestemata ei cea mai de seamă. Cel Preaînalt te-a binecuvântat cu adevărat.

David îl privi pe străjerul credincios, unul din supuşii săi aleşi.

— Da, El m-a binecuvântat.

David deveni din nou tăcut în timp ce privirea îi zbura peste casele vecinilor din jur. Sporovăiala de după-amiază a femeilor adunate în jurul focurilor unde îşi găteau mâncarea şi cuvintele de dojană pe care le adresau copiilor se amestecau cu răpăitul pe care-l produceau roţile căruţelor negustorilor şi cu răgetul măgarilor. Bărbaţii se întorceau de la câmp sau de la târgul de negoţ, semnalând sfârşitul unei noi zile de vară.

— Deci să-i trimit pe sfetnicii tăi pe acoperiş, Măria Ta?

Tulburat de gândurile care-l frământau, David întoarse spatele priveliştii de jos.

— Da, sigur.

Străjerul se duse la scări şi le făcu un semn celor doi. David le veni în întâmpinare, salutându-i.

— Haideți, prietenii mei, veniți cu mine în foişor.

Cei doi îl urmară pe David într-un cort pe jumătate deschis, cu o deschidere vizibilă pe o aripă întreagă. El îşi ocupă locul în centru, între mai multe perne aflate pe o canapea tapisată şi bogat ornamentată.

— Ce pot face pentru tine?

Huşai ocupă locul din fața lui David, în timp ce Ahitofel se aşeză la dreapta lui.

— Oamenii vorbesc, Măria Ta. Se pare că unii din nepoții lui Saul fac vâlvă prin seminița lui Beniamin. Şi cred că Mical le sprijină eforturile, spuse Ahitofel, jucându-se cu marginea veşmântului său.

David bătu darabana în perna de lângă el.

— Ce dovezi aveți?

— Mical se întâlneşte regulat cu nepoții ei, spuse Huşai, frecându-şi ambii genunchi cu mâinile. I-am auzit pe cei mai tineri dintre ei rostind cuvinte de rebeliune când s-a întâmplat să trec pe sub geamul ei.

— Îi spionezi, Huşai? Situația nu era nicidecum una hilară, dar gândul că prietenul său scund şi îndesat făcea pe spionul i se părea amuzant.

— Doar în interesul tău, Măria Ta.

— Ei bine, îți voi mulțumi pentru asta. Este seminția lui Beniamin atât de întărâtată încât să ne facă probleme?

Oare împărăția lui avea să cunoască vreodată cu adevărat pacea?

— Nu cred că e nimic serios, Măria Ta. Dar cred că Mical va forța lucrurile pentru ca dinastia tatălui ei să obțină un oarecare control în împărăția ta. Trebuie să fii cu ochii pe ea, spuse Ahitofel.

David îşi duse mâna la frunte. Oare nu era el întotdeauna cu ochii pe Mical? Nu mai avuseseră o conversaţie ca lumea de când veniseră la Ierusalim, de când Ioab îşi reluase funcţia de comandant. Abia dacă o mai cunoştea.

— Şi atunci să înţeleg că tu crezi că e adevărat, Huşai? Pe baza a ceea ce ai auzit?

Huşai încuviinţă din cap.

— Da, Măria Ta. Cred că ei reprezintă o flamă care trebuie înăbuşită înainte să fie prea târziu.

— Atunci o să mă ocup de asta. David se lăsă pe spate în perne. Am altă problemă pe care vreau să o discut cu voi. Dorinţa aceasta o avea în adâncul sufletului de luni de zile. Era timpul să-i dea glas.

— Suntem la dispoziţia ta, Măria Ta, spuse Huşai.

David îşi împreună ambele mâini sub bărbie, studiindu-i pe cei doi.

— Poporul nostru nu se mai închină Dumnezeului lui Israel din vremea lui Saul. Îl văzu pe Huşai dând din cap în deplin acord cu el, iar privirea lui Ahitofel se îmblânzi. Vreau ca asta să se schimbe.

— La ce te gândeşti? întrebă Ahitofel, punându-şi un picior peste celălalt.

— Vreau să aduc chivotul în Ierusalim. Vom ridica un cort pentru el, la fel cum se făcea în zilele judecătorilor, să aducem jertfe şi să ne închinăm aşa cum a dorit Yahweh să facem.

— Dar unde este chivotul, Măria Ta? întrebă Ahitofel. Nu am mai auzit de ani de zile despre el, de când l-au trimis filistenii înapoi la Bet Şemeş cu un car tras de boi.

— Cred că e în casa lui Abinadab din Chiriat Iearim, spuse Huşai plecându-se înainte. Se spune că Domnul l-a binecuvântat pe om pentru că a găzduit chivotul în casa sa.

Inima lui David săltă de emoţia unei noi ţinte care îl urcase pe culmile bucuriei.

— Ne vom duce după el. Îi vom strânge pe toţi bărbaţii din Israel şi vom aduce chivotul la noi, aici, în mijlocul cântărilor de laudă.

— Voi pune să se pregătească un car nou pe care să fie adus, spuse Ahitofel. Nu voi fi niciodată de acord să folosim carul din vremea filistenilor, dacă cumva mai există. Chivotul Domnului trebuie să fie purtat de un car nou, nefolosit înainte la altceva, tras de boi tineri, care nu au lucrat niciodată. Trebuie să-I dăm Domnului tot ce avem mai bun dacă vrem ca El să ne binecuvânteze.

David simți cum i se zburleşte părul de pe brațe.

— Un sfat înțelept, Ahitofel. Du-te şi începe lucrul imediat.

— Ai dorit să mă vezi, Măria Ta? Mical se apropie cu grijă pe acoperişul neted din cărămidă şi îngenunche la picioarele lui David. Atinse piatra rece de pe jos cu fruntea şi se ridică imediat ce îi simți mâna pe braț.

— Vreau să vorbesc cu tine, Mical. Degetele lui David alunecară în jos pe brațul ei şi se împletiră între degetele ei. Vino lângă parapet şi priveşte Ierusalimul.

Ea-l lăsă să o conducă. Întotdeauna când era singură cu el încerca din răsputeri să-şi reprime atracția pe care o simțea față de personalitatea carismatică a lui David. Nu-i putea permite să-i sucească mințile şi să o facă să-l ierte sau să-l iubească.

Dragostea avea un preț prea mare.

— Vezi cum ne-a binecuvântat Dumnezeu de când ne-am mutat aici, dragostea mea? Arătă spre casele din jur şi zâmbi.

Mical îşi lăsă privirea să-i urmărească degetul de la cerul de un albastru strălucitor până la clădirile din cărămidă şi spoite în alb care sclipeau în razele soarelui de după-amiază târzie. Privi în jos la marea de case şi zări o tânără femeie în curtea casei ei, cu un păr lung şi negru ca abanosul împletit într-o coadă, aplecându-şi trupul zvelt peste o moară mică de măcinat ierburi, fluierând ca o pasăre. Privirea lui Mical se întoarse imediat la fața atrăgătoare a lui David. Oare o văzuse şi el pe fată?

Gânduri de gelozie o răvăşiră. Dacă o adusese aici doar pentru a-i arăta cât de uşor îşi putea lua alte femei frumoase, îşi pierdea timpul cu ea.

— Ştii că te văd de aici, preaiubita mea. David o făcu să-şi întoarcă privirea de la tânăra femeie, pe care aparent nu o băgase

de seamă. Mical privi peste marginea parapetului la locul pe care-l arăta spre tânăra şi drăguța Maaca şi la sfioasa Abigail cu ochi ca de porumbel, care umblau prin curte.

— Da, şi la fel şi pe tot restul haremului tău.

El tăcu, apoi se întoarse, rezemându-se cu spatele de parapetul dinspre apus.

— Nu-ți place priveliştea mea deosebită.

Ea-şi ridică bărbia, întorcându-şi privirea de la ochii lui mult prea îmbătători.

— Nu-i nimic deosebit, asta numai dacă îți place să te uiți la femei. Ea-l privi, dar nu-şi putu da seama la ce se gândea el. Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre foişorul ca un cort aşezat în mijlocul acoperişului. Mirosindu-i parfum de nard, rămase uimită de locul extrem de confortabil în care se retrăgea regele.

Luă loc pe una din canapelele acoperite cu perne şi se rezemă cu cotul de ele. Parfumul pătrunzător pe care îl emana vasul în care ardea tămâie îi dădu un sentiment de confort. David stătea în deschiderea largă a cortului de unde se profila o priveliște superbă a cerului. Se rezemă cu o mână de stâlpul central al cortului, privind-o.

— Văd că acest loc primeşte aprobarea ta.

Chiar atât de uşor era de citit? O irită faptul că el îi putea descifra atât de uşor gândurile, în timp ce propriile lui gânduri erau bine ascunse în spatele unei măşti impenetrabile. Mical îşi trecu un deget peste broderia unei perne, apoi îşi aruncă privirea asupra interiorului cortului.

— Acesta este genul de cort în care trăiai când rătăceai prin pustie? Oare cum era să fi petrecut împreună cu el?

— E mult mai scump, mai confortabil şi mai spațios. Veni lângă ea şi se aşează alături de ea, la doar o lungime de braț distanță între ei. Dar seamănă.

La apropierea lui, respirația lui Mical deveni mai rapidă. Îi simțea căldura trupului, cum şedea atât de aproape de ea. Prea aproape. De ce o emoționa asta?

Studie modelul unei frunze de smochin de pe o pernă.

— De ce ai dorit să mă vezi, Măria Ta?

David îşi întinse ambele picioare şi-şi încrucişă gleznele.

— Din două motive.

Era conştientă de privirea lui pătrunzătoare, dar nu se putea aduna să-i înfrunte ochii întunecaţi şi afundaţi. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi putut îneca în adâncimea lor. Poate că îşi putea îngădui să simtă măcar forţa lui.

Poate că îl putea iubi din nou.

Dar în schimb începu să se joace cu ciucurii pernei între degetele ei.

— Da, Măria Ta?

David îşi schimbă poziţia picioarelor, acum cel stâng fiind deasupra celui drept.

— Înainte de toate, aş vrea să vii cu mine când ne vom duce să luăm chivotul şi să-l aducem în Ierusalim. Ai putea să dai o mână de ajutor şi să le conduci pe celelalte femei în închinare.

Vorbea serios? Se sili să nu râdă.

— Nu ştiu să dau tonul, David. Atunci îl privi. Dar fără îndoială că el ştia asta.

— Poţi cânta la tamburină.

Ea zâmbi.

— Nu mi-a plăcut niciodată să cânt la vreun instrument muzical.

David o privi, iar reacţia lui era tot indescifrabilă.

— Vreau să fii acolo, Mical.

— Mă simt măgulită, Măria Ta. Cu toate astea, încă nu înţelegea ce avea el de gând.

David îşi ridică mâna şi începu să se joace cu o şuviţă din părul ei.

Ea se încordă.

— Ce altceva mai doreşti, Măria Ta?

El îşi lăsă braţul să-i cadă pe pernă şi oftă. După o pauză lungă, se ridică în picioare şi se îndreptă în cealaltă parte a cortului. Apoi se întoarse cu faţa la ea.

— Am auzit că-i întărâţi pe nepoţii tăi şi pe cei din seminţia lui Beniamin împotriva mea. Este adevărat, Mical?

Ea trase repede aer în piept. Acum asta veni pe neaşteptate. Degetele ei se opriră pe pernă şi-şi plecă mai întâi privirea în podea, apoi îl privi în față.

— Nu, nu împotriva ta. Dar credem că e potrivit ca o rămăşiță a familiei mele să fie recunoscută ca parte a ierarhiei în împărăția ta, David. La urma urmei, tata a fost primul rege în Israel şi mulți sunt cei care nu au uitat tot ce a făcut el pentru a uni semințiile şi pentru a-i înfrânge pe filisteni. Cum toți frații mei sunt morți, iar tu refuzi să mă numeşti regina ta pentru că nu am copii, cred că măcar atât ai putea face – să le dai nepoților mei poziții de conducere în împărăție. Cei mai mari ar putea fi conducători sau judecători în țară sau căpetenii în armată. Dar dacă vrei să eviți problemele din partea seminției lui Beniamin, ai face bine să le oferi ceva de preț.

Mical îşi dădu seama că îl privea dușmănos şi nu se aşteptase ca vorbele să-i iasă pe gură cu atâta înverşunare. Dar măcinase mult probema asta şi se gândea de luni de zile la o modalitate în care să-l abordeze pe David. Iar acum o făcuse.

— Adică îmi spui că ai întărâtat o seminție întreagă în împărăția mea, toate astea doar pentru a le oferi celor cinci tineri râzgâiați o poziție de conducere în împărăție?

Fața i se întunecă, cu toate că vocea îi era calmă.

— Nu sunt mai râzgâiați decât propriii tăi fii!

Cum îndrăznea!

— Eşti conştientă că se ştie despre fiii lui Merab că vorbesc cum nu s-ar cuveni împotriva mea, Mical?

Ea-şi întoarse privirea. Intuia asta, dar nu avea nicio dovadă.

— Nu pot să cred că ar face una ca asta.

— Ei bine, o fac. Şi m-aş bucura dacă soțiile mele s-ar ține departe de problemele de stat şi ar găsi ceva util de făcut în loc să se implice să genereze disensiuni între seminții. Veni mai aproape de ea în timp ce vorbea şi se opri pentru a îngenunchea la picioarele ei. Încerc să îi unesc pentru a-L cinsti pe Domnul, Mical, nu să-i dezbin.

Mical nu se putu sustrage privirii tandre din ochii lui.

— Îmi pare rău.

Dar de fapt nu-i părea. Nu-i părea cu adevărat rău.

— Vino cu mine să aducem chivotul, Mical. Lucrurile se vor drege dacă vei veni.

Se ridică în picioare şi o sculă şi pe ea. De ce credea întotdeauna că ideile lui aveau să rezolve totul? El nu-i cunoştea gândurile şi nu avea habar de rănile din sufletul ei. Şi, câtă vreme o repunea pe poziția simplă a uneia dintre multele sale soții din harem fără să o facă regină, nici nu avea să le afle vreodată.

34

Mical călărea pe un catâr alb în fruntea grupului de soții ale lui David, privind mulțimea de bărbați şi femei care îşi acordau o varietate de instrumente şi pălăvrăgeau plini de încântare. Sunetul generat de ei era ca bubuitul înfundat al unui tunet ce anunța furtuna, dar o singură privire ce-o aruncă spre cerul albastru şi senin înlătură orice posibilitate în acest sens. Nu era sigură de ce venise. Până când inima ei perfidă îl zări pe soțul ei înveşmântat în toată ținuta regală, aşteptând ca preoții să iasă din clădire şi să pună chivotul în carul ornamentat.

David nu se dădu înapoi de la nicio cheltuială pentru construirea carului. Chiar şi boii purtau ornamente sclipitoare, cu inserții aurite. Trebuia să recunoască faptul că toate însemnele regale şi podoabele bogate îi făcură inima să i se umfle de mândrie. Era o compensație slabă pentru indiferența din ultima vreme a lui David, dar într-o astfel de zi, chiar şi asta o ajuta.

Mical îşi puse vălul albastru şi nou, de curând brodat, pe față şi îşi ridică privirea spre deal, unde bărbații aranjau chivotul în locul anume creat pentru el. Câteva clipe mai târziu, un tânăr sări pe capra vizitiului şi apucă hățurile ornamentate ale boilor. Un alt tânăr păşi înaintea boilor şi porni la vale, îndrumându-l

pe cel care conducea carul. Vacarmul mulțimii se stinse încet în timp ce boii făcură primul pas. Chivotul alunecă uşor într-o parte şi toți bărbații şi femeile îşi ținură deodată respirația. Mical răsuflă uşurată la rândul ei când paşii boilor îndreptară chivotul şi îşi începură coborârea lentă. Nu ar fi fost bine deloc să vadă chivotul lui Dumnezeu prăbuşindu-se la pământ.

Când David făcu un semn şi zâmbi plin de bucurie, muzica începu cu adevărat. Inima lui Mical se înălță la auzul vocii clare a soțului ei care se ridica peste mulțime.

Îşi umbri ochii, privindu-l pe David cum înainta în urma căruței şi îi conducea pe oameni spre poalele dealului până în câmpul de treierat al lui Nahon. Ea lovi scurt catârul şi le făcu semn femeilor să o urmeze. Majoritatea femeilor erau pe jos, dar David le îngăduise soțiilor sale privilegiul de a călări. Nici nu ar fi venit dacă ar fi trebuit să parcurgă tot drumul acesta pe jos. Cu capul sus şi bărbia înfiptă înainte, Mical îşi struni catârul în spatele lui David şi într-o parte. Nu vroia să ajungă prea aproape de chivot. Ceva asemănător cu frica o făcea să mențină o distanță considerabilă față de simbolul vechi din aur al credinței poporului ei.

— Te voi lăuda, Domnul meu, din toată inima mea. Voi vesti toate isprăvile Tale. Mă voi bucura şi mă voi veseli în Tine. Voi cânta laude Numelui Tău, Dumnezeule Preaînalte.

Mical auzi refrenul plin de bucurie cântat de David, iar inima ei se umplu de un amestec de bucurie şi durere. Oare ea de ce nu-L putea lăuda pe Dumnezeu aşa? Ce o împiedica să simtă strălucirea reflectată nu doar de cântările melodioase ale lui David, dar şi de expresia feței lui frumoase?

David se opri când carul încetini, aşteptând ca boii să coboare încet dealul până la pământurile mai întinse ale zonei de treierat a lui Nahon. Mical îşi opri catârul, iar restul mulțimii se opri de asemenea. David o privi, zâmbind. Stomacul ei se strânse şi un val puternic de emoții o copleşi.

— Cântați laude Domnului Preaînalt! le strigă David bărbaților din jurul său.

— Căci în veac ține îndurarea Lui, îi răspunseră aceştia într-un glas.

Tânărul care conducea carul făcu ultimul pas şi coborî de pe dealul înverzit, se întoarse şi îi făcu semn celuilalt bărbat care ținea hățurile boilor să-l urmeze. Boii se mişcau încet, făcând mai întâi un pas nesigur, apoi altul. Mical simți cum îşi ține respirația. Animalele îşi ridicau copitele, apoi le înfigeau din nou în țărână. Peste mulțime se lăsă tăcerea. Trecu o clipă, iar oamenii priveau, aşteptând ca vehiculul să ajungă cu bine pe teren drept.

Boii se împiedicară, iar inima lui Mical se opri o clipă în loc.

Chivotul începu să se aplece amenințător într-o parte în căruță. Timpul păru să stea în loc. Căruța se hurducăi din nou, iar chivotul se aplecă şi mai mult, alunecând spre margine.

O, numai de n-ar cădea.

Tânărul din car lăsă hățurile din mâini şi se întoarse într-o parte, întinzând o mână să oprească chivotul din alunecarea sa în jos. În clipa aceea, carul se îndreptă. Dar înainte ca Mical să poată răsufla uşurată, tânărul care atinsese chivotul se prăvăli jos din car. Mical îi văzu ochii privind în gol şi gura căscată.

— Nu! se auzi un țipăt de undeva din mulțime.

Mical se întoarse şi-l văzu pe David pornind încet spre bărbat.

— Luați-l de lângă căruță, porunci David. Câțiva bărbați se aplecară înainte, supuşi.

— E mort? auzi vocea lui David punând întrebarea ca şi când nu-i venea să creadă.

— E mort, Măria Ta, declară preotul Abiatar, trecându-şi o mână peste barba răvăşită.

Tăcerea, apăsătoare şi ciudată în atmosfera până mai înainte atât de încărcată de bucurie, se lăsă ca o ceață grea peste mulțimea în aşteptare.

— De ce? răsună vocea poruncitoare a lui David.

— Pentru că a atins chivotul lui Dumnezeu, Măria Ta. Abiatar scutură din cap, cu fața chinuită.

David studie trupul lipsit de viață al tânărului.

— Şi atunci cum va putea ajunge vreodată chivotul lui Dumnezeu la mine? Chiar şi din depărtare, Mical văzu întristarea şi frica amestecate în egală măsură în trăsăturile sale întunecate. Nu-l pot lua acum la Ierusalim. Se uită la preot. Ar mai putea muri şi alţii.

Un bătrân, veşted şi adus de spate, se rezema greu într-un toiag în timp ce se apropia de rege.

— Eu nu-l mai vreau înapoi. Vocea bărbatului tremura. Uza era nepotul meu. Dumnezeu poate face mai mult rău casei mele de voi primi chivotul din nou în casa mea.

— Dar în toţi aceşti ani te-a binecuvântat.

Bătrânul îşi ridică o mână tremurătoare şi îşi îndreptă degetul arătător spre David.

— Tinere, nu vezi că băiatul e mort?

Mical se încordă. Nimeni nu ar trebui să vorbească cu regele ca şi când ar fi fost un om oarecare. Îşi îndreptă atenţia spre David pentru a-i vedea reacţia şi observă cum cutele din jurul ochilor lui David se descreţiră şi întinse mâna şi-l prinse pe bătrân de umăr.

— Da, Abinadab, văd. Nu te îngrijora, vom găsi un alt loc unde să ducem chivotul lui Dumnezeu.

Bătrânul încuviinţă din cap, apoi se aplecă peste trupul nepotului său, suspinând. David se îndepărtă şi un mic grup de oameni se strânse în jurul său. Mical se strădui să audă ce se vorbea, dar curând se lăsă păgubaşă când cuvintele şoptite ale bărbaţilor şi femeilor o împiedicau să audă cuvintele lui David. În cele din urmă, David se ridică şi îşi mişcă braţele pentru a atrage atenţia.

—Voi trimite chivotul lui Dumnezeu în casa lui Obed-Edom. El este un levit care locuieşte în apropiere. Toţi ceilalţi, vă rog să vă întoarceţi la casele voastre. Ochii îi erau plini de lacrimi. Îmi pare rău.

Se îndepărtă şi porni pe lungul drum înapoi spre Ierusalim. Mical dădu pinteni catârului şi îl urmă, cu celelalte femei în spatele ei. Nimeni nu spuse nimic. Mical se îndoia că vreuna ar fi

putut spune ceva, după umerii aduşi înainte şi capul plecat al regelui lor.

Oare chiar merita chivotul toate acestea? David se purta ca un general înfrânt, ca unul care tocmai pierduse o bătălie de importanță vitală. Şi ce dacă chivotul nu putea ajunge în Ierusalim? Dacă Dumnezeu era atât de sensibil încât ucidea pe cineva doar pentru faptul că încercase să-I apere cutia, atunci poate că oamenii aveau să fie mai fericiți fără ea.

Mical îşi înălță bărbia şi-şi îndreptă spatele, hotărâtă să arboreze o mină demnă, chiar dacă David avea de gând să se umilească înaintea a mii de oameni ce-o apucaseră pe drum în urma lui. N-aveau decât să se agite şi să se neliniştească pentru incidentul nefericit de azi. Cât o privea pe ea, chivotul lui Dumnezeu nu merita să se facă atâta caz.

Mical se plimba încoace şi încolo pe culoarele lungi ale palatului lui David, privind din când în când prin porticurile arcuite ale curții exterioare şi la treptele din marmură albă ce duceau la sala de audiențe a regelui. Cu toate că picioarele ei agitate făcuseră traseul acesta de suficiente ori încât să le piardă numărul, nu ar fi spus că patrula. Erau plecați de două zile. Cât le putea lua să aducă o cutie din aur aflată la o distanță de doar o jumătate de zi de Ierusalim?

Cu două zile înainte, Mical se aflase în curte când David îşi chemase dregătorii şi membrii familiei să îl însoțească. Venise la ea, întrebând-o dacă vine cu ei.

— Nu-mi vine să cred că te duci iarăşi după obiectul acela, David. Ultimele trei luni chiar ți-au şters memoria? Nu-şi putuse înfrâna cuvintele. El chiar nu vedea inutilitatea deciziei sale?

David se încordă şi o privi inexpresiv.

— Ultima oară când am încercat să aducem chivotul aici nu am respectat legea. De data asta, dacă este voia Domnului, vom reuşi.

Mical îşi ridică bărbia şi privi spre cer, evitându-i privirea stăruitoare.

— Prea bine, nu vin. Nu sunt nebună de-a binelea ca să cred că doar pentru simplul fapt că tu vei proceda altfel de data asta, nu vor apărea probleme. Atunci se uitase fix la el. Dacă în loc de Uza ar fi murit unul dintre fiii tăi, nu te-ai grăbi atât de tare să repeți episodul.

Mical îşi întoarse ochii, ruşinată de ascuțimea vocii ei şi urând compasiunea pe care o simți la el. Nu vroia ca el să râdă de ea. Ea ar fi vrut ca el să se răzgândească şi să uite de misiunea asta nesăbuită. Dar când mâna lui îi cuprinse obrazul şi o sili să-l privească în ochi, începu să se clatine hotărârea ei.

— Domnul l-a binecuvântat pe Obed-Edom în aceste trei luni de când chivotul a fost în casa lui. Niciun rău nu s-a abătut peste capul lui şi al familiei lui, Mical. Şi-apoi, preoții s-au uitat în Scriptură pentru mine şi au descoperit de ce nu a binecuvântat Dumnezeu încercarea noastră precedentă. Preoții trebuiau să folosească bârnele făcute special pentru chivot şi să-l poarte pe umerii lor. Intenționez, de asemenea, să aduc jertfe care să ispăşească păcatele oamenilor. Degetele lui îi mângâiară obrazul. Eşti sigură că nu vrei să vii?

Amintirea rugăminții pasionale pe care i-o făcuse el în ziua aceea nu avea alt efect acum decât acela că o scotea din sărite.

Mical se opri brusc din mers şi-şi umbri ochii cu ambele mâini, uitându-se după o mişcare a grupului. Tristețea cu care oftase el când ea-l refuzase îi stăruia în urechi. El se dusese atunci la celelalte soții ale sale şi se opri în fața lui Abigail. Drăguța, prietenoasa, neprihănita Abigail. Desigur, ea acceptase cu bucurie rolul de a le conduce pe femei în locul lui Mical.

Pumnii lui Mical se strânseră când îşi aminti privirea recunoscătoare din ochii femeii. Copilul ei se agățase de picioarele lui David şi le îmbrățişase pătimaş, iar Mical fusese surprinsă de faptul că David nu îi ceruse de la bun început lui Abigail să le conducă pe femei în închinare. Ea părea să împărtăşească pasiunea religioasă a soțului ei, aşa că ar fi fost cât se poate de logic

ca el să o întrebe pe ea. Dacă nu ar fi existat problema aceea cu fiul ei, Abigail ar fi fost cu siguranță cea pe care David ar fi ales-o să-i fie regină. Din câte se părea, mândra şi trufaşa Maaca avea o şansă mai mare să ocupe acea poziție, dacă afecțiunea lui David față de Absalom ar fi un indiciu.

Mical se întoarse şi parcurse înapoi culoarele casei aproape goale. Urcă în grabă scările la cel de-al doilea etaj şi se uită afară pe geam, sperând să aibă o vedere mai bună. Cu siguranță aveau să revină curând.

Abiatar, Țadoc şi ceilalți preoți leviți ridicară bârnele chivotului lui Dumnezeu, le fixară pe umeri şi scoaseră chivotul cu paşi egali din casa lui Obed-Edom, unde rămăsese în ultimele trei luni. Apoi făcură şase paşi, după care se opriră. Mugetul unui taur şi al unui viței îngrăşat ajunseră la urechile lui David, iar el îşi întoarse capul şi se uită la alți doi preoți care îl apucară pe taur de coarne şi-i tăiară gâtul cu o mişcare scurtă şi precisă. Sângele începu să gâlgâie din animal, iar un al treilea preot îl colecta într-un lighean.

Preoții tăiară acum în bucăți taurul lipsit de viață şi puseră carnea pe un altar de curând construit, stropiră picioarele altarului cu o parte din sânge. După ce taurul fu ars în întregime, aduseră vițelul îngrăşat în fața altarului. Ochii lui mari şi blânzi se dădură peste cap imediat ce lama preotului îi curmă viața. Fumul jertfei se înalță spre ceruri, iar inima lui David se strânse de remuşcare pentru pierderea animalului sacrificat, apoi deodată se îndreptă spre propria pocăință tăcută.

Animalele acestea au murit în locul meu, Doamne. Te rog să priveşti la sângele vărsat pentru poporul Tău şi primeşte jertfa noastră. Noi nu merităm îndurarea Ta. Dar tânjim după ea. Te rog, iartă-ne, Doamne Dumnezeule. Te rog nu uita că nu suntem decât țărână.

Alți tauri şi berbeci fură sacrificați, câte şapte bucăți din fiecare, şi cu fiecare nouă jertfă, sufletul lui David tânjea tot mai

mult după Yahweh. Își dezbrăcă haina regească de pe umeri și i-o întinse unui slujitor. Țadoc se ruga, cu brațele înălțate spre ceruri. Când ultima jertfă fu mistuită de foc și jăraticul se stinse, preoții apucară lungul drum spre Ierusalim.

Inima lui David se înălță și le făcu semn cântăreților să înceapă să cânte din instrumentele lor. Domnul le ascultase rugăciunile. Era sigur de asta. Bucuria i se revărsa din străfundul sufletului. Picioarele îi păşeau în ritmul muzicii, iar cu vocea începu să cânte. Aveau să ducă chivotul la Ierusalim. Va putea conduce din nou poporul în închinarea adevărată adresată lui Yahweh. Nu aceasta fusese dorința lui fierbinte încă din tinerețe?

O, Îți mulțumesc, Doamne Dumnezeule, pentru că ne-ai ascultat rugăciunile și ne-ai acceptat jertfele.

Picioarele îi săltau mai uşor, iar brațele i se înălțară spre nori. Nu mai simțise niciodată o asemenea bucurie fără margini. Dumnezeu era neînchipuit de plin de bunătate.

Timbrul plin al vocii lui David ajunse până la palat, unde Mical stătea încă la geamul de la al doilea etaj, privind peste Ierusalim. Mulțimea de oameni ce urma chivotul se îmbulzea spre cortul ornamentat făcut din cel mai fin material din Israel, iar vocile lor o acompaniau pe a lui David. Privirea lui Mical alunecă de la chivot la soțul ei care conducea mulțimea.

Ce făcea?

Se apropie mai mult şi îşi scoase capul pe fereastră. Soarele amiezii dădea strălucire unui strai fără mâneci din pânză albă pe care îl îmbrăcase David peste tunica sa. Mical clipi şi privi din nou. Unde erau toate însemnele sale regeşti – veşmântul, giuvaierurile, coroana? Privirea ei se mută la preoții simpli care îi urmau pe cei aleşi să poarte chivotul. David arăta la fel ca unul dintre ei!

O mişcare îi atrase atenția şi îşi întoarse privirea la David. Rămase cu gura căscată, dar şi-o închise repede când zări privelişte de dedesubt, nevenindu-i să creadă. David dansa! Arăta ca un bărbat de rând. Îmbrăcat sumar ca un preot, nu ca un rege.

Cântări de laudă ajunseră până la ea şi se uită spre mulțime. Țărăncile-l priveau şi chiar şi de la distanță le văzu admirația,

încântarea de a-l privi pe soțul ei. Fiecare femeie din Israel era îndrăgostită de David. Iar el se purta ca unul de-al lor. Ştia că în continuare el avea să adauge încă câteva femei obişnuite la haremul său deja plin de neveste.

Mical îşi încrucişă braţele la piept şi îl privi din nou pe David care continua să danseze şi să-şi ridice braţele spre cer. Devotamentul lui era în mod categoric direcționat greşit. Dacă vroia să I se închine lui Adonai, prea bine. Dar nu ar fi trebuit să se înjosească într-atât în ochii oamenilor. Avea să le piardă respectul.

La fel cum îl pierduse şi tatăl ei.

O cuprinse un tremur. Nu putea suporta una ca asta din nou. Nu putea trăi cu un rege apucat de nebunie.

Alaiul ajunse la intrarea în cort, iar preoții cotiră şi îşi continuară înaintarea. Aveau să se oprească în fața Cortului. Aveau să aducă jertfe, să sărbătorească şi să cânte din nou. Însă Mical se săturase de câte văzuse. Se întoarse de la fereastră şi porni spre scări, cu inima bătându-i cu putere în piept, cu pumnii strânşi.

Când ajunse la ultima treaptă, Mical apucă pe culoarul ce ducea înapoi în locuința ei, fierbând. David se purta ca un nebun. Gândul acesta o înfurie şi îi împietri inima. Îl ura cu o înverşunare care aproape o sufoca. Apoi, fără niciun avertisment, o pace ciudată o cuprinse, ca un fel de linişte subită înaintea furtunii.

David era un simplu cioban, un uzurpator al tronului tatălui ei. Fără ea, el nu avea niciun drept să conducă Israelul. Era timpul ca el să-şi dea seama de asta.

❧

David privi peste mulțimea care se împrăştia, o bucurie liniştită umplându-i toate ungherele inimii. Ce zi! Îndurarea lui Dumnezeu le încununase toate eforturile, iar chivotul Domnului se odihnea acum în cortul pe care i-l pregătise. Din nou, sentimentul de uimire şi umilință îl cuprinse, iar inima îi era deschisă şi pustie. Dar acum nu se mai temea. Yahweh îi cercetase inima, îi străpunsese sufletul şi-i curățise toate păcatele ascunse. Se

simțea curat, folositor, iar bucuria Domnului îi făcea inima să-i cânte. Cu o privire pe care o aruncă spre partea din față a cortului unde se găsea chivotul acum, David se întoarse şi se îndreptă spre intrarea în cort. Benaia se ridică, gata să-l însoțească.

— Veşmântul tău, Măria Ta. Benaia îi întinse veşmântul lui David brodat cu albastru şi auriu, iar David îşi vârî brațele prin mânecile lui.

— Mulțumesc, Benaia. Acceptă coroana din mâna întinsă a lui Benaia şi îşi puse iarăşi inelul cu sigiliu pe deget. Deşi aş prefera mai degrabă umilul efod. Îți pune gândurile în ordine şi te face să te vezi aşa lipsit de importanță cum de altfel şi eşti, ştii?

Benaia încuviință din cap şi intră în pas cu David, lângă el, în timp ce acesta ieşea din cort şi se îndreptă înapoi spre palat.

— Acțiunile de astăzi ale Măriei Tale te-au făcut foarte iubit poporului. Însă cred că nu ai observat, la cât de concentrat erai la Adonai.

David se opri spre a-l privi pe străjer şi zâmbi.

— Voi primi orice binecuvântare îmi va da Dumnezeu, prietenul meu. Când am venit înaintea Domnului, nu m-am putut abține şi am simțit că trebuie să mă dezbrac de toate podoabele cu care m-au împodobit oamenii. El este adevăratul rege al lui Israel.

În fața lor apărură treptele de marmură ale palatului şi amândoi se îndreptară în tăcere spre coridoarele ce duceau la locuințele private ale familiei regale. Când ajunseră la sala de audiențe, David o văzu pe Mical îndreptându-se spre ei, cu capul sus şi cu ochii scăpărându-i. Din instinct, se încordă.

— Cum s-a mai dat regele lui Israel în spectacol azi! S-a dezvelit în ochii slujitoarelor ca unul dintre nebunii care se dezbracă fără ruşine! Mical îi aruncă vorbele acestea ca pe nişte pumnale ascuțite, iar vocea îi devenea tot mai stridentă, cu fiecare cuvânt pe care-l rostea.

David stătea tăcut sub arcul porticului acoperit, privind-o cu ochi mari în ochii ei întunecați şi aprigi. Bucuria întregii zile se spulberă sub privirea ei de gheață şi, într-o singură clipă, David citi până în străfundul sufletului ei încărcat de amărăciune.

Ea îl ura. Stătea acolo, purtându-se ca şi când i-ar fi fost superioară, condamnându-i faptele. De ce? Doar pentru simplul fapt că-şi scosese toate blazoanele de rege? Cum era posibil ca asta să-l facă să pară lipsit de decenţă şi neruşinat? O făcuse pentru Yahweh, doar pentru singurul motiv că Yahweh îi era rege.

Însă Yahweh nu domnea în inima lui Mical şi, din cauza aceasta, ea nu putea înţelege un om a cărui viaţă era trăită cu devotament faţă de El. Gândul acesta îi coborî încet în inimă, întristându-l peste măsură de mult.

Ea nu avea să-l înţeleagă niciodată. Acum o înţelegea prea bine.

Clipa aceea se dilată devenind parcă o veşnicie, până când în sfârşit David vorbi.

— Am făcut-o înaintea Domnului, Cel care a ales ca în locul tatălui tău şi al casei tatălui tău, să mă numească pe mine conducătorul poporului lui Dumnezeu, rege peste Israel. Îşi coborî tonul vocii, dar cu toate acestea vocea îi răsună în întreaga încăpere. Aşa că voi cânta înaintea Domnului. Şi mă voi coborî şi mai mult decât atât, ca să mă smeresc în ochii mei. Se opri, căutând să vadă pe faţa ei o urmă de remuşcare, dar tot ce văzu la ea fu dispreţ. Însă în ce priveşte slujitoarele de care vorbeai, continuă el, voi fi cinstit de ele.

— Şi presupun că, dacă te vor privi cu respect, le vei adăuga la numărul nostru, nu?

David era cât pe-aici să explodeze, dar se stăpâni. Deci asta era problema ei. Pur şi simplu nu putea accepta faptul că îşi luase alte neveste. Ce se aşteptase din partea lui? Un rege îşi lua soţii ca să încheie alianţe, pentru a împiedica izbucnirea unui război, pentru a-şi întări împărăţia. El acceptase această amară realitate cu mult timp în urmă. Iar dacă ţinea cât de cât la el, şi ea trebuia să înţeleagă situaţia.

Dar ea nu mai ţinea la el. Iar acum o citea limpede din atitudinea ei rigidă, din privirea rece. În comparaţie cu ea, Goliat părea un copilaş.

El îi înfruntă privirea tăcută şi-şi îndreptă umerii, luând postura de rege la care se aştepta ea.

— Dacă voi alege să mai adaug alte neveste la familia mea, asta nu te priveşte pe tine, Mical. Treaba ta este să mă sprijini, aşa cum ar trebui să o faci în calitate de primă nevastă, să le fii o pildă celorlalte. Dar când văd cum îţi batjocoreşti poziţia şi rolul şi cum îmi disprețuieşti acțiunile pe care aleg să le fac, îţi voi da ceea ce se pare că îţi doreşte inima. Vei locui în casa mea, dar să nu te aştepți să-mi mai vezi vreodată fața.

Văzu şocul pe care-l exprimă fața ei frumoasă. Dar în clipa următoare, privirea ei redeveni glacială, iar pumnii i se încleştară pe lângă trup.

— Condu-o pe femeia aceasta înapoi în locuința ei, Benaia. David se sili ca tonul vocii să îi pară firesc, ascunzându-şi sentimentul de pierdere pe care-l resimțea. Nu mai este bine-venită aici.

Acestea fiind spuse, se întoarse şi porni cu paşi repezi spre acoperiş, acolo unde putea jeli în linişte.

35

Durere. Probabil că asta era ceea ce simțea – ca şi când l-ar fi pierdut pe Ionatan din nou. Nu ar fi trebuit să permită niciodată acelei femei să aibă o asemenea putere asupra lui. Nu ştiuse el asta? Nu ajunsese el la convingerea aceasta cu mult timp în urmă?

Desigur, nimeni altul nu era de vină în afară de el însuşi. Dacă nu ar fi permis frumuseții ei pline de inocență să-l farmece, dacă nu ar fi cedat în fața dorințelor iubirii de flăcău, dacă nu ar fi crezut că acesta era modul în care împărăția avea să ajungă a lui – intrând în familia lui Saul printr-o căsătorie, acum nu s-ar fi aflat în încurcătura asta.

David îşi închise ochii acolo unde şedea, între pernele din pavilionul său de pe acoperiş, şi-şi îngropă fața în mâini. Slăbiciunea lui îl făcea să se simtă acum atât de mizerabil. Dacă s-ar afla adevărul, acesta ar fi că femeile i-au cucerit inima mult prea uşor. Şi nu ar fi trebuit să îi dea atât de mult din inima sa lui Mical.

O iubise cândva – crezuse că o iubea încă. Până azi. Însă timpul o schimbase. Îi simțea încă şi acum ura din priviri, îi vedea încă răceala din ochi.

Oare dăinuia dragostea vreunei femei?

Ionatan nu s-ar fi întors aşa împotriva lui niciodată. Dar apoi, Ionatan împărtăşea dragostea lui pentru Yahweh. Evident, Mical nu o făcea.

Brusc, îl cuprinse neliniştea. Se ridică în picioare şi începu să patruleze prin încăperea micuță, strâmtoarea cortului întunecat obosindu-l curând. Ieşi din cort şi începu să se plimbe de-a lungul parapetului.

Oare mai rămăsese cineva din casa lui Ionatan? Jurase că avea să protejeze familia prietenului său, dar în toată strădania sa de a ajunge rege, uitase. Cum putuse să fie atât de necredincios?

Propriile sale gânduri se oțărâră la el, dojenindu-l cu asprime. Poate că nu putea schimba inima lui Mical, dar probabil că mai putea face ceva pentru urmaşii lui Ionatan, dacă-i putea găsi. Se duse la scări unde stătea un străjer.

— Măria Ta regele. Străjerul se plecă cu respect.

— Cheamă-i pe toți sfetnicii. Îi voi întâlni în camera mea personală.

— Da, Măria Ta. Bărbatul se întoarse imediat şi se duse să-i împlinească porunca.

— A mai rămas cineva din casa lui Saul, ca să-mi arăt bunătatea față de el, în numele lui Ionatan? David privi în jur, pe rând la Ahitofel, Huşai, Ioab, Benaia şi Abişai, soldați şi prieteni de încredere.

— Adică în afară de fiii lui Merab şi de fiii lui Saul pe care i-a avut cu țiitoarea lui, cu Riţpa? Ochii lui Ioab se încruntară. Mical a făcut destul rău pentru a obține un loc pentru nepoții ei în împărăția ta, Măria Ta. Ai fost mai mult decât generos cu privire la dorința ei prin faptul că i-ai lăsat în viață. Bunătatea aceasta să nu fie de ajuns?

David auzi amărăciunea ascunsă din tonul lui Ioab şi-şi împreună degetele sub bărbia acoperită de barbă. Fiii lui Merab erau nişte tineri înfumurați şi insolenți care-i reaminteau constant

de desconsiderarea pe care i-o arătase Saul. Îi tolerase de dragul lui Mical.

Dar oare Ionatan nu avea un moştenitor?

— Majoriatea regilor i-ar fi ucis pe toți membrii familiei lor rivale, Măria Ta, spuse Ahitofel. Şi-apoi, dacă vei face astfel, oamenii ar putea crede că ai nevoie de bunăvoința lui Saul pentru a ține împărăția unită – că eşti prea slab fără Saul. Iar când vor afla că ai surghiunit-o pe Mical, vor crede că ai nevoie de favoarea lor. Cu tot respectul, Măria Ta, eşti mai puternic fără familia lui Saul.

David începu să bată darabana în perna de lângă el.

— I-am făcut o juruință lui Ionatan, Ahitofel. Onoarea mea şi Adonai mă determină să îmi țin cuvântul dat.

Bătrânul încuviință acum din cap, înțelegând.

— În cazul acesta, spuse el, cunosc un slujitor al lui Saul – un bărbat numit Țiba. Poate că el ți-ar putea răspunde la întrebare.

Inima lui David tresăltă.

— Îți mulțumesc, prietenul meu. Se uită spre străjerul care stătea de pază. Găseşte-l pe Țiba şi adu-l la mine.

— Mefiboşet vine aici? Inima lui Mical bătu cu putere la amintirea dureroasă a copilului infirm al lui Ionatan. Uneori, când zăcea singură întinsă în patul ei, țipetele sfâşietoare ale lui Sarah îi răsunau încă în urechi, iar picioarele contorsionate ale nepotului ei îi apăreau înaintea ochilor. Ar fi trebuit să-l caute şi să-i poruncească lui Paltiel să-i dea voie să aibă grijă de el cu mulți ani înainte, când murise mama lui. De ce oare lăsase ca aversiunea lui Paltiel față de handicapul lui să o împiedice să-şi manifeste compasiunea? Şi ce avea să facă David acum cu el?

O cuprinse frica, iar sângele îi îngheță în vine. O privi tulburată pe Kezia.

— Când?

— Slujitorii spun despre caravana cu care călătoreşte fiul lui Ionatan că a fost văzută intrând pe porțile Ierusalimului acum câteva clipe, doamna mea. Ar trebui să ajungă în curând la palat.

De ce i-l trebuia lui David pe fiul lui Ionatan, decât cel mult să-i facă rău?

— Trebuie să-l previn, Kezia. Înainte să fie prea târziu.

Kezia îi puse o mână consolatoare pe braț.

— De ce vă temeți, doamna mea? Nu puteți împiedica decretul regelui. Şi-apoi, le-a făcut David vreun rău nepoților domniei tale sau fiilor lui Rițpa?

Mical o privi pe femeie, iar inima începu să-i bată mai regulat. Avea dreptate, desigur. David nu ar fi făcut niciodată nimic rău familiei ei. De ce ar fi gândit acum altfel despre el?

În afară de faptul că acum ea îi arătase cât de mult îl disprețuia. Propria ei ură îi alimenta frica. El ştia că ea-l ura.

Iar ea ştia că el trebuia să o urască la rândul lui.

Îşi întoarse fața de la privirea atentă a Keziei şi se duse în dormitorul ei, aruncându-se pe pat. De ce îngăduise sentimentelor ei să-i subjuge rațiunea? De ce îi spusese cuvinte atât de amare?

Acum era prea târziu.

David se sprijini cu ambele mâini de brațele ornamentate ale tronului său, privindu-l pe fiul infirm al lui Ionatan cum îşi târâie picioarele diforme după el. Îi trebuiseră şase luni să-l găsească pe slujitorul lui Saul, pe Țiba, şi să pregătească venirea lui Mefiboşet la el. Acum, Mefiboşet se rezema greoi de brațul lui Țiba, traversând sala de audiențe. Durerea îşi croi loc în inima lui David. Fiul lui Ionatan merita ceva mai bun de atât.

Când tânărul ajunse la tronul lui, se desprinse de slujitor şi căzu cu fața pe podeaua pardosită.

— Mefiboşet? Vocea lui David era plină de compasiune.

— Iată-l pe robul tău!

David văzu cum umerii bărbatului încep să tremure. Îi făcu semn unui străjer să îl ajute pe Mefiboşet să se ridice în picioare. Când li se întâlniră privirile, David zâmbi.

— Nu te teme, Mefiboşet, pentru că poți conta pe bunăvoința mea, pe care ți-o voi arăta de dragul lui Ionatan, tatăl tău. Îți voi da pământurile lui Saul, bunicul tău, şi îți vei mânca pâinea la masa mea.

Mefiboşet îşi plecă creştetul, cu vocea scăzută.

— Cine este robul tău, ca să te uiți la un câine mort ca mine?

David îl studie pe Mefiboşet, căutând o oarecare asemănare cu vechiul său prieten. Bărbatul era slab, picioarele îi erau subțiri, dar ochii serioşi de culoare măslinie erau ochii lui Ionatan. Zâmbi şi, în sinea lui, Îi mulțumi Domnului că putea în sfârşit să-şi împlinească promisiunea făcută.

— Țiba, se adresă David slujitorului, i-am dat fiului stăpânului tău tot ce este al lui Saul şi al casei lui. De aceea, tu şi fiii tăi şi slujitorii tăi vor lucra pământul pentru el şi îi veți aduce recolta, ca fiul stăpânului tău să aibă ce mânca. Dar Mefiboşet, fiul stăpânului tău, îşi va mânca pentru totdeauna pâinea la masa mea. Privirea lui David se întoarse spre Mefiboşet, încântat de zâmbetul uimit al bărbatului.

— Aşa cum a poruncit Măria Ta, regele slujitorului său, aşa va face slujitorul său. Țiba îngenunche, cu capul plecat în semn de respect.

— Cât despre Mefiboşet, spuse David zâmbind, el va mânca la masa mea ca unul din fiii regelui.

Măcar atât putea face.

36

Cinci ani mai târziu

Mical şedea în mijlocul grădinii ei, făcându-şi vânt, pentru a face faţă căldurii aride, şi se uita la puţinele fructe rămase în migdal şi la florile sale ofilite. La doi ani după ce venise Mefiboşet să trăiască în casa lui David, venise foametea, iar acum, trei ani mai târziu, seceta ofilise plantele şi uscase pământul până când oamenii ajunseră să se tânguiască fără încetare la porţile regelui pentru a găsi o scăpare.

Cu siguranţă, până acum David trebuia să-şi fi dat seama că Dumnezeu îi pedepsea. De ce ar fi oprit ploaia să cadă şi ar fi îngăduit căldura să usţe orice urmă de umiditate din ţara deja uscată? Gândul acesta o tulbură. Oare ea era de vină? Oare pedepsea Adonai poporul din cauza faptului că ea îşi disprețuise soţul?

Privirea îi alunecă peste grădină, până la terafimii de mărime naturală care păzeau intrarea de fiecare parte a ei – zeii casei la care jurase cândva că nu avea să se mai uite niciodată. Se răzgândise când îşi dăduse seama că David vorbise serios şi că nu avea să se mai întoarcă niciodată la ea. Cumva, vederea lor îi aduceau aminte de zilele mai fericite, când David îi aparţinuse doar ei.

Îşi înăbuşi un râs chinuit. Chiar şi amintirile o batjocoreau şi se întrebă, nu pentru întâia oară, de ce alesese să se lase torturată de ele. Se aplecă să ia un bulgăre uscat de pământ şi îl aruncă într-un terafim. Mama ei crezuse cândva că statuile aveau un fel de magie care o apărau de demonii tatălui ei. Dar ei nu avuseseră nicio putere să o ajute pe mama ei sau pe tatăl ei atunci şi nici acum nu o ajutau pe ea să-şi împlinească visul. Nu făceau altceva decât să-i alimenteze resentimentele. Işbi s-ar fi încruntat în faţa lor, iar Ionatan i-ar fi poruncit să-i distrugă.

Se încruntă, frustrată de propriile ei gânduri confuze. Dacă nu l-ar fi folosit pe unul dintre ei ca pe un şiretlic pentru a-l ajuta pe David să scape cu mulţi ani în urmă, lucrurile ar fi fost altfel.

Îşi scutură restul de murdărie din palme şi reîncepu să-şi facă vânt. Pe cine credea că păcăleşte? Dacă ar fi putut lua totul de la început, l-ar fi ajutat exact la fel cum o făcuse atunci. Îl iubise atât de mult încât uitase de ea. Şi aceasta fusese moartea viselor ei.

Oftând, Mical se ridică şi se îndreptă spre terafim, studiind lemnul sculptat şi stratul de aur complicat care-l acoperea. David l-ar fi zdrobit într-o clipită, dacă ar fi ştiut.

Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine. Cuvintele lui Ionatan o urmăreau. Se purta exact ca mama ei. Poate că Adonai era furios pe ea. Oare era posibil ca zeii casei ei să fi fost cauza foametei?

Gândul îi făcu tot sângele să-i dispară din obraji şi crezu că avea să leşine. Avea nevoie de aer. Dar aerul era înăbuşitor atât înăuntru, cât şi afară, şi se săturase de moarte să rămână doar în spaţiul delimitat din casă în care i se permitea să se mişte.

Tânguirile din afara zidurilor palatului ajungeau până la ea prin aerul încremenit al după-amiezii. Bărbaţi şi femei zăceau în paturile lor până când se termina valul de căldură. Însă vocile lor ajungeau prin lemnul de cedru şi răsunau pe coridoarele de marmură până când Mical simţea că-i venea să-şi smulgă părul de pe cap.

Se întoarse, împinse unul dintre terafimi la o parte şi se duse în dormitorul ei, tânjind după uşurare sufletească. Sentimentul de vinovăţie o chinuia, dar îl împinse la o parte. Nu din vina ei

era țara răvășită de foamete. Cum putea fi? Dumnezeu nu putea condamna un popor întreg doar din cauza unei singure femei.

Şi de ce îşi bătea capul cu astfel de lucruri? Era problema lui David. Era treaba lui să găsească o soluție.

Sala de audiențe cu podeaua ei de marmură şi pereții placați cu lemn de cedru ofereau doar un mic refugiu din fața căldurii permanente şi apăsătoare. David bătea nerebdător cu degetele pe unul din brațele tronului său aurit, în timp ce slujitorii mişcau permanent ramuri de palmier şi evantaie din papirus pentru a răcori aerul din jurul său. Profetul Natan se apropie, cu mâinile ascunse în mânecile veşmântului său maroniu. Când ajunse în dreptul tronului, David îi făcu semn să se aşeze lângă el.

— Bine-ai venit, prietenul meu. Îți mulțumesc pentru că ai venit.

— Nu aş fi putut face altfel, Măria Ta. Ai nevoie de ceva anume de la mine? Natan ocupă locul care i se oferise şi-şi sprijini mâinile de genunchi. Ochii săi albaştri străluceau, iar buzele i se unduiră într-un gest împlinit. Era un bărbat înalt, cu o barbă dreaptă şi cu părul negru ce-i ajungea până la jumătatea spatelui. Profetul zvelt, cu doar câțiva ani mai tânăr decât David, făcuse juruința de nazireat să nu-şi taie niciodată părul şi să nu pună vreodată vin în gura lui. Se alăturase sfetnicilor speciali ai lui David curând după ce chivotul ajunsese în Ierusalim.

David studie veşmântul simplu şi zâmbetul neprefăcut al profetului şi oftă. Ce viață simplă şi plină de bucurie trăia Natan, comunicând zi de zi cu Yahweh.

Nathan îşi netezi barba.

— Crezi că Domnul pedepseşte Israelul, Măria Ta?

David oftă greu.

— Mi-aş dori să ştiu asta, Natan. Dacă e aşa, trebuie să ştiu.

Profetul încuviință din cap şi se ridică.

— Îl voi întreba pe Domnul pentru tine, Măria Ta.

David îşi plecă creştetul mulţumindu-i, în timp ce Natan ieşi din încăpere.

În timpul mesei de seară, când David şedea împreună cu fiii săi, cu Mefiboşet şezând între ei, Natan intră în sala de mese. David se ridică odată cu intrarea lui Natan.

— Ce ți-a spus Domnul?

Natan îl măsură cu privirea pe David, producându-i fiori pe spate.

— Aşa vorbeşte Domnul.

Toate vocile se stinseră şi se auzi clinchetul pocalelor de argint ce fură toate repuse pe masă. Toți ochii erau îndreptați spre profet. Natan trase încet aer în piept şi-şi deschise larg brațele.

— Cauza foametei o reprezintă Saul şi casa lui blestemată pentru că a încercat să-i stârpească pe gabaoniți.

Muşchii încordați ai lui David se relaxară, uşurat că nu propriul său păcat era de vină de situația mizeră în care se găsea poporul său.

— A spus Domnul ce trebuie să fac în această privință?

Natan scutură din cap.

— Nu, Măria Ta. Asta este tot ce a spus.

David se lăsă pe spate în jilțul său, iar în gând evaluă toate posibilitățile. Avea să se sfătuiască cu sfetnicii săi şi să trimită după conducătorii gabaoniților. Trebuia să existe o cale de a-i despăgubi cumva, aşa încât pământul lor să fie iarăşi binecuvântat.

Grădinile împrejmuite de ziduri aflate de cealaltă parte a dormitorului său îi ofereau de obicei lui David un răgaz bine-venit în mijlocul vieții agitate de la curte. Dar chiar şi aici ajunsese seceta, smochinii nu mai rodiseră, iar florile de obicei atât de strălucitoare acum se ofiliseră, iar petalele le căzuseră precum lacrimile pe pământ.

David îşi îndoi degetele şi le trecu prin părul des. Cum putuse Saul să îi ucidă pe oamenii aceştia? De când se ştia, gabaoniții,

protejați de un legământ încheiat cu strămoşul lor Iosua, fusese un popor iubitor de pace. Ei nu încercaseră să-şi împingă hotarele dincolo de graniţele lor şi nu fuseseră oameni violenți sau care să facă tulburare. Şi atunci de ce îi ucisese Saul?

David începu să umble încet pe pietrele netede ale cărării din grădină, cu mâinile împreunate la spate. Amintirea poruncii sângeroase a lui Saul de a ucide preoții îi apăru înaintea ochilor. Cu toate că nu fusese acolo, David văzuse adesea detaliile crude ale acelei zile în coşmarurile care îl bântuiau. La fel cum procedase cu preoții, Saul îi ucisese pe gabaoniți pentru că nu-i păsa decât de el însuşi.

Se opri în faţa unui tufiş des de tamarisc şi-şi trecu o mână peste crengile țepoase. Aveau nevoie de apă. Curând era vremea seceratului orzului, iar David se întrebă dacă pământurile, de obicei atât de bogate, ale familiei sale în Betleem aveau să dea destule grâne ca să-i sature. Trei ani era mult timp ca să trăieşti fără o recoltă bună.

Te rog, Doamne, pune capăt acestei foamete.

Murmurase aceeaşi rugăciune de sute de ori. Se întoarse şi reintră în camera lui, privind în drumul său spre cadranul solar. Gabaoniții trebuiau să ajungă în Ierusalim în mai puțin de o oră, dacă fusese informat corect. Poate că atunci avea să primească nişte răspunsuri.

Trâmbița răsună, anunțând sosirea lui David, iar în sală se făcu tăcere, în timp ce oamenii aşteptau ca el să-şi ocupe locul pe tron. La câteva clipe după procedurile preliminare, un scrib anunță un contingent de străini, ai căror conducători păşiră înainte în grup şi se plecară adânc la picioarele lui David.

— Fie ca Măria Ta, regele David, să trăieşti veşnic! Un bărbat înaintat în vârstă cu părul cărunt şi spatele plecat se îndreptă cât putu de bine şi păşi înainte, atingând sceptrul pe care i-l întinse David.

David îi cântări din ochi pe bărbații din faţa sa.

— Ce să fac eu pentru voi? Şi cum să îndrept eu greşeala care a fost făcută faţă de voi, ca voi să binecuvântați moştenirea Domnului?

Bătrânul îşi plecă o clipă privirile, privind spre mozaicul de pe jos, apoi îşi ridică fruntea şi oftă.

— Nu ne trebuie argintul şi aurul lui Saul sau al casei lui, şi nici nu vrem să ucizi vreun om din Israel pentru noi.

David se simți cuprins de o mare uşurare.

— Orice veți cere, vă voi face.

Toți cei adunați în sală rămaseră cu suflarea tăiată la vorbele sale. David se uită la fiii săi şi la sfetnicii săi. La vederea lui Mefiboşet se opri, citind frica din privirea omului.

— Cât despre omul care ne-a lovit şi care s-a ridicat împotriva noastră, care a poruncit să fim stârpiți din toate aşezările lui Israel, spuse bărbatul, atrăgând atenția tuturor celor din sală, predă-ne şapte bărbați dintre urmaşii săi, iar noi îi vom spânzura înaintea Domnului în Ghibea lui Saul, pe cei pe care ni-i va da Domnul.

Un murmur cuprinse întreaga sală, iar David văzu cum dispare toată culoarea de pe fața lui Mefiboşet. Privi din nou la cel care-i vorbise în timp ce mulțimea se linişti.

— Vi-i voi da. Vocea lui David sparse tăcerea din curte.

— Îți mulțumesc, Măria Ta, spuse bătrânul.

David se întoarse spre scribul său şi îi dădu câteva porunci în şoaptă, apoi îi spuse lui Benaia:

— Du-te, trimite după Armoni şi după Mefiboşet, cei doi fii ai Riţpei… Se uită din nou în sală la fiul lui Ionatan. Îl voi cruța pe Mefiboşet, fiul lui Ionatan şi pe fiul său, Mica, pentru numele lui Ionatan. Ochii lui David îi întâlniră pe ai lui Mefiboşet înainte de a se întoarce din nou spre Benaia. Şi trimite după cei cinci fii ai lui Merab, pe care i-a născut ea lui Adriel, Meholatitul. Pe aceştia şapte îi voi da gabaoniților, ca Domnul să îndepărteze foametea din Israel.

— Nu! Nu-i poate lua. N-o să-l las! Mical trecu pe lângă Kezia, care îi aduse cumplita veste şi fugi în jos pe coridoare, luându-i prin surprindere pe străjerii nepregătiți. Tremura din tot corpul.

Te rog, Doamne, să fie o minciună lucrul ăsta.

Ajunse la sala de audiențe a lui David, hotărâtă să intre cu forța, când unul din străjeri o prinse de brațe, silind-o să se oprească.

— Opreşte-te, stăpână. Nu poți intra acolo. Nu ai permisiunea de a intra. Strânsoarea lui deveni mai hotărâtă pe măsură ce se lupta să se elibereze.

— Trebuie să-l văd pe rege. A făcut o greşeală îngrozitoare. Trebuie să-l văd! Mical lovi cu pumnii în pieptul străjerului până când acesta o apucă de încheieturi spre a o opri.

— Regele nu doreşte să te vadă, Mical, spuse Benaia din spatele ei.

Mical se întoarse cu ochii injectați spre războinicul masiv, comandantul tuturor străjerilor lui David, bărbatul care cândva încercase să o scape de tatăl ei şi să i-o ducă lui David – într-un alt loc, cu mult timp în urmă. Când îl văzu acum, nu simți aceeaşi speranță ca şi atunci. Era cu totul devotat lui David, iar David nu mai vroia să aibă nimic de-a face cu ea. Gândul acesta îi făcu inima grea şi lacrimile o făcură să o usture ochii.

— Benaia, trebuie să vorbeşti cu el în numele meu. Vor să-i execute pe nepoții mei – pe toți cinci. Te rog, Benaia, trebuie să-l opresc înainte să fie prea târziu. Suspinele ei îi făcură respirațiile sacadate. Străjerul îi dădu drumul. Ea căzu în genunchi înaintea lui Benaia, cu mâinile împreunate înaintea ei. Te rog, Benaia, du-mă la el.

— Mi s-a poruncit să te țin departe.

Cuvintele lui îi sfâşiară inima.

—Te rog! Acum hohotea de-a dreptul, fără a mai ține cont ce credeau alții despre ea. Malchi, Benni, Ruben, Iacov, Ioel. Inima ei urlă numele fiecăruia dintre ei, amintindu-şi fețele lor de copii, cu toate că acum erau adulți. Nu-i văzuse de doi ani, de când David îi surghiunise de la curtea regelui. Cu toate acestea, ei erau ca nişte fii pentru ea. Nu-i putea pierde chiar acum.

— E prea târziu, Mical. Vocea lui David ajunse la ea printre suspine, făcând-o să-şi țină respirația. Gabaoniții au cerut şapte

din fiii lui Saul pentru a pune capăt blestemului foametei, pentru a răscumpăra pierderea pe care le-a pricinuit-o tatăl tău când a încercat să-i stârpească. Uneori trebuie să moară puțini oameni pentru binele poporului.

Compasiunea din vocea lui îi dădu curajul de a privi în fața lui încă fermecător de frumoasă.

— Sunt... sunt...?

— Sunt morți deja.

Nu vroia să plângă, nu vroia să-i dea satisfacția asta. Nu făcuse el deja destul rău?

— De ce nepoții mei, David? Cuvintele ei pline de amărăciune îi scăpară înainte să le poată opri. De ce ai ales atât de mulți dintr-o singură familie şi nu ai lăsat pe niciunul măcar să mă mângâie? Ai făcut asta ca să îmi faci mie necaz? Îți par atât de respingătoare încât a trebuit să ucizi singurii bărbați pe care-i puteam numi fiii mei? Se ridică în picioare, cu mâinile încleştate. Când făcu un pas spre el, Benaia îi tăie calea.

Încercă să se elibereze.

— Dă-mi drumul! Se întoarse la el şi începu să-l lovească plină de furie în pieptul său larg. Ce ai? Te temi că i-aş putea face vreun rău scumpului tău rege?

Vocea rece a lui David din spate îi paralizează brațele ce nu mai conteneau cu izbiturile.

— Nu te-ai schimbat.

Mical îşi întoarse capul, cu trupul încă imobilizat de strânsoarea lui Benaia şi întâlni privirea lui David.

— Duceți-o pe femeia aceasta înapoi în locuința ei şi puneți o strajă la uşa ei. Vedeți să-i fie îndeplinite toate nevoile.

El se întoarse şi se duse în cealaltă direcție fără să privească înapoi.

37

Mical măsura camera în lung, cu fruntea acoperită de broboane de sudoare, cu pumnii strânşi. Îi venea să urle şi să plângă, dar sunetele i se opreau în gâtlej. Cum de ajunsese viaţa ei aşa un tablou trist? Îi era interzisă participarea la toate evenimentele din palat, din oraş, din popor. În afară de Kezia, nu avea pe nimeni cu care să vorbească în mod regulat şi niciun bărbat nu avea să o mai cuprindă vreodată în braţe. Dorul din inimă o îmbolnăvea de-a dreptul. Să-l vadă pe David îmbrăcat în cele mai fine veşminte ale sale, cu o coroană strălucitoare pe frunte, privind în jos la ea cu compasiune, o făcuse să tânjească din nou după el cu o înflăcărare pe care o crezuse demult apusă.

Ar fi dat orice să-i simtă atingerea degetelor pe obraz, să-i audă cuvintele pe care i le şoptea la ureche pentru a-i alina durerea. Şi apoi ea era cea care stricase totul. Amărăciunea ei erupsese la suprafaţă înainte să apuce să o împiedice şi-i arătase lui David o parte din ea pe care chiar ea o disprețuia acum – la fel de mult cum altădată îl disprețuise ea pe el.

O, Doamne, ce făcuse? Cum avea să îndrepte vreodată lucrurile? Picioarele ei îşi găsiră drumul spre dormitor, unde se prăbuşi în genunchi, lângă patul ei. Nu ştia cu adevărat cum să se

roage. O, îl auzise adesea pe David vorbind cu Adonai, dar el I se adresase cu atâta uşurinţă, de parcă L-ar fi cunoscut. Mical îşi dădu dintr-odată seama că nu-L cunoştea pe Dumnezeul lui Israel. Nu aşa cum Îl cunoştea David.

Îşi luă o pernă de pe patul curat şi-l strânse la piept, rezemându-se de cadrul din lemn al patului. De ce avea vreo importanţă dacă-L cunoştea pe Domnul sau nu? Adonai îi furase totul – pe fiecare bărbat la care ţinuse vreodată. Până chiar şi pe David. Dar cu greu Îl putea învinui pe Dumnezeu pentru această pierdere.

Îşi îngropă faţa în pernă şi începu să se legene înainte şi înapoi, gemând. Furia aproape o înnăduşea, în timp ce lacrimile ei amare udau faţa de pernă. De ce era Dumnezeu atât de aspru cu ea? De ce o pedepsea pentru felul în care se purtase, pentru minciunile pe care le spusese?

Oare încerca El să-i spună ceva?

Gândul acesta nu-i veni niciodată până atunci şi, odată cu asta, o cuprinse şi un sentiment de dor. Cum de David Îl cunoştea pe Adonai El Elion, pe Domnul Dumnezeul Cel Preaînalt atât de bine? Era posibil… oare L-ar putea cunoaşte şi ea la fel? Gândul acesta o înfioră.

Îşi dorea să-L cunoască în felul acela?

Cum era dacă ar veni la El şi I-ar da tot ce îi mai rămăsese şi El lua totul? Dacă învăţase un lucru în viaţa ei, era acela că Dumnezeu nu era de încredere. De fiecare dată când îşi dorise un lucru şi-L implorase să i-l dea, îl pierdea imediat ce El i-l oferea. Momentele de linişte ale tatălui ei nu erau niciodată de durată. David nu stătea niciodată acasă, iar după ce plecase de la ea, nu se mai întorsese niciodată, indiferent cât de multe rugăciuni înălţase.

Suspină adânc şi se ridică de pe podea, aruncând perna pe pat. Îndărătnică, ieşi în grădinile din faţa locuinţei ei şi se lăsă să cadă pe o bancă din lemn. Degetele ei atinseră vasul din lut în care fusese cândva trandafirul ei preferat din Saron, care acum se uscase din cauza secetei. O podidiră din nou lacrimi chinuitoare, dar inspiră repede pe nas şi îşi înăbuşi astfel emoţia. Dumnezeu îi răpise şi dramul de frumuseţe din singurul ei loc de refugiu.

De ce, Doamne? De ce faci asta?

Gândurile i se abătură din nou la primele ei zile cu David, la bucuria pe care o găsiseră unul în brațele celuilalt. Cât de scurtă le fusese bucuria. David trebuia să reprezinte mijlocul prin care ea avea să dețină controlul asupra propriei ei vieți, iar într-o bună zi urma să conducă alături de el. Ce se întâmplase cu toate astea? Își strânse din nou pumnii, închizând ochii.

Imaginile începură să i se perinde prin minte, ca și când toată viața ei s-ar fi derulat de la început. Furiile tatălui. Sărutarea lui David. Aroganța lui Paltiel. Cuvintele amare pe care i le aruncase lui David în față.

Încet își desfăcu pumnii în timp ce imaginile îi treceau ca un coșmar prin minte. În pieptul ei se născu durerea și vinovăția, umplând-o de remușcări adânci. Clipi greu și încercă să-și ridice privirea, dar genunchii i se înmuiară și o greutate ca o pătură fierbinte se lăsă peste sufletul ei.

O, Adonai!

Inima ei se frânse de frică și de durere. Se simți ca și când o mână o apăsa în jos, silind-o să cadă în genunchi.

Și brusc știu. O fereastră se deschise în sufletul ei, iar Mical se simți jenată de ceea ce văzu. Un sentiment de umilință o cuprinse, iar sufletul ei se simți gol și descoperit înaintea ochilor Celui care vede tot. Cum putea ea să-și ridice până și creștetul pentru a-I vorbi? El îi puse în față rușinea, iar toate cicatricele pe care le purta cinicul ei suflet îi creau repulsie. Cum avea să mai poată sta vreodată în fața cuiva și cu atât mai puțin în fața Domnului?

Vino la Mine cu mâini curate și cu o inimă sinceră.

Își întoarse mâinile, studiindu-le. O, erau curate pe dinafară, parfumate cu grijă și date cu henna. Dar toată viața ei le folosise doar pentru a-și împlini propriile dorințe.

Își ridică ochii suficient de mult cât să arunce o privire peste grădină, acolo unde se aflau terafimii, păzind poarta opusă. Îi păstrase intenționat, știind că David nu avea să fie niciodată de acord. O altă murdărie pe mâinile ei.

O, Adonai, Te rog iartă-mă.

Greutatea vinovăției ei o făcu aproape să se prăbușească pe pământ, iar lacrimile îi împăienjeniră din nou ochii. Cum putea să aibă vreodată o inimă curată? Pentru că inima ei era la fel de tuciurie ca o noapte lipsită de stele.

Pocăieşte-te.

Cuvântul îi răsună prin minte, ca şi când David ar fi cântat la lira lui şi i-ar fi intonat cuvântul la ureche. Pocăință? Speranța renăscu în sufletul ei. Chiar aşa de uşor să fie oare?

Pocăieşte-te, preaiubito.

O, chiar putea? Avea să o accepte Adonai după tot ce făcuse? De pe genunchi, se lăsă jos cu tot trupul pe pietrele netede. Cuvintele i se născură în gând şi le rosti cu voce tare, încet, ca un copil care tocmai face primii paşi.

— Nu m-am rugat niciodată Ție aşa, Adonai. Nu am venit niciodată să Îți cer iertare, nu m-am smerit niciodată înaintea Ta, nu mi-am recunoscut niciodată păcatul. Nu ştiu dacă îmi poți ierta mândria sau dacă îmi poți da inima aceea curată pe care o doreşti în mine. Dar vin la Tine şi, dacă mă vrei, mă supun Ție.

Cuvintele lui Mical continuară în suspine până îşi mărturisi fiecare păcat care ieşea la iveală – fiecare înşelăciune de care se folosise atunci când îl convinsese pe tatăl ei să o dea pe Merab lui Adriel, minciunile pe care le spusese atunci când tatăl ei o întrebase despre David, cuvintele ei pline de furie pe care le aruncase la picioarele lui David şi, mai mult decât orice, amărăciunea ei. În cele din urmă amorți şi începură să o doară toate încheieturile, se ridică pe genunchii slăbiți şi îşi ridică privirea spre cer.

Oare era cu putință? Amărăciunea ei dispăruse, se topise precum ceara ce se îmbibă în pământ într-o zi fierbinte. Fu umplută de bucurie. Era curată! Îşi simțea inima uşoară şi râdea de-a dreptul, aproape îmbătată de bucurie.

— Vă simțiți bine, doamna mea? o întrebă Kezia, care veni repede afară din casă.

Mical nu-şi putu reține zâmbetul.

— Nicicând nu am fost mai bine.

De i-ar fi putut împărtăşi noutățile lui David. Gândul acesta îi domoli elanul, dar bucuria nu i se clinti. Dacă era voia lui

Dumnezeu, avea să-l vadă pe David din nou şi avea să-i împărtăşească credinţa pe care o găsise de curând.

— Au trecut şase luni, Măria Ta, iar Riţpa străjuieşte în continuare trupurile fiilor ei şi nu îngăduie păsărilor de pradă să se atingă de trupurile lor. Solul venise din seminţia lui Beniamin, într-un contingent de bărbaţi.

David privi la grupul de oameni, căutând o faţă prietenoasă, dar nu găsi decât priviri tulburate. Privirea îi fugi la sfetnicii săi şi le făcu un semn să se apropie de tronul său.

Ahitofel fu primul care vorbi.

— Poate că este timpul să îngădui ca trupurile lor să primească o îngropăciune aşa cum se cuvine, Măria Ta. Foametea a încetat deja în mare parte. Poate că Domnul nu ne va binecuvânta atâta vreme cât trupurile lor continuă să fie atârnate la vedere.

David observă încuviinţarea din cap a lui Huşai şi a lui Benaia. Privi spre Amnon şi spre Absalom care se aflau aşezaţi în partea dreaptă a curţii. Oare cum s-ar fi simţit el dacă şi ei s-ar fi numărat printre cei morţi? Simţi un junghi de vinovăţie. Poate că asta explica furia lui Mical când bărbaţii fuseseră omorâţi. Oare îi alesese pe nepoţii ei dintr-o dorinţă de răzbunare personală? David alungă repede de la el gândul tulburător. Nu fusese ideea lui să execute familia lui Saul. O făcuse pentru binele poporului său. Cu toate astea, expunerea timp de şase luni a leşurilor lor era suficientă.

— Ai dreptate, Ahitofel, e timpul să le oferim bărbaţilor acestora o înmormântare adecvată. Vom dezgropa de asemenea oasele lui Saul şi ale lui Ionatan şi le vom îngropa în peştera lui Chiş, tatăl lui Saul.

Îi lăsă să plece pe sfetnicii săi şi îi informă pe oamenii din Beniamin despre intenţiile sale. Poate că atunci Dumnezeu avea să binecuvânteze ţara din nou cu belşug.

Un ciocănit la uşă, atât de neobişnuit în aceste zile, îi făcu inima lui Mical să tresară. Îşi ridică privirea de la faţa de pernă pe care broda un model de frunze de smochin şi crini purpurii şi-i făcu un semn lui Kezia, care sări să deschidă. Straja lui David se dădu la o parte, lăsând să ajungă la uşă un sol ce purta însemnele regale. David avea un mesaj – pentru ea?

Bărbatul intră în cameră, iar Mical îşi puse lucrul de mână deoparte. Îl privi pe sol plecându-se la picioarele ei.

— Doamnă, spuse el, privind-o în ochi, regele a trimis vorbă să fii informată că la sfârşitul acestei săptămâni va avea loc un serviciu de comemorare a tatălui tău. Vom călători la peştera unde este înmormântat tatăl regelui Saul, Chiş. Doreşte să ia parte şi domnia ta?

Inima lui Mical tresăltă, cuprinsă de speranţă. David avea de gând să-l cinstească pe tatăl ei? Şi o invita şi pe ea să vină?

— Da. Spune-i regelui… spune-i Măriei Sale, regele David, că aş fi măgulită să pot participa.

Străjerul îi aruncă o privire ciudată. Oare ce vorbeau servitorii despre ea? Erau cuvintele şi tonul ei atât de diferite încât observase până şi el? Avea să observe şi David?

— Îi voi transmite regelui mesajul dumneavoastră, doamnă.

O, Doamne, Te rog lasă-l pe David să mă mai privească încă o dată cu ochi buni. Nu merit plăcerea companiei sale, nici să fiu repusă în drepturile mele de primă nevastă a lui, după tot ce i-am spus şi i-am făcut unsului Tău, dar Te rog… dacă nu îmi dai nimic altceva, lasă-mă să-i împărtăşesc lui David ceea ce ai făcut pentru mine.

Îl văzu pe sol închizând uşa după el şi-şi reluă lucrul de mână. Ce n-ar fi dat să se poată mişca iarăşi în libertate prin casa lui David. Chiar şi interacţiunea cu soţiile gâlcevitoare ale lui David era mai de dorit decât izolarea aceasta. Şi cu toate astea, nu merita nimic altceva decât avea acum. Şi acum ştia şi ea prea bine. Dar dacă vroia Dumnezeu să-Şi arate îndurarea… Să îndrăznească să spere? Poate că atunci avea să găsească un nou scop pentru viaţa ei.

38

Mical îşi strânse mai bine mantaua din lână în jurul umerilor şi se aplecă mai aproape de gâtul catârului, încercând să se ferească de vântul năprasnic ce-i biciuia pielea. În caravana ce călătorea din Ierusalim la Ţela, unde se aflau oasele bunicului ei, se aflau o sumedenie de căpetenii din seminţii, oameni destoinici, câţiva membri ai familiei lui David şi se părea că era prezentă toată seminţia lui Beniamin. Concubina tatălui ei, Riţpa, primise un loc de onoare în spatele regelui şi la stânga lui Mefiboşet, care îi urma pe bărbaţii ce purtau oasele lui Saul, ale lui Ionatan, ale fiilor lui Riţpa şi ai celor cinci nepoţi ai lui Mical.

Vântul se înteţi când se apropiară de periferia cetăţii, fluturând cu putere eşarfa din jurul capului lui Mical. Îşi ridică o mână spre a îndepărta materialul negru din ochi şi îşi roti privirile peste mulţime. Între David şi ea se aflau o mulţime de bărbaţi. Oare va putea măcar să zărească peştera unde aveau să aşeze oasele tatălui ei?

Durerea o săgetă, iar sentimentul familiar de amărăciune dădu să o gâtuiască din nou. Aceasta era familia ei! Merita să fie măcar în fruntea mulţimii sau cel puţin să i se dea cinstea ce i se cuvenea prin faptul că era ultimul copil în viaţă din sămânţa lui Saul.

Cu toate astea, David se purta cu ea de parcă ar fi fost la fel de moartă ca şi bărbaţii ale căror oase albe le înmormântau acum.

Scutură din cap, înfrânându-şi lacrimile. Nu! Nu avea voie să gândească în felul ăsta. Adonai nu ar fi fost mulţumit dacă răbufnea iarăşi. Îşi muşcă limba, implorându-L pe Dumnezeu să împiedice cuvintele amare să i se reverse din gură. *Dă-mi o inimă plină de umilinţă, Doamne. O inimă ca a lui David.* David descălecă de pe catârul lui, iar ea îi văzu pe oamenii săi urmându-i exemplul. Formară un grup mic în jurul peşterii-mormânt, blocându-i cu totul priveliştea. Nu avea cum să-şi croiască drum printr-o asemenea mulţime, fără să facă un tărăboi teribil. Nu era un mod prea bun de a se face iarăşi plăcută lui David.

Trase de hăţurile catârului, apropiindu-se cât îndrăznea de mult. Se trase într-o parte a mulţimii, întinzându-şi gâtul pentru a vedea ceva. Câţiva soldaţi vânjoşi împinseră la o parte piatra grea, iar bărbaţii care purtau oasele membrilor familiei ei se apropiară mai mult de intrarea în peşteră.

O trâmbiţă răsună împreună cu fanfara regală, iar steagurile începură să fâlfâie în vânt.

Vocea lui David reduse mulţimea la tăcere.

— Bărbaţi din Israel, astăzi înmormântăm cu onoare oasele lui Saul şi ale iubitului său fiu, Ionatan. Vocea i se frânse de emoţie. Ionatan, fratele meu, cât de minunată a fost prietenia ta şi cât de mare credincioşia ta. Privi peste mulţime, iar ochii i se aţintiră o clipă asupra ochilor ei.

Privirea i se mută mai departe, iar inima ei se făcu grea. Devotamentul lui Ionatan fusese mai de preţ decât al ei. Ionatan ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă pentru a-l sprijini pe David, cu orice preţ.

Ascultă, cu ochii aţintiţi la David, în timp ce o lăuda pe Riţpa pentru loialitatea pe care le-o arătase fiilor ei şi îşi exprimă părerea de rău pentru pierderea lor. În final, când cuvântările luară sfârşit şi mulţimea începu să cânte o cântare de jale – cântecul pe care-l scrisese David când murise tatăl ei – oasele fură duse în mormânt, iar mormântul pecetluit cu însemnele regale ale tatălui ei.

Mical lăsă vântul să-i arunce vălul peste ochi, bucuroasă că îi ascundea lacrimile mute. Îşi plecă fruntea, aşteptând ca mulţimea să se risipească, în timp ce bărbaţi şi femei îşi încălecau caii şi măgarii spre a se întoarce în Ierusalim şi în satele învecinate. Celor care-l însoţiseră pe David le luă mai mult să se pregătească, iar Mical Îi mulţimi Domnului pentru timpul în plus pe care-l avea pentru a putea plânge în linişte. Alunecă de pe spinarea catârului şi îşi întinse picioarele, apoi se îndepărtă de grup, la adăpostul câtorva stânci.

Inima lui Mical sângera, dar îşi plecă fruntea şi îngenunche oricum în ţărână, implorându-L pe Dumnezeu să-i dea o atitudine de mulţumire. O mână pe umărul ei o făcu să tresară şi sări imediat în picioare.

— E în regulă, Mical. Sunt doar eu. Vocea lui David îi făcu inima să-i bată mai tare, iar obrajii îi luară foc.

Îşi plecă repede capul, atingând pământul.

— Măria Ta, regele.

Îi simţi degetele atingându-i capul şi, încet, îşi ridică ochii spre a-i întâlni pe-ai lui. Ce făcea aici? Ea nu avea voie să-l mai vadă vreodată, darămite să fie atât de aproape încât să-i poată atinge poalele hainei. Oare îi ascultase Yahweh rugăciunile?

— Domnul meu, spuse ea în şoaptă. Se lăsă din nou pe călcâie, sigură că el îi putea auzi inima bubuindu-i în piept.

Privirea lui se odihni acum asupra ei, iar ochii îi trădară curiozitatea ascunsă în spatele frunţii încreţite.

— Fiica lui Saul îngenuncheată în praf e puţin cam nedemn, nu crezi?

Cuvintele lui acide îi împunseră inima. Cât de mult îl rănise.

O, Yahweh, iartă-mă.

Îşi plecă ochii, nesigură că putea suporta privirea lui stăruitoare.

— Iartă-mă, Măria Ta, mă rugam. Nu te-am auzit venind, şi... Felul în care inspiră el repede şi scurt suna de parcă ea l-ar fi luat prin surprindere. Ea-i aruncă o privire. Încercam să îţi arăt respectul pe care-l meriţi. Privirea îi căzu pe mâinile ei împreunate şi-şi ţinu respiraţia, implorându-l în tăcere să înţeleagă.

El îşi drese glasul.

— Tu te rugai?

Îi aruncă încă o privire şi încuviinţă din cap. Dacă avea de gând să-i spună vreodată totul şi să vorbească cu el, ei bine, acesta era momentul.

— Am ajuns să-L cunosc, David. Adonai a îngăduit să mi se ia totul. I-am pierdut pe toţi cei pe care i-am iubit. Chiar şi pe tine. Îl privi în ochii care o fixau stăruitor. În cele din urmă mi-am dat seama că poate Dumnezeu încerca de fapt să-mi spună ceva. Am vrut să mă rog Lui, dar nu ştiam exact cum să o fac. Ştiam că tu Îl cunoşteai, dar eu nu. Am vrut să te întreb – îşi întoarse privirea de la el –, dar nu am putut. Aşa că am început să vorbesc cu El, implorându-L să mă ierte.

Îl privi din nou pe David, iar căutătura lui o opri să mai vorbească. Mâna îi era întinsă spre ea. Ea îşi puse degetele tremurânde în palma lui.

Braţul puternic al lui David o ridică în picioare înaintea lui, iar ea-şi plecă instinctiv capul, pe jumătate speriată de ceea ce avea să spună, încântată de atingerea degetelor lui care i le cuprinse pe ale ei. Tăcerea se lăsă între ei până când simţi cum el îi prinde bărbia şi i-o ridică, pentru a-l privi în ochi.

— Ai fi putut să mă întrebi, Mical. Ai fi putut să mă întrebi cu mult timp în urmă.

— Pe atunci eram mult prea mândră, Măria Ta. Îi cercetă faţa, încercând să-i citească gândurile. Îmi pare rău. Îşi întoarse privirea. Pentru tot.

El dădu drumul mâinii, iar pierderea pe care o resimţi îi făcu inima grea, până când simţi că începe să-i urmărească din nou conturul feţei şi apoi o cuprinse de mijloc.

— Îţi mai aminteşti noaptea nunţii lui Merab, în grădină, când te-ai strecurat singură afară şi ne-am întâlnit acolo?

Mical îi întâlni privirea tandră şi zâmbi.

— Cum aş putea uita? Te visam de luni de zile înainte, făcând planuri cum să-l conving pe tata să mă lase să mă mărit cu tine.

El îi văzu zâmbetul rezervat ce i se aşternu pe faţă. Era reţinut în faţa ei. O simţi în atingerea lui şi în felul în care o priveau ochii lui.

— A fost o greşeală, David? A fost toată căsătoria noastră o greşeală îngrozitoare? Nu reuşi să-şi stăpânească buza inferioară din tremurat şi ura faptul că ochii i se umplură dintr-odată de lacrimi.

Degetul lui i se aşeză pe buze înainte să o tragă aproape la pieptul lui, îmbrăţişând-o uşor. Obrazul ei atinse materialul fin al hainei lui regale şi auzea bătaia egală a inimii lui.

— Şşşş, îi şopti el la ureche. Nu spune asemenea lucruri, dragostea mea. Nu ne putem imagina cum ar fi arătat totul în trecut dacă ar fi fost altfel. Şi nici nu putem schimba nimic.

— Dar te-am dezamăgit, David, şi în tot acest timp am pierdut ceva... ceva scump. Niciodată nu am vrut să te dau la o parte din viaţa mea şi nu am vrut să las amărăciunea să pună stăpânire pe inima mea.

Când el nu spuse nimic, inima lui Mical începu să bată mai repede, convinsă că spusese prea mult. Oare o credea? Îi cântărea fiecare vorbă acum? Sau nu-i mai păsa de ea?

— Te iert, Mical. Vorbi atât de încet încât aproape că nu-i auzi vorbele.

Ea se retrase puţin pentru a-l privi în ochi, înfiorată de tandreţea pe care i-o citea în priviri. Oare auzise bine? Putea îndrăzni să spere?

— Mă ierţi?

El îi mângâie obrazul.

— Da.

Începu iarăşi să tremure, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi ce-i înceţoşau privirea.

— Mulţumesc.

El îi oferi unul din cele mai fermecătoare zâmbete ale sale şi o trase din nou la pieptul său.

— Cum aş putea să nu te iert!

Simţi cum o strânge cu mai multă putere de mijloc şi se cuibări la pieptul lui, oftând, plină de dorinţă, sperând ca el să nu-i mai dea drumul niciodată. Oare iertarea lui avea să schimbe ceva?

— Voi porunci străjilor să îți dea din nou acces liber în palat, spuse el ca şi când i-ar fi citit gândurile. Inima ei se înălță, apoi se prăbuşi auzindu-i următoarele cuvinte. Dar nu-ți pot promite altceva, Mical. Când se trase înapoi spre a o privi din nou, simți cum obrajii i se fac roşii ca focul sub privirea lui atentă.

— Înțelegi că sunt în continuare regele cu multe neveste. Iar tu ți-ai pierdut dreptul la poziția ta de ani de zile. Nu te pot repune în poziția ta de odinioară.

— Cu alte cuvinte, sunt căsătorită cu un rege, dar nu voi fi regină niciodată. Acceptase năruirea acestui vis cu mult timp în urmă. Cu toate astea, suna atât de categoric acum că o rostise cu voce tare.

— Domnul nu a dorit să binecuvânteze casa tatălui tău, Mical. Ziua de azi stă drept mărturie pentru asta. Îşi flutură o mână spre peştera-mormânt a bunicului ei. Nu pare să fi binecuvântat nici unirea noastră.

Chiar a trebuit să rostească asta? Adevărat sau nu, faptul că îl auzi spunând lucrurilor pe nume îi sfâşie sufletul. Tot ce-şi dorise vreodată era să fie soția lui David şi regină şi să-i nască un fiu – fiul care avea să fie moştenitorul tronului său. Se gândise întotdeauna că unirea celor două familii unse de Cel Preaînalt avea să aducă prosperitate poporului. Dar nimic nu ieşise cum trebuie. Iar ea era deja prea bătrână pentru a mai zămisli.

— Ce spui de fapt, domnul meu? Trebuia să ştie dacă avea să-l mai vadă vreodată. Mă pui din nou deoparte pentru totdeauna?

Expresia chinuită de pe fața lui îi trimise o rază de speranță în inimă.

Te rog, Doamne, lasă-l să-mi dea o a doua şansă.

— Spun că nu-ți pot da ceea ce-ți doreşti.

Inima ei aproape stătu în loc şi, brusc, durerea pe care i-o citi în ochi o făcu să-şi dorească să-l mângâie.

— Tot ce-mi doresc este iertarea ta, Măria Ta.

— O ai deja, spuse el pierzându-şi uşor răbdarea. Ştii că nu la asta mă refer.

Cu o îndrăzneală de necrezut, îşi ridică o mână şi-i atinse barba moale şi uşor ondulată.

— Adică nu-mi poți da un fiu pentru că Dumnezeu nu a binecuvântat casa tatălui meu. Dar nu ar trebui să laşi hotărârea aceasta în mâna lui Dumnezeu? Trebuie să hotărâm noi pentru El?

El afişă un zâmbet trist, iar Mical ştiu că îi atinsese inima, dar nu hotărârea pe care o luase deja.

— O să mă gândesc la asta. Apoi o sărută, un sărut blând şi rezervat care nu promitea multe.

— Să mergem acasă, Mical, spuse el, cuprinzându-i obrazul în palma mâinii sale.

Mical privi fața frumoasă a soțului ei. Nu mai simțise atingerea sa caldă de ani de zile, iar atunci când o primise, abia o suportase. Dar acum, când era prea târziu deja, era încântată să poată păşi alături de el, iar buzele ei încă fremătau datorită sărutării lui. Dacă L-ar fi căutat pe Domnul mai devreme în viață, când ar fi putut să-l binecuvânteze pe David cu o inimă dedicată lui în toate privințele, viața ei ar fi arătat acum atât de diferit.

Îşi ridică privirea în timp ce el păşea înainte, conducând-o înapoi la catârul ei şi ajutând-o să încalece. O sărută pe obraz şi îi zâmbi.

— Îți mulțumesc, domnul meu.

El dădu doar din cap şi se întoarse, brusc înconjurat de sfetnici şi prieteni. Lacrimile îi umplură din nou ochii, dar abia acum îşi dădu seama că erau lacrimi de recunoştință, nu de durere. Poate că nu avea să-şi vadă niciodată împlinite visurile tinereții, dar se împăcase cu soțul ei. Însă mai mult decât orice, se împăcase cu Dumnezeul ei.

Îşi mută privirea de la David, care era ocupat acum cu îndatoririle lui de rege, spre cerurile albastre acoperite de nori. Vântul rece îi adie prin vălul negru de pe față, dar nu-i mai înfioră sufletul. Yahweh îi dăruise iertarea sufletului ei încăpățânat atunci când o merita cel mai puțin. Iar pacea pe care o dobândise odată cu ea avea să-i încălzească inima în toți anii care-i mai rămăseseră de trăit în palatul regelui.

Mulțumiri

Ar fi imposibil să-i enumăr pe toți cei care m-au încurajat să scriu sau m-au ajutat la acest proiect, care s-a schimbat în mai multe rânduri, de-a lungul anilor. Cu unii am pierdut legătura, unii s-au stins din viață, dar unii au rămas alături de mine şi au văzut această carte cunoscând lumina zilei. Simplul gest de a le mulțumi nu e nici pe departe îndestulător, dar nădăjduiesc că vor înțelege adânca recunoştință pe care o nutresc față de ei – pentru încurajările şi rugăciunile lor.

Tuturor celor care au rămas alături de mine, vă mulțumesc.

Editorul meu de achiziții, Lonnie Hull DuPont, a fost primul care m-a inspirat să scriu această povestire şi apoi mi-a dat şansa de a o împărtăşi la şaisprezece ani după ce mi-a furnizat ideea inițială! Wendy Lawton, cel mai bun agent care a existat vreodată, a crezut în mine şi în povestirea aceasta cu toate că ştia că va fi greu de vândut. Mulțumesc tuturor celor de la Revell care au citit *Mical* şi cărora le-a plăcut şi care m-au făcut să cred că va mai exista totuşi şi altcineva care va dori să o citească, în afară de mine!

Voi toți ați făcut atât de multe pentru a conferi strălucire acestei povestiri. Mulțumiri speciale editorului meu, Jessica Miles, care s-a expus multelor mele întrebări şi ale cărei sugestii au fost utile, încurajatoare şi reale. Îi mulțumesc lui Twila Bennett pentru munca asiduă la prezentarea pe piață a cărții – prezentarea de două pagini din catalog este uimitoare!

Şi lui Cheryl Van Andel care a creat o copertă splendidă – mulţumesc!

Prietena mea dragă şi partenera mea în ale criticii, Jill Stengl, care a citit de două ori manuscrisul, contribuind de fiecare dată cu observaţiile ei constructive. Jill Marie, Îi mulţumesc lui Dumnezeu că exişti! Celorlalţi parteneri ai mei de critică şi prieteni autori – Tamera Alexander, Meredith Efken, Kathleen Fuller, Maureen Land şi Diana Urban – vă mulţumesc pentru încurajările voastre supradimensionate, pentru criticile şi rugăciunile voastre. Şi un mulţumesc frumos special autoarei Deborah Raney – care mi-a fost mentor, încurajare şi prieten.

Echipei mele de rugăciune – Linda LeBlanc, Kathy Kroll, Julie Miller, Joyce Strong şi Dennis şi Barbara Smith – pentru că au rămas alături de mine an de an. Şi altor membrii ai echipei de rugăciune şi prieteni şi membri ai familiei – Scott şi Elaine Bills, Kathy Klassen, Susan Conner, Kathleen Rouser şi Judith Peitsch, printre alţii – care s-au rugat cu regularitate, fie că primeau, fie că nu primeau scrisori informative, încurajând permanent încercările mele editoriale, şi care au ştiut cum să dea viaţă viselor mele. Vă mulţumesc!

Părinţilor mei preaiubiţi, Leonard şi Shirley Smith, cei dintâi care m-au sprijinit în visul meu de a scrie şi care au crezut întotdeauna în mine.

Tuturor prietenilor mei din biserică, din trecut şi din prezent – vă mulţumesc atât de mult pentru rugăciunile şi ajutorul vostru!

În sfârşit, scumpului meu soţ, Randy. Eşti cel mai minunat soţ din câţi există – mă sprijini, mă încurajezi, eşti braţul puternic pe care mă pot rezema. Îţi mulţumesc că mi-ai ascultat timp de douăzeci de ani toate văicărelile de scriitoare, când au existat mai multe văi decât piscuri şi mai multe lacrimi decât bucurii. Mi-am dat seama că preferi o soţie cu mintea sănătoasă, dar prinsă cu scrisul, în locul uneia ursuze, dar care nu scrie, cu toate că nu înţelegi cum face ea faţă părţii subiective din întreaga acţiune. Te voi iubi veşnic.

Şi celor trei fii ai mei, Jeff, Chris şi Ryan – nimeni nu are fii excepţionali ca voi! M-aţi învăţat la fel de multe lucruri câte sper

că v-am învățat şi eu pe voi. Vă mulțumesc pentru ideile fantastice cu care m-ați bombardat; pentru felul în care mi-ați gestionat site-ul pe Internet, cărțile de vizită şi semnele de carte; m-ați ajutat să înțeleg cum gândesc bărbații; mi-ați fost sprijin moral; m-ați încurajat să visez; şi mi-ați cerut sfatul asupra câtorva scrieri proprii. V-ați confruntat cu cei douăzeci de ani scriitoriceşti ai mei şi mi-ați dat curaj să perseverez, mi-ați dat voie să plâng pe umărul vostru şi v-ați bucurat alături de mine când visele mele au devenit realitate. Vă iubesc peste măsură.

Mai presus de toate, Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru darul Său scump al mântuirii, pentru că mi-a pus o în inimă dorința de a scrie povestea lui David şi a lui Mical, pentru că mi-a dat o sete continuă să citesc şi să ador Cuvântul Lui şi pentru că mi-a împlinit acest vis.

Nota autoarei

Dragă cititorule,

Ideea unei poveşti a vieţii regelui David mi-a venit în 1989, după ce am terminat şi am predat un studiu biblic pe tema vieţii lui David. Am studiat faptele reale, iar acum îmi doream să citesc un roman biblic, care să mă transporte în anul 1000 î.H. – care chiar să mă transpună acolo. Am căutat în lung şi în lat după un roman despre viaţa lui David şi nu am găsit nimic care să mă mulţumească. Aşa că am început să scriu cartea pe care tânjeam să o citesc. Nu aveam nicio idee că prin aceasta intram într-o călătorie de douăzeci de ani pentru a-mi vedea visul împlinindu-se aievea – tipărirea cărţii mele.

În 1991, prima povestire epică în două volume a vieţii lui David era încheiată. Nu ştiam nimic despre publicare în afară de ceea ce am găsit în *Christian Writers'Market Guide* [Ghidul de marketing al scriitorului creştin]. Am trimis douăzeci şi opt de scrisori de intenţie şi am stârnit interesul unei singure edituri de a publica tot manuscrisul, dar în cele din urmă nu a fost să fie. După ce mi-am epuizat toate opţiunile, mi-am împachetat cartea într-o cutie, unde a şi rămas.

Una din scrisorile de refuz am primit-o de la editorul Lonnie Hull DuPont de la editura Harper&Row din San Francisco. Lonnie mi-a scris un răspuns de două pagini, sugerându-mi să mut centrul tematic al cărţii dinspre David spre Mical. La acea oră, cărţile în care personajul central era reprezentat de o femeie

erau vândute mai bine. Pe scurt, Harper şi-au încheiat seria de ficţiune biblică înainte să reuşesc să-mi scriu eu cartea, dar germenele poveştii lui Mical fusese sădit. Zece ani mai târziu, scriam în sfârşit acea carte.

În 2001, am început din nou să îmi trimit scrisorile la edituri, de această dată pentru cartea *Mical, fiica regelui.* A câştigat locul patru într-un concurs pentru scriitori, a atras atenţia, dar nu s-a vândut. În 2005, agentul literar Wendy Lawton s-a îndrăgostit de Mical şi curând după aceea am semnat şi am devenit clientul ei. Ea mi-a spus că povestirea se va vinde greu, dar era hotărâtă să încerce.

În august 2007, Wendy s-a întâlnit cu Lonnie Hull DuPont, care lucra acum la editura Revell, o divizie a Baker Publishing Group, la o conferinţă a scriitorilor. Lonnie a menţionat că era în căutarea unei lucrări de ficţiune biblică, şi exact aceasta era încurajarea de care avea nevoie Wendy. I-a trimis cartea mea, *Mical*, şi în doar trei luni Revell a cumpărat seria.

Cu şaisprezece ani înainte, Lonnie fusese cel care sădise ideea povestirii lui Mical, iar Dumnezeu i-a oferit acea povestire în 2007. În anumite momente am început să-mi pierd răbdarea, întrebându-mă dacă avea să ia naştere vreodată ceva din această dorinţă a mea de a spune povestea lui David şi a lui Mical. El a adus la viaţă această carte la timpul Lui şi în modul Lui.

Sper că v-a plăcut povestea lui Mical la fel de mult cum mi-a plăcut mie. Dar cea mai fierbinte rugăciune a mea este ca această povestire-ficţiune să vă inspire să recitiţi povestea reală redată în cărţile 1 şi 2 Samuel din Biblie. Ficţiunea biblică nu are rolul de a înlocui, ci de a spori dragostea noastră pentru povestea reală consemnată în Biblie. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să rămân fidelă Scripturii pe tot parcursul romanului meu. Îmi asum orice discrepanţă şi inexactitate.

Slujitoarea voastră în El,
Jill Eileen Smith

Jill Eileen Smith are o experiență de peste douăzeci de ani ca scriitoare, scriind articole şi nuvele, recenzii şi diferite note pe bloguri. Scrierile ei au obținut diferite premii sau chiar marele premiu în câteva concursuri pentru scriitori. În afară de faptul că îşi instruieşte copiii într-un program de şcoală la domiciliu, Smith predă pianul şi studii biblice în grupuri de femei. Pasiunile ei sunt coptul prăjiturilor, călătoriile, albumele de fotografie creativă şi năzbâtiile celor două pisici ale ei pe care le îndrăgeşte mult. Locuieşte împreună cu soțul ei şi cei trei fii ai lor în partea de sud-est a Michiganului.

Pentru a afla mai multe informații despre Jill, vizitați site-ul www.jilleileensmith.com.

Pentru mai multe informații despre David şi Mical, vizitați site-ul www.thewivesofkingdavid.com.

Jill vă aşteaptă cu drag să-i scrieți pe jill@jilleileensmith.com. Îi face o mare plăcere să interacționeze cu cititorii ei.

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz
Locul femeii, de Lynn Austin
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Scorpionul roşu, de Rami Kivisalo şi Marko Joensuu
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin
Colecția *Raftul clasic*:
Ben-Hur, de Lewis Wallace
Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas
Cetatea blestemată, de John R. Carling
Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe
Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz
Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)

În curs de apariție:

Seria *Soțiile regelui David*, de Jill Eileen Smith:
Abigail, vol. 2
Batşeba, vol. 3
Seria *Trilogia Genezei* (3 volume)
Though Waters Roar, de Lynn Austin

O trilogie despre începuturile monarhiei lui Israel,
în care evenimentele sunt înfățișate din perspectiva a trei dintre soțiile regelui David,
femei remarcabile care au iubit, au suferit și au avut parte de îndurarea lui Dumnezeu.

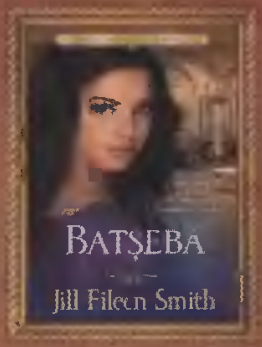

Oare va rezista
iubirea lor eroică în fața furiei tatălui ei?

Mical, fiica regelui Saul, trăiește o viață de lux, însă umbrită de toanele imprevizibile ale tatălui ei și de competiția cu frumoasa ei soră mai mare. Inima ei de fecioară este atrasă iute de chipeșul cântăreț David și povestea lor de dragoste începe să se înfiripe, însă David este nevoit să fugă ca să-și scape viața.

Se va mai întoarce David vreodată la ea? Ori este condamnată să trăiască departe de el pentru tot restul vieții?

Într-un decor din care nu lipsesc fastul de la palatul regal, strigătele de război și evadările cutezătoare, Jill Eileen Smith vă conduce într-o călătorie sentimentală, alături de Mical, prima soție a regelui David, a cărei poveste e marcată de iubire, pierderi și metamorfoze interioare.

Jill Eileen Smith scrie de mai bine de douăzeci de ani, timp în care a primit aprecieri la diverse concursuri. Studiul vieților soțiilor lui David a condus-o de la Biblie la Israel, fiind fascinată de viața femeilor din vremea Vechiului Testament. Jill locuiește, împreună cu familia ei, în Michigan.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-6[illegible]3-4
32.
9 786068 282534
www.ecasacarti.ro